

OSMAN AYSU

GÜVERCİN KAYALIKLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

1

LÜKS Lincoln koyu kırmızı renkte ve üstü açıktı. Caddeden kıvrılarak sert bir frenle benzin istasyonundaki araba kuyruğuna girdi. Yaptığı acı fren orada bulunanların dikkatini çekmişti. Bakışlar arabaya çevrildi.

Pompa kuyruğunda bekleyen Tolga Yazıcı da fren sesi üzerine, dönerek arabaya baktı. Kırmızı spor Lincoln, araba kuyruğunun sonunda mücevher gibi ışıldıyordu. Parlak, harika bir arabaydı. Ön camı koyu renkti. Tolga, bu son model arabayı hoyratça frenleyen sürücüyü görmek istedi ama göremedi.

Evli ve iki çocuk sahibi, mühendis-müteahhiti Tolga. Lincoln'ü dikkatle inceliyordu. Karısı Nur her zaman böyle üstü açık bir arabaya sahip olmayı hayal eder dururdu. Elindeki son inşaatı bir hale yola koyarsa ona istediği biçimde bir araba almayı zaten kafasına koymuştu, ama şimdilik bu olanaksızdı. Yakın bir tarihte umduğu satışlar gerçekleşirse, böyle bir Lincoln dahi alabilir-di. Gerçi Nur bu kadar lüksünü hayal etmiyordu, fakat ona her şey lâıyktı, hatta daha güzelleri bile.

Tolga, Lincoln'ün sahibine haset etmiyordu, ama o arabayı şu anda karısına götürmeyi çok isterdi. Arabayı uzun uzun, içi giderek incelemeye devam etti. Hatta bir ara galerilere gidip bu modeli aramak gibi bir çılgınlığı da düşündü. Fakat çok yanlış bir tasarruf olurdu bu. Şimdi elindeki inşaatın tamamlanmasına ayırdığı efektiften, araba alışına tahsis yapamazdı. Yüreğinde bir eziklik hissetti. Karısının şimdi kullandığı Honda'yı satıp, alacağı arabanın bedelini biraz hafifletmeyi dahi aklından geçirdi, sonra vazgeçti bu fikirden de, biraz daha beklemesi daha doğru olacaktı. İki ay sonra Nur'un doğum günü vardı, kendisine alacağı en iyi hediye bu tip bir spor araba olacağına kanaat getirdi; Allah kerimdi, o zamana kadar yaptığı lüks villalardan birini satardı belki..

Gri formalı servis istasyonu elemanlarından biri elindeki hortumla arabasına yaklaştı. Gülerek, "İyi günler ağabey," dedi. Genellikle bu istasyondan benzin aldığı için çalışanların çoğu kendisini tanırdı. Genç, "Depoyu fullayayım mı?" diye sordu.

"Doldur," dedi Tolga.

Arabadan çıkarak anahtarı servis elemanına teslim etti ve istasyonun büro olarak kullanılan kısmına doğru yürüdü. İstasyon sahibi Mehmet Ziya Bey kapıda duruyordu. Kırk yaşlarında, ince ve zayıf bir adamdı. Her gelişinde ayaküstü sohbet etmeyi alışkanlık haline getirmişti Tolga onunla.

"Hoş geldiniz beyefendi," dedi benzin istasyonu sahibi. Yüzü ışıldamıştı. Saçları siyahtı ve biraz demode bıyığı dikkatle düzeltilmişti. Daima itinalı giyinirdi.

Tolga'nın yanındaki şantiye şefi mühendis Niyazi Oyman da arabadan çıkmış ağır ağır yanlarına yaklaşıyordu. Tolga'dan on yaş daha büyük, şişman, babacan ve hayat dolu bir adamdı. Tolga'ya bir işaret çakarak arkadaki tuvalete gideceğini anlattı. Genç müteahhit 'anladım', diye başını salladı şantiye şefine.

Tolga benzin istasyonunun gölgeli serinliğinde ağır ağır adama yaklaştı. Hava çok sıcaktı ve

İstanbul'un insanı kahreden trafiğinde bir saatten beri direksiyon salladığından sırtı ter içinde kalmıştı. İçindeki atlet, kısa kollu gömleğinin sırtı ve keten ceketini adeta derttop olmuş bedenine yapışmıştı. Valilik izniyle taşıdığı ruhsatlı tabancasını etraftan görünmemesi için ceketini çıkarmazdı sırtından. İş hayatında birkaç kere tatsız olaylar yaşadığından silah taşımaya âdet haline getirmişti. Silah taşımak bilgi, kültür ve deneyim meselesiydi. Silah onu ancak hakkıyla taşınması gerekenlere verilmeliydi, ama son yıllardaki yanlış ve hatalı uygulamayla, her önüne gelene silah verilmesi, tehlikeli boyutlara varmıştı. Silah taşımak Tolga'da bir alışkanlıktı, uzun yıllar koltuk altında bulundurduğu silahını şimdiye kadar hiç kullanmak gereğini duymamıştı, ama silahın kendisine verdiği güven duygusu, zaman içinde onu adeta kendisinin vazgeçilmez bir parçası haline getirmişti. Ne var ki yaz aylarında üstünde taşımak gerçekten sorun oluyor ve ceketsiz dışarı çıkamıyordu.

"Nasılsınız?" diye sordu Mehmet Rıza'ya.

İstasyon sahibi başını iki yana sallayarak şikâyetçi oldu.

"Vallahi beyefendi şu namussuz veletlerin yaptıkları beni illet ediyor."

Tolga gülümseyerek adama baktı. Neyi kastettiğini anlamamıştı.

"Hangi veletlerin?" diye sordu.

Mehmet Rıza koluyla bir yarım daire çizerek benzin istasyonunun yan tarafındaki alüminyum levhaları, tuğla duvarı ve reklam panolarını işaret etti. "Baksanıza şunları yeni temizlettim, dün gece o hergeleler yine gelip boyalarla etrafı rezil ettiler. İster çocuk çeteleri deyin, ister ahmak serseriler, sabaha doğru kimseler yokken gelip pis ve iğrenç lafları duvarlara yazıyorlar. Temizleyip kazımak sorun oluyor. Kaç kere polise şikâyet ettim, bir netice alamadım."

Tolga duvarlardaki yazılara dikkat etmemişti. Başını çevirip etrafa baktı.

"Pompa başındaki adamlarınız engel olamıyorlar mı onlara?"

"Dün gece gelenlerden bir serseri bıçak çekip tehdit etmiş adamımı. Zaten iki kişi bırakıyoruz gece on ikiden sonra. Onlar da haklı, çoluk çocuk sahibi insanlar. Kimse bir hiç uğruna bıçaklanmayı göze alamaz tabii. Ama kafaya koydum, haftaya gece kalıp bekleyeceğim onları."

Tolga gülümsedi.

"Boş verin canım. Belâ cana değil, mala gelsin. Allah korusun itlerden biri size de saldırırsa ne olur, değer mi başınızı derde sokmaya."

"Öyle demeyin beyefendi, inanın kafamın tası fena atıyor." Sonra sinirlenerek homurdandı.

"Biliyor musunuz, geçenlerde bir gazetede okumuştum, bu rezillikten sokak sanatı diye bahsedenler var. İnsanın inanası gelmiyor. Eskiden bunları umumi helalara da yaparlardı. Ne ayıp şey yahu!"

Şantiye şefi Niyazi tuvaletten çıkmış yanlarına gelmişti.

"Haklısınız," diye mırıldandı. "Arkadaki tuvaletleri de abuk sucuk yazılarla mahvetmişler."

"Ne demezsiniz beyim? Bıktım usandım vallahi. Biz temizletiyoruz, iki gün sonra yerden mantar biter gibi gelip berbat ediyorlar yine."

Tolga adamı onaylarcasına başını salladı. Gerçekten de toplumdaki yozlaşmanın bir örneğiydi bu. Gayesiz, amaçsız, eğitilmemiş çocukların başıboşluğunun, birbirlerinden destek alarak daha bu yaşlarda yaşadıkları topluma başkaldırıışlarının göstergesiydi. Yakın bir gelecekte muhtemelen hepsi

tipik bir suçlu olarak sabıkalanacaklardı.

Tolga alıcı gözüyle etrafa bir daha baktı. Hakikaten Mehmet Rıza Bey benlin istasyonunu daha özel ve bakımlı bir hale sokmak için çabalamıştı. Buraya çok para yatırdığı belli oluyordu. Arsasının arabaların giriş çıkışları dışındaki yerleri betondan yapılmış, üçgenimsi ve kare şeklindeki saksılıklarda çiçeklerle süslemişti. İçlerinde salkım salkım kırmızı çiçekli açalyalar, pembeli morlu cam güzelleri ve rengârenk menekşeler vardı. Yerler tertemizdi. Arabalardan akan yağ izleri bile asfaltı kirletmemişti. Ama cam duvarlar ve pompaların üstünde çirkin ve galiz yazılar duruyordu. Şehrin göbeğindeki bir benzin istasyonu için görüntü çok çirkindi.

Mehmet Rıza Bey'in çok dertli olduğu aşıkardı.

"Şu reyona bakın lütfen" diye, eliyle para tahsil edilen bürosunun yanındaki camlı bölmeyi işaret etti. İçerde güneş gözlüklerinden bisküvilere kadar çeşitli şeyler satılan mağazaya baktılar. Cam duvarlar boya ile kirletilmişti. Genç bir görevli yazıları camdan kazıyarak temizlemeye çalışıyordu.

Tolga güneş altında gözlerini kısarak baktı. Adama tekrar hak verdi içinden. Bu gün Mehmet Rıza ile sohbet edemeyecekti anlaşılın. Adamcağız fazla dertliydi.

Bakışları yine gördüğünden beri aklını çelen kırmızı Lincoln'a takıldı. Özel bir plakası vardı, üstüne kabartma ile ALKAN yazılmıştı. Sahibinin soyadı olmalıydı. Yasa belirli bir harç karşılığında plakalarda bu tür isimlerin kullanılmasına olanak veriyordu. Bu Tolga'ya bir tür züppelik, gösteriş gibi gelirdi. Adeta teşhircilikti. Burun kıvırdı.

Araba çok hoştu, ama onu kullanan için düşünceleri birden değişti. Sahibini şimdiden küçümsediğini duyumsadı. Görgüsüz, diye fısıldadı kendi kendine. Yine de araba müthişti. Amerikan otomobil sanayiinin en büyük deviydi. Acaba sıfırdan yüz kilometreye kaç saniyede erişirdi? Amerikan arabası olduğuna göre bunu mil üzerinden hesaplamalıydı.

Tolga sürat meraklısıydı.

Sekiz saniye mi, yoksa yedi saniye mi, diye düşündü. Kullanışı rüya gibi olmalıydı.

Sürücüsü şimdi arabadan inmiş, Lincoln'un yanında duruyordu. Tolga genç irisi adama şöyle bir baktı. Yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Kara yağız bir delikanlıydı. Saçları kısacık kesilmişti. Siyah bıyıkları gürdü. Sirtında çok bol, bedenine uymayan sarı bir ceket vardı. Siyah pantolonu, pantolondan çok şalvara benziyordu. Bileklerinde daralan üstü bol garip bir şey. İçine yeşil bir tişört giymişti. Tam göğsü hizasında da kocaman altın bir kolye sallanıyordu. Tam bir zevksizlik abidesi.

Delikanlının taşralı olduğu kuşkusuzdu. Yeni yetme, babasının milyarlarını har vurup harman savuran biri olmalıydı.

Tolga tekrar Lincoln'a baktı. Bakışlarını arabadan alamıyordu. Çelik tabanlı lastikler ve nikelajlar üzerinde güneş ışınları yansıyor, mücevher kırmızısı derinliklerinde dumanlı, esrarlı şekiller çiziyordu. Gözleri kamaştı Tolga'nın.

Güneşten müteessir olmuştu. Ani bir kararla yandaki mağazadan bir güneş gözlüğü almaya karar verdi. Mehmet Rıza'nın yakınmalarından da sıkılmıştı artık.

Gözlüklerin bulunduğu reyona doğru yürüdü. Pompanın başındaki servis elemanı arabayı doldurduktan sonra sıranın ilerlemesi için hızla kendi BMW'sini yan tarafa çekmeye hazırlanıyordu. Nasıl olsa anahtarı getirirdi. Şantiye şefi ile birlikte ilerledi.

Mehmet Rıza şimdi yeni ve tanıdık bir müşterisine aynı şikâyetleri anlatmaya başlamıştı. Adam haklı, diye mırıldandı Niyazi'ye. Şantiye şefi de, "Doğru" dedi. "Tam bir rezalet bu. Polis nasıl olur da bu sokak serserileri ile baş edemez anlamıyorum."

Mağazanın içi soğuktu. Klima çalışıyordu ve tatlı bir serinlik bedenlerini sardı.

İçerisi kalabalıktı da. Benzin almaya, ya da arabalarına bakım yaptırmaya gelenler dışarının kavurucu sıcağından kaçarak buraya sığınmışlardı. Sol köşede taze sandviçler, kutularda meyve suları, kolalar satılıyordu.

Tolga şantiye şefine, "Karnım acıktı, gel şuradan birer sandviç alalım" dedi.

"Tamam patron. Daha yolumuz uzun. Buz gibi bir de kola içelim. İçim yandı."

Önce yiyecek satan reyona gittiler. Salamlı, kaşarlı jelatin kâğıtlarına sarılı taze sandviçleri aldılar. Tolga gülümseyerek, "Nur böyle fast food tarzı şeyler yememe fena bozuluyor" diye mırıldandı.

"Neden?"

"Sağlığa zararlıymış."

"Sen yengenin dediğine boş ver patron. Ben bayılıyorum. Hamburgeri de seviyorum, hele lahmacunu... Bu yaşta bir şey olmaz, maşallah demir gibisin, senin gibi adama ne olur? Hele kırkı bir geç, sonra düşünürsün."

Tolga gülümsemeye devam etti ama karşılık vermedi. Gözlük seçimini sandviçleri yedikten sonra yapacaktı.

İşte, dışardaki ilk gürültü patırtıyı da o sırada duydular. Pompaların olduğu yerden bağırmalar aksediyordu. Az sonra bağırıp çağırmalar içeriye kadar akseden küfürlere dönüştü. İçerde koşuşmalar başladı. Meraklılar buldukları yerin pencerelerine üşüştüler.

Şantiye şefi, "Ne oluyor, yahu?" diye sordu.

Tolga omuz silkti, "Her halde dışarda bir kavga var" diye mırıldandı. "Sıcak milletin başına vurdu. Belki bir sıra ve öncelik ihtilafıdır, boş ver."

Şantiye şefi meraklanmıştı. İskemlesinden kalkarak camlı bölmenin önüne doğru yürüdü, meraklı kalabalığın arasına karıştı, dışarıyı seyretmeye başladı.

Dışardaki kavga Tolga'yı hiç ilgilendirmiyordu, biraz bağırışır çağırışır sonra sakinleşirlerdi. Olup biteni anlamaya bile üşendi. Soğuk kolasından bir yudum aldı. Kola buz gibiydi. Nasıl olsa Niyazi dönünce çıkan olayı anlatırdı.

Ama aynı anda kulakları sağır eden silah sesleri duyulmaya başladı.

Tolga dehşete kapıldı birden. Elindeki teneke kola kutusu heyecandan sarsılmış ve birkaç damla üstüne sıçramıştı. Sandviç lokmasını yutamadı.

Başını silah seslerinin geldiği yöne çevirdiğinde gördüğü manzara dehşet vericiydi. Kalabalığın arkasında toplandığı geniş cam bir anda tuzla buz olmuş, parçacıklar etrafa saçılmaya başlamıştı. Bunu acı feryatlar takip etti.

Tolga olanları neden sonra anlayabildi. Dışardaki tarraka devam ediyordu. Ancak bir manyağın işi

olabilirdi bu.

Camın arkasından dışardaki olayları seyredenler çil yavrusu gibi bilinçsizce kaçışmaya başladılar. Genç müteahhit gözlerine inanamıyordu, en az üç dört kişi kanlar içinde yere yuvarlanmıştı. Hem de serseri kurşunlarla... Öyle olması gerekirdi. Çünkü kimse kasıtlı olarak dışardaki arbedeyi seyreden bir yığın insanın üzerine ateş açamazdı.

Kısa bir şaşkınlıktan sonra ayağa fırladı.

Kaçışan kalabalık arasında şantiye şefini görememişti. "Niyazi!" diye bağırdı korkuyla. Ama sesinin kimse tarafından duyulmadığına emindi. Buldukları yeri insanların bağırtı ve çığlıkları kaplamıştı. Adeta emniyetli yer kalmamış gibiydi. Kaçışanlar nereye saklanacaklarını bilememenin telaşı içinde kendilerini yere veya masaların altına atıyorlardı. Tolga az sonra o bölümün içinde ayakta duran tek kişi olduğunu fark etti.

Aptallaşmış halde, ayakta ve yapayalnız.

Korkudan kaçışanlar çil yavrusu gibi dağılmışlardı.

Dışarının kavurucu sıcağı şimdi kırılan camlardan içeri dalga dalga gelerek yüzüne çarpmaya başlamıştı.

Gözleri irileşerek pompaların olduğu bölüme baktı. Sarı ceketli genci gördü...

Adam çılgın gibiydi. Ve elinde ucundan duman tüten Uzi marka otomatik bir tabanca tutuyordu. Tam bir dehşet anıydı ve dışarda bir katliam olmuştu.

Tolga gördüklerine inanamıyordu.

Sıra sıra benzin almayı bekleyen arabaların etrafı cesetlerle doluydu. Sanki benzin istasyonuna bir bomba düşmüştü.

Tolga bu gerçeği kabullenemedi. Bir insanın sebepsiz yere böyle bir katliama girişmesi mantık dışıydı. Hem de güpegündüz ve şehrin en işlek noktalarından birinde..

Belki de genç, sıcaktan, cinnet geçiriyordu. Bu kadar günahsız insanı hasım olarak görmesi mümkün değildi.

Ne Niyazi'yi görebildi ne de Mehmet Rıza'yı. Daha doğrusu ayakta kimsecikleri göremedi. Aptal aptal Lincoln'ün sahibi, sarı ceketli, şalvarımsı pantolonlu adama bakmaya devam etti.

Bir an göz göze geldiler.

Sarı ceketli gencin yüzünde kahredici bir gülümseme vardı. Bir an uzaktan Tolga'yı yılanın küçük avına baktığı gibi dondurucu nazarlarla süzdü. Elindeki Uzi'yi doğrulttu.

Sanki çevresinde ayakta kalmış kimseyi istemiyor gibiydi.

Evet bu bir çılgınlıktı, Tolga adamın kesin bir sinir krizinin tam ortasında olduğunu anladı. Kendisine de ateş edecekti.

Eli gayrı ihtiyari koltuk altındaki silahına uzandı.

Kendini korumalıydı. Bu nefsi müdafaa olacaktı. Ama üstünlük sarı ceketli katildeydi. Çünkü her şeyi o başlatmıştı. Kimse olayların bu denli şiddete ve katliama dönüşeceğini tahmin edemezdi. Ve adam otomatığı çoktan üstüne yöneltmişti. Tolga seri bir muhakeme ile koltuk altından silahını

çekinceye kadar adamın kendisini vuracağını hissetti.

Geç kalmıştı.

Otomatik silahın sesi etraftan yükselen çığlıklar arasında tekrar yankılandı.

Tolga kendini, tek kurtuluş ümidi olarak, sandviçlerin satıldığı bankonun altına doğru attı. Bankonun altında yerlere yapışmış gibi yatan birkaç kişi daha vardı. Tam oraya, o güvenli gözüken yere erişeceği sırada bir kurşun sol bacağına saplandı. Sanki biri kızgın bir metal çubukla kalçasına vurmuş gibi geldi. Ama onu sarsan kızgın çubuk değil, bir kurşundu.

Tolga kendini yüzükoyun yere attı. Silahını çıkaramamıştı. Bacağının acımasına rağmen hemen üstünden birkaç kurşunun daha vızıldayarak geçtiğini, boşlukta yankılar yaratarak arkadaki duvara çarptığını duyumsadı. Yere uzanınca zemindeki cam kırıkları ellerini kesmişti.

Müthiş bir can acısı terden sıırılsıklam kesilmesine neden oldu.

İnanılmaz bir olaydı bu. Çılgının biri güpegündüz bir benzin istasyonunu adeta kan gölüne çevirmişti. O dehşet içinde Tolga radyodan çıkan müzik sesini işitebildi. Bir kadın pop şarkıcısı, insanları dostluğa, kardeşliğe, sevgiye çağıran bir şarkı söylüyordu.

Tolga etrafına bakındı.

Küçük bir çocuk annesinin sıkı sıkıya sarmaladığı kollan arasında ağlıyor ve yanı başında kanlar içinde yatan cesetten uzaklaşmaya çalışıyordu. Genç müteahhidin gözleri az ilerde hareketsiz yatan bedenler arasında şantiye şefine takıldı. Tam yerdeki cesetler arasında.

Niyazi başka bir ölünün üzerine devrilmişti. Alnından hâlâ kan sızıyordu. Alın kemikleri paramparçaydı. Niyazi ölmüştü.

Etrafta yine silah sesi yankılandı.

Dışarda başka biri bağırdı. Belki hâlâ ayakta kalmayı başaran bir müşteri ya da servis elemanlarından biri. Ama çığlık kısa sürdü. Çabucak sona eren bir feryat.

Artık çığlıklar duyulmuyordu. Müthiş ve dehşet dolu bir bekleyişle kısıp kısıp inlemeler vardı artık.

Klima bozulmuştu galiba, ya da serseri kurşunlardan biri isabet etmiş olmalıydı. Zira içerisi sıcak yaz gününün bunaltıcı ısıyla dolmuştu. Kapalı mekân sanki güneş altında kavruluyormuş gibi ısınmıştı. Veya can acısından Tolga'ya öyle geliyordu.

Katil bunca kişiyi vurduktan sonra basıp gidecek miydi acaba?

Yoksa katliama devam edip, hâlâ yaşayan istasyon müşterilerini de birer birer temizlemeye devam mı edecekti?

Tolga yattığı yerde ruhundaki isyanla homurdandı. Neydi bu memleketin hali? On iki milyon insanın yaşadığı koca İstanbul bu kadar başı boş mu kalmıştı? Güpegündüz şehrin tam göbeğinde böyle bir katliam nasıl gerçekleşebilirdi. Zaman ve saat kavramını yitirmiş gibiydi ama polis neden yetişmemişti şimdiye kadar? Acaba bu hengâme içinde kimse 155 no'lu âcil yardım ekiplerine telefon etmemiş miydi?

Genç adam, zeminin karolarına, bacağındaki yaradan süzülen kanın çokluğundan sersemlemişti. Şimdiye kadar hiç kurşun yarası almamıştı. Midesi bulanıyor, sanki kıvrılıp bükülüyordu. Yüzünden

yağlı terler akıyordu. Gözlerini, gitgide yayılarak büyüyüp pantolonunun rengini koyulaştıran, lekeden alamıyordu. Can acısı korkunçtu. Vücudunun tecavüze uğradığı ve savunmasız olduğu duygusu can acısından da kötüydü. İnsan vücudunun gerçek nazikliğini korkunç bir panik içinde kavrıyordu Şimdi. Belki bayılacaktı. Görüş alanının sınırlarını a bir karanlık kemirmeye başlamıştı bile. Ayağa kalkmak dışarda ne olup bittiğini anlamak istedi. Yerde bu kadar savunmasız ve teslimiyet içinde yatmak bulanık Őuuruna rağmen ağırına gidiyordu. Üstelik o, diğer müşterilere nazaran, avantajlı sayılırdı, zira çılgın katilin bilmediği, koltuk altında, bir tabancası vardı. Herhalde ağırlığını sol bacağına fazla veremeyecekti. Sağ ayağına dayanarak kalkması lazımdı. Fakat böyle savunmasız bir durumda bunu yapamazdı. Bulunduğu meknda herkes yerlerdeydi. Katil ayakta birini görürse mutlaka yeniden ateşe başlardı.

Tolga karnının üzerinde sürünerek ilerlemeye çalıştı. Hâlâ hayatta olanlar mutlak bir sessizlik içinde onu izliyorlardı. ığlıklar tamamen kesilmiş, her an gelebilecek polis yardımına ümitler bağlanmıştı.

Genç adam yerde ilerlerken kaz izleri bırakıyor, etrafa cam kırıkları saçıyordu. ılgın katil her an buldukları yere gelebilirdi.

Yarattığı katliamdan sonra lüks Lincoln'ne atlayıp kaçacak biri değildi o.

Yaptığı işin zevkine varmasını sürdürecek bir manyak olmalıydı. Kamazdı ve mutlaka hayatta kalanları da öldürmek isteyecekti.

Tolga, sarı ceketli caninin elindeki silahı bir an için de olsa görmüştü. ıkardığı gürültüden hafif makinalı olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen mikro Uzi'ydi. Mikro Uzi ne katlanmış tel kundağıyla ancak yirmi beş santim kadardı, belki o kadar bile değil. Ama bir tabancadan daha ağırdı. Tek fişek haznelisi iki kiloydu. Kırk atış yapmasını sağlayan, birbirine dik açı yapacak Şekilde perçinlenmiş çift haznelisi ise daha da ağırdı. Bunu taşımak zordu ama gözü dönmüş hasta caninin geniş ve bol sarı ceketinin altındaki büyük tabanca kılıfına sığmayacak kadar da büyük değildi.

Tolga silahlardan anlardı. Alnından gözlerine inen terleri elinin tersiyle silerken yerde kurşunlanmış cesetlere baktı. Bir kısmı anında ölmüştü, bazıları ise hâlâ can ekişiyordu. Bu tahribatı ancak 9 mm'lik Uzi yapardı. Caninin elindeki silah Skorpion'dan bile güçlüydü, Uzi kırk kurşun alırdı, bu manyak cani kaç kurşun sıklığını acaba? Belki yirmi, belki yirmi beş.. Yani en azından 15 mermisi daha vardı. Belki de katilin cebi yedek Őarjr doluydu.

İçerinin sıcağı daha da artmıştı. Hava dayanılmaz ölçüde ağırlaşmıştı.

Küçük bir ocuk ağlamaya başladı. Şimdi ldrc ve dayanılmaz sessizliği bozan tek Şey ocuğun kesik kesik feryatlarıydı.

Tolga sesin geldiği yere baktı. Genç anne elini çocuğun ağzına kapatmış ağlamasını engellemeye çalışıyordu.

Genç adamın içini yavaş yavaş hiddet sarıyordu. Çaresizliğe isyan ederek sürünmeye ve yiyecek bankosunun ucuna doğru ilerlemeye çalıştı. Dışarda arabasına atlayıp kaçabilenler uzaklaşmış olmalıydı. Fakat Tolga emindi, kaamayanların hepsi katledilmişti. O ana, benzinin bitmesine, Mehmet Rıza ile sohbeta kalkışmasına, gzlk almak için içeriye girmelerine, lanet etti. Benzin almaya kalkışmasaydı bunların hiçbirine tanık olmayacak ve vurulmayacaktı. Şantiye Şefi Niyazi de Şu anda hayatta olacaktı.

Ama bu kaderdi ve kader ağlarını örüyordu.

Genç adam yaşadığı karabasanın devam ettiğini de biliyordu.

Yakıt pompalarının bulunduğu alan içerden de sessizdi. Daha dışarıyı göremiyordu, ama orada canlı tek insanın kalmadığına emindi Tolga. Herkes ölmüştü. Tanımadığı bir yığın müşteri, Mehmet Rıza, Manisalı servis elemanı, her zaman arabasının yağını değiştiren Hasan usta ve diğerleri...

Dünyası, bir dakikadan bile kısa bir sürede altüst olmuştu. Şimdi durum, "bire karşı birdi."

Belki arabalarının içine sinerek kendilerini saklamaya çalışan başkaları da vardı; ama bunu bilemezdi. Tıpkı burada masaların altına kaçışmış birkaç kişi gibi.

Gözü tekrar ağlayan çocukla annesine takıldı. Genç kadın dehşet içindeydi, yerde kımldayarak sürünen Tolga'yı görmüyordu bile. Gözleri korkudan yuvalarından fırlayacak gibi irileşmişti. Silahlı manyağın her an kapıdan içeri girmesini ve çocuğu ile kendisini kurşunlamasını bekler gibiydi.

Lanet olası polisler hâlâ ortalarda yoktu. Kulağına siren sesleri gelmiyordu. Peki çevrede bu olaya şahit olan tek Allah'ın kulu polise telefon etmemiş miydi? Bacağındaki yaraya rağmen içindeki hırs, öfke ve karşı koyma arzusu şiddetlendi. Güçlü olan sağ kalacaktı. O manyağın çok yakında geri kalanları öldürmek için içeriye dalacağını da biliyordu.

Tolga bu dehşet verici tabloyu bir an oyun gibi hissetti. Evet, güçlü olan sağ kalacaktı. Ve Tolga artık bu oyundan korkmuyordu. İçinde, yaşadığı vahşete karşı uyanan tepki ona güç verdi. Çok dikkatli, akıllı ve cesur olmalıydı. Adamın elindeki silah ürkütücüydü ama zekâ kalibreden ağır basabilirdi.

Sağlam bacağının üzerinde doğrudu, sırtını bankoya dayadı. Derin derin soluk aldı. Yaralı bacağına baktı. Atar damarlarından biri parçalanmış olmalıydı, oluk gibi kan akıyordu. Gittikçe takatten kesilmesi ve gözlerinin kararmasını kaybettiği kana bağladı.

Aslında her şey onun aleyhineydi. Ama polisler gelinceye kadar birinin o manyağa karşı koyması gerekiyordu. Hem hayatta kalan diğer insanlar, hem de kendisi için... İki ufak çocuğunu ve karısı Nur'u düşündü bir an. Ailesinin beyninde canlandırdığı görüntüsü yaşama bağlıyordu onu... O aileyi reissiz bırakamazdı.

Dikkatini bir noktada yoğunlaştırmaya çalıştı. Hareket etmemek veya pervasızca davranmakta serbestti. Duruma göre isterse bir korkak ya da dışardaki manyak gibi davranmakta serbestti.

Sırtını bankoya dayadıktan sonra etrafını bir kere daha kolaçan etti. Ve o zaman bu faciadan kendisinden başka insanların da kurtulduğunu fark etti. Nereye açıldığını bilmediği sağ taraftaki ufak kapının önüne gözlüklü bir kadın ile şişman bir adam adeta büzülerek sinmişlerdi. Hiç çıtları çıkmıyordu.

Kadın muhtemelen bir iş yerinde çalışan, üst düzey biri olmalıydı. Sırtında pahalı keten bir tayyör vardı. Hengâme sırasında ayakkabılarından biri herhalde ayağından fırlamış olmalıydı çünkü bir ayağı çıplaktı. Ufak tefek boyalı saçlı biriydi. Adam kırk yaşlarındaydı. Sırtında ekose, kısa kollu bir gömlek vardı. Sağlıklı görünüyordu ama öylesine korkmuştu ki Tolga bulunduğu yerden çenelerinin birbirine vurduğunu anlamakta zorlanmadı. Görebildiği kadarıyla bir de ağlayan çocukla annesi vardı. Belki başkaları da.

O çaresiz insanların varlığı Tolga için her şeyi değiştirmişti. Şimdi bir sorumluluğu vardı artık.

Yanında silah taşıyordu ve o insanları korumak onun göreviydi.

Artık saklanamazdı, ama pervasızca davranmaya da kalkışamazdı. O insanların hayatta kalması onun davranışına ve göstereceği akıllı cesarete bağlıydı. Her şeyi düşünmesi, en iyi yolu seçmesi ve en uygun şeyi yapması gerekiyordu. Geride kalan insanlardan sorumluydu.

Tolga koltuk altından silahını çekerek eline aldı. 38.lik toplu bir Smith-Wesson'du bu. Manyağın elindeki silaha karşı bir çocuk oyuncağı..

Tolga oldum olası toplu tabancaları sevmiştir. Silahı avucunun içine alınca kendine olan güveni daha da arttı. Yine de şiddetle titriyor ve buna engel olamıyordu. Sol bacağı çok sıcaktı. Buna karşın vücudunun geri kalan kısmı sanki donuyordu. Vücudunun ısısı yarasındaki kurşun deliğinden dışarıya akıyor gibiydi.

Dışardaki sessizlik birden bütün benzin istasyonunu sarsan bir patlamayla sona erdi. Sanki gerçek bir bomba düşmüştü alana. Önce ne olduğunu anlayamadı Tolga. Müthiş bir infilak sesiydi bu. Yer yerinden oynamıştı. Gayri ihtiyari gözlerini kapattı.

Açtığına gördüklerine inanmadı. Mağaza olarak kullanılan yerdeki eşyalar havada uçuşuyordu. İskeleler, masalar, kola tenekeleri, selefona sarılı sandviçler patlamanın tesiriyle yerlere saçılmıştı. Parçalanıp hâlâ yerlerinde duran sivri uçlu camlar şimdi tamamen pervazlarından fırlamış, un ufak hale gelerek yağmur gibi yerlere dökülüyordu. Mağazanın içini dayanılmaz bir sıcaklık kaplamıştı. Isı birden inanılmaz derecede artmıştı. Kesif bir duman bir anda içeriye doldu. Çılgınlık yeniden yükseldi.

Tolga ne olduğunu anlamıştı. Uzi'li manyak benzin pompalarından birine ya da ikisine ateş etmiş olmalıydı. Gerçek bir çılgındı bu adam.

Genç adam ihtiyatla sırtını dayadığı parçalanmış bankoya tutunarak ayağa kalktı. Ağırlığını sol bacağına vermeye dikkat ediyordu. Yarasının yeteri kadar sancımadığını düşündü, ama pek yakında acısının birdenbire artacağından da emindi. Bunu yapacağı bir hareketle çabuklaştırmayı istemiyordu. Çünkü müthiş bir sancı ile bayılıp kendinden geçmekten korkuyordu.

Başını uzattı ve dışarıya baktı. Pompa istasyonu cehenneme dönmüştü. Delik deşik olmuş pompaların birinden, benzin, basıncın etkisiyle hızla fişkırıyor ve erimiş lavlar gibi asfalta dökülüyordu. Sokağa doğru meyil yapıyor ve ışıltılı alevler o yana yayılıyordu. Patlama pompaları koruyan damı da çökertmişti. Alevler hızla dillerini buldukları yere doğru uzatıyorlardı. Kuyrukta sıra bekleyip te olay yerinden kaçamayan arabaların çoğu tutuşmuş, cayır cayır yanmaya başlamışlardı bile.

Spor Lincoln de tutuşmuştu. O kaçık manyak kendi arabasını da mahvetmişti. Anlaşılan canı tamamen kontrolden çıkmış olmalıydı. Tolga sarı ceketli manyağı gözleriyle aradı etrafta ama cehenneme dönen alanda yoktu adam. Belki de aklını başına toplamış ve olay yerinden yaya olarak kaçmıştı. Ya da henüz çökmeyen garaj bölümüne sığınmış olabilirdi. Bu ihtimal aklına daha yattı.

Dört metre kadar ilerisinde bürodan garaja açılan madeni kapı vardı. Şimdi o kapıyı görebiliyordu. Kapalıydı.

Genç adam bankoya yaslanarak ayağa kalktı. Tabancasını iki eliyle kavrayarak kapıya nişan aldı. İleriye doğru uzattığı kolları kaskatı kesilmişti. İlk fırsatta katili cehenneme yollamaya hazırdı. Yeter ki onu bir görebilseydi.

Elleri titriyordu Tolga'nın. Buz kesilmişti. Tabancanın titreyen parmakları aksından yere düşmemesi için gayret sarfediyordu. Etrafını kesif, kara bir duman kaplamıştı.

Öksürdü. Her nefes alıp verişinde ciğerleri sızlıyordu. Hava benzin ve sıcak, zift kokuyordu. Güçlkle kapıya doğru birkaç adım attı. Daha doğrusu acıdan dudaklarını ısırarak yaralı sol bacağını sürükledi.

Manyak cani kapının arkasında olabiliirdi. Belki de tamamen yanılıyordu. Müthiş alev kasırgasına ve dalgalanan kara bulut kümesine bir daha göz attı. Yanılmış olmaktan korkuyordu. Silahlı manyağın cehennemden fırlayan bir şeytan gibi o alevlerin arasından çıkıp uzaklaşmış olması da ihtimal dahilinde idi. İçini yeniden hırs bastı. O iblisi önüne geçilmez bir hırsla kurşunlamak istiyordu.

Mavi boyalı kapıya bakmaya devam etti. Uçuk maviye boyanmıştı kapı. Billur gibi bir buz tabakasının altında gizli derin ve berrak suyun rengine.

Bu renk Tolga'nın ruhunda titremeler yarattı. O cehennemi sığağa rağmen üşüdüğünü hissetti. Zaten her-şey donduruyordu şimdi onu. Çırpınan kalbinin göğsüne yaptığı basınç, gözlüklü kadının fisıltı kadar yumuşak ağlayışı, anasının kollarında biteviye ağlayan çocuğun haykırışı, ayaklarının altında her adımda kırılan cam parçacıklarının sesi, yangının uğultu ve çatırtısı kanını donduruyordu.

Herhalde buldukları binanın çatısı da şu anda alevler içindeydi. Korkarak tavana baktı. Acaba mavi kapıya erişmeden üstlerine çöker miydi?

Dışardan peş peşe patlama sesleri aksediyordu. Ama Tolga'nın umurunda değildi dışarda olanlar artık. Caninin içine kaçtığını düşündüğü mavi garaj kapısına bakıyordu yalnızca. Neden sonra aklına geldi; acaba kendi BMW'si ne haldeydi? Yanıyordu her halde.

Kapı hâlâ kapalıydı. Normal miydi bu? O manyak içerde daha ne kadar kalırdı? Oraya girmek bir kurtuluş olamazdı. İntihar gibi bir şeydi. Belki o da ölmek istiyordu. Ne de olsa hasta ruhlu itin tekiydi. Ne yapacağı bilinmezdi.

Genç adam tüm gayretine karşın çok ağır ilerleyebildiğim neden sonra fark etti. Sol bacağı külçe gibi ağırlaşmıştı. Yaralı bacağını ancak sürüklüyordu. Elindeki 38'lik sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Tolga'nın kolları sızlıyor ve silahı gerektiği gibi, düzgünce tutamıyordu. Bir an yatmayı, gözlerini kapamayı istedi. Bu cehennemden uzaklaşmayı, yemyeşil çayırların, kır çiçeklerinin, masmavi gökyüzünün bulunduğu Sapanca'daki yazlık evinde olmayı düşledi, uyumayı, sonsuz bir dinginliğe kavuşmayı hayal etti. Belki de kendinden geçmek üzereydi. Bayılacaktı. Kan kaybı kuvvetli bir olasılıkla onu şoka sürüklüyordu.

Son bir gayretle başını eğerek bacağına baktığında bir kan gölcüğünün ortasında durduğunu fark etti. Atardamarı çizilmiş belki de kopmuştu. Bilincini hızla kaybediyordu. Kafasını eğip yere bakmak bile başının dönmesine neden olmuştu. Midesi tekrar bulanmaya başladı. Sanki barsakları boşalacaktı.

Gözlerinin kapanmaması için kendini zorladı. Çatıdan akseden sesleri duyuyordu. Şiddetli sıcaklık yapının birleşme noktalarını kavururken kirişler çatırdıyor, kaplamalar patlıyordu. Çatı her an çökebilirdi. Belki bir iki saniye içinde.

Tolga etrafındaki bütün sıcaklığa rağmen gittikçe neden buz kestiğini anlamıyordu. Yüzüne akan terler buzlu su gibiydi. Dam birkaç dakika içinde çökmese bile, katil üzerine saldırdığında ya tetiği çekemeyecek kadar bitkin ya da ölmüş olacaktı. Artık daha fazla bekle-yemezdi.

Tolga tabancasını iki eliyle kavramaktan vazgeçti. Bulunduğu yerden hareket edebilmek için sol elini paralanmış tezgâhın formika yüzüne yasladı. Ağırlığını sol bacağı üzerine vermekten kaçındı.

Neyse ki hâlâ bacağının acısına dayanabiliyordu, sonra bunun nedenini anladı. Sol bacağı uyuşmaya başlamıştı. Kalçasından ayak parmaklarına kadar soğuk bir karıncalanma yayılıyordu. Yarası bile artık kızgın değildi, hatta sıcak bile sayılmazdı.

Mavi kapının tokmağı uzattığı sol eline kilometrelerce uzak göründü. Tokmağı tuttuğu an şaşırdı, yavaş yavaş mesafe kavramını yitiriyordu. Kapı sanki bir dürbünün ters tarafından bakıyormuş gibi uzaktaydı.

Kapıyı açması zor olmadı, ama silahı tutan elini yukarı kaldıramıyordu bir türlü. Elindeki 38'lik dev bir halter gibi ağırlaşmıştı. Güçlkle silahı doğrulttuğu anda midesindeki bulantı şiddetlendi, kusacağını sandı bir an.

Hayret burası yangından ve patlamadan zarar görmemişti henüz. İçerisi arabalarla doluydu ve serindi. Ama içeride kimsecikler yoktu.

Tolga ümitsizce mavi kapıya döndü. Şimdi açık kapıdan içeriye yoğun bir duman ve zift kokusu dolmaya başlamıştı. Üst üste öksürdü birkaç kez. Titreyen bacaklarıyla geri dönmeye çalıştı. Az önce geldiği yer göz gözü görmeyecek şekilde dumanla kaplanmıştı. Gözlüklü kadın hâlâ sindiği yerde oturuyordu. Yanındaki adam yoktu. Tolga bağırarak kadına yanına gelmesini söyledi. Ve sonra vahşi haykırışının ancak kısık bir hırıltıya benzediğini fark ederek dehşet ve umutsuzluğa kapıldı.

Bitip tükendiğini hissediyordu. Her an yere yığılıp kalabilirdi. Ancak kadın harekete geçmiş ve dumanların arasından süzülerek yanına koşmuştu. Kadın dumandan etkilenmemek için bir eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Gözlüklü kadın kendisine yaslandığı zaman Tolga biraz rahatladı. Kadına mümkün olduğu kadar az yaslandı. Tek kurtuluş alevlerin dans ettiği açık havaya çıkmaktı. Buldukları yerin çatısının her an çökebileceğini görüyorlardı.

Tolga sol ayağını sürüyor ve artık hiçbir şey hissetmiyordu. Ne can acısı, ne de karıncalanma. Vücudu ağırlaşmıştı ve tek istediği soluyabileceği dumansız havaydı. O sırada biri haykırıyor, korkunç, hiç kesilmeyen tiz çığlıklar atıyordu. Kadın sesiydi.

Yavaş yavaş şuuru kapanmaya başlayan genç adam, nedense bu çığlıkların o çocuklu anne tarafından atıldığını düşündü. Aynı anda siren sesleri de duymaya başladılar. Polis arabaları olmalıydı veya itfaiye.

Sonra Tolga ile gözlüklü kadın dışarıya çıkabildiler. İner gibi soluk alırken temiz hava ciğerlerine doldu genç adamın. Gözlerini araladı, önce bir şey göremedi, yakıcı dumanın neden olduğu yaşlar nedeniyle her şey bulanık görünüyordu gözüne.

Birden bedenine destek veren kadını yanında hissedemez oldu. Galiba açık havaya çıkar çıkmaz kadın yanından kaçmıştı. Ya da onu artık göremiyordu. Devamlı gözlerini kırıştırıyordu.

Tam o sırada oldukça yakınında birinin küfür ettiğini işitti. Başını hızla o yana çevirdi. Tüylere diken diken olmuştu birden. Manyak az ilerisinde duruyordu. Dimdik ve ayakta. Ama arkası dönük... Sarı ceketli duman bulaşığından kapkara olmuştu. Mikro Uzi hâlâ sol elindeydi. ,

Tolga güçlkle katile döndü. Yalpalıyor ve ayakta zorlukla duruyordu. Adamın kime küfrettiğini anlamamıştı. Zor belâ 38'liğin namlusunu ona çevirdi.

Manyak cani arkasında bir hareket olduğunu sezinlemişti. Hızla geri döndü. Yüzü anlamsız bir şekilde gerildi ve Uzi'yi Tolga'ya yöneltti.

Manyak cani sanki cehenneme dönmüş bu yerde hâlâ canlı biriyle karşılaşmaktan rahatsız olmuş gibiydi. Çok kısa bir süre nefretle birbirlerine baktılar. Tolga, bulanık suruna rağmen adama duyduğu nefreti anlayabiliyor, fakat hayatında bir defa bile görmediği adamın yüzündeki nefret ve hırsı kesinlikle anlayamıyordu.

Tolga bir el ateş etti. O kadar bitkindi ki silahın geri tepmesi ile geri geri giderek yere devrildi. Katil altı ya da yedi kez Uzi'nin tetiğine bastı. Ama Tolga yere düşerken ateş hattından da çıkmıştı. Kurşunların çoğu başının üstünden geçer ve asfaltın üzerine yığılırken üçüncü defa 38'liğini ateşledi.

Sonra inanılmaz bir şey oldu. Üçüncü kurşun manyağın göğsüne girdi ve onun geri geri giderek yanan arabalardan birinin tam önüne devirdi. Adam dizleri üstüne çöktü.

Kötü yaralanmıştı, belki de yarası öldürücüydü. Sarı ceketinin önü hızla kızıla dönüşüyordu. Ama henüz ölmemişti ve Mikro Uzi hâlâ elindeydi.

Siren seslen etrafta yankılanıyordu. Yardım yetişmiş sayılırdı ama artık çok geç olduğunu Tolga sezinledi. Düştüğü yerde doğrulmaya çalıştı. Tabancasını bir kere daha manyağa doğrulttu. İkisi de çektikleri acıya rağmen bakışıyorlardı.

Tolga bir el daha ateş etmeyi başardı ne var ki bu defa hedefi tutturamamıştı. Kurşun hedefin çok uzağından geçti. Kolunun kasları gevşedi, tabanca elinden kayarak yere düştü. Artık dermanı kalmamıştı.

Katil de Uzi'yi ateşledi. İki kurşun müteahhittin göğsüne biri de bel bölgesine isabet etti. Genç adam arka üstü devrildi. Başının arkası yere çarparak canını acıtacak biçimde zıpladı.

Ölmek istemiyordu Tolga. Doğrulmaya çabaladı, beceremedi. Sadece başını kaldırabildi. Bu da katilin son ateşten sonra yüzükoyun asfalta devrildiğini görmesine yetti. Göğsüne giren ve sarı ceketini kızıla boyayan o tek kurşun ölmesine yetmişti.

Tolga'nın başı yana düştü, ter içindeki yanakları sıcak asfalta yapıştı. Görüşü gittikçe azalıyordu, ölmek üzere olduğunu anımsadı. Her şey silinmeye başlamıştı. Gözlerinde, bir an, çocuklarının ve karısı Nur'un hayali canlandı. Sonra üniformalı polisleri görür gibi oldu. Son duyduğu polislerin bağrışmalarıydı.

Olay sona ermişti...

İKİNCİ BÖLÜM

1

NUR Yazıcı yeşil gözlerinde biriken yaşların yanaklarına süzülmesine güçlkle mâni olarak, "Şimdi bunun sırası mı komiser bey?" diye dikleştı. "Kocam içerde ölümle pençeleşiyor, yaşam savaşı veriyor. Sorularınıza nasıl cevap verebilirim? Kaldı ki ben olay yerinde değildim, siz ne biliyorsanız, ben de o kadar biliyorum, ne fazla en eksik."

Komiser yorgun ve gecenin bu ilerlemiş saatinde bir an evvel evine dönme arzusu ile yanıp tutuşuyordu. Bezgin bakışlarla karşısında diklenen kadını süzdü.

Hak da verdi içinden. Kadının üzüntüsü pek belliydi. Kocası ölümle yaşam arasındaki o ince noktadaydı. Kim olsa aynı reaksiyonu gösterirdi. Anlayışlı olmalıydı.

Mesleğinin bu noktasını hiç sevmezdi. Acı ve üzüntüsü doruklara çıkmış bir eşi böyle bir ortamda sorgulamak çok sevimsizdi. Ne çare ki bu onun göreviydi.

Başını salladı, "Sizi anlıyorum hanımefendi" diye mırıldandı. Ama bu onun göreviydi ve işine devam etmesi gerekiyordu. Yorgun bir edayla kolunu yoğun bakım ünitesinin duvarına dayayarak, "Çok bitkin görünüyorsunuz" diye devam etti. "Lütfen benimle koridorun sonundaki bekleme noktasına gelin. Hem biraz toparlanır, hem de soluk alırsınız."

Nur itiraz etmek istedi. Kocasının yattığı yoğun bakım ünitesinin önünden ayrılmak istemiyordu. Her ne kadar hasta yakını olarak içeriye giremiyorsa da, kocasına oldukça yakın bir yerde beklemeyi tercih ederdi. Sık aralarla içeriye girip çıkan doktorlardan veya servis hemşirelerinden her an yeni ve müjdeli bir haber bekleyişi içindeydi.

Komiserin anlayışsızlığını yüzüne vurmak istedi bir an, ama sonra hemen vazgeçti. O adam da burada koşuşturan doktorlar gibi görevini yapmakla meşguldü sadece. Tatsız ve insanı rahatsız eden bir görevdi ama sonuçta adamın işiydi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Gidelim." Komiser Nihat yana çekilerek genç kadına yol verdi.

Eski adı Amiral Bristol olan American Hospital'in koridorlarında yürümeye başladılar. Nur koltuğa çöktüğünde yorgunluğunu ilk defa hissetti. Yaşadığı gerilimden bacakları titriyordu. O kadar çok ağlamıştı ki, artık göz pınarlarından yaş gelmiyordu. Yine de yanaklarına gözyaşı damlacıklarının süzüldüğünü sanarak mendil bulmak için, eski jean pantolonunun cebine elini sokarak araştırdı. Bulamadı. Kayıtsızca parmaklarını yanağına götürdü. Parmakları ıslanmamıştı, neden sonra gözyaşlarının akmadığını fark etti. Hafifçe içini çekti, bir iki kere.

"Evet" diye fısıldadı. "Ne sormak istiyorsunuz? Lütfen soracaklarınızı kısa kesin, umarım durumumu takdir edersiniz."

"Tabii hanımefendi. Sizi anlıyorum. Sadece bir iki kısa sorum var." Nur başını salladı.

Genç kadın sanki başka bir alemdeymiş gibiydi. Komisere bakmıyor, gözlerini tek bir noktaya

odaklayarak sessiz oturuyordu.

Komiser Nihat ilk defa kadına dikkatle baktı. Yirmi sekizle otuz iki yaşları arasındaydı ancak. Belki fazla güzel bir kadın değildi. Açık kumral saçları kısacık kesilmişti. Yüzü hafif oval, elmacık kemikleri biraz çıkıktı. Burnu da ufacıktı.

Komiser onun en fazla zümrüt yeşili gözlerinden etkilendiğini hissetti. Hakikaten de gözleri fevkalâdeydi. Sanki vücudunun tüm enerjisi bu gözlerde toplanmıştı ve birine çevrildiği zaman insanı eritecek kozmik şualar saçıyordu. Karşısındaki bu gözlerle fazla uzun bakamazdı.

Komiser hafifçe genzini temizledi, oturduğu yerde kımıldadı. "Nur hanım" dedi, "Çocuğunuz var mı?"

Sorgulamaya belki bu sualle başlamak biraz tersti ve komiser Nihat neden önce kadına bu soruyu yönelttiğini kestiremedi.

"Evet. Biri erkek biri kız iki çocuğumuz var."

"Kaç yaşındalar?"

"Oğlan sekiz, kız altı."

Komiser başını salladı. Sanki en can alıcı soruyu sormuş gibiydi.

Oysa genç kadın sorulara bir robot gibi karşılık veriyordu. Bakışları odakladığı noktadan milim kaymamıştı. Polise yardımcı olmaktan çok mecburi bir görevi yerine getiriyormuş gibiydi. Sadece bakımlı elleriyle blucininin belinden taşmış pamuklu tişörtün kenarını bükerek oynuyordu. Sessiz ve dalgın.

Komiser Temmuz gecesinin bunalttığı sıcağında kravatını ve yaka düğmesini gevşetti. Bakışları Nur'un pantolonu ile tişörtü arasından görünen güneş yanığı tenine takıldı bir an. Yanık, gergin ve pürüzsüz gözüküyordu teni. Hoş ve çekici bir manzara.

Bakışları bir iki saniye oyalandı bu bölgede. Sonra birden utanarak bakışlarını kaçırdı. Kadının aklından geçenleri fark etmemesi lâzımdı; Allah'tan Nur sanki başka bir evrende yaşıyormuşçasına kayıtsızdı.

Rahatladı Komiser Nihat ve o kısa, kaçamak bakışının fark edilmemesine sevindi. "Eşiniz müteahhitmiş, öyle mi?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

"Otuz sekiz."

Nur birden bakışlarını yerden kaldırarak komisere çevirdi.

"Bana bunları mı soracaktınız?" Nihat bir an afallar gibi oldu. Asıl sormak istediği kesinlikle bunlar değildi. Göz göze gelince komiser bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Kocanızla hiç konuşma şansınız oldu mu?" "Hayır. Ben yanına geldiğimde komadaydı. Halen yoğun bakımda olduğunu da biliyorsunuz."

Komiser biliyorum anlamında başını salladı sessizce. Sonra:

"Kocanızın hiç düşmanı var mıydı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu. Hem neden olsun ki, o çok iyi bir insandır. Saf, iyi niyetli ve merhametli." Nur bu suale bir anlam verememişti. Garip garip komisere baktı:

"Neden sordunuz?"

"Hiç!" dedi Nihat. "Sadece rutin suallerimizden biri."

Omuzlarını silkti genç kadın. Soru saçma gelmişti ona. Tolga'nın bir düşmanı olduğunu düşünmek çok abesti. Hem sonra öğleyin yaşanan çılgınlıkla kocasının, olsa bile, düşmanları arasında nasıl bir bağ kurulabilirdi?

Komiserin huzursuz bir ifade ile soru sormakta rahatsızlandığını hissetti. "Hasan Alkan diye birini tanıyor musunuz?"

"Hayır. Kim o?"

"Bugünkü faciada ölenlerden biri."

"Tanımıyorum" diye mırıldandı genç kadın. "Yalnız kocamın adamlarından birinin, şantiye şefinin de öldüğünü şirket çalışanlarından öğrendim. Onu tanırdım."

"Evet, anlıyorum efendim."

Nur gözlerini kısarak karşısında oturan adama baktı bir an kuşkuyla. Sanki polisle konuştuğunu yeni anlamış gibiydi.,

"Durun bir dakika" dedi. "Olay sırasında bir sürü insan ölmüş, ama neden onlardan sadece birinin adını sordunuz, kim o Hasan Alkan dediğiniz kişi?"

Komiser sabırla genç kadına baktı.

"Hasan Alkan o olayları çıkaran kişi. Yaşayan görgü tanıklarının ifadesinden bunu saptadık."

"Allah kahretsin!" diye homurdandı genç kadın. "Bu kadar hunharca bir şey nasıl yapılabilir? İnanacağım gelmiyor, bir sürü insanın ölümüne sebebiyet verdi. Deli miydi bu adam?"

"Henüz bilmiyoruz efendim."

"Umarım o da ölmüştür. Tanrının adaleti varsa, onun da o cehennemde yanması gerekirdi."

"Zaten öldü efendim. Ama yanarak değil."

"Hiç fark etmez, ilahi netice tecelli etmiş, adalet yerini bulmuş sayılır."

Komiser hafifçe öksürerek, "Şey... hanımefendi" diye fısıldadı. "Belki ilahi adalet tecelli etmiş sayılabilir, ama ben burada hukuki adaletin dağıtımı için varım."

Nur gözlerini kısarak komiserin ne kastettiğini anlamaya çalıştı. İfade tarzı biraz garibine gitmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Korkarım henüz bilmiyorsunuz?"

"Neyi?"

"Yangını çıkaran ve o faciaya sebep olan adamın nasıl öldüğünü."

"Bilmem mi lâzım? Hiç ilgilendirmiyor beni. Sadece öyle bir pisliğin ortadan kalkması benim için yeterli."

Nihat kısa bir an duraladı sonra Nur'u çok şaşkırtan cümleyi söyledi.

"Onu kocanız vurmuş!"

Genç kadın birden buz gibi kesilip gerildi. Şaşkın şaşkın komisere baktı. Sanki söylediğini iyi anlayamamış gibiydi.

"Ne dediniz? Kocam mı vurmuş?"

"Evet efendim."

Nur hâlâ toparlanamamıştı.

İri etli dudakları hayretten aralanmış, güzel yeşil gözlerinde donuk bir ifade belirmişti. İşittiklerine ihtimal vermiyordu. Bu iddiayı hemen reddetti.

"İmkânsız" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Tolga'nın bir canlıyı vuracağını hele bir insana ateş edebileceğini sanmıyorum. Asla yapmaz bunu.. "

Komiser yeniden derin bir soluk aldı.

"Eşinizin silahı var mıydı?"

Nur kendini toparlamaya, üzerindeki şaşkınlığı atmaya çalıştı. "Evet taşıma ruhsatlı bir tabancası vardı."

"Markasını söyleyebilir misiniz?"

"Ben silahlardan anlamam. Evde iki küçük çocuğumuz var, zaten Tolga da eve gelir gelmez hemen üstündeki silahı çıkarır ve çocuklarımızın erişemeyeceği özel bir yere saklardı."

"Ama görseniz eşinizin tabancasını tanırsınız, değil mi?"

"Her halde" dedi Nur.

"Bu 38'lik bir Smith-Wesson olabilir mi?"

"Dedim ya ben silahtan anlamam, ama galiba markası öyle bir şeydi..." Sonra yine bilinçsizce itiraz etti.

"Bir yanlışlık olmalı" diye söylendi. "Eşim o manyağa bile ateş etmez." Komiser Nihat dudak büktü.

"Bu kadar emin olmayın. Silah kullanılmak üzere üstte taşınır. Halin icabına göre bunu kullanmak da doğaldır. Kocanızın vücudundaki üç kurşunu unutmayın. Onu komaya katil soktu. Eşinizin vücudundan ameliyatla çıkarılan kurşunları doktordan aldık. Balistik incelemeye tâbi tutacağız. Ama hiç şüphesiz o kurşunlar katilin Uzi'sinden çıkan mermiler olacak."

Nur'un başı dönmeye başlamıştı.

Bu ana kadar olayların failinin kocası tarafından öldürüldüğünü kimse söylememişti ona. Şimdi komiserin dakikalardır ifadesine başvurmak için etrafında neden dolaştığını anlar gibi oluyordu. Birden aklına gelen soruyu yöneltti komisere:

"Ya o manyağın vücudundan çıkan kurşunlar? Onlar kocamın silahına mı ait?"

"Yarın yapılacak otopside sonra alacağımız kurşunları balistiğe göndereceğiz. Fakat olaya şahit

olan en az üç görgü tanığı var. Onlar katili kocanızın tek bir atışla vurduğunu söylüyorlar."

Nur titremeye başlamıştı. Neden sonra beyninde şekillenen soruyu sordu. "Ne yani, siz şimdi burada kocamı cinayetle mi suçluyorsunuz?"

Komiser Nihat günün nihayetinde uzayan sakalından gölgelenen yanağına elini attı, bir süre kararsızca yanağını kaşıdı.

"Hayır, Nur hanım. Henüz öyle bir şey söylemedim" dedi.

"Henüz mü? Yani daha sonra mı böyle bir iddiada bulunacaksınız? Ettiğiniz lafı öyle mi anlayayım?"

Genç kadın hırçınlaşarak komisere bakmaya başladı.

Nihat'ın kararsızlığı sona ermemişti. Sanki durumu nasıl açıklayacağını bilemez bir hali vardı. Tam ağzını açacağı sırada Nur birden hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Beni bir köşeye çekip kocamın bir manyağı, kafadan kontak bir caniyi vurduğunu söylüyorsunuz, bunu bilmiyordum, ilk defa sizden duyuyorum. Ama öyle bile olsa, kuzum hiç düşünmüyor musunuz o adamın neler yaptığını? Galiba orada on yedi kişiyi tarayarak öldürmüş, yangın çıkarmış, binayı uçurmuş, bir sürü arabaya zarar vermiş ve siz şimdi karşıma geçmiş ve deli herifin kimin tarafından öldürüldüğünün hesabını soruyorsunuz. Mantıklı mı bu yaptığınız? Birinin o adamı durdurması, işlediği cinayetlerin daha da artmasını önlemesi gerekmez miydi? Bütün bunları yaparken polis neredeydi? Neden sizler daha önce yetişip bu katliamın daha da büyümesine engel olmadınız? Cevap verin bana. Şayet o manyağı kocam öldürdüyse kendisine gelince, şayet gelebilirse tabii, teşekkür etmeliyim. Sizin görevinizi o yapmış. İyi de yapmış, şayet o an benim elimde de bir silah olsaydı hiç kuşkusuz aynı şeyi yapardım."

Komiser sükûnetle genç kadını dinledi ve sözünü kesmedi. Nur susunca sakin bir ses tonuyla, "Duyularınızı anlıyorum hanımefendi" dedi. "Ama yasalara göre bu yine de suçtur. Adam öldürme fiilidir."

"Aman Allahım! Hiçbir şey anlamıyorum. Yani kocam, o manyağın herkesi öldürmesine seyirci mi kalmalıydı? Hem de belinde bir silah taşırken.. "

"Lütfen sinirlenmeyin-. Anlamaya çalışın."

"Neyi anlayayım? Olayı tüm detayları ile bilmiyorum ama siz hiç meşru müdafaa diye bir kavram işitmediniz mi? Belli ki eşim o manyağı vurduysa bunu kendi canı ve oradaki diğer insanlar için yapmıştır."

"Ben de öyle düşünüyorum Nur Hanım. Ama savcının da böyle düşünmesi gerekir. Aksi halde... "

"Evet aksi halde? Ne olur yani, kocam cinayetle mi suçlanır?"

Komiser Nihat kısa bir tereddütten sonra, "Teorik olarak öyle, efendim" dedi.

Bu iddiayı havsalası almıyordu Nur'un.

Dehşete kapılmış gibi polise baktı. "Hayret!" diye mırıldandı sonunda. "Olacak şey değil. Buna gerçekten inanmıyorum."

Nihat sakin bir şekilde, "Size aşağıdaki kafeteryadan bir kahve getireyim mi?" diye sordu. "Yorgunsunuz, sinirlerinize iyi gelir."

Nur kendine hakim olamayarak terslendi. Buz gibi bir sesle:

"Hayır, teşekkür ederim. Kahveyi siz için" diye homurdandı. "Şimdi başka bir sualiniz yoksa, kocamın yattığı yerin kapısına döneceğim."

Genç kadın ayağa fırladı.

Komiser de onunla beraber yerinden kalktı. Başını önüne eğerek gidebileceğini ima etti. Nur koridor boyunca uzaklaşırken de uzun uzun arkasından seyretti kadını...

Cidden hoş bir kadındı. Yoğun bakımdaki Tolga Yazıcı'nın böyle bir kadına sahip olduğu için de çok şanslı olduğunu düşündü.

* * *

Nur yoğun bakımın önüne döndü. Yaşadığı üzüntüden akli karmakarışık ve düşünceleri kopuk kopuktu. Şimdi düşündüğü tek şey kocasının hayata dönmesiydi-di, komiserin anlattıkları bir kulağından girmiş diğerinden çıkmıştı, umursamadı. Hiçbir hukuk düzeni yaptıkları için kocasını suçlayamazdı. Kanunların ne dediğini bilmiyordu ama yasalar her şeyden önce kamu vicdanına uygun olmalıydı. Polisin zamanında yetişemediği bir yerde zor durumda kalan insan kendi hakkını bizzat korumalıydı. İnsan mantığı bunu anlayabilirdi. Ya da kabul edebilirdi.

Neyse, bunu sonra düşünürüz, diye mırıldandı içinden. Şimdi Tanrı'ya yalvarmalı, sevdiği eşini kendisine ve iki ufak yavrusuna bağışlaması için dua etmeliydi.

Yoğun Bakım'ın kapısı önünde dikildi. Ameliyat sonrası, operasyonu yapan doktorla henüz görüşememişti. Ameliyat hemşiresi doktorun gelip kendisiyle bizzat görüşeceğini söylemişti. Duvara yaslandı, gözleri yaşlı beklemeye devam etti. Omuzuna astığı ufak çantadan mendilini çıkardı, üzün zamandır kuruyan gözyaşları yeniden başlamıştı.

Göz ucuyla koridorun sonunda oturan komisere baktı. Adam gitmemişti daha.

Ne kadar bekleyecekti acaba? Tolga'nın ifadesini almak niyetindeyse daha çok beklerdi.

İçinde bir isyan belirdi, aman ya Rabbim, diye homurdandı. İnsanlar ne kadar da anlayışsız oluyorlardı; bir yandan can çekişen, hayatta kalma mücadelesi veren genç bir adam ve on yedi kişiyi öldürmüş, milyarlarca liralık hasar yapmış bir katilin öldürülüş sebebinin hesabını yapmaya çalışan bir görevli.

İlgisiz ve umursamaz. Komiser ne kadar da katı yaradılıştta bir adamdı.

Nazik davranıyordu, hatta bir polisten beklenmeyecek kadar nazik, ama yine de katı ve hissiz biriydi. Konuşmak için zamanlaması çok yersizdi.

Birden koridorun öbür yanından, yeşil ameliyat elbisesiyle yaklaşan doktoru fark etti. Tolga'yı ameliyat eden doktor bu olmalıydı. O da kendisine bakıyordu.

"Bayan Yazıcı?" diye sordu.

"Evet, benim doktor" dedi Nur titreyerek.

Boğazı düğümlenmişti. Adamın yapacağı açıklamayı nutku tutulmuşçasına beklemeye başladı. Bütün vücudunu soğuk bir ter kaplamıştı.

"Ben Dr. Sezai Almaçık. Eşinizin ameliyatını gerçekleştiren hekimim."

Nur'un ilk suali, "İyileşecek mi doktor?" oldu.

Adam iyimser bir ifade ile genç kadına bakıyordu.

"Tanrıdan ümit kesilmez. İyileşme ihtimali fazla. Elimizden geleni yaptık."

Nur rahatlayamadı. Doktorun konuşmasında üstü kapalı da olsa tehlike havası sezinlemişti. Hemen iyimserliğe kapılmak istemiyordu. Bacaklarındaki gücün kesiliverdiğini duyumsadı. Genç kadın yere yığılacak gibiydi.

Doktor, Nur'un hissettiklerini anlamış gibi müşfik bir şekilde omuzunu tuttu. "Gelin" dedi. "İleriye gidip oturalım."

Nur komiser Nihat'ın olduğu yere gitmek istemiyordu ama çaresiz doktorla beraber ziyaretçilerin beklediği yere doğru yürüdüler. Koltuklarda komiserden başka yaşlı bir çift daha oturuyordu.

Nefesi kesilme derecesine gelen Nur onlarla hiç ilgilenmedi.

Genç kadın koltuklardan birine çökünce, doktor bir iskemle alarak tam karşısına oturdu. Anlayışlı bir adama benziyordu. Sakin ve tane tane konuşmaya başladı. Sanki söyleyeceklerini Nur'un beynine kazımak istiyormuş gibiydi.

"Yaralarından ikisi çok kötüydü" diye açıkladı. "BACAĞINDAKİ ve karnın sağ aşağı tarafındaki. Kocanız bir hayli kan kaybetmiş ve sağlık görevlileri ona yetiştiği sırada derin bir şoka girmiş.. "

Nur tekrar, "İyileşecek mi?" diye sordu.

Doktorun bir şeyi kendisine söylemeyi pek istemediğini seziniyordu. "Dediğim gibi iyileşme ihtimali güçlü. Ciddi söylüyorum. Ancak kocanız henüz tehlikeyi atlattmış sayılmaz."

Doktorun derin endişesi şefkatli yüzüne ve gözlerine yansıyor. Nur böyle güçlü bir merhametin odak noktası olmaya dayanamayacaktı. O anda doktorun gözlerindeki ifadeden Tolga'nın ameliyattan sağ çıkmasının, kocasının karşılaştığı sorunların en önemsizi olduğunu anlayıverdi. Genç kadın operatöre daha fazla bakamayarak başını eğdi.

Doktor, "Kocanızın sağ böbreğini almak zorunda kaldım" dedi. "Ama bunun dışında iç organları şaşılacak kadar az zarar görmüştü. Önemsiz damar sorunları. Mesela sıyrılmış bir kolon. Ama bütün bunları temizledik, onardık, karnına geçici olarak fitiller yerleştirdik. Enfeksiyonu önlemek için kendisine antibiyotik vermeyi de sürdüreceğiz. Bu bakımdan hiçbir sorun yok."

Nur afallamıştı.

"Bir insan... tek böbrekle yaşayabilir, değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Bu açıdan yaşamında bir değişiklik de olmayacak."

Nur, "Yaşamında değişikliğe ne sebep olacak?" diye sormak istedi. "Başka hangi yara? Hangi zarar?" Ama bu soruyu soracak cesareti yoktu.

Operatör ince ama bir konser piyanisti gibi güçlü parmaklarını kenetledi önünde. Sonra hafifçe yutkunarak konuşmaya devam etti.

"Şimdi bizi endişelendiren iki şey var. Şiddetli bir şok, fazla kan kaybıyla bazen beyni etkileyebilir. Bu beyne giden kanın ne kadar azaldığına bağlıdır. Dokuların ne kadar oksijen

kaybettiğine de."

Nur gözlerini yumdu. İçinden, "Ah, Tanrım, lütfen! Bu olmasın" diye inledi.

"Kocanızın EEG'si iyi gözüküyor. Teşhisimi ona göre koysaydım, beynin zarar görmediğini söylerdim. İyimser olmamız için çok neden var. Ama kocanız kendisine gelinceye kadar durumu kesinlikle öğrenemeyeceğiz."

"Ne zaman kendisine gelir?"

"Bir şey söyleyemeyiz. Beklememiz gerekiyor. Göreceğiz."

Gözleri kararır gibi oldu genç kadının. Belki Tolga hiçbir zaman kendine gelemeyecekti. Nur kendine hakim olmaya çalıştı. Titreyen parmakları çantasına uzanarak mendilini aradı. Burnunu silip gözlerini kurularken operatör, "Bir şey daha var" diye ekledi. Nur güçlkle doktora bakabildi.

"Bir kurşun ya da onun bir parçası omuriliğe çarpmış. Belkemiğinde ezilme var. Ama kırık göremedik."

"Ezilme mi? Ciddi bir şey mi?"

"Bu sinirlerin ezilip ezilmemesine bağlı."

"Felç mi yani?"

Doktor çaresizlikle duraksadı bir an.

"Kocanız kendisine gelinceye ve biz bazı basit testler yapıncaya kadar durumu bilemeyiz. Hasta felç olursa o zaman kırığı arayacağız. Önemli olan şu; omurilik kopmamış. Bu kadar kötü bir durum yok. Kocanız felç olmuşsa ve biz kırığı bulursak, vücudunu alçıya alırız. Kuyruksokumu kemiğinin üzerindeki baskıyı kaldırmak için bacaklara traksiyon uygularız. Bir kırığı iyileştirebiliriz. Bu felaket değil, kocanızı tekrar ayağa kaldırma ihtimalimiz kuvvetli"

Nur hafifçe, "Ama bunun garantisi yok, değil mi?" diye sordu.

Doktor dudaklarını büzerek genç kadının zümrüt yeşili gözlerine baktı. Sonra yavaş yavaş mırıldandı.

"Hiçbir zaman yoktur."

Doktorun açıklaması şimdilik sona ermişti. Karşısındaki kadının uğradığı şoku hissedebiliyordu. Ayağa kalkarken hafifçe omuzundan okşadı.

"Metin olmaya çalışın" diye fısıldadı. "Hastanızın morale ve ciddi bir bakıma ihtiyacı olacak."

Nur anlıyorum dercesine başını sallamıştı. Bundan sonra hayatlarının çok farklı seyredeceğini biliyordu artık. Eski Tolga hiçbir zaman geri dönmeyecekti.

Doktor yanından uzaklaşırken hıçkırmaya başladı. Neden sonra bakışları karşı koltukta oturan komiser Nihat'a çevrildi. Her halde komiser doktorla aralarında geçen konuşmayı duymuş olmalıydı.

Komiser tam bir umursamazlık içinde bakışlarını genç kadının gözlerinden kaçırdı...

Hastahanedeki o gece, Nur için berbat geçti. Olayı öğrenen eş dost, Tolga'nın yakın arkadaşları akın akın hastahaneye geldiler. Nur çocukları annesi Mürvet Hanıma bırakmıştı. Anlayışlı, sevecen bir kadındı. Kızının perişan halini görünce hemen eve torunlarının yanına gelmişti. Nur, anneannelerinin onlara iyi bakacağını biliyordu, ama bir yandan da aklı evdeydi. Daha şimdiden çocuklarının geleceği nasıl kabul edeceklerini düşünmeye başlamıştı. Tolga'nın istikbalinden korkuyordu. İki ufak çocuğun bakımı bu gidişle tamamen omuzlarına binecekti. Ameliyatı yapan doktorun anlattıklarına bakılırsa kocasını iyi bir gelecek beklemiyordu.

Babası Burhan Bey de hastahaneye hemen koşmuş ve bir süre kızının yanında kalmıştı. Fakat Nur ısrarla Teşvikiye'deki eve dönmesini ve şimdilik yapacağı bir şey olmadığını, yarın tekrar uğramasını söylemişti ona. Çocuklar dedelerini çok severlerdi. Yaşlı adam onları çok şımartırdı. Hele küçük torunu Oya'yı. İlk göz ağrısı Hakan'ı da severdi tabii ama Oya'ya belki kız torun olduğu için çok düşküdü.

Yoğun bakıma hastaların çok yakını olan bir kişi haricinde ziyaretçi alınmıyordu. Tolga, yoğun bakımdaki altı bölmeden birindeydi. ünitenin tam orta yerinde hastaları devamlı kontrolde tutan bir hemşire masası mevcuttu. Tolga'yı da bir kalp monitörüne bağlamışlardı. Bu, orta masadaki ekrana devamlı bilgi veriyordu. Genç adamın damarına damla damla glikoz ve antibiyotikler akıtılıyordu. Çiftli bir oksijen tüpü Tolga'nın burun delikleri arasındaki septuma hafifçe iştirilmişti.

Nur, onu ilk defa ameliyathaneden yoğun bakıma nakledilirken görmüştü. Sonra uzun bir süre yoğun bakıma bile almamışlardı. Doktor belirli bir saatten sonra on dakika yanına girebileceğini söylemişti. Nur, kocasının halini gördüğü zaman şok geçireceğini düşünmüş ve kendini buna hazırlamıştı. Ama Tolga beklediğinden de kötü gözüküyordu. Kendinde değildi ve yüz hatları ölü gibi gevşemişti. Cildi ,kemik kadar beyazlaşmıştı. Çukura kaçmış gözlerinin-etrafında koyu mavi halkalar oluşmuştu. Dudakları kansızlıktan solmuştu. Sanki beş, on kilo zayıflamış gibiydi. Nur karyolanın yanında durdu.

Yoğun bakım ünitesinin nöbetçi hemşiresinin dikkatle kendisini izlediğini hissediyordu.

Hastahane personeli her gün, her saat yaşadıkları drama alışıyor, olayları ve insanları kanıksayarak, kalpleri ve duyguları nasırlaşıyordu ama Nur, dramın genç ve özgün iki tarafı olarak kocası ile kendisine özel bir ilgi duyduklarını da fark etmişti.

Genç kadın yataktaki kocasına baktı. Boğazını sanki bir yumruk tıkamıştı. Yutkunmakta zorluk çekiyordu. Kocasını gerçi baygındı ama Nur konuşmasını kontrol edene kadar tek kelime söylemeyecekti. Bir yerde komadaki hastaların bile etrafındakilerin sözlerini duyabileceğini okumuştü. Daha derin bir düzeyde söylenenleri anlamaları ve teşvik edici sözlerden etkilenmeleri olasılığı vardı. Nur da kocasının sesinin korku ya da kuşkuyla titrediğini duymasını istemiyordu.

Bölme insanın sinirlerini bozacak kadar sessizdi. Kalp monitörünün sesi kapatılmıştı. Sadece ekranda görüntü vardı. Tolga'nın burnuna sokulmuş olan tüplerden çıkan, oksijeni bol hava hafifçe hışırdıyordu. Nur bu sesi ancak kocasının üzerine iyice eğildiği zaman duyabildi. Tolga'nın kesik soluklarının sesi uyuyan bir çocuğunki kadar hafifti. Nur kocasının elini tutmak istiyordu. Şimdiye kadar hiçbir şeyi böylesine istememişti. Ama elinin üzerinde damara takılmış serumun ince borusu vardı.

Nur çekine çekine kocasının yüzüne dokundu. Çok soğukmuş gibi görünüyorsa da, aslında ateşi

vardı.

Genç kadın sonunda fısıltı halinde, "Buradayım, hayatım" diyebilirdi.

Tolga'nın onu duyup duymadığını bilmiyordu. Zaten Tolga da onu duyduğunu belirten bir şey yapmadı. Gözleri kapaklarının altında oynamadı. Kül rengi dudakları hâlâ aralıktı. Sonra onun kendisini anlayıp anlamadığını bilmeden konuşmaya devam etti.

"Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bu olayı atlatacaksın. İkimiz birlikte her zaman, her şeyi çözümleriz. İnan bana. Yakında ayağa kalkacaksın."

Tolga bir tepki göstermemişti.

Nur ne diyeceğini bilemiyordu. Hıçkırıklarını zor zaptederek, "Ben buradayım" diye cümlesini yineledi. "Ve burada kalacağım. Daima yanında. Sen ve ben, tamam mı?"

Kalp monitörünün ekrandaki parlak yeşil ışığı karın ve kulakçığın faaliyetini gösteren o sivri ve önemli çizgiyi çiziyordu. Bip diye bir ses çıkararak kesilmiyordu. Kalp hafif, ama düzenli bir biçimde atıyordu. Belki Tolga, karısının söylediklerini duymuştu ama kalbi bu sözlere karşılık vermemişti.

Nur ümitsizce kocasını seyretmeye devam etti. Yoğun bakımdaki bu ilk görüşme on dakika ile sınırlıydı. Biraz sonra nöbetçi hemşirenin kendisini uyaracağını biliyordu.

* * *

Süre dolup dışarıya çıktığında berbat bir haldeydi. İçinde tarifsiz bir boşluk hissediyordu. Tolga'nın bir daha asla eski haline dönemeyeceği korkusuna kapıldı. O genç, dinamik, çalışkan adam yok olmuştu adeta. Yoğun bakımda kocasının enkazı yatıyordu adeta. Ümitsizliğe kapıldı.

Çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. Ziyaretçilere ayrılmış koridoru arşınlamaya başladı. Müthiş yorgun hissediyordu kendini. Ama daha her şeyin başlangıcında olduğunu da biliyordu. Saatine bir göz attı, tam on ikiydi.

Neden sonra koltukta hâlâ oturmakta olan komiser Nihat'ı fark etti.

Adam gitmemişti daha. Yoksa o da sabaha kadar oturup bekleyecek miydi?

Buna bir anlam veremedi. Tolga suçlu bile addedilse bu haliyle kalkıp kaçacak hali yoktu ya! Ne bekliyor bu adam, diye düşündü ve suratı daha da asıldı.

Komiser mümkün olduğunca genç kadına bakmamaya çalışıyordu. Hatta onun bekleme bölümünde dolaştığının farkında değilmiş gibi davrandı. Ama Nur gerilen sinirlerini boşaltacak, içindeki öfkeyi atacak vesile arıyor gibiydi. Doğru adamın yanına gitti. Komiser Nihat o zaman elindeki eski mecmuayı usulca sehpanın üzerine bırakarak bakışlarını kadına çevirdi.

"Umarım hastanızda bir düzelme vardır" diye mırıldandı.

Sesi gayet sakin ve yumuşaktı. Sanki Nur'un çektiği acıyı o da yaşıyormuş gibi.

Nur bunu hissetti ama anlamazlığa gelerek:

"Siz hâlâ gitmediniz mi?" diye sordu. "Yoksa sabaha kadar bekleyecek misiniz?"

O an bekleme salonunda ikisinden başka kimse yoktu.

"Lütfen beni anlamaya çalışın" dedi komiser Nihat. "Bu benim görevim."

Nur omuzlarını silkti.

"Neyi beklediğinizi anlamıyorum. Eşimin benimle bile konuşacak hali yok, yarı komada sayılır. Bu durumda size nasıl ifade verebilir?"

Komiser sesini çıkarmamıştı. Durgunluğu karşısında genç kadın daha da sinirlenir gibi oldu.

"Yoksa komadaki yatağından kalkıp o manyak caniyi öldürdüğü için firar edeceğini mi sanıyorsunuz?"

Nihat bunu espri kabul ederek hafifçe gülümsedi.

"Hayır hanımefendi, böyle bir şey düşünmüyorum" dedi.

Komiser beklemekteki ısrarına rağmen davranışlarında hiç kabalaşmıyordu.

Başka bir ortamda karşılaşmalar polisi alışılmışın dışında kibar ve nâzik bulabilirdi. Ama genç kadının ruhu şu an çok hassas ve yıpranmıştı. Her şeye çatismak için bahane arıyordu. Sanki hıncını görevini yapmaya çalışan polisten çıkarmak istercesine. Nihat istemeye istemeye yerinden kalktı.

"Şu koltukta biraz uyumaya çalışsanız iyi olur efendim" dedi. "Endişelenmeyin ben buralardayım. Eşinizin durumunda bir değişiklik olursa sizi haberdar ederim."

Nur içinden, bu kadarı da fazla artık, diye homurdandı. Şimdi de nezaket perdesi altında polis himayesi uygulamaya çalışıyordu sanki.

Cevap vermeden yürüdü. Yaktığı sigaradan derin nefesler çekti içine. Bir de bu polisle uğraşacak gücü yoktu şimdi.

* * *

Gece yarısı kısa bir süre uykuya yenik düşerek, oturduğu koltukta kestirdi. Ancak on beş dakika kadar. Sonra telaşla gözlerini açıp saate baktı.

Yalnızca içi geçmişti. Salon boştu ve sinirine dokunan komiser de ortalıkta yoktu. Kısa da olsa, polisin, uyukladığını görmemesine sevindi. O adama ısınamamıştı. Oysa Nur herkesle iyi geçinen, kişiler arasında ayırım yapmayan, insancıl bir tabiata sahipti.

Saçına başına çeki düzen verdi. Kocasının yattığı yoğun bakım ünitesinin kapısına gitti. Gece hemşiresi nöbetteydi. Nur'un yüzüne gülümseyerek baktı.

"Eşiniz mışıl mışıl uyuyor" dedi.

Kapı aralığından Tolga'nın yatağını görebiliyordu. Bir süre kocasının hareketsiz duran, örtüler altındaki bedenine baktı. Birlikte geçirdikleri hayatı düşündü.

İlk tanışmalarından, buluşmalarından başlayarak küçük çocukları Oya'nın doğumuna kadar geçen sürede yaşadıkları her şeyi hatırladı. Birlikte yaptıkları son kahvaltıyı da. Tolga'yla evleneli nerdeyse dokuz yıl olmak üzereydi. Dokuz uzun yıl. Ama bu süre öyle kısa gözüküyordu ki gözüne. Neredeyse yine ağlamaya başlayacaktı.

Nöbetçi hemşirenin güler yüzünden cesaret almıştı. İzin almadan kocasının karyolasına yaklaştı. Hemşire de ses çıkarmamıştı. Anlayışlı birine benziyordu.

Nur bir şeylerin değişmiş olduğunu hissetmişti sanki. Korkulu bir şey. Yüreğini bir tedirginlik kapladı. Kocasının hâlâ soluk alıp almadığını anlamak için yatağın üzerine eğildi. Sonra durumunda bir kötülük olmadığını anladı. Çünkü monitörde Tolga'nın kalbinin ritminin değiştiğini gösteren bir şey yoktu. Belki sadece dudakları titremişti, ya da ateşin yaptığı bir tikti bu..

Nur dikkatle kocasının hafif nemli, soluk yüzüne bakıyordu.

Birden kalbi duracakmış gibi oldu genç kadının. Tolga sanki üzerine eğilmiş, kendisini dikkatle incelediğini biliyormuş gibi gözlerini açmıştı. Ona bakıyordu.

Doktor'un söylediği kasvetli, iç karartan ve korkutan cümleleri hatırladı aniden. Çok fazla kan kaybı, derin şok, kafanın etkilenmesi, beynin zarar görmesi gibi..

Nur adeta konuşmaktan çekiniyordu. Kocasının zorlukla, kelimeleri kekeleyerek, anlamsız bir şeyler söylemesinden korkuyordu.

Tolga çatlak, kül rengi dudaklarını yaladı. Hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Nur, tüm cesaretini toplayarak, "Tolga!" dedi.

Genç adam başını önce sağa, sonra sola çevirerek bulunduğu yeri inceledi. Tam bir şaşkınlık vardı yüzünde. Nur'u görmesine rağmen tanımamış gibi bakmıştı suratına...

"Tolga! Beni duyuyor musun, hayatım?" Cevap yoktu..

Adam gözlerini kalp monitörüne dikmişti. Sanki o hareket halindeki yeşil ışık onu ipnotize etmiş gibiydi. Işık gözlerini açtığı andan itibaren daha sık ve sivri çizgiler çiziyordu.

"Tolga, cevap ver lütfen! Beni duyabiliyor musun?" Nur arkasında çekilen bir iskemlenin sesini duydu. Konuşmasını işiten nöbetçi hemşire hastaya bakmaya geliyordu herhalde.

Genç kadının kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki, titremesi bütün vücuduna yayıldı. Kocasının cevap vermemesi onu dehşete düşürmüştü. Tolga bakışlarını ağır ağır monitörden çevirerek Nur'a dikti. Dudaklarını büzdü, ağzından çıkan fısıltıdan farksız ses çok boğuktu. "Bütün bunlar için çok üzgünüm" dedi.

"Üzgün mü?" Nur ne demek istediğini anlamamıştı. Şaşaladı. Kocasının ilk söyleyeceği kelimelerin daha farklı olacağını ummuştu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, sevgilim?" Kocası yüzüne ağlamaklı bakıyordu.

"Seni uyarmıştım. Hatırlıyor musun, evlendiğimiz ilk gün. Ben her zaman beceriksiz olmuşumdur diye..."

Hatırlıyordu Nur.

Gülmeye başladı, hatta boğuk bir kahkaha attı. Ama kahkahası daha çok bir hıçkırığa benziyordu. Tanrı'ya hamdetmeliydi. Hafıza kaybı yoktu, beyin demek yeterince kanla beslenmişti, derin şok bitmiş olmalıydı. Nur karyolanın parmaklıklarına iyice dayandığı için çubuklar canını acıtacak kadar karnına battı. Ama yine de eğilip kocasının terli alnını öptü. Sonra da adamın kül rengi dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. Tanrı'ya ne kadar şükretse yeriydi. Zaten kafasına koymuştu, Tolga sağ salim eve döndüğü zaman ilk işi kurban kesmek olacaktı.

Tolga, "Susadım" diye inledi.

"Peki hayatım. Şimdi hemşireyi çağırırım. Hemen sana su verir."

Nöbetçi hemşire hemen arkasında duruyordu. Nur ona dönerek, "uyandı, aklı başında ve susadığını söylüyor" diye sevinçle bağırdı.

Hemşire gülerek, "Duydum" dedi. Sonra Nur'un yanından dolaşarak karyolanın baş ucundaki komodine gitti. Bir bardağa yarısına kadar su koydu.

Tolga, hemşirenin hareketlerini gözleriyle takip ediyordu.

"Su yerine bira verebilir misiniz?" diye sordu çatlak dudaklarını gererek."

Hemşire serum şişesine parmağıyla vururken göz kırptı. "Bütün gün damarınıza ne verdiğimizizi sanıyorsunuz?" diye sırıttı.

"Ama o Meksika birası Corona değil."

Nur kocasının kısık sesiyle zorlanarak konuşmasını zevkle dinliyordu. Tolga yine o eski kocasıydı. Espriyi, şakacı, en kötü anlarda bile neşesini kaybetmeyen canlı adam. Başına gelen felaketin onda bir araz bırakmayacağını anlamıştı artık. Şimdi bile hemşireye takılıyor, şaka yapıyordu.

Hemşire de oyunu bozmamış, espriye karşılık vermişti.

"Kusura bakmayın, ithal bira veremiyoruz. Hasta-hanenin masraflarına dikkat etmemiz gerekiyor. Ama isterseniz yerli Efes verebilirim."

"Ne yapalım, o da kabul," dedi genç adam.

Hemşire komodinun çekmecesini açarak plastikten yapılmış, kolayca kıvrılan bir tüp aldı ve Tolga'nın dudaklarının arasına koydu.

Genç adam bütün hararetine rağmen suyu güçlkle yudumluyordu. Çok az içti. Sonra gözleri yavaş yavaş kapandı ve derin bir uykuya daldı. Hemşire plastik tüpü ağzından çekerken, Nur'un koluna girdi.

* * *

"Hadi çıkın artık" diye fısıldadı. "Görüyorsunuz kocanızın durumu daha iyiye doğru gidiyor. Genç ve dirençli. Umarım en kısa zamanda taburcu olur."

Nur bakışlarını uzun süre bekleme odasının geniş penceresinden akseden günün ilk ışıklarından alamadı. Nihayet sabah olmuş ve yâni bir güne girmişlerdi. Oturduğu koltuktan kalkarak camın kenarına gitti. Dalgın bakışlarla Anadolu yakasının üzerinde ışıldayan temmuz güneşinin parıltılarına baktı.

Zor günler bekliyordu «Yazıcı ailesini. Tolga'nın bu illetten kurtulacağına inanıyordu. Genç ve bünyesi sağlamdı. Ama bir takım problemleri olacaktı tabii, uzun bir nekahat devresi geçireceği kesindi. İşleri aksayacaktı. Normal hayatına ne zaman döneceği henüz belli değildi.

Neyse ki daha ilk gece kendine gelmiş ve zihni melekelerinde bir problem olmadığı ortaya çıkmıştı. İçini çekti, üşümüş gibi kollarını bedenine sardı.

Evdeki çocuklarını anımsadı birden. Şu saatte yataklarında mışıl mışıl uyuyor olmalıydılar. Annesi çok erken kalkardı. Eve bir telefon edip dün geceyi nasıl geçirdiklerini öğrenmek istedi. Alt katta umumi telefonlar vardı. Asansöre yürüyerek aşağıya indi.

Senelerdir bir hastahane de refakatçi olarak gecelemediği Nur. Alt kata indiğinde koridoru kalabalık buldu, hem de sabahın bu vaktinde, uykusuz geçirilen gecenin yorgunluğu insanların yüzlerinden belli oluyordu. Ankesörlü telefonlardan birine giderek evini aradı. Daha zilin üçüncü çalışında telefon açıldı.

"Anne?"

"Merhaba kızım. Tolga nasıl?"

"İyi anne. Dün gece kısa bir süre kendine geldi. Birkaç kelime konuştu."

Yaşlı kadın ağlamaklı bir sesle, "Allah'a şükür, bütün gece onun için dua ettim. Allah onu sana ve çocuklarına bağışlasın yavrum."

"Sağol anne. Dualarını eksik etme. Çocuklar nasıl? Seni üzdüler mi?"

Kadıncağzı sanki telefona cevap vermekte zorlanıyordu, Nur'un kulağına tartışma sesleri geldi önce sonra da birden oğlu Hakan'ın sesini duydu.

"Merhaba anne. Babam nasıl? uyandı mı?"

Oğlu, annesinin elinden almacı kapmış olmalıydı.

"İyi oğlum, daha iyi.. " diye mırıldandı.

"Onu görebilecek miyim?"

"Birkaç gün sonra, hayatım."

"Neden?"

"Babanın gücünü toplaması için birkaç gün gerekiyor."

"Onunla gururlanıyorum anne."

Nur, oğlunun ne demek istediğini anlayamamıştı birden.

"Neden?" diye sordu.

"Televizyonu seyretmedin değil mi?"

"Seyredemedim tabii yavrum, hep babanın basındaydım."

"O bir kahraman. İnsanların hayatını kurtardı ve o kötü adamı öldürdü."

Nur, Hakan'ın neyi kastettiğini şimdi anlamıştı.

"Nerden biliyorsun?" diye sordu gayri ihtiyari.

"Televizyonda duydum. Hasan denen adam çete reisinin oğluymuş. Resmini de gösterdiler. Oya da gördü.. "

Nur'un tedirginliği artıyordu. O an yaşananlar hakkında hiç bilgisi olmadığını kavradı birden. İçini farklı bir korku kapladı.

"Bana anneanneni ver Şimdi" diye fısıldadı.

"Sen ne zaman eve döneceksin anne?"

"Bilmiyorum oğlum. Her halde bir süre babanı yalnız bırakamam."

"Sizleri özledik anne."

"Kardeşin nasıl?"

"O iyi. uyuyor daha. Uyandırayım mı?"

"Hayır Hakan, bırak uyusun, uslu çocuklar gibi davranın ve sakın annenizi üzmeyin."

"Tamam anne, oldu.. "

Az sonra hattın ucunda Mürvet Hanımın sesi duyuldu yeniden.

"Oğlan telefonu elimden aldı, konuŐturmadı bizi" diye serzenişte bulundu.

Nur kendisini tedirgin eden kuŐkuyu annesine sordu:

"Televizyon neler diyor anne? Olay hakkında ne işittiniz?"

Kadıncağız kısa bir an durakladı. Sanki cevap vermekte zorlanıyor gibiydi.

"Şey işte... bilirsin... Olayları büyötmeye bayılırlar.. "

"Nasıl büyötesinler anne? Duyduğuma göre on yedi kişi ölmüş. Bir yığın da yaralı varmış. Küçümsenecek bir olay mı? Televizyonda o manyağın resmini göstermişler, Hakan öyle diyor, doğru mu?"

"Evet, kızım."

"Kimin nesiymiş? Tımarhaneden kaçan bir deli filan mı?"

Yine ses yoktu Mürvet Hanımda...

"Anne?"

"Bunu sonra konuşalım yavrum, daha sonra. Şimdi olmaz."

"Niye? Ne demek istiyorsun?"

"Hakan'ın yanında olmaz."

Nur titredi birden. Aklına hemen hastahaneden bir türlü ayrılmayan komiser Nihat geldi. Sebebini bilmiyordu ama sanki kocasının başına gelen felaketin tam olarak bitmediğini ve kâbusun devam edeceğini duyumsar gibi oldu. Annesine açıklama yapması için ısrar etmedi, telefonu kapatıp yukarıya çıkmak için asansöre yürürken, aşağıya inen merdivenlerde komiseri gördü. Adamın gözleri kan çanağı gibiydi. Sakalı uzamış, kravatını gevŐetmiş, gömleğinin yaka düğmesini açmıştı. Onun da bütün gece uyumadığı belliydi. Nur'u gördüğü halde görmezliğe gelmişti. Ya da Nur öyle sandı.

* * *

Saat sekiz sularında yoğun bakımın koridoru hareketlendi. Dr. Sezai Almaçık yanında Nur'un o ana kadar görmediği iki hekimle Tolga'nın yattığı bölüme geldiler.

Genç kadın onları uzaktan gözleriyle takip ediyordu. Her üçü de ayrı ayrı Tolga'yı muayene ettiler ve aralarında fısıltıyla bir süre konuştular. Bir tür konsültasyon olmalıydı bu. Nur aralarındaki konuşmayı dışardan duyamıyordu tabii, hoş duysa da bir şey anlamayacaktı, çünkü devamlı tıbbi terimler kullanıyorlardı.

Sonunda üçü de dışarıya çıktılar. Gülümsüyorlardı. Fakat Nur uzun süren bu konsültasyondan huylanmıştı. Muayene ve görüşmeleri sırasında kocasında hiçbir hareket olmamış, Tolga derin ve sessiz uykusuna devam etmişti.

Nur midesine kramp gibi bir sancının yayıldığını hissetti. Belki de açlıktandı. Dün öğle vakti hastahaneye geldiğinden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı birden. Ayrıca yoğun bakıma çeşitli antibiyotiklerin kokuları yayılmıştı. Genç kadının artık bu madensi ve keskin kokulara alışmış olması gerekirdi. Oysa kokular Nur'a gitgide daha kötü geliyor ve genzinde acı bir tat bırakıyordu.

Nur, doktorların kötü bir haber vereceklerini sezerek endişelendi. Tebessümleri dudaklarının kenarında sona eriyordu sanki. Gözlerinde memnuniyet yoktu. Belki de acımaydı bu. Genç kadın operatörün yüzüne baktı.

Dr. Alınalık, "Günaydın hanımefendi" dedi. "İyi misiniz?"

Nur başını salladı. "Dayanıyorum."

Sesi boğuk ve ürkek çıkmıştı. Diğer iki doktor dikkatle genç kadını süzüyordu. Neden konuşmuyorlar, neden bir açıklama yapmıyorlar hâlâ diye düşündü Nur. Sonra birden operatöre dönerek, "Dün gece onunla konuştum" deyiverdi. "Beyni zarar görmemiş. Hafızası yerinde. Konuşabiliyor, hatta şakalaşiyor da. Dün gece susamıştı, su yerine bira istedi."

"Evet" dedi operatör. "Nörolog da aynı kanıda. Beyinle ilgili fiziksel bir sakatlık yok. Yine de bundan ancak bir iki gün sonra kesinlikle emin olabiliriz. Eşiniz bu olayı gerçekten iyi atlattı sayılır hanımefendi."

Fakat doktorların yüzünde hâlâ Nur'u tedirgin eden bir ifade vardı. Onlardan bir açıklama bekler gibi, "Ama?" diye sordu. "Başka şeyler mi var?"

Operatör, "Şu anda iki bacağı da felçli."

Nörolog düzeltmek istercesine, "Belden aşağısı" dedi.

Genç kadın bir anda buz gibi katılaşmıştı.

"Ya belden yukarısı?"

"Çok iyi. Bütün görevlerini yapıyor."

Nur dilinin ucuna gelen soruyu zorlukla yöneltti.

"Bu geçici bir felç durumu mu? Sonra açılacak mı?"

Nörolog soğuk bir ifadeyle:

"Bunu söylemek için şimdilik erken. Bekleyeceğiz. Yarın sabah belkemiğinde kırık arayacağız. Bulursak vücuduna özel bir alçı uygulayacağız. Eşiniz boynundan aşağıya kadar hareketsiz kalacak. Filum ucundan daha aşağıya, kaba etlerinin altına kadar. Bacaklarına da traksiyon uygulayacağız."

Nur kekeleydi. "Yani bundan sonra yürüyemeyecek mi?"

Doktor, "Dedim ya şimdiden bir şey söylemek zor. Ama bu olasılığa kendinizi alıştırmamız lâzım. Durumu anladığınızdan pek emin değilim hâlâ."

Nur'un içine yakıcı bir ateş düşmüş gibiydi.

"Anlatın öyleyse" diye homurdandı.

"Önce kocanızın hayatta kaldığına şükretmelisiniz. Ama vücudu alçı içinde üç, dört ay öylece yatacak. Alçı söküldüğü zaman, belden aşağısında, ciddi bir kas atrofisi olacaktır muhakkak. Eşiniz yürümek için güç bulamayacak. Belki de rehabilitasyon merkezinde haftalarca fizik tedavisi görecektir. Bunun son derece umut kırıcı olduğunu bilmenizi isterim. Buna kendinizi alıştırmalısınız."

Nur, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Operatör o soğuk havasıyla, "Yetmez mi?" diye sordu. Nur'a moral vereceğine, gerçekleri söyleyeyim derken kadını daha da sinirlendiriyordu.

Genç kadın büyük bir tevekkülle, "Daha beteri de olabilirdi" diye fısıldadı.

* * *

Ondan sonraki iki gün daha da zor geçti. Tolga kısa sürelerle kendine geliyor ama koma gibi o derin uykudan bir, türlü tam olarak çıkamıyordu. Doktorların ve bütün kat hemşirelerinin kendisine moral vermek için, bu durumun doğal ve geçici olduğunu söylemeleri de artık Nur'u tatmin etmez olmuştu.

Hastahaneye bir sürü tanıdık akın etmeye başlamıştı. Yavaş yavaş çocuklarını da özlemeye başlamıştı Nur. Onlardan hiç bu kadar ayrı kalmamıştı. Emin ellerde olduğunu biliyordu; annesi en az kendisi kadar iyi bakardı çocuklarına fakat hem anneden hem de babadan ayrı kalmaları çocukların moralini çok etkileyecekti. Bir gün evvel telefonda küçük kızı ile konuşurken babası hakkında sorduklarına daha fazla dayanamamış ve ağladığını anlamaması için telefonu aniden kapamak zorunda kalmıştı.

Üç gündür, bu sıcakta, banyo yapamıyor, lavaboda elini yüzünü yıkayıp, sık sık kolonyalı mendil kullanıyordu. Ziyaretçiler için kocasını yukarıda bırakıp aşağıya inmek hiç memnun değildi. Tolga'yı henüz yoğun bakımdan çıkarmadıkları için müstakil bir odaları da yoktu. Ziyaretçilerin iyi niyetle kendisini teselli etmek için konuşmaları sinirlerini bozuyor, yardımcı olacaklarına genç kadının ruhunu daha beter karartıyorlardı.

Üstüne üstlük, hastahane iki herif peydah olmuştu ve canını çok sıkıyorlardı. Onların yüzünü görmek Nur'u çok rahatsız ediyordu. İkisinden de rahatsız oluyordu. Biri ortadan kaybolsa mutlaka diğeri çıkıyordu meydana, sanki sözleşmişler gibi.

Bakışlarının üzerinde olması canına tak dedirtmiş-ti. Gerçi Nur güzel ve çekici bir kadın olduğunu bilirdi, ama böyle bir ortamda, can derdiyle uğraşırken, çevresinde çapkınlık güdüsüyle erkeklerin dolaşmasından nefret ediyordu. Ne kadar duygusuz kişilerdi? Ne umuyorlardı acaba? Kendisinde ne bulduklarını da anlamamıştı. Kaç gündür makyajsız, eski püskü giysilerle ve bitik bir halde koridorlardaydı. Doğru dürüst uyuyamadığından gözlerinin altı morarmış, canlılık ve diriliği kaybolmuştu. Yine de o iki adamı sık sık koridorlarda görüyor, kaçamak ve kuşkulu bakışlarla kendisini süzdüklerini hissediyordu. Neyse ki işi daha ileri götürüp yanına yaklaşarak konuşmaya kalkışmamışlardı.

Fakat o sabah hiç ummadığı bir şeyle karşılaştı. Kaç gündür gazete okumuyordu. Oysa her sabah hastahaneye tüm günlük gazete ve dergiler düzenli olarak geliyordu. Oyalanmak için gazete almaya indiğinde o yapışkan adamlardan birinin komiser Nihat ile konuştuğunu gördü. Adam komiserin karşısında tekmil verir gibi hazıroldaydı.

Nur o zaman gerçeği kavradı. Peşindekiler polis olmalıydı. Ama neden, diye mırıldandı. Polisler neden onun peşindeydiler? O sadece manyak bir katilin komaya soktuğu sıradan bir vatandaşın karısıydı? Ayrıca olayı bizzat yaşamamış ve içinde bulunmamıştı. Hatta kocasının vurulduğu haberinden sonra apar topar hastahaneye koşmuş, olayı bile doğru dürüst öğrenememişti. Akli karıştı. Beynine takılan suale uygun bir cevap veremedi.

Şimdi daha iyi anlar gibiydi; polisler Tolga'nın değil, kendisinin peşindeydiler. Garip değil miydi bu?

Yoksa kocasını iyileşir iyileşmez polisten kaçırmayı mı planladığını sanıyorlardı?

Komik geldi bu. Her halde böyle bir şeye kalkışacağını düşünecek kadar saf olamazlardı... O halde?

Komiser Nihat bu adamları niye peşine takmıştı?

Komiser iki gündür ortalarda yoktu. O geceden sonra onu ilk defa bu sabah görüyordu. Kararsız kaldı bir süre. Ama bir daha komiseri görürse bu durumdan şikâyetçi olduğunu bağıarak yüzüne söyleyecekti. Bunca sıkıntının arasında bir de bunlarla hiç uğraşamazdı.

Gazeteleri alıp yukarı çıktığında kendisini hoş bir sürpriz bekliyordu. Gündüz hemşiresi gülererek göz kırptı. Artık bütün servis hemşireleriyle dost olmuştu.

"Eşiniz uyandı" dedi esmer tenli kız.

Nur gazeteleri bırakarak yoğun bakım odasına daldı. Tolga uzamış sakalına rağmen gözlerinde mutlu parıltılarla karısına gülümsedi.

Genç kadın Tolga'yla yalnız kaldığı zaman karyolanın yan parmaklıklarını indirdi. Kocasının alnına yapışmış ıslak saçlarını geriye itti. Ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Tolga, "Çok güzelsin" dedi. Sesi hâlâ hafif ve yumuşaktı.

Kocası her vesileyle, on yıla yaklaşan evlilikleri süresince ona hislerini içtenlikle açıklamayı bilmişti.

"Yalancı" dedi Nur da gülümseyerek:

"İnan çok güzelsin."

"Hadi ordan, berbat haldeyim."

"Benim yüzümden, değil mi? Seni çok üzmüş olmalıyım. Biliyor musun, benzin istasyonunda kurşunlanıp kendimden geçmeden önce seni bir daha görüp göremeyeceğimi düşündüm."

Nur bunun samimi bir itiraf olduğunu biliyordu. "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

"Ben de seni, sevgilim."

Genç kadının gözleri yanıyordu ama kocasının yanında ağlamamaya kararlıydı. Olumlu şeyler

düşünmeli, ona moral vermeliydi. Bir süre sonra bir yığın soru sormaya başlayacağını biliyordu.

Tolga'nın göz kapakları titreşti. "O kadar yorgunum ki."

"Çok doğal değil mi? Çok büyük bir şey atlattın. Şimdilik fazla konuşma ve kendini yorma."

Nur, bir an sorduğu zaman ne cevap vereceğini düşündü. Her halde az sonra belinden aşağısının tutmadığını fark edecekti Tolga. O yaştaki bir adam için çok zor, hatta katlanılamayacak kadar ağır bir sonuçtu bu.

Hafif hafif dudaklarını dişledi genç kadın. Artık her an bu soruya hazırlıklı olması gerekirdi. "Çocuklar nasıl?" diye sordu birden Tolga.

"İyiler. Annem onların yanında."

"Güzel, emin ellerde sayılırlar. Senden bir ricam olacak hayatım."

"Tabii sevgilim, söyle."

"Lütfen onları hastahaneye getirme. Beni burada görmelerini istemiyorum."

Nur'un boğazı düğümlenir gibi oldu yeniden. Ama onu cesaretlendirmeliydi.

"Neden?" diye sormak zorunda kaldı.

"Burada felçli halimi görmeleri onlar için çok kötü olabilir."

Yüzü bembeyaz kesildi genç kadının. Demek Tolga her şeyin farkındaydı. Yarı komada oluşu gerçekleri öğrenmesine mani olmamıştı.

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Elleri titremeye başladı.

"Biliyor muydun durumu?"

Başını salladı Tolga.

"Ama bu geçici bir felç durumu. Bunu atlama şansın var. Doktorlar öyle diyor."

Ses çıkmadı genç adamdan.

Nur titreyerek kocasının mavi gözlerinin içine baktı, ona moral vermek istercesine.

"Önce biraz zorluk çekecekmiş sin, sana dört beş ay fizik tedavi uygulayacaklar, ama sonunda eski haline döneceksin."

"Doğru mu bu?"

"Tabii hayatım."

"Hep benim yanımda olacak mısın?"

"Bundan şüphelen mi var?"

"Hayır, yok" dedi Tolga.

Ama az evvelki parıltılı gözlerine derin bir üzüntü perdesi inmiş gibiydi. Sesi gittikçe kısılıyordu sanki.

"İçimde bir his var, Nur. Bir daha hiç yürüyemeyecekmişim gibi geliyor."

Genç kadın hemen cevap veremedi. Yutkunmakta zorlandı.

"Yorgunsun, sinirlisin ve moralin bozuk. Yürüyeceksin, elbette. Biraz zaman alacak, hepsi o. Sen güçlü ve azimli bir insansın, kafana koyduğunu yaparsın. Bunu da yeneceksin. Birlikte yeneceğiz, elele. Her zaman yaptığımız gibi..."

Tolga son bir defa daha gülümsemeye çalıştı karısına, sonra göz kapakları kapandı ve uykuya daldı...

* * *

Gazeteleri alan Nur bekleme salonundaki koltuklara doğru yürüdü...

Bugün hastahanedeki üçüncü gündü ve Tolga hâlâ koma hali sayılan uykudan tam olarak açılıp sıyrılamıyordu. İki üç dakika kendine geliyor sonra o derin uykulu hali yine baskın çıkararak onu derinliklere sürüklüyordu. Bugün doktora sormalıydı. Tolga, bu durumdan ne zaman kurtulacaktı? Kocasını ne zaman yoğun bakımdan çıkaracaklardı?

Bitkin vaziyette koltuğa çöktü.

Gazeteleri önündeki masaya bıraktı. Bir yığın gazete almıştı ama onları okuyacak takati kendinde bulamıyordu, ümitsizlik her geçen gün ve saat şiddetini arttırarak ruhunu kemirmeye başlamıştı. Henüz direniyordu, fakat o nöroloğun konuşmasını hiç beğenmemiş geleceğin karanlık olduğunu anlamıştı. Tolga yürüyemeyecekti. Kesindi bu.

Ellerini başının arasına aldı, gözlerini kapadı.

Çok yorgundu, uykusuzluk, üzüntü, gelecek korkusu bitiriyordu kadını. Gerçi maddi durumları şimdilik iyiydi, ama düzenin devamı Tolga'nın çalışmasına bağlıydı. O iskemleye bağlı bir kötürüm olarak kalırsa, halleri ne olacaktı? Şimdiye kadar yalnız kocasının hayatta kalmasını, ölmemesini istemişti Tanrı'dan. Ama bundan sonra geleceği de düşünmek zorundaydı. Kendisi için hiç önemi yoktu, lâkin iki çocuğunun istikbalini nasıl temin edecekti? Hazır para ne kadar dayanırdı? Üstelik kocasının yaptığı işi devam ettirecek ne yeteneği ne de bilgisi vardı.

Ağlayacağını hissetti. Artık ağlamak da istemiyordu. Güçlü olmalıydı. Yumduğu gözlerini açtı. İrkildi birden, karşısında duruyordu o.. Komiser Nihat..

Kaşları çatıldı. Şimdi bütün hıncını, içinde biriken öfkeyi ondan alabilirdi.

Rezil, diye düşündü içinden. Bir de bu halde adamları vasıtasıyla kendisini göz altında tutuyordu.

"Günaydın Nur Hanım" dedi komiser. "Bana bir iki dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Nur hışımla adama baktı.

"Çok iyi olur. Zaten ben de sizinle, peşime taktığınız iki adamınızdan, ne kadar rahatsız olduğumu konuşacaktım. Hiçbir şey anlamıyorum, nasıl olur da bir suçlu gibi komadaki eşimi ya da beni hastahane devamlı gözaltında tutmaya kalkışsınız? Utanç verici bir durum bu. Adamlarınız beni rahatsız ediyorlar. Şikayetçiyim. Gerekirse..."

"Lütfen" dedi Nihat fısıldar gibi. "Lütfen önce beni dinleyin. Sonra bütün şikâyetlerinizi değerlendiririz. Ama önce bilmeniz gereken çok önemli bir nokta var."

Ne olabilirdi? Nur biraz şaşırarak komisere baktı. Şu sıralarda kendisini şaşırta ve hayatının gidişatını değiştiren öyle olaylarla karşılaşıyordu ki, ister istemez önce adamı dinlemeye karar verdi ve konuşmasını bekledi.

Bakışlarını ona çevirdi. İçinde yine huzursuz kıpırdanmalar başlamıştı. Sanki kötü ve tatsız bir haber alacağı hissine kapılmıştı.

Komiseri incelemeye başladı. Bu sabah dinlenmiş, uykusunu almış görünüyordu genç adam.

Tıraş olmuş, temiz pak giyinmişti. Sirtında açık mavi keten bir elbise, beyaz gömlek ve diyagonal çizgili bir kravat vardı. Yüzündeki gülümsemeye rağmen gözlerinde hüznü bir ifade mevcuttu.

Adamın kısa bir tereddüt geçirdiğini anladı Nur. Söze nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

"Evet?" diye konuşmasını bekledi.

"Ne kadar üzgün olduğunuzu biliyorum."

Komiserin başlangıç cümlesi bu olmuştu. Sıcak ve dostça bir sestir. Nur ister istemez acaba bu adam hakkında yanıldım mı, diye düşündü. Hiç de düşmanca ve taciz edici bir polis gibi davranmıyordu. Kibardı da...

"Ve burada ne kadar zor günler geçirdiğinizin de farkındayım. Eşiniz hayatta kalmak için yaşam mücadelesi veriyor. Durumunu devamlı olarak doktorlara sorarak bilgi alıyorum."

Nur'un merakı artmaya başlamıştı. Ne anlatmaya çalışıyordu bu adam? Sıkıntısı neydi?

"İlk konuşmamızda size yeterince açılmadım. Anlatacaklarımla sizi daha fazla üzmememiştim, zaten yeterince bunalımdaydınız."

Nur adamın bir an önce konuya girmesi için sabırsızlanmaya başladı.

"Kocanız için yapılacak adli soruşturma için kaygılanmayın. Raporlarımız doğrultusunda savcılık muhtemelen takipsizlik kararı alacaktır, ya da hadiseyi meşru müdafaa olarak değerlendirecektir. Her halükârda prosedür lehinize izleyecektir."

Dayanamayan genç kadın, "Şu halde?" diye sordu. Bu soruda, öyleyse niye peşimizi bırakmıyorsunuz anlamında bir kinaye vardı. Nihat derin bir nefes aldı.

"Size daha evvel kocanızın vurduğu genci tanıyıp tanımadığınızı sormuştum."

"Evet, ben de tanımadığımı söylemiştim" dedi.

"Ölen adam Hasan Alkan'dı. Bu soyadı size bir şey ifade ediyor mu?"

Nur kaşlarını çatarak komisere baktı.

"Etmesi mi lâzım?"

"Bilmiyorum. Ama pek çok insan bu soyadını bilir."

"Ben bilmiyorum."

"Tahmin etmiştim zaten."

"Ne olacak? Kim bu Alkan?"

"Yeraltı dünyasına ait çok ünlü bir aile."

"Eee? Fena mı, bir pislik ortadan kalkmış demektir."

Nihat kuşkulu gözlerle genç kadının öfke saçan gözlerine baktı.

"Galiba durumu anlamıyorsunuz" dedi.

"Neyi anlayacak mışım?"

"Bunlar, Mardinli, kötü şöhreti olan bir ailedir. Bir tür mafya."

"Yani?"

"Kendilerine ait, dökülen kanı yerde bırakmazlar."

Nur ilk defa komiserin söylediklerini anlar gibi oldu. Sarardı.

"Ne anlatmaya çalışıyorsunuz siz?"

"Galiba şimdi sorunu anladınız. Eşinizden veya ailesinden intikam almaya çalışacaklardır." Nur kendini tutamayarak patladı.

"İntikam mı? Kan davası gibi bir şey mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde. Şayet bu bir şakaysa, inanın çok tatsız. Çıldırıldınız mı siz? Manyağın biri çıkıyor, bir çırpıda on yedi kişiyi öldürüyor, bir sürü insanı yaralıyor ve sonra bu katliamdan kan davası doğuyor öyle mi? Bunu mu anlatmak istiyorsunuz?"

Nihat ağır ağır başını salladı, evet anlamında.

"Kusura bakmayın komiser ama siz her halde kan davasının ne olduğunu bilmiyor ya da öğrenmek istemiyorsunuz. Böyle kan davası olmaz."

"Üzgünüm ama siz de Talât Alkan'ı tanımıyorsunuz."

"O da kim?"

"Öldürülen gencin babası.."

"Ne olacak yani?"

"Hasan onun tek evladıydı. Sabıkalının tekiydi. Bu arbedeyi neden yarattığını henüz bilmiyoruz ama Alkan ailesinin de tek varisiydi. Bilirsiniz Güneydoğulular soyun devamı konusunda çok hassastırlar. Kocanız o genci öldürmekle ailenin devam şansını kurutmuş oldu."

Nur kendini tutamayarak bağırdı. "O namussuz manyak da benim ailemi mahvetti. İki çocuğumun yetim kalması işten değildi."

"Ama çocuklarınız yaşıyor. Hasan ise öldü.. "

Nur duyduklarına inanamıyordu.

"Kuzum siz kimden yanasınız? Devlet gücünü temsil ediyorsunuz; canı bir şehir eşkiyasından mı yanasınız, yoksa günahsız olarak ölen on yedi vatandaştan mı?"

Komiser Nihat bir süre genç kadının sakinleşmesini bekledi. Nihayet, "Tabii ki adaletten yanayım" diye fısıldadı.

"Bana öyle gelmedi."

"O zaman benim ve iki adamımın neden burada beklediğini nasıl açıklarsınız? Biliyor musunuz ki evinizin önünde de yirmi dört saat nöbet tutan adamlarım var."

Nur kekeleyerek sordu, "Neden?"

"Talât Alkan oğlunu kocanızın öldürdüğünü biliyor. Bütün televizyon ve gazete haberleri bununla dolu. Gazetecileri ve televizyoncuları hastahaneye sokmuyoruz. Ama kocanız olayın kahramanı oldu birden. Şehir bu haberlerle çalkalanıyor."

Nur sarardığını hissetti. Şimdi oğlunun telefonda babasından kahraman gibi bahsetmesini ve annesinin çocuğun yanında konuşmaktan çekinmesini daha iyi anlıyordu.

İçini bir korku kapladı. Kan davası düşüncesi kanını ürpertti.

"Yani bu adam şimdi kocamı öldürmeye mi kalkışacak?" diye sordu.

"Şu sıralar böyle bir çılgınlığa kalkışacaksa hedefinin kocanız olduğunu sanmam."

"Nasıl yani? Oğlunu vuran adamın peşinde değil mi?"

"Güneyin töresidir bu. Komadaki hastayı vurmazlar."

"Nereden biliyorsunuz? Siz de o vilayetlerden misiniz?"

"Hayır, İzmirliyim ben. Ama güney illerinde uzun yıllar görev yaptım. Örflerini, adetlerini, geleneklerini ve bu lanet kan davasını iyi bilirim."

"O halde, çocuklarımızı mı vuracaklar demek istiyorsunuz?"

"Mümkündür. Ya da sizi."

Komiser son derece ciddi görünüyordu.

Nur titremeye başlamıştı.

"Endişelenmeyin" dedi komiser. "Evinizi devamlı kontrol altında tutuyoruz. Burada da sizi. Asla onlara bu fırsatı vermeyeceğiz."

Genç kadın şaşkına dönmüştü. Kocasını bir yanda ölümle pençeleşirken, şimdi de çocuklarını ve kendini düşünmek zorunda kalmıştı. Aman Allahım nedir bu başımıza gelenler, diye mırıldandı içinden.

Yüzü sapsarı kesilmişti. Polis kendilerini ne kadar korurdu ki? Hiçbir koruma sonsuza dek sürmezdi, oysa kan davası denilen bu illetin zamanla kayıtlı olması söz konusu değildi. İntikam hissi böyle cahil ve eğitimsiz insanlarda sonsuza kadar devam edecekti.

"İyi misiniz?" diye sordu komiser Nihat.

Nur başını salladı, ama hiç de iyi değildi.

"Size hemşireden teskin edici bir ilaç isteyeyim mi?"

"Hayır, lüzum yok" diyebildi genç kadın. Fakat dudakları titriyordu. Ve ilk defa komisere ne kadar sert ve anlayışsız davrandığını anladı, utandı birden.

"Özür dilemeliyim sizden" diye mırıldandı. "Çok kaba davrandım."

"EStağfurullah, üzüntünüzü ve sinirlerinizin ne kadar gergin olduğunu biliyorum. Aslında bu haberi size şu sıralar vermek istemiyorum, fakat..."

Komiser tereddüt ederek susmuştu.

İri yeşil gözlerini Nihat'a çeviren Nur, "Devam edin, lütfen" dedi.

Nihat zorlanarak konuştu.

"İstihbarat kaynaklarımızdan Talât Alkan'ın bu yolda bir eyleme kalkışacağını öğrendik. Tedbirli olmanız için sizi uyarmak zorundaydım. Sizi korkutmak istemiyorum, ama bazı önerilerimizi dikkate alırsanız sevinirim.

"Öneri mi? Ne tür öneriler?"

"Çocuklarınız ısrar-etse bile hastahaneye gelmelerine izin vermeyin. Hatta bir süre sokağa çıkmasınlar."

Komiserin söyledikleri gittikçe Nur'u korkutmaya başlamıştı.

"Başka?" diye sordu.

"Hastahanenin giriş katı çok kalabalık. Aşağıda her zaman iki memurum nöbet tutuyorlar. Fakat bu yetersiz olabilir. Giren çıkan çok fazla, herkesi kontrol altında tutamıyoruz. Mecbur kalmadıkça yoğun bakımdan ayrılmayın."

"Fakat..." diye mırıldandı genç kadın.

"Biliyorum anlattıklarım sizi ürkütüyor, ama şu birkaç gün lütfen dikkatli olun."

"Birkaç gün mü? Ya sonrası? Bütün bir hayat boyu hep kaçacak ya da saklanacak mıyız?"

Komiser cevap vermemişti.

Nur derin bir oh çekti içinden. Üzerlerinde bir felaket bulutunun dolaştığını çok iyi hissediyordu, üç gün içinde yaşamları allak bullak olmuş, düzenleri bozulmuştu. Bir de şimdi başlarına kan davası çıkmıştı.

Çantasını açıp içinden sigara paketini çıkardı. Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı yakmak için genç komiser çakmak tutmuştu. Nur birkaç dakika düşüncelere daldı. Kımıldamadan gözlerini karşı duvara dikerek bekledi. Dalgın bir vaziyette sigarasından nefesler çekip duruyordu.

Kadındaki durgunluğu sezinleyen Nihat, onu daha fazla rahatsız etmemek için yanından çekilmek istedi.

"Nur, "Gitmeyin, lütfen" diye fısıldadı yorgun bir ses tonuyla. Komiser bekledi.

"Kim bu adam? Neyin nesidir? Neden tutuklanmaz?"

"Talât Alkan'ı mı soruyorsunuz?"

"Evet, neyin nesiyse..."

Nihat ağır ağır konuşmaya başladı.

"Ona Ağa derler. Gerçekten de Mardin'de toprak ağasıdır. Fakat her türlü pisliğe ve rezalete bulaşmıştır. Pis işlerini her zaman adamlarına yaptırır. Nüfuzludur, her kademede dostları vardır,

siyasilerden, bürokratlardan, hatta polisten bile. Kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, aklınıza ne gelirse bulaşmıştır. On beş seneden beri İstanbul'da yaşar. Ama Mardin'le ilişkisini kesmemiştir. Orada adeta taparlar ona. Karanlık ve korkulacak bir adamdır. Çok can yakmıştır."

"Hiçbir şey anlamıyorum" diye mırıldandı Nur. "Nasıl olur da böylesine pisliğe batmış bir adam toplumda elini kolunu sallaya sallaya dolaşır?"

"Memleket realitesi hanımefendi. Onun gibilerine son yıllarda çok rastlar olduk."

"Hiç tutuklanmadı mı?"

"İki kere. Bir kez Mardin'de, bir defa da burada."

"Suçu neydi?"

"Cinayete azmettirme. Bir keresinde de toplu kaçakçılık."

"Sonuç?"

Komiser Nihat hafifçe tebessüm etti. "Delil yetersizliğinden beraat etti."

"Allah kahretsin" diye homurdandı Nur "Savcıya, hâkime para mı yedirdi?"

"Ben bir devlet memuruyum hanımefendi. Kimseyi elimde yeterli doneler olmadıkça suçlayamam."

"Anlıyorum" diye fısıldadı genç kadın. Karşısındaki adam bir polis olarak daha fazla ne söyleyebilirdi ki? Ama onun iyi niyetle çalıştığına ve elinden geleni yaptığına emin oldu. Hastahane de hiç uyumadan, hatta gözünü kırpmadan geçirdiği iki geceyi anımsadı.

Kısa bir an, içindeki minnet duygusuyla yüzüne baktı. Genç ve sağlıklı bir adamdı. Tolga ile aynı yaşta olmalıydılar. Yalnız o esmer ve karayağz bir delikanlıydı. Hayatının mihnet ve meşakkat içinde geçtiği belli oluyordu. Yaşına göre biraz daha çökmüş bir görünümü vardı. Sonra birden hatırlamış gibi, "Bu koruma göreviniz ne kadar sürer?" diye sordu.

Komiserin cevabı çok net olmuştu.

"Tehlikeden kesinlikle kurtulacağınız ana kadar."

Kulağa hoş geliyor ve insana güven veriyordu. Ama Nur biraz düşününce bunun bir moral cümlesi olduğunu sezindi. Yetersiz kadrosuyla İstanbul polisi daha ne kadar sürdürebilirdi bu korumayı?

Hafifçe tebessüm etmeyi becerdi.

"İyi niyetli ve anlayışlı bir insansınız komiser. Beni güçlendiriyor ve moral vermeye çalışıyorsunuz, ama bu dediğinizin mümkün olmadığını biliyorum."

"İnanın Nur Hanım, bu Ağa denen rezil yakalanıncaya kadar yanınızda olacağım ve sizleri koruyacağım."

Komiser Nihat'ın ses tonu öylesine ikna ediciydi ki, Nur ister istemez hayretle genç adamın yüzüne bakakaldı ve o an onun gerçekten de samimi olduğuna inandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Gökyüzü masmaviydi. Yamaçları süsleyen ormanlar sonbaharın renklerine bürünmüşlerdi. Sarı, kırmızı ve yeşil içiçe, hazan mevsiminin renklerini oluşturmuşlardı. Hava ise tertemiz ve berraktı.

Nur, Sapanca'daki yazlıklarının ön verandasında durmuş, doğu tarafında yüz metre kadar ilerideki koruya bakıyordu. Mavi çamlar çok sıkı ve koyu gölgeleri yere düşüyordu. Sabahın erken saatinde sessizlik çok derindi. Eylül ayında olmalarına rağmen rüzgar hâlâ uykudaydı. Evlerinin arkasındaki koruda sanki hayat durmuştu. O gepgeniş yerde hiçbir şey kımıldamıyordu. İki karga dışışında.

Eylül gelince bu sayfiye yerinden büyük bir göç başlamıştı. Özellikle çocuklu aileler yavaş yavaş yaşadıkları büyük şehirlere dönmüşlerdi. Sitedeki son iki ayın canlılığı artık kaybolmuştu.

Nur belli belirsiz üşüdüğünü hissederek çıplak kollarını göğsünde çaprazladı. Bu sabah içinde tuhaf bir sıkıntı vardı. Omzunu verandanın kolonlarından birine yaslayarak ilerdeki günleri düşünmeye başladı.

Yakında okullar açılacaktı. Küçük kızı bu yıl da okula gitmeyecekti ama Hakan için İstanbul'a dönmek zorundaydılar. Nur hâlâ kararsız ve şaşkındı. Yaşamlarının rotasını çizmekte zorlanıyordu. Düşündüğü korkulu sonuçlar birer birer başına gelmişti.

Derin bir iç çekti. Tolga yaşıyordu ama tekerlekli sandalyeye mahkûm bir kötürümdü artık. Ömür boyu yürüyemeyeceğini söylemişti doktorlar, uygulanan tedavi cevap vermemiş, kocasının bacakları açılmamıştı. Tolga, o eski hareketli, dinamik, hayat dolu insan değildi. En kötüsü durumunu kabullenememiş, tekerlekli sandalyeye mahkum olmanın ruhsal sıkıntısını üzerinden atamamıştı. Çok az konuşuyor, içine kapandığı dünyadan sıyrılmayı hiç düşünmüyordu.

Sabahın bu erken saatinde içerde herkes uyuyordu. Annesi bile daha kalkmamıştı. Nur bu gece rahat uyuyamamıştı. Saat bir buçukta uykusundan tuhaf bir gürültü ile uyanmıştı, uykusunu bölen ses, dinledikçe, daha garip gelmeye başlamıştı. Genç kadın, gürültünün kaynağını anlamak için yatağından kalkarken korktuğunu fark ederek şaşırılmıştı, uzun süredir ailesini tehdit eden kan davası psikozundan sıyrılmıştı. Hatta bu tehditi unuttur gibi olmuştu. İki buçuk aydır yaşamlarına Tolga'nın getirdiği yeni hayatın sıkıntılarından başka, onları üzecek ya da korkutacak yeni bir vaka girmemişti. Her şey olağan seyrinde gidiyordu. Hafta sonları komiser Nihat bazen onları ziyarete geliyordu. Adamın hâlâ endişeli olduğunu, yüzünden, kendisini uyarmasından ve polislin korumayı sürdürmesinden anlıyordu. Etraflarında iki koruma polislinin gece gündüz göreve devam ettiklerini söylemişti komiser, ama doğrusu onların varlıklarını hiç hissetmiyorlardı.

Verandada üşüdü. Yaz günleri sona eriyordu, artık sabahları tatlı bir serinlik oluşuyordu. Genç kadın göğsünde kavuşturduğu kollarını çözerek avuçlarıyla çıplak kollarını ovuşturmaya başladı. Evin en erken uyanan kişisi olan annesi, az sonra sabah kahvesini içmek için aşağıya inerdi.

Nur içeri girerek iki kişilik cezveye su doldurup ocağa koydu. Annesi daima Türk kahvesi içerdi,

bu sabah onun da canı bol köpüklü bir kahve çekmişti. Suyun başında kaynamasını beklerken aklı yine yukarda uyuyan kocasına gitti.

Tolga iyiye gideceğine gün geçtikçe kötüleşiyordu. Doktorlar yürümesinden ümit kesmişlerdi; uygulanan fizik tedavi sonuç vermemiş, daha da kötüsü Tolga'nın zihni melekelerinde artan bir düşüş başlamıştı. Önceleri durgunlaşan adamcağız; çok az konuşuyor, insanları tanımasına rağmen pek çok olayı hatırlamıyordu. Doktorlar bunu ilerlemeye müsait bir amnezi diye yorumlamışlardı. İlaç tedavisinden de bir sonuç alınamamıştı.

Annesi nedense bu sabah gecikmişti. Kendi fincanına kahveyi koydu ve tekrar verandaya çıktı Nur. Bütün işleri yüzüstü kalmıştı Tolga'nın. Şirketi bir aile ortaklığıydı, ne kendisi ne de babası inşaat işinden anlamazdı. İnşaatın mutlaka bitirilmesi gerekiyordu. Tolga'nın yakın arkadaşı avukat Orhan ve mimar Ekrem geçen ay Sapanca'ya gelerek kritik durumu anlatmışlar, ödemelerin durduğunu, inşaatta hak sahibi gayrimenkul sahipleri ve alacaklıların her gün şirket kapısına dayandıklarını ve kendilerini sıkıştırdıklarını söylemişlerdi. Acele bir çözüm gerekiyordu fakat sorumluluğu üstlenecek ve taahhütleri yerine getirecek kimse yoktu. Bu durumda şirketin iflası kaçınılmazdı.

Düşündükçe çaresizlikten ağlayacak hale geliyordu Nur. Avukat Orhan'ı tanıdığı ilk günden beri sevmezdi; Tolga'nın eski arkadaşıydı, fakat adamda ne hikmetse, riyakâr, iki yüzlü bir hal bulurdu. Mimar Ekrem'e de güvenemiyordu. İçinden bir his, ikisinin gizli bir ittifakla şirketi ele geçirmek sevdasında olduklarını söylüyordu.

Verandadaki sallanan koltukta kahvesini bitirdi. Güneş biraz daha yükselmiş, sabahın çiği o hafif serinliği kaybolmaya yüz tutmuştu. Nur birden gece uykusunu bölen o garip gürültüyü anımsadı yeniden. Neydi o ses acaba?

Bir anlam verememişti. Belki ses fazla yüksek değildi, ama sanki her tarafa yayılmıştı. Nedense tuhaf bir benzetme yaptı beyninde, kıyıya doğru koşan dalgaların sahile vurunca çıkardığı hışırtılara benzetti o sesi. Gerçekte su sesi değildi tabii. Biteviye, ritmik, aynı tonda, değişmeyen bir gürültü.

Sesi anımsayınca ürpermişti. Sonra aklına Tolga'nın yoğun bakımdayken bağlı olduğu cihazın monitöründen yükselen "bib bipler" geldi. Sanki kalp atışlarıydı. Olamazdı tabii. Garip bir benzetmeydi yaptığı. Saçmalıyorum, diye düşündü. Önce su sesine, sonra da kalp atışlarına benzetmişti. Hiç alaka yoktu aralarında..

Ama o gürültünün altında başka bir ses gizliydi. Titrek, sadece bilinç altından algılanan, ürkütücü, elektronik bir titreşim. Sanki bu sesi sadece işitmemiş, hissetmişti de. Ses dişlerinin, kemiklerinin içinde titreşmişti. Pencerelerdeki camlar o yüzden mi zangırdamıştı acaba? Belki de camlar hiç zangırdamamıştı. Ona öyle gelmişti.

Kahve fincanını önündeki ufak masaya bıraktı.

Duyduğu gürültü hayal miydi yoksa? Hayır, diye reddetti genç kadın. Sesi işittiğine emindi, o tuhaf gürültünün ve ses dalgasının eve yayıldığına yemin edebilirdi. O ritmik gürültüye bir basınç da eşlik ediyordu. Yatak odasının bütün duvarlarının sarsıldığı, karyolanın bile sarsıldığı hissine kapılmıştı.

Belki de komşu evlerden birine kamyon gibi ağır bir vasıta gelmişti. Onun yaptığı gürültü olamaz mıydı? Gayri ihtiyari başını uzatıp iki yandaki evlere baktı. Bakışları onların önünde duran bir ağır vasıta aradı. Yoktu ama...

O sesi başkalarının da duyması gerekirdi, uyandığında Tolga yatağın içinde derin bir uykuda idi.

Mışıl mışıl uyuyordu. Duymamış, gözlerini açmamıştı. Açsa da fark etmezdi zaten, şuurlu bir uyanış olmazdı bu.

Şu sıralar onlarla birlikte kalan annesiyle babasına da soracaktı. İkisinden biri duymuş olabilirdi.

Nihayet Mürvet Hanımın merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti. Annesi geliyordu. Yerinden kalktı, "Günaydın anne" dedi.

"Ooo, erkencisin bu sabah! Uykun mu kaçtı?"

"Evet, rahat uyuyamadım bu gece."

"Tolga'dan mı? İyi değil mi?"

"İyi herhalde. Rahat o."

"üzüntüdendir kızım. Her şeyi büyütüyorsun. Kafanı şimdi de şirket işlerine taktın." Nur sesini çıkarmadı.

Önce mutfığa gidip annesine az şekerli bir kahve yaptı. Birlikte verandaya çıktılar. Genç kadın beynini kemiren o sesi daha sonra sormayı kararlaştırdı. Sabah kahvesini içmeden çok aksi olurdu annesi. Sesi duymamışsa yine hayal gördüğünü, sınırlarının çok yıprandığını söyleyip dururdu.

Mürvet Hanım kahvesini bitirirken, "Anne" dedi. "Dün gece hiç sesler duydun mu?"

Yaşlı kadın, "Ne sesi?" diye sordu.

"Garip bir zangırtı, camların titremesi gibi bir şey."

"Yoo! Sen duydun mu?"

"uykum o sesle bölündü işte."

Mürvet Hanım kızının yüzüne baktı bir süre.

"Sakın deprem olmasın?"

"Hayır. Öyle olsa, komşular da uyanır ışıklar falan yanar, herkes sokağa çıkardı."

"Peki neydi o ses?"

"Ne bileyim anne, ben de sana soruyorum."

"Duymadım valla kızım, duysam söyledim."

"Babam duymuş olabilir mi?"

"Hadi canım, top atsan duymaz o. Hele yaşlandıkça iyiden iyiye sağır oldu." Demek sesi yalnız kendisi duymuştu. Veya hayal ediyordu.

Canı sıkıldı genç kadının. Annesinden böyle bir cevap almaktan korkuyordu. Gerçekten sınırları çok mu yıpranmıştı? İki buçuk aydır çektiği gerginliğin yarattığı bir sanrı mıydı, dün gece duyduğu sesler?

Hayır, diye inledi içinden. O sesleri duymuştu, hayal değildi bu. Dalga dalga yayılan gürültüyü, kalp atışına benzeyen o basıncı bütün bedeninde de hissetmişti. Duymayan onlardı...

Geceki titremesi geri geldi. Üstüne bir ağırlık çökmüştü sanki. En kötüsü herhangi bir yorum yapamıyor, sesin kaynağını bir yere oturtamıyordu. Burası sakin ve sessiz bir beldeydi, şayet gecenin

bir vaktinde evi sarsacak kadar gürültü olmuşsa bütün ev halkının duyması gerekirdi.

Sesini çıkarmadı, ama şimdi kendisinden korkmaya başlamıştı.. Korkunun yıpratıcı kanatlarına kendisini kaptırmak istemiyordu. Çocuklarının ve kocasının geleceği için dimdik, sağlıklı ve ayakta kalması şarttı.

Oysa şimdi ne idüğü belirsiz bir sesin etkisine giriyordu. Yerinden kalktı, tek kelime etmeden içeriye girdi.

* * *

O gün, öğleden sonra üç sularında eve sürpriz bir misafir geldi. Komiserin gelişini ilk gören bahçede oynayan Hakan olmuştu. Onun gerçek kimliğini bilmiyor, ara sıra eve gelen babasının arkadaşlarından biri sanıyordu. Nur özellikle çocukları ürkütmemek için evin polis kontrolü altında olduğunu söylemişti. Çocuk bağırarak, "Bak anne, Nihat Amca geldi" diye seslendi.

Nur, koltuklu sandalyesinde uyuklayan Tolga'nın yanındaydı. Annesi mutfakta akşam yemeğini hazırlamakla meşgul, babası da alıştığı üzere üst kattaki yatak odasında öğleden sonra şekerlemesini yapıyordu.

Genç kadın yerinden fırlayarak öndeki girişe doğru yürüdü. Tıpkı arkadaki gibi evin ön cephesinde de üç basamakla çıkılan büyük bir veranda vardı. Dışarıya çıktığında komiseri Hakan'la şakalaşırken buldu Nur. Adam bugün spor giyinmiş, her zaman üzerinde görmeye alıştığı takım elbiselerden sıyrılmıştı. Düz lacivert ince bir rüzgârlık, polo yaka tişört ve kanvas pantolon; ayaklarında da tenis ayakkabıları vardı. Elinde iki poşet taşıyordu. Genç kadını verandanın kapısında görününce içten bir gülümseme ile, "İyi günler Nur Hanım" dedi, "umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Nur'un gözlerinin içi aydınlanmıştı. Komiseri görmek sabahtan, daha doğrusu dün gecedan beri hissettiği tedirginliği bir anda unutmaya yol açtı. Şu anda karşısında görebileceği en uygun kişiydi komiser.

O da gülerken, "Estağfurullah, iyi ki geldiniz" diye mırıldandı. "Ne hoş bir rastlantı ben de şu sıralar aklımdan sizi geçiriyordum."

Komiser Nihat birden tedirgin olmuş bir havayla hemen sordu. "Neden bir şey mi oldu?"

Nur omuzlarını silkti. "Hayır, önemli bir şey yok. Sadece bir vesvese benimki."

Nihat oğlanın yanında daha fazla bir şey sormak istemiyordu. Nur'un ne ima etmek istediğini sormamakla beraber yüzü hemen ciddileşmişti.

Elindeki poşetlerden birini Hakan'a uzatırken, "Bu sana küçük bir armağan" dedi. "Bu kutu da kız kardeşine. O nerede?"

Kendisine ait olan paketi heyecanla kaparken Hakan, "O yukarda uyuyor" dedi. "Annem onu her öğleden sonra uyutuyor."

"Tabii" diye fısıldadı Nihat. "O küçük, senin gibi bir delikanlı sayılmaz."

Nur, "Ne zahmet ettiniz Nihat Bey" dedi. "utanıyorum vallahi. Her gelişinizde bir şeyler getirip, onları şımartıyorsunuz."

"Rica ederim, hanımefendi, sıradan oyuncaklar işte, nedir ki aldığım?"

"Öyle demeyin" diye itiraz etti genç kadın. "Oya geçen gelişinizde getirdiğiniz bebeğe bayıldı; daha dün bana o amca ne zaman gelir bir daha, diye soruyordu."

Nihat gülümsedi. Nur o zaman komiserin bembeyaz dişlerinin ne kadar muntazam ve parlak olduğunu fark etti.

Hakan poşetleri kapıp teşekkür ederek içeriye koşmuştu bile.

Kısa bir sessizlik oldu verandada. Sonra komiser, "Tolga Bey nasıl?" diye sordu.

Nur başını sallayarak, "Herhangi bir iyilik belirtisi yok. Her gün biraz daha kötüye gidiyor" dedi. "Çok üzülüyorum."

"Allah'tan ümit kesilmez efendim" diye fısıldadı Nihat. "Bu kadarına da hamt etmelisiniz, daha beteri de olabilirdi. İnşallah açılır."

Nur sesini çıkarmadı, ama hiç ümidi yoktu. İyileşmek ne kelime, kocası gitgide kötüleşiyordu. Felci açılmamış, zihni ve düşünme melekeleri her geçen gün kötüye gitmeye başlamıştı.

Nihat kısık bir seste, "Galiba bir şey olmuş, az evvel soruma önemli değil, benimki vesvese demiştiniz, neyi kast ettiniz?"

Nur utanır gibi oldu. Kimsenin duymadığı geceki gürültüyü nasıl açıklayabilirdi? Ev halkı yaşlı ve çocuklardan oluşuyordu, onların geceki zangırtıyı duymamış olmalarını kabul edebilirdi, ama onlarla yetinmemiş, o sabah her iki yanındaki komşularına da aynı şeyi sormuştu. Bitişikte genç bir doçentle karısı vardı. Doçent Ali Bey profesörlük sınavı için geç saatlere kadar çalışıyordu. Dün gece o saatlerde uyanık olduğunu fakat hiçbir ses duymadığını söylemişti. Nur şimdi gürültüleri, tamamen kendi beyninin uydurduğuna inanmaya başlamıştı. Sesleri komisere açıklamaya çekindi.

"Bilmiyorum..." diye fısıldadı. "Belki bana öyle geldi."

Yarım kalan, anlaşılmaz bir cümle söylemişti. Nihat'ın dikkatle yüzüne baktığını neden sonra fark etti.

"Anlamadım? size öyle gelen nedir?"

"Sesler" diyebilirdi sonunda.

"Ne sesleri?"

"Dün gece beni uykumdan uyandıran o garip zangırtı."

"Şunu en başından anlatır mısınız, lütfen."

Nur hafifçe kızarmıştı. Komisere ne söyleyeceğini bilemedi. Bir bunalıma düştüğünü, gaipten gelen, anlamsız gürültüler duyduğunu nakletmek istemiyordu. Kimsenin duymadığı sesler işitmişti. Komiser kim bilir hakkında ne düşünecekti.

"Belki ben yanıldım" diye mırıldandı.

"Olabilir, siz yine de bir anlatın, bilmek istiyorum."

Nur içini çekti.

"Dün gece" dedi. "Herkes uykudaydı. Saat bir buçuk sularında şiddetli bir gürültüyle uyandım. Ritmik, dalga dalga gelen ve şiddetlenen bir gürültüyle gözlerimi açtım. Ne olduğunu anlayamadım

önce. Camlar zangırdıyordu.. "

Sustu genç kadın.

"Sonra?"

"Ne olduğunu anlamak için yataktan fırladım. Pencereye koştum."

"Evet?"

"Olağandışı hiçbir şey yoktu. Dışarıya baktım. Herşey yolunda görünüyordu."

"Eşiniz de gürültüyü duydu mu?"

"Hayır. Zaten o adeta başka bir dünyada yaşıyor gibi. Duyması olanaksızdı. Hemen koridora fırladım. Çocukların odasına koştum. İkisi de mışıl mışıl uyuyorlardı. Annemle babam da gürültüyü duymamışlardı. Önce yanıldığımı sandım, belki bir rüya görmüş ve etkisinde kalmış olabilirdim, kâbus gibi. Fakat uyanık olduğum halde hâlâ sesleri işitebiliyordum. Paniğe kapıldım."

"Nasıl bir sestir bu, biraz açıklayabilir misiniz?"

Komiserin kendisini dikkatle dinlemesi, içtenlikle sorduğu sualler ve sözlerine önem vermesi Nur'u cesaretlendirmişti.

"Bunu anlatmak çok zor" diyebilirdi. "Camlar sallanıyordu. Sanki mekanik bir sestir. Tanımlayamıyorum."

"Mesela bir matkap sesi filan gibi mi?"

"Bilmiyorum" diyen Nur birden ağlamaklı oldu. Sinirleri dün geceki gibi gerilmişti yine.

"Yoldan geçen ağır bir vasıtanın yarattığı titreşimler olabilir mi?"

"Benim de aklıma geldi bu. Ama gecenin o saatinde siteye ağır bir vasıta neye gelsin ki? Sabah olunca çevrede ağır vasıta aradım, greyder filan gibi ama ne öyle bir araç vardı ne de tekerlek izleri.. "

"Ne düşündünüz sonra?"

Nur utanmış gibi önüne bakarak gözlerini komiserden kaçırdı.

"Bilmiyorum. Belki yanıldım, belki tüm o gürültüleri ben uyduruyorum. Yorgun ve yıpranmış beynimin bir oyunu."

Komiser hiç sesini çıkarmadan genç kadını süzdü. Herhangi bir yorum yapmamış fikrini söylememişti.

"Ama o sesleri duyduğuma eminim" diye mırıldandı Nur. "Yalnız duymadım, tüm benliğimle hissettim de, kemiklerimin ucuna kadar. Yemin edebilirim."

Aralarındaki sessizlik devam etti.

Komiser düşünceli bir şekilde genç kadının nemlenen iri yeşil gözlerine bakıyordu. Neden sonra Nur biraz toplanır gibi oldu. İçine düştüğü sıkıntıdan sıyrılmaya çalışarak:

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu. "Çay vakti geliyor, annem çocuklara kek de yaptı. Arzu eder misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Nihat. "Şu an burada yalnızız, hazır yanımızda kimse yokken bazı hususları konuşmayı tercih ederim."

Nur irkildi. Galiba komiserin bu ziyareti sırf hatır sormak için değildi.

"Ne var?" dedi. "Yeni bir gelişme mi?"

Komiserin yüzü buruştu biraz.

"Kötü bir haber diyebilirim" diye fısıldadı. "Endişelenmenize gerek yok ama bundan sonra daha tedbirli olmalıyız."

Genç kadının bir anda beti benzi sarardı. Tatsız bir açıklamaya hazır olmalıydı. Sustu, adeta nefesini tutarak komiserin izahatını beklemeye başladı.

"Ağa harekete geçti."

"Ne hareketi?"

"Her yerde araştırmalar yapıyor, iz sürüyor. Teşvikiye'deki evinizin sokağında adamlarına rastladık. Tolga Beyin Beykoz'daki inşaat alanına iki defa alıcı kılığında geldiler. Yani sizin anlayacağınız artık misilleme için fırsat kolluyorlar."

Nur sıkıntıyla başını iki yana salladı.

"Hâlâ bir şey anlayamıyorum" diye söylendi. "Bu ne biçim mantıktır, nasıl bir düşüncedir, havsalam almıyor. Kim kimin kanının davasına hareket ediyor, o manyak caniyi, kocam değil de olay yerine yetişen polisler vursaydı, Ağa polis kanı da akıtmak isteyecek miydi? Ağa'nın oğlunun kanı kan da, ölen on yedi kişinin kanı ne? O kanlar yerde mi kalacak, onların hesabı birilerinden sorulmayacak mı? Bunca yaralanan, kocam gibi hayatı sönenlerin intikamı ne olacak?"

"Talât cahilin tekidir. İlkokul mezunu. Despot ve şiddete dayanan bir hayat sürer. Çevresindeki otoriteyi, acımasızlığı ve gaddarlığı ile sürdürür. Köyündeki ağalık düzenini büyük şehirde de uygulamaya çalışır. Etrafındaki adamları körü körüne bağlıdır ona. Azmettirerek suç işlettiği adamlarına hapishanelerde bakar, ailelerinin geçimini temin eder. Hiçbir şeyden çekinmez. Anladığım kadarıyla tek oğlunun ölümünü bir türlü kabullenemiyor. Olayın küllenmesi için biraz bekledi, şimdi de sizlere erişmek için plan hazırlıyor."

Nur bir süre komiserin kara gözlerine baktı. İyilik timsali bir insandı. Yüzünde daima yumuşak, sevecen bir ifade vardı. Sessiz, az konuşan fakat hareketleriyle güven veren biri. Genç kadın nihayet aklına takılan soruyu ona yöneltti.

"Bu koruma daha ne kadar sürecek Nihat bey?"

Komiser başını önüne eğdi. Cevap vermekte zorlanır gibiydi.

"Bu hafta sonuna kadar efendim."

"Hafta sonuna mı? Sonra ne olacak?"

"Sanırım yeni bir talepte bulunacaksınız."

"Ama ben daha önce de koruma talebinde bulunmamıştım."

"Biliyorum hanımefendi, biz resen bu işi yaptık. Aradan üç aya yakın bir zaman geçti ve herhangi bir olay olmadı. Kadromuz yetersiz, elimizdeki memur sayısı az. Ama yazılı bir müracaatta

bulunursanız, umarım korumayı bir süre daha uzatırlar."

"Uzatmama ihtimali de var mı?"

"Mümkündür."

"Aman Allahım, o zaman ne olacak? Bu ay sonu okullar açılıyor. Oğlumun okula başlaması gerekiyor. Şehre dönmemiz icap edecek."

"Biliyorum."

Nur kara kara düşünmeye başladı. Fısıltı halinde kelimeler ağzından döküldü.

"Bu işin sonu gelmeyecek. Anlaşılan o canavar peşimizi bırakmayacak. Ne olacak şimdi? Ne yapabilirim ben?"

"Size tavsiyem önce burayı terk etmeniz."

"Neden?"

"Burası emniyetli değil. Burada rahat korunamazsınız, bu bir. İkincisi Ağa'nın adamları muhtemelen burayı tespit etmişlerdir. Dün gece duyduğunuz gürültüyü pek anlayamadım ama hayra alâmet değil. Gerçi iki adamım hâlâ nöbet tutuyorlar ama.. "

"Peki ne tavsiye edersiniz? Nereye gidebiliriz?" "Hiç olmazsa bir süre sizi bulamayacakları bir yere."

"Öyle bir yer bilmiyorum; şayet bu kadar ısrarla peşimizdeyseler, nereye gidersek gidelim sonunda bizi bulacaklardır."

Nur gittikçe ümitsizliğe kapılıyordu. Felâketler peş-peşe geliyor ve bir türlü bitmek bilmiyordu. Gözleri doldu. Genç kadının ağlamaklı halini gören Nihat, "Yapmayın Nur Hanım" diye fısıldadı. "Sizin metin bir kadın olduğunuzu biliyorum. Bize güvenin. Ağa önünde sonunda bir hata yapacaktır. O zaman ensesine bineceğiz."

Nur zoraki gülümsedi.

"Bunu bari siz söylemeyin. O köy eşkiyasının ne denli güçlü olduğunu kaç defa anlattınız. Neden şimdiye kadar tutuklanmadı, neden işlediği bunca suça rağmen hapsi boylamadı? Memleketin düzeni bu. Suçlular rahat rahat, ellerini kollarını sallaya sallaya aramızda dolaşabiliyor, nerede polis, nerede adalet? Bunun sonu yok, anladığım kadarı ile o canavar yakında izimizi tespit edecektir. Sonuç malum ya içimizden birini, ya da tüm aileyi ortadan kaldıracaktır."

"Bu kadar kötümser olmayın. Yanılıyorsunuz. Bize biraz zaman verin."

"Hiçbir şey değişmeyecek Nihat Bey. Sizin iyi niyetinizden şüphem yok. Ama korkarım sonunda o namussuz gayesine erişecek."

Nur titremeye başlamıştı. Komiser içinden kadına hak veriyordu. Kısa bir sessizlik oldu.

"Eşiniz varlıklı bir adam, bir süre için İstanbul'dan ayrılmayı düşündünüz mü?"

Nur yeşil gözlerini komisere dikti. "Nereye mesela?"

"Uzak ve sakin bir Anadolu kasabasına."

"Çok zor. Kocamın sağlığı ve tedavisi için büyük şehirde kalmalıyız. Bundan sonra sağlığının nasıl

bir seyir takip edeceğini bilmiyorum. Ayrıca yakında okullar açılıyor. Oğlumun okulunu ne yapacağım?"

"Ama o henüz ilkokulda, bu konu çok önemli değil. İlk planda ailenizin geleceğini düşünmek zorundasınız."

Nur birkaç dakika düşünceye daldı.

"Dedim ya bu kadar kolay değil. Bütün ailemizden, arkadaş ve dost çevremizden nasıl uzaklaşıp izimizi kaybettirebiliriz? Kocamın işlerini devam ettirecek biri lazım. Tek geçim kaynağımız kocamın inşaat işi."

"Yerine bir vekil tayin ettirirsiniz. Güvendiğiniz birini. Bir süre işi o yürütür."

"Öyle biri yok."

"Araştırdım, eşinizin bir amca oğlu var, o vekalet edemez mi?"

"Tahsin mi? Hayır, o olmaz. On senedir görüşmüyorlar. Hayatta başka yakını da yoktur."

"Babanız? O olmaz mı?"

"Babam inşaat işlerinden anlamaz."

"Şirkette güveneceğiniz kimse yok mu? Bir süre işleri yönetecek, hiç olmazsa size rahat nefes aldırarak biri."

"Bu bir aile şirkettir. Bütün yük kocamın üzerindeydi. Bir avukatımız var, Tolga'nın çocukluk arkadaşıdır ama eşim sağlığında bile ona güvenmezdi."

Komiser sessizce durdu bir müddet, sonra ağır ağır mırıldandı.

"Bence tek çare İstanbul'u terk etmeniz."

"Hem öyle olsa bile, şimdilik burada polisin koruması altındayız. Bu bizim için bir garanti değil mi?"

"Üzgünüm Nur Hanım ama çok yakında bu koruma da sona erecek. Ben size sonsuza kadar İstanbul'u terk etmenizi önermiyorum. Kısa bir müddet, üç ay, altı ay gibi bir zaman için."

"Diyelim ki bunu yapsam bile gittiğimiz yerde çok desteksiz kalmayacak mıyız?"

Nihat biraz kızarıp bozardı, hafifçe yutkundu. Sonra kısık bir sesle:

"Şayet teklifimi kabul ederseniz, senelik iznimi alarak ailenizin korunmasını bizzat üstleneceğim" dedi.

Nur hayretle adama bakakalmıştı.

"Siz mi?" diye sordu.

"Evet" diye fısıldadı Nihat. "Birinin bu işi yapması lazım."

Genç kadın garip bir tedirginlikle komiseri süzmeye devam ediyordu. Bu teklife bir anlam verememişti. Bu polisin görevinden öte bir şeydi.

Nur o geceyi de yatağında, kararsız, endişeli ve düşünceler içinde geçirdi. Hele komiser Nihat'ın kendilerini korumak için senelik iznini kullanacağını söylemesi çok tuhafına gitmişti, ne anlama geliyordu bu? Resmi sıfatının dışında, özel bir ilgi değil miydi? Rahatsız olmuştu genç kadın. Zaten birkaç defa kendisine hayranlıkla bakarken yakalamıştı onu. Başka şartlar altında olsa, belki bir kadın olarak bundan gizli gizli hoşnutluk duyabilirdi, ama şimdi asla. Adamın duyabileceği yakınlık hissinden önceleri eni konu tedirgin olmuş ve hemen yüzü asılmıştı. Gerçi komiser durumu hemen kavrayarak kendisini yanlış anlamaması için ikazda bulunmuş, iki senedir izin kullanmadığını söylemişti. Belki yanılıyor, adamcağız hakkında yanlış bir hükme varıyordu. Şimdiye kadar ölçsüz ve saygısız tek davranışına rastlamamıştı. Kibar ve saygılıydı, onları koruma ekibinin de başı ve yetkilisiydi. Çocukları gerçekten seviyor ve onlara yaklaşmayı beceriyordu. Özellikle Hakan onu seviyor, beraber oynamaktan zevk alıyordu. Bundan evvelki gelişinde oğluyla sanki onun akranıymış gibi oyunlar oynamıştı. Fakat Nur kadınısı bir içgüdüyle komiserin son teklifinden rahatsız olmuştu.

Uykusu kaçtı genç kadının. Komodinin üstündeki gece lambasını yaktı. Saate baktı, gecenin biriydi. Garip bir tedirginlik sardı içini. Adeta dün geceki garip sesleri yeniden duyacak mıyım, diye beklenti içine girdi. Korkuyordu; şursuz ve neden kaynaklandığını tam olarak kestiremediği bir bekleyiş başladı.

Oysa komiser Nihat ve iki arkadaşı resmi polis otosunun içinde sabahlayacaklardı ve araba bahçede bekleyecekti. Komiserin bu kadar yakınında oluşu Nur'u ayrıca rahatsız ediyordu.

Yanında hareketsiz yatan kocasına baktı.

Derin bir uykuda idi Tolga. Aldığı ilaçlar onu devamlı uyutuyordu. Yanan lambayı da fark etmemişti. Belki sağlıklı bir uyku değildi bu. Dünyadan haberi yoktu. Gözleri yaşardı genç kadının. Onu çok seviyordu. Bu yaşta başına böylesine, feci bir kazanın gelebileceğini hiç düşünmemişti, düşünemezdi de. Çok kötü bir aksilikti, ama olmuştu bir kere! Kader böyle istemişti.

Tolga şimdi eski sağlıklı halinde olsaydı, asla böyle sorunları olmayacaktı. Kocasını başlarına gelen bu felaketten mutlaka bir kurtuluş yolu bulur, en doğru kararları verirdi. Evlilikleri boyunca kendisine hiçbir zaman en ufak bir sorunu dahi aksettirmemiş, mesele yaratmamış, olanları da hep çözmüştü. Ama şimdi karar mevkiinde kendisi vardı ve bütün ailenin selâmeti için gerekli tedbirleri bizzat almak zorundaydı.

Yanında kımıldamadan uyuyan kocasına bakarken iki damla yaşın yanaklarına süzülmesine engel olamadı. Hayat birden kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı. Bu tempoya tahammül edeceğinden kuşkusu vardı.

Parmağının ucuyla gözündeki yaşı silerken birden hiç ummadığı bir şey oldu ve Tolga gözlerini açtı. İrkilmişti Nur.

"Nen var hayatım? Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu.

Aklına başka bir şey gelmemişti. Çoğu zaman şursuz ve kontrolsüz davranıyordu. Bazen beyni kansızlığın yol açtığı tahribattan hiç etkilenmemiş gibi gayet normal ve akıllı davranıyor ama kısa bir süre sonra yine kendini dağıtıp saçmalıyordu.

Tolga'nın bakışları sabitti. Başını çevirip karısına bakmadı. Nur'un sorduğu suale de cevap

vermedi. Aslında ameliyattan sonra ona ayrı bir yatak tahsis etmişlerdi odada, belinden aşağısı tamamen hissiz olduğundan geceleri bakımı son derece güçleşmişti. Sonda kullanamıyorlardı, ördek bir işe yaramıyor genç adam şuuruzca işiyordu. Çarşafın altına enli bir muşamba seriyorlardı, bakımın tüm müşkülâtına rağmen Nur hiç şikâyetçi değildi. Genç kadın bazen büyük bir özlem ile yanına uzanıyor, eski arzu ve sevgi dolu geceleri hayal ederek onu okşuyordu; hiçbir karşılık görmeden ve cevap beklemeden. Tolga altını ıslattığı zamanlar Nur ağlayarak, içi üzüntü dolu fakat hiç şikâyet etmeden onu temizliyordu. Son iki gecedir içi seks yapmak arzusu ile yanıp tutuşmuş ve şuuruzca kocasının koynuna girmişti, hem de hiçbir şey olmayacağını bile bile.

Belki bir mucize umuyordu hâlâ. Gözlerini açan kocasına baktı heyecanla. Konuşmasını bekledi.

"Tolga!" diye fısıldadı yavaşça.

Cevap veremiyordu genç adam. Bakışları tavana sabitleşmişti.

"Bir şey mi istiyorsun sevgilim?"

Muhtemelen kendisini duymuyordu bile..

Ama ummadığı bir şey oldu. Tolga mırıldandı. "Bana biraz su verebilir misin?"

Nur sevinçle yataktan fırladı. Düzgün, mantıklı, aklı başında bir istekti bu.

Gerçekten de dudakları kupkuruydu Tolga'nın. Nur hemen konsolun üstündeki sürahidenden bardağa su koyarak yatağa yaklaştı, içmesi için hafifçe başını kaldırdı. Yarım bardak suyu kana kana içti.

"Teşekkür ederim, hayatım" dedi. İkinci düzgün cümlesiydi bu..

"Allahım" diye inledi içinden Nur. Bu kadarına bile razıydı, yeter ki hep aklı başında laflar etseydi. Ona sonsuza kadar hizmet etmeye hazırdı.

"Neredeyiz?" diye sordu Tolga.

Eyvah, diye düşündü. Nur, galiba yine olanları hatırlamayacaktı.

"Evimizde" dedi. "Sapanca'daki yazlık evimizde."

Tolga şaşkın şaşkın etrafına bakmıyordu..

"Öyle ya" diye fısıldadı. "Yatak odamız burası."

Demek anımsıyordu.

"Saat kaç?"

"Gece yarısı, bir suları.. "

"Çocuklar uyuyor mu?"

"Evet, sevgilim."

"Tabii ya, uykuda olmaları lazım. Onları çok özledim Nur.. "

Nur'un heyecanı devam ediyordu.

Şimdilik gayet normal konuşuyordu Tolga.

Heyecandan titremeye başladı. Nur. Acaba bu düzgün ve mantıklı konuşması yine gelip geçici miydi? Az sonra abuk sabuk laflar etmeye başlayacak mıydı? Bu sevinci daha önce de yaşamış sonra

hüsranı uğramıştı. Bekle, dedi kendine. Erken sevince kapılma..

Onlar da seni çok özlediler, diyecekti Nur, ama son anda vazgeçti. Manasız bir laf olacaktı bu; çocuklar istedikleri zaman babalarının yanına gelebilir, onun hastalığını tam olarak anlamasalar bile, hasretlerini onu görerek, yanlarında hissederek, giderebilirlerdi..

Önce uzun parmaklarıyla kocasının alnında beliren terleri sildi.

"Sıcak" dedi Tolga kısık ve boğuk bir sesle. "Çok sıcak, değil mi?"

"Terledin mi? Çamaşırını değiştireyim mi?"

Kocasını minnetle yüzüne bakıyordu.

"Gerek yok hayatım. Zaten sana o kadar yük oluyorum ki."

Bu kez ciddi ciddi ümide kapılmaya başlıyordu genç kadın. Gözlerinin içi güldü.

"O ne demek sevgilim?" diye mırıldandı. "Hiç bana yük olur musun?"

Gayri ihtiyari olarak eli kocasının pikenin üstündeki eline giderek kavramıştı. Buz gibi soğuktu elleri. Şaşkınlıktan kelime bulmakta zorlanıyordu Nur.

"Onları uyandırayım mı? Görmek ister misin?" diye sordu.

Tolga bir an düşündü.

"Hayır, bu saatte uyandırma. Yarın görüşürüm onlarla. Vakit çok geçmiş."

Bu da aklı başında olan bir adamın vereceği cevaptı. Mutluluktan uçacağını hissetti Nur, galiba hayal ettiği mucize gerçekleşiyordu. Bu gelişmeyi yarın sabah derhal doktoruna telefon edip bildirmeliydi.

"Önce seninle konuşmamız lazım" diye mırıldandı Tolga.

"Tabii hayatım. Söyle ne istersen konuşmaya hazırım."

"Biliyorsun.." diye mırıldandı kocası.

"Neyi?"

"Durumu işte. Yarın gitmeliyim. Ben de hazır olmalıyım o toplantıda.. "

Nur önce neyi kast ettiğini anlayamadı. Şu ana kadar bütün söyledikleri mantıklıydı. Ama bahsettiği toplantıyı kavrayamamıştı. Bir iş toplantısını mı kastediyordu acaba?

"Hangi toplantı hayatım?" diye sordu hemen.

"Kulüpteki transfer toplantısı. Bu konuda benim de oyumu kullanmam gerekli." Nur'un gözlerindeki umut ışığı bir anda sönüverdi. Galiba yine saçmalamaya başlıyordu. Fakat inatla onu konuşturmayı sürdürdü. "Ne transferi bu?"

"Kulübe alınacak yeni oyuncular konusu tabii."

Fanatik bir Galatasaraylıydı Tolga, eskiden tabii, üç ay öncesine kadar. O meş'um olayların vukua geldiği sıralar tam transfer sezonuydu; ona rağmen kocası sadece bir taraftardı, sıradan bir seyirci, fakat ne kulüp üyesiydi ne de kulüpte bir yetkili...

Başlamıştı işte yine abuk sabuk konuşmaya. Kim bilir hasta beyni ne düşler görüyor ve neler düşünüyordu?

Kırılan umutlarının verdiği üzüntüyle, "Tabii hayatım" diye mırıldandı. "Hele bir yarın olsun, gideriz, hatta seni ben götürürüm, tamam mı?"

"Tamam hayatım. Sana zahmet olacak.. "

Nur sustu. Tuttuğu eli okşadı hafifçe. Erken sevindiğini acı da olsa bir kere daha anlamıştı.

"Hadi!" diye fısıldadı. "Sen uyumana devam et.. "

Tolga gözlerini kapatmamıştı. Yutkundu önce, sonra kısık sesiyle, "Senin gelmene gerek yok, sadece sabah bana hatırlat, yeter.. "

Nur başını salladı ve oturduğu yatağın kenarından ayağa kalktı. Kendini zor tutuyor, ağlamamak için tüm gücünü kullanıyordu. Kötü kadere lanet etti. Bu tempo daha ne kadar devam edebilirdi?

Hava sıcaktı fakat sınırdan üşüdüğünü hissetti Nur. Yatağa incecik bir gecelikle uzanmıştı, uyuyamayacağını anlayınca sabahlığını sırtına geçirdi, Tolga'nın içemeyip yarım bıraktığı suyu bir dikişte bitirdi. Kendi yatağına gidip oturdu. Kara kara düşünmeye başladı. Bakışları tekrar kocasına çevrildiğinde, genç adamın gözlerini kapatarak rahat bir uykuya daldığını gördü.

3

Kısa boylu, zayıf adam kamyon sürücüsüne dönerek, "Tamam tamam, kes zırlamayı artık. İşte, şurada bir lokanta var, çek önüne de o obur mideni doldur.." diye homurdandı, "ulan ne doymak bilmez adamsın, yahu? Daha iki saat evvel yedi tane lahmacun yedin."

Sürücü gözleri parıldayarak sıırttı. Sabahın sekizi olmuştu ve Sapanca'ya varmak, daha doğrusu hedeflerine erişmek için yirmi dakikalık yolları kalmıştı. Fakat kısa boylu adam yanındaki devin ancak tok karnına çalışan anormal bir yaratık olduğunu bilirdi.

İkisi de Ağa'nın adamlarıydı. Biri beyin gücünü diğeri de adale kuvvetini temsil ederlerdi; adeta birbirlerinin tamamlayıcısıydılar. Kısa boylusunun adı Tahir'di, ama dostları ona Çakal derlerdi, sinsî davranış ve gaddarlığından ötürü. Diğeri de lâkabı ise Ayı idi. Ama yüzüne karşı "ayı" diye hitap etmekten korktukları için adını kısaltarak Abdül derlerdi.

Kamyonu uygun bir yere park ederek günün yirmi-dört saati servis veren lokantaya girdiler. Abdül aşırı iri yapılı, güçlü kuvvetli bir adamdı. Boyu bir doksan beşti. Yüz on kilo geliyordu. Yağsız, sırf kas. Sipariş ettiği yemekleri tam bir saatte yedi. Önce iki katı yumurta ve köy sucuğuyla başladı. Bir somun ekmek ve iki bardak sıcak sütle sürdürdü. Yavaş çiğniyor, sistemli hareket ediyor, gözlerini tabağından ayırmıyordu. Yemek yerken sanki trans halindeydi. Bu yiyecekleri bitirince gözleme ve yine süt istedi. Onu da silip süpürünce peynirli omlet ve bir kangal sucuk daha söyledi.

Çakal Tahir dayanamadı, "Yeter ulan, Ayı" diye homurdandı. "Agob'un kazı gibi yiyorsun, bütün lokanta sana bakıyor."

Ağa'dan sonra ona "ayı" diye hitap edebilen tek insan Çakal Tahir'di. Abdül nedense ondan çekinir

hep saygı gösterirdi, belki de onu aşırı zeki bulmasındandı.

Gerçekten de anayol üzerindeki bu küçük lokantada herkes ona bakıyor, bıyık altından gülümsüyorlardı. Tesadüf onların bulunduğu masaya güçlü kuvvetli, al yanaklı bir garson kız servis yapıyordu. Civar köylerin birinden olmalıydı, ellerinde hâlâ kına izleri vardı, fakat lokanta sahibinin mecburi kıldığı üniforma vücuduna dar gelmiş, iri göğüsleri beyaz gömleğini yırtıp dışarıya fırlayacakmış gibi germişti. Kısa dar lacivert eteği dizlerinin biraz üzerindeydi ve çorapsız bacaklarını sarı tüyler kaplamıştı. Köy kökenli olmasına rağmen feleğin çemberinden geçmiş bir hali vardı. Ayı'nın siparişlerini aldıkça kıkır kıkır gülüyordu. Diğer garsonlar da bir bahane yaratıp Abdül'ün masasının önünden geçmişler ve ona dikkatle bakmışlardı. Ama Ayı'nın buna aldırdığı yoktu.

Çakal Tahir sadece bir sabah çayı içmekle yetinmişti. Hesabı istediğinde köylü kız, sıırıtarak Abdül'e bakıp, "Siz güreşçi falan olmalısınız" dedi.

Ayı başını kaldırıp ona baktı, anlamsız bir ifadeyle gülümsedi. Bu yere ilk defa uğradığı, köylü kızı ömründe ilk defa gördüğü halde, kızın ne diyeceğini yine de bilmişti. Daha önce belki yüz kere duymuştu böyle sözleri.

Kız utangaç utangaç kıkırdadı ama gözlerini adamınkilerden ayırmadı.

"Yani en az üç kişilik yiyorsunuz da."

"Öyledir."

Kız masanın köşesinde dururken kalçasını yan atmış, tek ayağını hafifçe öne basmıştı. Kendisinin müsait olduğunu açıklayışı pek de gizli kapaklı sayılmazdı.

"Ama bunca yemeğe rağmen bir gram yağınız yok."

Abdül hâlâ gülümsüyor, bir yandan da, bu kız acaba yatakta nasıl olur, diye düşünüyordu. Onun için kadının sosyal seviyesi, güzelliği veya çirkinliği hiç fark etmezdi. Dişi olması yeterliydi. Bir keresinde kendi köyünde altmış beş yaşındaki bir kadını bile becermişti. Bakışlarını garson kızın iri memelerine çevirdi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Hatice."

"Buralı mısın?"

"İh!" dedi kız. "Bolu'nun bir köyüdenim."

Kız ona düşünceli gözlerle baktı, acaba tüm iştahlarını yemek yerken gösterdiği tutkuyla mı doyuruyor, diye merak etti. Öyleyse, yazıktı doğrusu... "Çok hareket ediyor olmalısınız" dedi.

Konuşmasında yapay bir hal vardı kızın; şehirli kızlara özentisi gibi.

"Ağırlık kaldırırım."

"Hani ne diyorlar, halter filan gibi mi?"

"Öyle."

"Kollarınız çok kalın" dedi kız yumuşak, beğeni dolu bir sesle. Adam kısa kollu gömlek giymişti. Kız utanıyormuş gibi tek parmağıyla onun sert adaleli koluna dokundu.

"Çok sert" diye kıkırdadı.

Abdül onun tırnakları dibinden kesilmiş, şekilsiz ve iş görmekten kızarmış parmaklarına baktı. Beğenmedi ellerini, ama bu hiç önemli değildi. Köylü kız dipdiri, genç ve güçlüydü. Tam ona göre. Kütür kütür.. Onun içine girdiği zaman zevkten kısık kısık çığlıklar atacağını düşündü. Bu kızı hemencecik düzmeliydi. Dayanamayacaktı. Bu onun huyuydu. Arzularına gem vurmaya hiç beceremezdi..

"Burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

Kız çapkınca fısıldadı. "Hayır. Bir kilometre ilerdeki Armutlu köyünde." Bu da iyiydi..

"Sık, sık kollarımı. Ne kadar güçlü olduklarını göreceksin. Senin gibi bir kızı sarmaladıkları zaman zevkten inletirler."

Kız onlara bakanlara hiç aldırmadan kıkırdadı. "Belli oluyor zaten."

"Sana daha sert bir yerimi göstereyim mi?"

Hatice bu sefer utanmış gibi davranarak, "Daha da neler?" diye mırıldandı. Ama asla utanmadığı ve bunu istediği davranışlarından belli oluyordu. Yine de Çakal'ın uzattığı parayı alarak masadan kırıtarak uzaklaştı.

Kız gidince Çakal Tahir söylendi.

"Höst ulan Ayı! Buraya oynaşmaya değil iş yapmaya geldik. Aklını başına topla."

Abdül bozulmuştu.

"Ne var bunda abi? Görmüyor musun, kız oynaşiyor. Bırak kamyonun arkasına atıvereyim. On dakikada işini görürüm."

"Hadi ulan, ben seni bilmez miyim? O kahpeyi posasını çıkarıncaya kadar düzersin. Hem bunlar tehlikelidir oğlum, belli ki her önüne gelenle yatan biri, hastalık filan kaparsın, boş ver onu. Nasıl olsa, işler iyi giderse, o orospu çocuğu müteahhittin karısını becereceksin. Ağa'nın izni bu. Önce işini görür sonra da karının defterini dürersin. Öyle emir aldık. Sık dişini biraz."

"Yapma be abi! Baksana kız fıkır fıkır. Memelerini görmedin mi, başımı döndürdü. Bir fazlasından ne çıkar."

"Allah kahretsin, ulan! Ne uçkuru düşük herifsin, patlıyor musun?"

"Duramam abi. Kanıma girdi bu kız... Aklımı başımdan aldı şimdi."

"Peki ne halin varsa gör. Ama elini çabuk tut. Seni fazla bekleyemem."

Çakal lokantadan çıkarak kamyonu gitti. Şoför mahalline oturdu. Bundan sonra kamyonu o sürecekti. Ayının işini göremez ya da rahatlayamazsa, ne kadar sinirlendiğini daha önceden bilirdi. Seksüel bozukluğu olan biriydi Abdül. Ama arkadaşının bu yanı onu hiç ilgilendirmezdi.

Ayının yüzünde aptalca bir gülümseme ile az sonra lokantadan çıktığını gördü ve köylü kızıyla anlaştığını hemen sezindi.

Lanet olsun, diye homurdandı içinden. Bu boktan yerde en azından bir saat daha beklemek zorunda kalacaklardı. Ayı'nın on dakika demesi laftı, kadınla ilişkiye girince doymak bilmezdi o. Abdül doğruca kamyonu yaklaşmış ve brandayı aralayarak kasanın içine atlamıştı bile.

Üç beş dakika sonra da kız başka bir kapıdan çıkarak koşar adım kamyona geldi. Şoför mahallinde bekleyen Çakal'la hiç ilgilenmemişti. Tahir dıştaki dikiz aynasından kızın, kızışmış dişi köpekler gibi kuyruk sallayarak kasanın brandalarından içeriye baktığını gördü.

Kısa bir süre sonra kasanın arkasından akseden iniltileri ve baygın baygın yükselen kesik çığlıkları işitmeye başladı. Bir iki tokat sesi de işitti. Meler olduğunu tahmin edebiliyordu.

Pek çok kadın Ayı soyununca ondan korkarlardı. Haklıydılar da, onunla cinsel ilişkiye girmek cesaret isterdi, hele hele Ayı gemi azıya almış ve çok arzulamışsa...

* * *

"Hadi gidelim abi" dedi Abdül kısa kollu gömleğinin eteklerini pantolonunun içine sokuştururken. Ablak ve aptal yüzünde rahatlamamanın izleri vardı.

"Cilan teres, sana işini kısa kes demedim mi? Bir saat oldu.."

"Dedin abi, dedin de, karı çok ateşliydi. Önce benimkini görünce huylandı, olmaz filan dedi ama o saatten sonra duramazdım ki.. "

Çakal tam kontağı açacakken birden irkildi. Garson kızın kamyonetten indiğini görmemişti. Ters ters Ayı'ya baktı.

"İndi mi?"

"İhh!"

"Ne demek ıhh ulan? Gideceğimiz yere onu da mı götüreceğimizi sanıyorsun."

"Yok be abi. Az sonra önünden geçeceğimiz Armutlu köyüne yakın bir yerde onu bırakacağız."

"Neden?" Yoksa orospu düzüştükten sonra lokantaya dönmeye utandı mı?" Abdül utanmış gibi önüne baktı.

"Ondan değil abi. Seviştikten sonra biraz örselendi de.. "

"Örselendi de ne demek ulan? Yoksa karıyı geberttin mi? Senin ne bok yiyeceğin pek belli olmaz."

Ayı pis pis sırtmaya devam etti.

"Yok yahu! Anlaşana biraz zorlandı zavallı. Gerçi diri, kütür kütür birine benziyordu ama korkunca suratına bir iki tokat attım, sen kaşındın dedim. Sindi ama şimdi biraz kanaması var. Anlarsın ya, arkasından. Bu haliyle işe dönemez."

"Tuh Allah belanı versin! Cilan insan gibi düzüşmeyi de beceremezsin zaten Karı başımıza bir iş açarsa, inan bu defa seni Ağa'ya şikâyet edeceğim."

"Yapma be abi! Anlayışlı ol biraz. Sen genç olmadın mı hiç. Bu nedenle Ağa'ya şikâyet edilir mi?"

Çakal Tahir homurdanarak yola koyuldu. Yaklaşık bir kilometre kadar uzaklaştıktan sonra kamyonu kimsenin bulunmadığı bir istikamet levhasının önünde durdurdu. Tabelada okla Armutlu köyü gösteriliyordu.

Ayı Abdül kamyondan atladı arkaya giderek garson kızın inmesine yardımcı oldu. Genç irisi bitik haldeydi. Yürümekte zorlanıyordu. Lacivert eteğinin arkasında koyu kan izi şimdiden şekillenmişti.

Beyaz gömleğinin düğmelerinin hepsi kopuk olduğundan sutyeninden fırlayan göğüslerinin duru beyazlığı görünüyordu.

Çakal direksiyona vurarak, "İnşallah başımıza iş açmaz" diye homurdandı. Ayı'nın bu çılgınlığına engel olmalıydı. Ama olan olmuştu bir kere, kızın durumunu görenler mutlaka jandarmaya giderlerdi. Bu düpedüz ırza tecavüzdü. Ayrıca Ayı ayı her zamanki gibi yine şiddete başvurmuştu.

Kızı yolun başına bırakmışlardı ama yürüyecek hali yoktu.

Ayı tekrar kamyona atladığında, "Abi" dedi. "O müteahhittin karısı bundan da hoştur, değil mi?"

"Allah belanı versin, ırz düşmanı herif!"

Çakal'ın kendisine böyle küfürlü konuşmasına alışık olan Abdül hiç oralı olmadı. "Valla abi, yeni yeni havama giriyorum. Hadi gidelim bir an önce.."

4

Nur o sabah da yorgun ve baş ağrısıyla uyandı. İki şakağı ve alnı patlarcasına zonkluyordu. Tolga hâlâ derin uykudaydı. Önce duşa girdi ve uzun süre soğuk suyun altında kaldı. Sırtına eski blucin pantolonuyla uzun kollu bir gömlek geçirdi. Giyindikten sonra yatak odasının perdelerini aralayarak bahçedeki polis otosuna baktı. Belki dün gece yaşadığı, düş kırıklığından, belki başındaki ağrıdan, yine tatsız ve diğerlerinden hiç farkı olmayacak yeni bir günün eşiğinde olduğunu duyumsadı. Karamsarlık her geçen gün benliğini biraz daha kavırıyordu.

Araladığı perdeyi kapattı, üç polis arabanın içinde oturuyorlardı. Bu gece ilk defa bahçede konaklamışlardı. Rahatsız oldu; dün komiserin ifadesinden tedirgin olsa bile, alt tarafı onun ve ailesinin selâmeti ve huzur içinde yaşamaları için burada görev yapıyorlardı. Aşağıya inip onlara çay ve kahvaltı hazırlamaya karar verdi. Şimdiye kadar yemek işlerini nasıl hallettiklerini bilmiyordu.

Aşağıya indiğinde annesini mutfakta buldu. Ocağa çayı çoktan koymuştu. Mürvet Hanım her zamanki güler yüzü ile, "Bu sabah erkencisin kızım" diye mırıldandı. "Dün gece iyi uyuyamadın mı?" Kadıncağızı daha fazla üzmenin anlamı yoktu.

"Uyudum anne" diye kestirip attı. "Şu bizim polislere yiyecek bir şeyler hazırlamak istemiştin."

"Ben veririm, hadi git sen biraz daha uyu, henüz erken."

"Uykumu aldım. Sen başka işlere bak. Ben kahvaltı işini ayarlarım."

Mürvet Hanım kızına kaçamak bir bakış attı. Ne kadar üzgün ve yorgun olduğu her halinden belli oluyordu. Şu üç ay içinde eni konu zayıflamıştı da. İtiraz etmedi, onunla tartışmaya girmek istemiyordu. Özellikle iki gündür bütün sinirleri tepesindeydi kızının.

"Nasıl istersen" demekle yetindi.

Nur başka tek kelime etmemişti. Sessizce çay fincanlarını çıkartıp buzdolabına yönelmişti. Hareketleri robot gibi mekanik ve ruhsuzdu. Kızının çektiği acıyı gayet iyi anlıyordu yaşlı kadın.

"Sana yardımcı olmamı ister misin? Verandadaki masayı hazırlayayım mı?"

Nur aksi aksi homurdandı. "Ben yaparım anne." Yaşlı kadının içine hüznün çöktü. Nur her geçen gün biraz daha kötüye gidiyordu. Artık aklını başına toplaması ve gerçekleri kabullenmesi gerekiyordu. Yoksa bu tempoya dayanması olanaksızdı. Damadını severdi ama o bundan sonra bir yatalaktı ve ömrünün geri kalan kısmını tekerlekli bir sandalye ile altına muşamba serilen bir yatak arasında geçirecekti. Sorun sadece bu da değildi, zekâsı da çökmüştü, şuurunu yitirmiş, acınacak bir hayata girmişti.

İçini çekti usulca, bunu düşündüğü için utanıyordu, fakat vücuduna isabet eden kurşunlardan biri keşke onu öldürmüştü olsaydı. Yalnız kendisi kurtulmuş olmayacak, geride kalanları da kurtarmış olacaktı. Üzülür, ağlar, bir süre yas tutarlar, fakat sonra tabiatın hükmüne uyarak unutulurdu. Böylesi çok daha zordu, damadı şimdi hiçbir şey hissetmiyor ama etrafındakilere çektiriyordu. Gözü mutfağın penceresinden arabadan çıkmaya hazırlanan polisler takıldı. Üstüne üstlük bir de intikam tehdidi altında yaşıyordu kızı ile torunları. Ne olacaktı bu işin sonu? Biricik kızı bu ağır şartlara daha ne kadar dayanabilirdi? Ya canından çok sevdiği torunları? Onlara bir şey olursa bu hayatı kaldıramazdı artık.

Gözleri yine kızına takıldı.

O olaydan sonra adeta tanınmaz hale gelmişti Nur. Çevresi, dostları, ahabları ile ilişkilerini kesmiş, adeta kabuğuna çekilmişti. Üç ay öncesine kadar kendine her türlü itina gösteren, kuaföründen, müdavimi olduğu güzellik salonlarından çıkmayan Nur, şimdi tam bir çöküş içindeydi. Aslında güzel ve ilgi çekici bir kadındı, olayların böyle gelişmesi çok acıydı. Tolga yaşıyor olmasaydı, iki çocuğuna rağmen pekâlâ ikinci bir evlilik yapabilir ve yeniden mutlu olabilirdi. Zengin de sayılırdı.

Her şeye rağmen aklından geçenler için utandı Mürvet Hanım. Sonra ani bir kararla kızını dinlemeden masa örtüsünü kaptığı gibi verandadaki masayı düzenlemek için dışarıya çıktı. Hiç olmazsa tabakları bardakları taşıyarak yardımcı olabilirdi. Sabahları erken kalktığı için, güneş yükselmeden bahçedeki çiçekleri sulamak görevi onundu, ama bu sabah sulama işini yapacak gücü kendinde bulamıyordu.

Bahçeye çıkınca arabadan inen komiser Nihat'la selamlaştı. "Günaydın hanımefendi" demişti komiser.

İyi bir insana benziyordu. Genç ama anlayışlı, sevecen biriydi. Torunları da onu çok seviyordu.

"Günaydın evladım" dedi. Nedense memur bey veya komiser yerine evladım demeyi tercih etmişti. "Size sıcak çay ve yiyecek bir şeyler hazırlıyoruz."

"Zahmet etmeseydiniz efendim. Bizim kumanyamız vardı. Ama doğrusu sıcak bir çay çok makbule geçer."

"Aman oğlum, ne demek? Burada bizler için uykusuz kalıyorsunuz."

Hakikaten de komiser Nihat'ın gözleri uykusuzluktan çakmak çakmaktı.

Komiser Nihat, "Günaydın Nur Hanım" deyince yaşlı kadın başını çevirerek verandaya çıkan kızına baktı. Nur sadece soğuk bir şekilde gülümsemekle yetinmişti.

"İşte!" diye içinden söylendi yaşlı kadın. Kızının davranışları her geçen gün daha olumsuzlaşıyor ve insanlara karşı soğuklaşıyordu. Komisere de ne kadar mesafeli ve soğuk davranmıştı. Ne günahı vardı adamcağızın? Sabaha kadar onların emniyeti ve can güvenliği için beklemişti.

Masanın üzerine yiyecekleri taşımaya devam ederken mutfakta bir ara kızına yaklaşarak, "Nur, Allahını seversen biraz kendini toparla" diye serzenişte bulundu.

Genç kadın biraz afallayarak annesine baktı.

"Ne var ki? Ne oldu şimdi?"

"Şu haline bir bak!"

"Ayol farkında değil misin? Komisere ne kadar soğuk davranıyorsun, adamcağız günaydın diyor, yüzünden düşen bin parça, zoraki sırtıyorsun."

Nur omuzlarını silkti.

"Ne yapayım yani? 'Günaydın' dedi diye, zil takıp oynayayım mı?" Yaşlı kadın başını sallayarak üzüntüyle kızına baktı. "Sen gerçekten çok yorgun düştün kızım. Her şeyin tersleşti."

Nur karşılık vermemeye çalıştı. Annesi haklıydı, kendisinde yorgunluğu, aksiliği hissediyordu. Ama ona da biraz anlayış göstermeliydiler. Bilinmeyen bir geleceğe yürürlerken, sırtına şimdi bir de çocukların moral problemi binmişti. Küçük İkizi Oya yerli yersiz aksileşiyor, Hakan küçücük beyni ile duygularını saklamaya gayret etse de zaman zaman hırçınlaşıyordu. Bütün bunların altında babalarına olan aşırı düşkünlükleri vardı. Olanları» tam olarak kavrayamasalar bile Tolga'nın hastalığının geçici olmadığını, üzerindeki ataletin, sanki başka bir dünyada yaşıyormuş gibi hareketsizliğinin bundan böyle daimi olacağını sezinlemişlerdi. Hele Oya, babasının kendisini tanımamasını, boş boş bakmasını kabullenemiyordu bir türlü. Kaç kere, "Anne, babam niye öyle bakıyor," diye sormuş ve korkarak ağlamıştı. Çocuklar babalarını o haliyle görmek bile istemiyorlardı.

Nur içini çekti. Sonra demlenen çayı alarak verandaya yürüdü. Komiser Nihat belli etmemeye çalışarak kaçamak nazarlarla kendisini süzüyordu.

"Size zahmet verdik Nur Hanım" deyince kısa bir an göz göze geldiler."

Annesinin uyarısını anımsadı genç kadın. Belki haklıydı, gerçekten de nezaket ölçülerinin dışında kaba davranıyor olabilirdi. Ama ister istemez dün komiserin kullandığı cümleyi anımsadı yeniden. Sanki gayesini aşan bir mana, gizli bir yaklaşım ima eder gibiydi. Senelik iznini onların korunmasına ayırmak istemesi ne anlama geliyordu? Bir iki kere hastahane de bakışlarını yakalamıştı.

Kadınlar içgüdülerinde yanılmazlardı. Adam kendisinden hoşlanıyordu.

"Lanet olsun" dedi içinden. Bir bu eksikti. Sanki başında bunca dert yokmuş gibi, bir de bu mu çıkacaktı şimdi?

Sessizce çay servisi yaptı. Polislerden biri çok genç ve utangaçtı. Başını kaldırıp bir kere bile bakmamıştı Nur'a. Çay için teşekkür ederken bile kıpkırmızı kesilmişti. Diğeri tombul ve babacandı. En çok da o konuşuyordu. Gerçi havadan sudan, bu sene kışın erken geleceğinden filan bahsediyor ve daha ziyade Mürvet Hanıma hitap eder tarzda konuşuyordu.

Ana kız onlarla beraber masaya oturmamıştı fakat Nur kendisine bir fincan çay doldurarak yandaki hasır koltuklardan birine geçti. Komisere hafif yandan ve geriden bakan bir yere oturmuştu. Polislerle daha fazla ilgilenen durumda olan Mürvet Hanımdı.

Yine de Nur, komiser Nihat'ın o sabah her zamankinden biraz daha durgun ve gergin olduğunu

hissetti. Sanki bir tutukluk ve utanç vardı üzerinde. Kahvaltı ettiği sürece bir kere bakışlarını genç kadına çevirmemişti.

Yaptığı densizliği anlamış olmalı, diye düşündü Nur. Sonra da, inşallah anlamıştır, diye geçirdi aklından. Kocasını ve ailesini korumakla görevli polisin kendisine ilgi duymasını kabullenemiyordu bir türlü. Bu da şanssızlığın, üzerlerinde dolaşan kâbusun bir parçası olmalıydı. Olacak şey değildi, ama olmuştu işte.

Yanılmış olabilir miydi acaba? Hiç sanmıyordu? Nitekim konuşmadan sonra komiser süt dökmüş kedi gibi başını bile kaldırıp yüzüne bakamaz olmuştu. Yaptığı hatayı anlamış olmalıydı.

Utaniyordu. Durumu biraz da gariptedi Nur. Hiç kuşkusuz ona ümit ve cesaret veren en ufak bir yaklaşımı olmamıştı. Nasıl olabilirdi zaten; ömrünün en sıkıntılı ve acılı günlerini yaşıyordu, kendine dikkat etmiyor, üstü başı dökülüyor, haftalardır makyaj bile yapmıyordu. Daha da ilginç, karşılaştıkları hastahane günlerinde ona nasıl sert ve soğuk davrandığını anımsadı. İfade almak konusundaki ısrarı' karşısında sinirlenmiş, hep terslenmişti adama.

Soğumaya yüz tutan çayını yudumlarken, bakışlarını, elinde olmadan Nihat'a çevirdi. Onu profilden görüyordu. Buğday tenli, yüz hatları düzgün, koyu siyah saçlı ve yakışıklı sayılacak bir erkekti. Uzun boylu ve sıırım gibiydi. Hasır koltukta dimdik oturuyordu. Dün sarfettiği cümleye kadar, ona hiç dikkat etmediğini fark etti Nur. Görevini yapmaya çalışan sıradan bir memur gibi bakmıştı hep ona. Oysa şu anda kendisine âşık bir erkek gibi görüyordu.

Yine yanılıyor muyum acaba, diye düşündü. Kendi duygulan da altüst olmuş, çektiği acılar ve gelecek endişesi moralini çok bozmuştu. Sonra birden dün gece yataktaki bunalımını, geçirdiği seks krizini anımsadı.

Bütün benliği, erkeğe duyduğu özlem ve ihtirasla titremiş, hiçbir faydası olamayacağını bildiği halde Tolga'nın yatağına geçerek kocasını okşamıştı. O kocasıydı ve genç bir kadın olarak böyle bir bunalıma kapılması da çok doğaldı. Kocasıyla çok uyumlu ve birbirlerini bütünleyen bir cinsel yaşamları olmuştu; o hayatı özlemesi normal değil miydi?

Yine de düşündüklerinden utanmış gibi birden sil-kindî, elindeki çay fincanını hasır sehpanın üzerine bırakarak içeriye girmek istedi. Ne olursa olsun bundan böyle koruma istemeyecekti. Zaten bu ana kadar bir talebi de olmamış, polis koruma görevini kendisi yüklenmişti. Komiserin anlattıkları aklına geldi; bu hafta sonu görevlen resmen sona eriyordu. Ellerindeki memur sayısı yetersiz olduğundan korumaya son vereceklerdi. Valiliğe müracaat etmemeye kesin kararlıydı Nur.

Tam içeriye gireceği sırada komiser Nihat, sanki genç kadının bir daha yanlarına çıkmayacağını tahmin etmişçesine, "Hanımefendi" diye seslendi arkasından.

Nur geri döndü. Bakışları soğuktu ve bir kaş hafiften yukarıya kalkmıştı.

"Affedersiniz" dedi ve duraladı bir an komiser.

"Evet?"

Sesi de soğuk çıkmıştı, tıpkı yüzündeki ifade gibi.

Nihat yerinden kalktı, ağır ağır genç kadının yanına yaklaştı. Kısıklı bir sesle: "Evde silahınız var mı?" diye sordu.

"Hayır. Kocamın tabancasını balistik muayene için aldılar, hâlâ da iade edilmedi."

"Anlıyorum. Yani evde başka silah yok." Komiser kararsız bir şekilde duraladı.

"Niye sordunuz?"

"Kanımca evde bir silah bulunsaydı iyi olurdu" diyebildi.

"Hiç gereği yok. Ben silah kullanmasını bilmem zaten."

"Ya babanız?"

"Bilmiyorum. Belki kullanmasını bilir ama silah taşımadığı kesin."

Nihat kısa bir tereddütten sonra montunun fermuarını çekerek beline asılı tabancayı kılıfından çıkardı ve namlusundan tutarak Nur'a uzattı.

"Lütfen bunu alın. Yanınızda bulunsun."

Genç kadın ürkerek komiserin elinde parıldayan tabancaya baktı.

"Buna ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum. Dedim ya, kullanmasını da bilmem."

"Belki babanız kullanır."

"Babamın bu işe bulaşmasını istemiyorum. Zaten yeterince başımız dertte."

Mürvet Hanım konuşmaları sessizce dinliyordu. Ağzını açıp herhangi bir yorumda bulunmadı.

"Siz yine de alın."

"Hayır, istemem."

Tombul ve babacan tavırlı polis memuru yerinden kalktı. "Hanımefendi, siz komiserimi dinleyin de, o silahı alın" dedi.

Nur bakışlarını memura çevirerek, "Neden?" diye sordu. Babacan tavırlı memurun müdahalesine sinirlenmiş gibiydi.

"Komiserim bizlere benzemez, çok yetenekli ve zekidir. Mekteplidir de. Tehlike kokusunu iyi alır. Şayet öyle lüzum görüyorsa, mutlak bir bildiği vardır. Silah güvencedir. Reddetmeyin."

"Hayır, istemiyorum" diye hırçın bir şekilde sesini yükseltti Nur.

Tarık isimli babacan memur susarak âmirine baktı.

"Tamam, Nur Hanım" diye mırıldandı Nihat. "İstemiyorsanız, sorun yok. Biz burada sizi korumak için varız. Kimse bizi öldürmeden sizlere yaklaşamaz. Yaşananların sizin sinirlerinizi fazlasıyla yıprattığını biliyorum, anladığım kadarıyla silahı görmek dahi istemiyorsunuz. Dert etmeyin, ben sadece bir güvence olsun diye vermek istemişim."

"Sağolun" dedi Nur ve arkasını dönüp içeriye girdi.

Mürvet Hanım sararmıştı.

Babacan polise dönerek, "Yeni bir şeyler mi öğrendiniz yoksa?" diye sordu.

Memur Tarık yine komiserle göz göze geldi. Onun itiraz etmediğini görünce, başını salladı. "Evet, hanımefendi. Devamlı istihbarat alıyoruz, bazıları asılsız çıkıyor ama şu günlerde ailenize bir saldırı olasılığı sanırım yüksek" diye mırıldandı.

Yaşlı kadın, komiser de tasdik edecek mi diye, Nihat'a baktı. Komiser, Nur'un almayı reddettiği tabancayı kılıfına yerleştirmekle meşguldü. Cevap vermemişti. Ağır ağır bahçenin köşesindeki polis arabasına doğru yürümeye başladı. Öteki polisler de peşinden geldiler. Nihat arabanın kapısını açarken, "Kahvaltı için teşekkür ederiz, efendim" dedi.

* * *

Saat ona kadar Nur kocasının günlük bakımı ve temizliği ile meşgul oldu, ona kahvaltısını verdi, zorlukla tekerlekli sandalyesine yerleştirdi. Dalgın ve sessizdi Tolga. Abuk sabuk bile olsa, hiç konuşmuyordu. Saat onda çocuklar uyandı. Daha şimdiden kendini yorgun hissediyordu genç kadın. Neyse ki annesi çocuklar ile meşgul oluyordu. Onların yükü yaşlı kadına kalmıştı.

Bir ara ağlayacak hale geldi Nur. Hava sıcaktı ve ter içinde kalmıştı. Gömleği bedenine yapışmıştı. Yeniden duşa girmeliydi. Yatak odasının penceresini açtı, yanındaki iskemleye çöktü. İçeriye sıcak hava doluyordu. Tekerlekli sandalyede kımıldamadan oturan kocasına baktı. Sanki başka bir âlemde gibiydi, gözlerini boş bakışlarla sabit bir noktaya dikmiş, çevresiyle tamamen ilgisiz, yaşamıyor gibiydi. Muntazam aralıklarla inip kalkan göğsü olmasa, insan onu cansız sanırdı.

Ağır ağır bakışlarını kocasından alıp pencereden uzanan manzaraya çevirdi. Yaz sabahı site yavaş yavaş hareketleniyordu. Yazlıkçıların çoğu zaten siteyi terketmişlerdi. Geri kalanların çoğu ise bu saatlerde uykuda olurdu.

Polis arabası bahçeden çıkmış az ilerdeki yolun başında duruyordu. Üç koruma da arabanın içindeydiler. Onları bulunduğu yerden görebiliyordu Nur. Saatine baktı, on buçuk olmuştu. Yerinden kalktı, bir duş alacak biraz da çocuklarla meşgul olacaktı daha sonra. Yorgun argın banyoya yürüdü.

Evin içi sessizdi. Nedense birden irkildi genç kadın. Sanki biri dürtmüş, onu uyarmış gibi..

Genellikle bu saatte çocuklar kahvaltılarını bitirip bahçede oynarlardı. Gürültüleri, bağırışıp çağrışmaları özellikle de Oya'nın mızıkçılık yapan sesleri duyuluyordu. Oysa hiç ses aksetmiyordu. Nerdeydi acaba çocuklar?

Anneleri mutfağa girer yemek pişirmeye başlar, babası da verandada hem gazeteleri okur hem de çocuklara nezaret ederdi. Bu sabah babasını da görmemişti daha..

Soyunmaktan vazgeçti, acele adımlarla banyodan çıkarak merdivenlere koştu. Salon boştu. Kimse görünmüyordu etrafta..

Merdivenleri inerken, "Hakan!" diye seslendi oğluna. Cevap alamamıştı. Bu defa, daha yüksek sesle, "Oya!" diye bağırdı.

Çocuklar cevap vermiyorlardı. Verandada olsalar sesini işitmeleri imkansızdı. Sebebini bilmeden telaşlandı Nur.

Bir anormallik seziyordu etraftaki derin sessizlikte. Daha şimdiden kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Merdivenleri inince durup bakındı. Mutfaktan annesinin yemek yaparken çıkardığı sesler geliyordu, kap kaçak sesleri.

Rahatlar gibi oldu birden.

Bir fevkaladelik yoktu anlaşılan. Aksi halde kadıncağz mutfakta işine devam edemezdi. Verandaya doğru yürüdü.

Babasının okumayı yarım bıraktığı gazeteler camlı masanın üzerindeydi. Hatta biri rüzgârın tesiriyle yere düşmüş, sayfaları açılmıştı.

Ama ne babası ne de çocuklar ortalarda yoktular..

Kaşları çatıldı genç kadının. Yüreğindeki eziklik hâlâ kaybolmamıştı. Dışarıya fırladı. Çevreye bakındı. Kimseyi göremedi.

"Hakan!" diye seslendi yine.

Cevap alamadı..

Her şey sakin görünüyordu bahçede. Hafif hafif esen rüzgârın çıkardığı uğultudan başka çıt yoktu.

Acaba çocuklar dedeleriyle birlikte dolaşmaya mı çıkmışlardı?

Ama babası bunu yapmazdı. O olaydan sonra yaşlı adam huylanıyor, kızına sormadan çocukları komşuya bile götürmüyordu.

İçindeki o garip tedirginlikten kurtulamıyordu Nur.

Hızla mutfığa dönüp Mürvet Hanımın yanına gitti.

"Anne çocuklar nerede?" diye sordu.

"Verandada babanın yanındalar" dedi kadın.

"Orada yoklar."

Doğradığı sebzelerden başını kaldıran Mürvet Hanım kızına baktı.

"Az önce oradaydılar". Aliye fısıldadı.

Suratı sapsarı kesilmişti birden. Ama daha ziyade kızının yüzündeki şaşkın ve korku dolu ifade ürkütmüştü kadını.

İkisi birlikte telaşla dışarıya fırladılar.

Veranda Nur'un bıraktığı gibi bomboştu. Tek değişiklik rüzgârla yere düşen gazetenin esintinin etkisiyle daha öteye sürüklenmiş olmasıydı. Cam sehpanın üzerinde babasının yarım bıraktığı çay fincanı ile hâlâ dumanı tüten, tabladaki yarım kalmış sigarası duruyordu.

Nur iki üç basamak inerek polis otosuna baktı. Polisleri göremedi. Arabanın içi boştu.

Bir şeyler olduğu sanki genç kadının içine doğdu. Çılgın gibi polis otosuna doğru koştu. Bir şeylerin ters gittiğine inanmıştı artık. Ne çocukları ve babası, ne de polisler vardı ortada..

Tam o anda babacan tavırlı polis Tarık'ı gördü. Koşarak arabaya doğru geliyordu.

"Ne oldu? Çocuklarım nerede?" diye bağırdı Nur. Adam telaşlıydı.

"Lütfen hemen eve girin" diye homurdandı polis.

Nur adamı duymamış gibi, "Çocuklar nerede?" diye sorusunu tekrarladı. Memur şaşkın gözlerle Nur'a bakarken "Evde degiller mi?" dedi.

"Hayır. Babam da ortalarda yok."

"Aman Allahım!" diye söylendi polis ve ters yüzü geldiği yöne dönerek koşmaya başladı. Nur

afallamıştı ama garip ve tehlikeli bir şeylerin olduğunu sezinlemiş-ti. Polisin uyarısına aldırmadan peşinden koşmaya başladı.

"Neler oluyor, anlatsanıza!" diye bağıırıyordu durmadan.

Onların koşuşturmasını gören birkaç komşu bahçelerine çıkmışlardı. Meraklı bakışlarla seyrediyorlardı. Hatta bisikletli bir genç peşlerine takıldı.

Yirmi otuz metre kadar gittikten sonra koşarak kendilerine doğru yaklaşan Nihat ile yanındaki genç memuru gördüler. Komiser soluk soluğaydı.

Babacan memur daha Nur ağzını açmadan, "Komiserim çocuklar kayıp" dedi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Nihat. "İnanamıyorum, uyuya mı kaldın ulan? Nasıl görmezsin burnunun dibinde olanları?"

Nur bayılacak gibiydi.

Çocuklarının kaçırıldığını o an anladı. Dizleri vücudunu taşımaz oldu. Ayakta duramayacaktı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Kulağına akseden konuşmaları zar zor duyabiliyordu.

"Yemin ederim komiserim" diyordu babacan polis. "Eve kimse gelmedi. Ne giren oldu ne de çıkan. Olanaksız bu.. "

"Yürüyün" dedi Nihat. "Hemen arabanın telsiziyle trafik polislerini uyaralım." Nur yığılacaktı.

Tam o sırada arkadan annesinin, "Nur, Nur!" diye bağıran sesini duydu.

Mürvet Hanımın ses tonu sevinçli gibi gelmişti kulağına. Son bir gayretle geri dönerek annesine baktı.

"Çocuklar burada. Baban onları gezdiriyormuş. Döndüler."

Birden boşaldı genç kadın. Komiser Nihat kolundan tutmasa yere yığılacaktı..

Dünyalar onun oldu bir anda. Demek çocukları tehlikede değildi. Ağlamaya başladı.

Muhakeme gücünü yitirmiş gibiydi, ama çabuk toparlandı, aklı karıştı. Polisler çocukların bir süre için bile olsa ortadan kaybolduklarından haberdar değillerdi. Öyleyse bu telaş, bu koşuşturma nedendi? Polisler neye ayaklanmışlardı?

Silkinip kendine gelmeye gayret etti. Endişeyle Nihat'a çevirdi gözlerini. "Ne oldu?" diye sordu.

Etrafları gittikçe meraklı komşular tarafından sarılmaya başlanmıştı. Komiser sakin bir edayla fisıldadı.

"Evinize gidelim, orada bir açıklama yaparım size."

Sonra toplanan kalabalığa dönerek, "Lütfen dağılın, bir şey yok" diye sert bir sesle çıkıştı. Komşular Tolga'nın başına gelenleri ve polis koruması altında olduklarını biliyorlardı, komiserin uyarısı üzerine isteksizce dağılıp evlerine çekildiler.

Çocuklar bir şeyden habersiz verandanın önünde oynamaya devam ediyorlardı. Burhan Bey karısı Mürvet Hanımdan Nur'un telâşını işittiğinden onları evin kapısında karşıladı. Kızının bembeyaz olmuş yüzünü görünce, "Neler oluyor kızım?" diye kekeledi. Sanki onun telaşa kapılmasının tek sorumlusu kendisiymiş gibi doğal bir savunmaya geçmişti adamcağız. "Ben çocukları sadece etrafta

biraz dolaştırdım" diye fisıldadı.

"Tamam baba, yok bir Şey!" diyebilirdi Nur. Ama kalbi bulgur savuruyordu, zira neler olup bittiğinden kendisinin de haberi yoktu henüz.

Komiser Nihat aile efradı ile içeriye girdi. Genç koruma verandanın önünde oynayan çocukların başında kalmıştı. Polis Tarık ise polis otosunun içine girerek telsizin başına geçmişti.

Mürvet Hanım ve Burhan Bey içeriye girince Komiserin vereceğİ izahatı beklemeye başladılar. Nur önüne çıkan ilk iskemleye çöker gibi oturmuştu.

Nihat bir süre onlara baktı, sonra tane tane, itidalli fakat olayın ciddiyetine inanmış bir eda ile konuşmaya başladı.

"Az evvel siteye giriş yapan bir kamyon gördük. Bu eve doğru yaklaşıyordu, arka taraftan. On beş metre kala durdu."

Dinleyenlerden hiç ses çıkmıyordu.

Sanki nefeslerini tutmuşlardı.

"Şüphelendik" dedi komiser Nihat.

Burhan Bey dayanamadı. "Ama burada hâlâ inşaat halinde olan binalar var. Belki onlardan birine gelmiştir. Olamaz mı?"

"Mümkündü tabii. Şayet arabayı süren kişiyi tanımamış olsaydık." Komiser, Burhan Beyden ziyade genç kadına bakarak konuşuyordu. "Kimdi o?" diye sordu

Nur. "Ağa mı?"

Nihat başını salladı.

"O böyle işleri daima adamlarına yaptırır, söylemiştim daha önce. Kamyonun direksiyonundaki adam, onun yakın akrabalarından biriydi. Bizce bilinen, bir sabıkalı. Ona Çakal Tahir derler. Cinayetten yatmıştır. Acımasız ve gaddardır. Yanında biri daha vardı ama onu teşhis edemedik. İri yarı bir adam. Hedeflerinin siz olduğu gün gibi aşıkâr."

"Sonra?" diye boğuk bir Şekilde mırıldandı Nur.

"Polis arabasını görünce durmadılar. Vaziyeti anladılar ve devam ettiler."

"Siz ne yaptınız?"

"İkimiz peşlerinden koştuk, dur diye ikaz ettik ama kaçtılar."

"Plakalarını tespit ettiniz mi?"

"Evet, Nur Hanım. "

"Öyleyse yakalanırlar."

Komiserin suratı asıldı.

"Bu neyi değİştirir?"

"Anlayamadım?"

"Yani adamların suçı yönelik bir girişimleri yok ki. Niye bu siteye geldiniz diye

tutuklayamayız ya.. "

"Ama... " dedi Nur, sonra sustu.

Komiser haklıydı. Teşebbüs derecesinde kalan bir eyleme bile girişmemişlerdi. Nihat yüzlerine bakıyordu. Genç kadın, "Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu.

Komiser içini çekti.

"Artık burada kalmamalısınız. Ya burada olduğunuzu yeni öğrendiler, ya da daha önceden biliyorlar fakat eyleme geçmiyorlardı. Ama bu sabah buraya gelişleri bence saldırıya hazırlandıklarının işaretidir."

Burhan Bey, "Ne yapacağız şimdi?" diye mırıldandı. Yaşlı adam sapsarı kesilmiş, eli ayağı titremeye başlamıştı. "Nur çocukları içeriye al" dedi.

Komiser müdahale etti.

"Acele etmeyin ve telaşlanmayın. Çocukların yanında konuşmamız sakıncalı. Bu konuyu onlar duymadan tartışsak daha iyi olur."

Kimseden ses çıkmadı.

"Evet, öneriniz nedir Nihat Bey?" dedi Nur.

"Hemen şehirdeki dairenize dönmenizi salık veririm ben."

Genç kadın yorgun bir şekilde omuzlarını silkti.

"Ne değişecek? Oranın buradan ne farkı var?"

Komiser titizlendi, "Burası açık ve himayesiz bir yer. Destek isteme şansımız yok gibi. Hele hafta sonundan sonra koruma kalkarsa eni konu tehlikeli olur. Artık burada kalamazsınız. Bence Teşvikiye'deki apartmana dönseniz çok iyi olur. Ayrıca korumanın devamı için de derhal Valiliğe müracaat edin."

Nur ümitsizliğe kapılmıştı. Önceleri pek önemsemediği kan davasının gerçekliğine bu olayla inanmıştı. Anlaşılan Ağa denen şehir eşkiyası oğlunun kanının diyetini istemeğe kararlıydı. Bir türlü inanamıyordu.

Yüzünün sarılığı hâlâ geçmemişti. Omuzları çökmüş, uzun saçları önüne düşmüştü. Peşimizi bırakmayacaktır. Önünde sonunda bizi bir yerde kıştıracaktır."

Komiser genç kadındaki çaresizliği görüyordu.

"Böyle konuşmayın" diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Polis sizi koruyacaktır. Bize güvenin. Önce moralinizi güçlendirmelisiniz."

Komik, diye düşündü Nur. Gözünü kan bürümüş bir eşkiya çetesine karşı tek başına ne yapabilirdi? Polisin eli kolu bağlıydı, daha dün komiser ellerinde yeterince korumaya ayıracak eleman olmadığını söylemişti. Belki Valilik isteklerini kaale almayacaktı. Şehre dönmek ona ne sağlardı? Çocukların geleceğini nasıl koruyabilirdi? Hakan'ı bu yıl okula göndermekten vazgeçebilirdi, ama ne kadar sürerdi bu? Kendilerini çekip çevirecek bir erkek de yoktu, babası yaşlıydı, onları himaye edecek güçlü bir erkeğe ihtiyaçları vardı. Bütün bir ömrü evden dışarı çıkmadan geçiremezlerdi ya? Tolga'nın tedavisi için şehre dönünce sık sık doktora gitmek

zorundaydılar. Ve en önemlisi maddi sorunlarını nasıl çözeceklerdi? Şimdilik ellerinde nakit para vardı, ama hazır paraya dağlar dayanmazdı.

Kendini tutamadı, iki damla yaş yanaklarına süzülüverdi.

"Yapmayın" dedi komiser. "Buradaki insanların geleceği sizin azimli ve kararlı tutumunuza bağlı."

"İyi de" diye mırıldandı Nur. "Ne yapabilirim? Elimden ne gelir?"

"Bir süre Anadolu'ya, uzak bir yere gitseniz? Mesela تنها ve ücra bir kasabaya."

"İki çocuk ve adeta bitkisel hayat yaşayan bir kocayla mı?"

Genç kadın bu lâfi ettiğine pişman olmuş gibi susmuştu birden.

"Anadolu'da yaşayan herhangi bir yakınınız, akrabanız yok mu?"

Nur, hayır anlamında başını salladı.

Mürvet Hanım ve Burhan Bey düşünceli bir şekilde önlerine bakıyorlardı.

"Bir süre yurt dışına çıkamaz mısınız? Hem bu sırada kocanızın tedavisi ile de meşgul olabilirsiniz. Ne de olsa orada tıbbi imkânlar daha fazla."

"Mümkün değil. Bu bir para sorunu. Maddi imkânlarımız artık çok kısıtlı."

"Affedersiniz" diye mırıldandı Nihat. "Ben eşinizin olanakları olduğunu düşünmüştüm."

"Çalışabilseydi belki. Fakat şimdi böyle bir şansımız yok."

Kısa bir sessizlik oldu. Komiser kesin ve kararlı bir şekilde sessizliği bozdu.

"Kesin olan artık burada kalamayacağımız" dedi.

Babası komisere destek verdi. "Nihat Bey haklı kızım" dedi. "Hemen şehire dönmeliyiz."

Nur da öyle yapmaları gerektiğine inanıyordu artık...

Çakal Tahir kamyonu sürerken bir yandan da devamlı dikiz aynasına bakıyordu. Yol boştu. Nedense polis otosu peşlerine takılmamıştı. Yanında oturan Ayı Abdul, "Ne yani?" diye homurdandı. "Kaçıyor muyuz şimdi?"

Çakal ses etmeden kamyonu sürmeye devam etti.

Abdül hâlâ neden görevi yerine getirmeden hızla uzaklaştıklarını anlamamıştı.

"Yahu, iki polisten mi korktun yoksa?"

"Ayı, kes sesini... Beni sinirlendiriyorsun."

"Ama neden? Neden işimizi yapmadan dönüyoruz?"

"Ağa'nın emri öyle. Polis öldürmeyeceğiz. Görmüyor musun, ailenin korunması devam ediyor. Bir çatışmaya girersek o polisleri vurmak zorunda kalacaktık."

Abdül omuz silkti. Sivil veya polis onun için fark etmezdi. Keyfi kaçtı. Fakat Ağa'nın emirlerini tartışamazdı.

"Ya bu koruma daha sürerse? O zaman ne olacak?"

"Bekleyeceđiz. Bařka yolu yok. Ađa'nın polisteki dostlarını űzemeyiz. Nasıl olsa onları kontrol altında tutuyoruz."

Ayı Abdűl iřkillenmiřti.

"Polislerden biri bizi gűrdű. Tanımıř olabilir."

"Farkındayım" diye, homurdandı akal. "Kamyonun plaka numarasını da almış olabilirler. Her an evrilebiliriz."

"Biliyorum. Dert etme, az sonra planı uygulayıp vasıta deđiřtireceđiz." Ayı Abdűl řofűr mahalline yayılarak somurttu.

akal, "Hadi kocaođlan, surat asıp durma" diye sűylendi. "Ne dűřűndűđűnű biliyorum. Herifin karısını kaçırdım, diye hayıflanıyorsun, deđil mi?"

"Tabii ya! Tam havama girmiştim. Allah kahretsin!"

akal arkadaki yolun hâla boř olduđunu gűrdűkten sonra bir kahkaha attı.

"Cilan Ayı, ne biçim insansın be sen? Az evvel o kűy orospusunu dűzmedin mi?"

"O başlangıçtı be abi! Ne yapayım, hızımı aldım mı duramıyorum."

"Merak etme, yakında onu da becereceksin."

"umarım, dediğin gibi olur."

akal cevap vermedi ve kamyonu sűrmeye devam etti...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

BİR kıskaç, ruhunu kemiren bir cendereydi durum. Afakanlar basıyordu genç kadını. Başını pencereye dayadı ve boş gözlerle karanlığa baktı. Gecenin ilerlemiş bir saatiydi. Dışarda şakır şakır yağmur yağıyordu. Poyrazın dövdüğü camlar yağın yağmurun izleri ile oluk oluk olmuştu. Dışarıyı göremiyordu, ama alnını dayadığı cam cildine buz gibi gelmişti.

Derin bir iç çekti. Karamsarlığının sonu gelmiyordu. Yaşam fazlasıyla ağır gelmeye başlamıştı artık, iradesi tükenmiş, gücü kalmamıştı. Teşvikiye'deki apartman katına döneli iki ay olmuştu. Ama değişen bir şey yoktu.

Tolga hep aynıydı. Yarı bunak, genç bir adam. Gün be gün daha da kötüye gidiyor, kişileri tanımıyor, hal ile bağıntısı derinleşiyor ve konuşmuyordu. Ailesinin tüm karşı çıkmalarına karşın Hakan'ı okula kaydettirmişti, çocuğun eğitimsiz kalmasını istemiyordu. On altı yaşında genç bir kızı kendine yardımcı olarak tutmuştu. Dışarıya çıkmak zorunda kaldığında Tolga ve Oya ile o ilgileniyordu. Kız akıllı ve güvenilir biriydi.

Sapanca'dan dönüşte Valiliğe yazılı müracaatta bulunmuş koruma süresinin uzatılmasını talep etmişti. Süre temdit edilmiş, iki ay uzatılmış ama üç gün önce sona ermişti. Komiser Nihat'ın bütün muhalefetine rağmen Nur ikinci bir uzatma teklifinde bulunmamıştı. Her şey olacağına varırdı, sonsuza kadar koruma altında yaşayamayacaklarına inanıyordu genç kadın. Oğlunu her sabah okula kendisi götürüyor, akşamları da yine kendi alıyordu.

Anne ve babasıyla da arası açılmıştı. İki yaşlı insanın düzeninin daha fazla bozulmasını istemiyor, kendi düzenini özgürce sürdürmeyi yeğliyordu. Babasının sınırdan tansiyonu yükselmişti. Onun bakılmaya ihtiyacı vardı. Beşiktaş'ta oturuyorlardı, istememesine rağmen annesi yine de sık sık geliyor, ona yardımcı olmaya gayret ediyordu.

Tolga hiçbir işe yaramadığı için işler tamamen durmuştu. Şirket avukatı Orhan ikide bir telefon ederek, mahkemeye başvurmasını kocasının vesayetini üstlenmesini söylüyordu. Borçların ödenmesi, alacakların tahsili ve yarım kalan inşaatın tamamlanarak iflastan kurtulmaları için bu şarttı. Ama Nur bunca meşgale arasında bir de şirketin ağır yükü altına girmekten korkuyordu. Yine de bunun kaçınılmaz bir son olduğunun idraki içindeydi. Önünde sonunda bu işi yapmak zorundaydı.

Kış geliyordu. Kasım'ın son günlerine girmişlerdi ve sanki Nur için temmuz başından beri hayat durmuştu. Geçen süreyi yaşanmamış sayıyordu.

Başını dayadığı camdan çekti. Alnı üşümüştü. Kolundaki saate baktı, gecenin birine geliyordu. Yatayım artık, diye düşündü. Hiç uykusu yoktu, ama uyumaya çalışmalı, yarın bıraktığı yerden devam edecek sıkıntılı hayatın meşgaleleri için boğuşmaya hazırlanmalıydı.

Yatakta uyuyan kocasına baktı. Derin, yarı ölü bir uykudaydı sanki. Muntazam nefesler alıyordu. Neyse ki zamanının büyük bir kısmını uykuda geçiriyordu. Belki böylesi daha iyi, diye düşündü,

uyanırken, ara sıra saçmaladığında daha çok üzülüyordu Nur. Hareketsizlikten iyice zayıflamış, o eski güçlü kuvvetli, sağlam yapılı adam yok olmuştu. Kadidi çıkmış, iskelete dönmüştü.

Soyunup yatmalıydı.

Pencerenin önünden çekildi. Bir süre kararsız kaldı. İçinden bir his yatağa girmeden önce çocuklara bakmasını söylüyordu. Ağır ağır koridora doğru yürüdü. Çocukların yatak odasının kapısını açtı, koridorun ışığı bir huzme dilimi olarak karanlık odaya aksetti. Oya'nın üstü açılmış, yorganı kaymıştı. Kızın üstünü örttü, usulca eğilip kızını alnından öptü. Derin bir uykudaydı yavrucak. Oğluna da bir göz attı. Kalıp gibi yatıyordu. Kapıyı kapatıp dışarı çıktı.

Koridorun ışığını sabaha kadar yanık bırakıyordu.

Anlamsız bir tedbirdi ama çocuklardan çok kendisi karanlıktan korkar olmuştu. Tam kendi odasına döneceği sırada irkildi birden.

Tuhaf bir duyguya kapıldı. Bir endişe, bir vehim. Gereksiz bir ürperti. Yerine çakıldı, durdu birkaç saniye. Sessiz ve hareketsiz evde gayri tabii bir şeyler algılıyordu. Gözleri etrafı taradı. Kulaklarını dikip olağandışı bir ses duymayı bekledi.

Hiçbir şey yoktu. Duyduğu tek ses salondaki eski duvar saatinin tiktaklarıydı.. Ama önsezisi sanki bir tehlikeyi haber veriyordu. İçine doğar gibi..

Gerildi, tüyleri diken diken oldu.

Koridorun sonundaki mutfağa baktı. Nedense ruhunda titreşimler yaratan felaket sezisi oradan kaynaklanıyordu. Mutfanın kapısı açık, içerisi karanlıktı.

Bir an evde bir yabancıнын bulunduğu yargısına kapıldı. Koku alıyor, bir yabancıнын vücut yoğunluğunu duyumsuyordu sanki.

Olamazdı, kesinlikle olamazdı. Gecenin bu saatinde herhangi bir yabancı eve o duymadan giremezdi. Sokak kapısına doğru ilerledi ağır adımlarla. Çelik kapı kilitli, sürmeli ve üzerinde demir zincir asılıydı.

Derin ve rahat bir soluk aldı.

Üçüncü kattaydılar. Ev bitişik nizamdı. Kimse kapıdan başka bir yerden içeri giremezdi. Yıpranmış sinirlerimin bir oyunu bu, diye düşündü. Hayıflandı da, zaman zaman böyle yersiz ve anlamsız korkulara kapılıyordu. Bu gece hava berbattı. Şiddetli bir yağmur vardı. Kötü hava şartları yine gergin sinirlerimi etkilemiş olmalı, diye aklından geçirdi. Ama bir türlü rahatlayamadı.

Sonra kocasının artık kullanamadığı çalışma odasına gözleri kaydı. Sanki kapının eşiğinden hafif bir ışık sızıyordu. Emin olamadı, gözlerini kısarak tekrar baktı.

Yanılmıyordu, bir ışık vardı koridorun halısına akseden. Ama bunun imkânı yoktu. Oda aylardır kullanılmıyordu. Kendisi bile temizlik günleri hariç oraya girmiyordu.

Tüyleri diken diken oldu birden. Yanılmış olamazdı. Işığı görüyordu. Korkunun yarattığı bir gölge oyunu değildi bu. Birkaç adım attı. Durdu sonra.

O ışığı tanıyordu. Tolga'nın çalışma masası üzerinde duran lambanın sarı ve solgun ışığıydı bu. Yanında çalışan kızın bugün bu odaya girmediğine emindi, kendisi dahil kimse girmiyordu zaten. Bir an çocuklardan biri yatmadan önce girmiş ve ışığı yanık bırakmış olabilir mi, diye düşündü.

Ona da ihtimal vermedi; çocuklar artık yavaş yavaş babalarının umacıya dönen halinden korkar olmuşlardı, ayrıca o odaya girmeleri için de bir neden yoktu. Görmeye bile çekindikleri babalarının odasında ne işleri vardı?

Yine de aklına başka bir olasılık gelmedi. Yardımcı kız ve kendisi yakmadığına göre lambayı kim açık bırakmış olabilirdi? Belki Hakan girmişti.. Kalem kâğıt veya benzeri bir şey almak için..

Ama korkuyordu. Kendi evinde, gecenin bu saatinde ve ortada en ufak bir ses yokken. İçindeki sıkıntı rahatsız ediyordu Nur'u..

Her an beklenmedik bir felâket olacağı sinyalini alıyordu. Genç kadın bunun ruhsal yorgunluğundan kaynaklandığını, odada kimsenin olmadığını biliyordu, ama yine de korkuyordu..

Hırsız olabilir miydi?

Hayır, kimse daireye kapının dışında bir yerden giremezdi. Çelik kapının ise sürgülü olduğunu az önce görmüş, kontrol etmişti. Bu olasılığı bir kalemde beyninden sildi. İtiraf etmemekle beraber gerçek kaygısının Ağa'nın adamlarından kaynaklandığını şuuraltı bile olsa seziniyordu.

Bu da olanaksızdı. Ağa'nın adamları olsa bile o odada ne işleri vardı? Onlar doğrudan doğruya kendilerine saldırırlardı.

Çocukça bir korku benimki, diye düşündü. Odadaki lamba şu veya bu şekilde yanık kalmıştı. Bu kadar basitti olay. Yine de sabah olunca yardımcı kıza ve çocuklara odaya girip girmediklerini soracaktı. Başka sebepler aramak anlamsızdı.

Mantığını çalıştırınca cesaretlendi biraz.

Usul usul çalışma odasının kapısına yaklaştı. Fakat bir türlü kapıyı açıp, içeriye bakacak cesareti kendinde bulamıyordu. Korkma, diye mırıldandı. Bütün olasılıkları beyninde değerlendirdin. Bu sadece bir unutkanlık, birisi lambayı açık bıraktı. Başka alternatifi yok.. Dairede bir yabancı olamaz..

Elini kapının tokmağına uzattı ve bekledi.

Tokmağı çeviremiyordu bir türlü..

Tam o sırada mutfağın açık kapısından zar zor işitilebilen, belli belirsiz bir hışırtı duydu. Bakışlarını hızla mutfağın karanlık girişine çevirdi.

Yanılmadığına emindi. Tıpkı kocasının kapı eşiğinden sızan ışık gibi bu da bir gerçektir, kesinlikle hayalinin bir oyunu değildi.

Yeni bir ürperti tüm vücudunu kapladı. Soğuk bir ter boşandı Nur'dan..

Artık evde bir yabancı olduğuna emindi. Kocasını kımıldayamadığına ve az önce çocuklarının odasından çıktığına göre evde bir yabancı olmalıydı.

Çılgılık atıp yardım istemeyi düşündü. Korku tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Fakat kimden yardım isteyecekti? Kötürüm kocasından mı, yoksa iki ufak çocuğundan mı? Çok saçmaydı. Sinirlerine hakim ol, diye telkinde bulunmaya başladı kendi kendine..

Evde yapayalnız sayılırdı ve bir tehlike varsa buna kendi başına katlanmak zorundaydı. O an komiser Nihat'ın tavsiyesine uyup, teklif ettiği tabancayı almadığına pişman oldu. Kullanmasını bilmeseydi silah her zaman bir güvenceydi. Elinde bir tabanca olsa şimdi ondan destek alırdı.

Kocasının çalışma odasında telefon vardı, usulca içeriye girip komiser Nihat'ı aramayı düşündü bir an. Komiser ona her zaman arayacağı bir telefon numarası bırakmıştı. Acaba ses çıkarmadan çalışma odasının kapısını açabilir miyim, diye düşündü. Sonra vazgeçti, bunu basarsa bile, odanın kapısı açılınca lambanın ışığı koridora aksedecek ve mutfaktaki esrarengiz kişi mevcudiyetini fark edecekti. Hem sonra telefonla yardım istese bile komiserin buraya gelmesi uzun zaman alırdı. Bunun hiçbir yararı olmayacağına kanaat getirdi.

Tehlikeye tek başına göğüs germeliydi. Yüreği çarpa çarpa mutfağın önünde birkaç saniye bekledi. Ne yapacağını bilmiyordu. Adaleleri gerilmiş, vücudunda kasılmalar başlamıştı. Korku tüm ruhunu kaplamıştı.

Acaba karanlıkta bekleyen yabancı mutfak kapısının önüne kadar geldiğini biliyor muydu? Mutlaka duymuş olmalıydı. Her ne kadar çocukların odasından çıkarken sessiz kalmaya dikkat ettiyse de, o ana kadar evde meçhul bir kişi olduğunu düşünmediğinden mutlaka, az da olsa, gürültü yapmış olmalıydı. Hiç olmazsa koridordaki ayak seslerini duymuştu yabancı..

Kulaklarını dikip sesin devam edip etmediğini anlamaya çalıştı. Şimdi hiçbir şey duymuyordu. Kesilmişti tıkırtı.

Bu da normaldi. Mutfaktaki adam bir hata yapıp içeriye girmesini bekliyordu. Karanlıkta üstüne saldıracak ve işini bitirecekti. Tuzaktı bu sessizlik..

Nur daha fazla dayanamadı. Aklının emirlerini dinleyecek halde değildi. Mutfağı ışığa boğup karşısına çıkacak insanı görmek istiyordu. Mevcut karanlıkta bekleyiş daha korkunç ve kahrediciydi.

Eli açık kapının yanındaki düğmeye uzandı, yerini ezbere biliyordu, el yordamı ile düğmeyi buldu ve bastı. Mutfak bir anda parlak ışığa boğuldu, Nur, refleks olarak gözlerini yumdu. Açtığına bir hareket, üzerine atlayacak birisi ya da patlayacak bir silah sesi bekledi. Ama hiçbir şey olmamıştı.

Hayretle etrafına bakındı. Kimse yoktu mutfakta. Emin olmak için bir iki adım atıp herhangi bir insanın saklanabileceği yerleri arandı. Eski bir apartmandı ve mutfak büyük tutulmuştu. Tolga iki sene önce mutfağı değiştirmiş ve yenilemişti. Şaşırıdı; burada kesinlikle bir yabancı ile karşılaşacağını sanıyordu, ama yanılmıştı işte..

Sinirleri birden boşandı. Titreme yeniden başladı. Son zamanlarda çok sulu göz olmuştu, geçirdiği her gerginlikten sonra gözyaşlarını tutamıyordu. Birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü.

Peki ama duyduğu ses neydi? Sesi duyduğuna emindi. Cesaretleterek tüm mutfağı bir daha inceledi.

Sonra birden mermerin üzerindeki kocaman ekmek bıçağı dikkatini çekti.

Duraladı.

Akşam yemeğinden sonra mutfağı kendisi toplamıştı. Bıçağı mermerin üzerinde unutmuş olması mümkün değildi. Nur her zaman derli toplu bir kadındı. Bıçağı mutlaka yerine kaldırırdı. Düşündü, hatta o akşam bıçağı hiç kullanmadığını anımsadı.

Aynı anda bıçağın yanındaki lekeler dikkatini çekti. Parlak ışıkta koyu erimiş çikolata damlaları gibi görünüyordu. Tezgâha yaklaştı, göz ucuyla bıçağa baktı; aynı koyu kahverengi birkaç damla bıçağın üstünde de vardı. Nur kaşlarını çatarak parmağının ucuyla dokundu birine. Kurumuş fakat yapışkanlığını tam kaybetmemiş bir sıvıydı. Bir kısmı parmağına bulaşarak kalmıştı.

Genç kadın parlak ışıktaki parmağına bulaşan lekeye baktı. Koyu kırmızıydı ve kesinlikle çikolata artığı değildi. Parmağını burnuna götürüp kokudan bir şey anlamaya çalıştı. Koku seçilemeyecek kadar hafifti, ama ne olduğunu bir anda anlamıştı, hatta ilk dokunduğu anda anlamıştı. Kandı..

Mutfığa her kim girmiş ise bir yerini kesmiş olmalıydı.

Korku yeniden geri geldi. Bundan iyi delil olamazdı. Evin içinde birinin olduğu düşüncesi şimdi kanıtlanmıştı. Yeniden ürpermeye başladı ve tezgâhın üstündeki bıçağı savunma aracı olarak sıkıca kavradı.

Derin bir soluk aldı. Ateşli silaha karşı işe yaramazdı ama hiç yoktan da iyiydi. Bir an hiç kıpırdamadan dururken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Tolga'nın çalışma odasında yanan ışığı anımsadı yeniden. Evdeki sorun oradaydı. O yanan ışıktaki. Elini kesen meçhul ziyaretçi odada bir şey araştırıyor olmalıydı. Ama ne? Ve o kim olabilirdi? Sonra arkasından mutfığa birinin girdiğini sanarak hızla geri döndü. Ama mutfakta yalnızdı. Kimse yoktu. Yeniden evi dinleyip gürültü duymaya çalıştı. Sadece yağın yağmurun camlara vuran sesi ve rüzgârın uğultusu vardı. Bir de kalbinin hızlı gümbürtüsü.

Heyecandan boğulacak gibiydi. Belki de işin başında hata etmişti. Karanlık mutfaktan geldiğini sandığı o tıkırtılar çalışma odasından aksetmişti kulağına. Karanlıkta sesin yönünü tayin etmek her zaman zor olurdu. Nur yanıldığını anladı bu sefer. Evdeki yabancı kocasının çalışma odasında olmalıydı. Işık da o yüzden yanıyordu zaten..

Ağır ağır mutfaktan çıktı. Korku öylesine içine işlemişti ki, hareketleri mihaniki ve bir robotunki kadar ağırdı. Bilinçli düşünemiyor, karşılaşacağı olası bir tehlikeyi hesaplayamıyordu. Tek hissettiği içine çöreklenen korkuyu sona erdirmektir; her ne pahasına olursa olsun. Çocuklarını ve kocasını da unutmuştu artık..

Koridorda ilerledi çalışma odasının kapısına geldi, eli şüursuzca tokmağa gitti ve hızla çevirdi. Kapı ardına kadar açıldı. Oda bomboştu... Uzun süredir kullanılmayan ve havalandırılmayan odada hafif bir koku vardı.

Hepsi o kadar. Ve bir de yazı masasının üzerindeki lamba yanıyordu.

Nur şaşkın şaşkın boş odada bakışlarını gezdirdi. Her şey son temizlik gününde bıraktığı gibiydi. Yanan lamba sayılmazsa odaya birinin girdiğine dair en ufak bir işaret mevcut değildi.

İnanamadı, mutfaktaki pıhtılaşmış kan lekeleri, parmaklarının arasında tuttuğu bıçak ve yanan lambaya makul bir açıklama getiremiyordu beyni..

Neler oluyordu burada?

Kendi evinde huzur ve güveni kaybetmek çok feci bir şeydi. Ama cevaplarını bulamadığı soruların dışında her şey yolunda gözüküyordu. Tıpkı mutfaktaki gibi burada da birinin saklanabileceği yer çok azdı. Son bir gayretle odayı araştırdı. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Artık bu tempoya dayanması çok zordu. Dayanamayacaktı. Küçük masa lambasını söndürüp yatak odasına koştu ve kendini yatağa attı. uyumasına imkân yoktu. Ağlaması saatlerce sürdü. Yorgunluktan bitap düştüğü anda gözleri yatağında mışıl mışıl uyuyan kocasına takıldı.

"Allahım!" diye inledi.

Başına gelenlerin ancak ilahi bir açıklaması olabilirdi. Kader niye kendisinden kocasını almıştı?

Hâlâ sevdiği adamın, cansız bir yaratık gibi yatmasını bir türlü mantığına sığdıramıyordu. Bütün bu imkânsızlıklara daha ne kadar dayanabilirdi?

Hıçkırıkları biraz dindiği zaman, kâbus dolu bir geleceğin çok başında olduğunu kavradı. Hayır, diye söylendi, yaşama bu haliyle katlanmasına imkân yoktu..

Nur yatağında giyimli olarak sızdığında saat gecenin dördüne yaklaşıyordu..

* * *

Uykusuzluğuna rağmen saat altı buçukta gözlerini açtı. Aceleyle bileğindeki saate baktı. Hakan'ın okula hazırlanması için vakti azalmıştı. Az sonra yardımcısı Hacer gelirdi. Çocuğu uyandırmak için yataktan fırladı. Ayağa kalkınca kaslarının uyuştüğunu, iki buçuk saatlik yarı uyku, yarı sızma anında üşüdüğünü anladı. Hafiften başı ağrıyordu.

Karyolasındaki Tolga'ya baktı. Onunla daha sonra ilgilenirdi, sırtına bir yelek geçirerek odadan dışarıya çıktı. Önce mutfığa geçip çayı ocağı koydu. Masayı hazırlarken kapı çalındı ve Hacer geldi. Mutfaktaki kahvaltı hazırlığını ona bırakarak çocukların odasına gitti.

Hakan zorlukla uyandı, çocuk yataktan kalkmak istemiyordu bir türlü. "Hadi acele et" diye homurdandı. Çocuk banyoya girerken o da kızını uyandırmamaya çalışarak Hakan'ın o gün giyeceği elbiselerini seçti. Oğlanın bir sürü isteğı vardı, bir ara fırsatını bulup onunla alışverişe çıkmalıydı. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu bir türlü.

İçindeki mücadele azmi zayıfladıkça, çocuklarına gereken özeni yeterince gösteremediğini içi cız ederek duyumsadı.

Oğlan kahvaltısını ederken karşısına oturmuş uykulu gözlerle onu seyrediyordu. Çocuk bile ondaki yorgunluğu sezinlemişti. Ürkek bir eda ile sordu:

"Dün gece babam çok mu altına kaçırıldı anne?" Nur uyku sersemi olmasına rağmen irkildi ve oğlunun yüzüne bakakaldı. Hakan, babasının hastalığından bu yana ilk defa böyle bir soru soruyordu.

Garipseyerek bakışlarını oğluna çevirdi. "Neden sordun?"

"Gözlerin şişmiş. Dün gece uyumadın mı?"

Nur omuzlarını silkti.

"Evet, ama bunun babanla ilgisi yok."

"Var. Ben biliyorum."

"Nerden biliyorsun?"

"Anneannemden duydum. Babam geceleri hep yatağı işiyormuş."

"Anneannen öyle mi söyledi?"

"Evet. Babam artık hiç iyileşmeyecekmiş, doğru mu anne?"

Genç kadın içini çekti. Yine de annesinin böyle konuşmasına bozulmuştu.

"Bilmiyorum oğlum, ama böyle bir olasılık var."

Küçük çocuk bir süre mahzun bir ifadeyle annesinin yüzüne baktı. "Babam artık para da

kazanamayacak, değil mi anne?"

Nur içini çekti. "Bu sorun değil oğlum" diye fısıldadı. "Yakında babanın işlerine ben bakacağım. Yine eskisi gibi olacağız. Sıkıntı çekmeyeceğiz. Babanın düzenini ben yürüteceğim."

Oğlan inanmamış gibi onun suratına bakmaya devam etti.

"Sen üzülme anne" dedi. "Büyüyünce sana ben bakarım. Babama da. Hatta Oya'ya da. Şu mektep bir bitsin.

Nur bu içten ve tüm çocuk safiyetiyle verilen cevaptan hoşnut kalarak gülümsedi. Bir an içindeki sıkıntıları unuttur gibi oldu. Uzanıp oğlunun gür saçlı başını okşadı.

"Tabii yavrum" dedi. "Büyü de bir an evvel bize bakacak hale gel. Ama önce derslerine çok çalış ve mektebini bitir."

Tam o sırada gözü oğlunun işaret parmağındaki yara bandına takıldı. Merakla sordu. "Parmağına ne oldu?"

"Kestim" dedi Hakan.

"Me zaman?"

Dün gece.

"Niye bana haber vermedin?"

"Sen babamla meşguldun."

"Mutfakta mı kestini parmağını?"

"Evet."

"Büyük ekmek bıçağıyla mı?"

"Evet anne." Çocuk kızarmıştı. Çünkü anneleri o bıçağı kullanmamalarını birkaç kere tembih etmişti onlara. Kaçamak bir şekilde annesinin yüzüne bakarak kızıp kızmadığını anlamaya çalıştı. Annesinin heyecanlandığını görüyordu ama kızmamıştı galiba.

"Yara bandını nereden aldın? Babanın çalışma odasından mı?"

Hakan ürkerek yine, "Evet" dedi.

"Masanın üzerindeki lambayı da sen mi yaktın?"

Çocuk bir suç işlemiş gibi başını salladı.

"Sonra söndürmeyi de unuttun, değil mi?"

Anımsamıyordu oğlan. Fakat annesinin yüzündeki rahatlamayı gördükçe pek kızmadığını anlamıştı.

"Anımsamıyorum" dedi. "unutmuş olabilirim."

"Tamam, tamam" diye mırıldandı Nur. Dün geceki kâbusu birden aydınlanmış, mesele çözülmüştü. Artık çocuğu daha fazla sorguya çekmenin anlamı yoktu.

"Hadi kahvaltını et de çıkalım, geç kalacağız" diye mırıldandı.

Dün gecenin esrarı demek bu kadar basitmiş diye düşündü. Ama şimdi onu asıl endişelendiren şey,

bu kadar sıradan bir vaka karşısında uğradığı şaşkınlık ve sinirlerinin iflasıydı. Korkunç bir çöküş içine girmişti ve daha da beteri artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Kahvaltı sofrasından kalkarken, "Aman Allahım, ne yapacağım ben?" diye düşünüyordu...

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Dün gece başlayan kötü hava devam ediyordu. Kasım ayı fena girmişti. Isı mevsim normallerinin altında seyrediyordu; anlaşılan bu kış sert geçecekti. Hava birden soğumuş, İstanbullunun alışık olduğu o tatlı ve ılık sonbahar bitivermiş, yerini erken gelen kışa bırakmıştı.

Nur oğlunu okula bırakıp dönünce evdeki işlerine başladı. Önce kocasına baktı. Tolga uyanmış, sessiz ve hareketsiz yatağında yatıyordu. Odada hafif bir idrar kokusu vardı. Önce yatağı temizledi. Kısa bir süre pencereleri açarak odayı havalandırdı. Doktorlar bu problemi çözmek için daimi sonda kullanmasını önermişlerdi, ama uzun süreli sonda kullanmanın da bazı sakıncaları vardı ve doğabilecek komplikasyonları Nur göze alamıyordu. Yatağı temizleyince Hacer'le onu tekerlekli sandalyesine aldılar. Genç kadın kocasının sırtını ovarak rahatlatmaya çalıştı. İlerde hareketsizlikten vücudunda yaralar oluşmasından korkuyordu. Sonra sakalını tıraş etti. Saç tıraşı için de iki ayda bir eve berber getiriyordu. Tolga uslu bir çocuk gibiydi. Konuşmadan oturuyordu. Tıraştan sonra Nur gülerek kocasına baktı. Ondan hep bir cevap bekliyordu. Ama her geçen gün genç adam konuşmaz oluyordu. Nur'a göre bu, hastalığın daha kötüye gittiğinin göstergesiydi. Zaman zaman karşısına geçip ona sorular soruyor fakat Tolga sadece bön bön yüzüne bakmakla yetiniyordu. Artık söylenenleri anladığından da şüpheliydi. Tam bir canlı cenazeye dönmüştü. Durmadan eriyordu. Gözleri çukura kaçmış, fersizleşmiş, çökük bir hal almıştı. Bir zamanların güçlü kuvvetli, hareketli, yerinde duramaz adamı en azından on kilo vermişti. Ona kahvaltısını ettirdikten sonra tekerlekli sandalyesinde salona götürdü.

Sabahın rutin işlerini yaparken kahvaltı edecek zaman bile bulamıyordu. O sabah da yalnızca Hacer'in verdiği bir bardak çayı içmekle yetindi. Bir ara antredeki aynaya gözü ilişti. Tolga kadar olmasa bile, o da çok çökmüştü. Yüzünün solup uzadığını, o harika yeşil gözlerinin donuklaş-tığını gördü. Zayıflamıştı da..

Akseden görüntüsünü hayretle seyretti. Bu kadar değiştiğini hiç fark etmemişti. O lanet olayın üzerinden neredeyse beş ay geçmişti. Bu süre içinde hiç makyaj yapmadığını, kendine bakmadığını hatırladı.

Sosyal yaşamları tamamıyla bitmişti. Mutlu günlerinde hareketli ve canlı bir yaşam trafiği vardı. Hafta arası bir gece mutlaka dışarda yemek yerler, pazar sabahı çocuklarla lüks bir oteldeki brança giderler, sezonun iyi tiyatrolarını ve haftanın en güzel filmlerini kaçırmazlardı. Cumartesi günleri üyesi oldukları TED'de karı koca tenis oynamayı çok severlerdi. Nur kendine bakar, haftada en az iki kere kuaföre gitmeden duramazdı.

Saçlarına bir göz attı. Kuaföre son gidiş tarihini hatırlamıyordu.

İnsanlar hakkındaki değer yargıları dahi değişiyordu. Toplum çok tuhaftı. Bunca zamandır dost bildiği insanlar birden ellerini ayaklarını çekmişlerdi. Olayın vuku bulduğu günleri anımsadı, hastahane ziyaretçilerle dolup taşmıştı, ama nekahat günlerinin geçtiği Sapanca'ya gittikten sonra

arkadaş ve dostları bıçak gibi ilişkiyi kesmişlerdi birden. Telefonlar bile çok az ediliyordu artık.

Bu millet unutmaya çok yatkındı. Olayın hemen akabinde bir hafta kadar Tolga basının da yıldızı olmuştu. Televizyon muhabirleri, gazeteciler akın akın hasta-haneye üşüşmüşler, Tolga ile röportaj yapabilmek için can atmışlardı. Ama on gün sonra her şey unutulmuş, ne azılı katil, ne de onu vuran halk kahramanı mertebesine çıkardıkları kocası hakkında tek satır yazmaz olmuşlardı. Oysa asıl şimdi desteğe ihtiyaçları vardı.

Genç kadın yalnızlığın acısını bir kere daha içinde hissetti. Ama gerçek buydu. Herkes iyi gün dostuydu. Hatta kendisine farklı gözlerle baktığını düşündüğü komiser Nihat bile. O da uzun süredir, ortalarda gözüküyor, hatta bir telefon bile etmiyordu. Gerçi onu suçlayamazdı, görevini bitirmişti adam. Sonsuza kadar onları koruyacak değildi ya? Hem komisere gitmeye ne hacet, annesi babasını bahane edip eskisi kadar sık gelmiyordu artık. Bu sabah oğluyla yaptığı konuşmayı anımsayınca, annesine kızmıştı da. Torunu ile öyle konuşması çok yanlıştı, çocuğu menfi etkiliyordu.

Başını çevirip salonda dalgın dalgın oturan kocasına baktı.

Ne olursa olsun, onu hâlâ seviyordu. Ömrünün en güzel yıllarını onunla geçirmiş, en erişilmez mutluluklara onunla varmıştı. Hatta vicdanı sızladı ve utanır gibi oldu. Beş ayda yaşamından şikâyetçi olmamalıydı.

İçindeki mücadele azmi pekişti. Tolga ve çocukları için sonuna kadar mücadele edecekti. Hiçbir şey onu yıldırmamalıydı. Ama bu mücadelenin hiç de kolay olmayacağını biliyordu. Maddi durumları gittikçe nazikleşiyordu. Yarın avukat Orhan'a telefon edip şu vesayet işini yeniden görüşmeliydi. Ne olursa olsun bundan böyle evin hem erkeği hem de kadını kendisi sayılırdı. Şirketin işlerini yürütebileceğini hiç sanmıyordu, ama birinin bu sorumluluğu yüklenmesi lazımdı ve o kişi sadece kendisi olabilirdi.

Parmaklarını dudaklarına götürüp kocasına bir öpücük gönderdi. Tolga kendisine bakıyordu, ama bu hareketi anlamadığı kesindi..

* * *

Nur, oğlunu okuldan alacağı saate kadar ev işleri ve Oya ile ilgilendi. Annesine telefon ederek çocuklarla bir daha o tarzda konuşmamasını rica etti. Mürvet Hanım önce inkâra kalkıştıysa da, sonra yaptığının bir hata olmadığını, yaşamına çeki düzen vermesi gerektiğini, bu temponun devam edemeyeceğini ısrarla söyledi. Nur önceleri ne kastettiğini pek anlamamıştı, hayatına nasıl çeki düzen verebileceğini kestiremiyordu. Fakat annesinin kelimeyi tam olarak kullanmamasına rağmen, boşanması gerektiğini vurgulamaya çalıştığını anlayınca tepesi attı ve homurdanarak telefonu yüzüne kapattı.

Çıldırılmıştı bu kadın. Böyle bir zamanda kocasından nasıl boşanır, onu nasıl terk edebilirdi? Havsalası almıyordu bu düşünceyi. Bunca yıllık anasının bu denli vicdansız ve hissiz olabileceğine inanası gelmiyordu. Ama gerçek buydu işte..

Bunca yıldır, sağlığında eller üstünde tutulan damat bir anda kötü kişi olmuştu. Acaba annesini yeterince tanıyamamış mıydı? Telefonun başından ayrılırken hiddetinden köpürüyordu.

Tolga'yı ve Oya'yı her zamanki gibi Hacer'e bıraktı. Küçük kızı, Hacer'le çok iyi anlaşıyordu. Her zaman yaptığı gibi dışarıya çıkarken yardımcısına, her kim olursa olsun kapıyı asla açmamasını bir

kere daha tembih etti. Kız bu uyarılara alışmıştı artık.

Gülerek, "Merak etme abla" dedi. "Kimseye açmam."

Nur yeşil trençkotunu ve kırmızı beyaz puanlı şemsiyesini alarak evden çıktı. Yağmur aynı şiddetiyle devam ediyordu. Sanki gökten tonlarca su boşalıyordu ve yağış hiç bitmeyeceğe benziyordu.

Hakan'ın okulu eve yakındı. Nur genellikle Honda'sını kullanmıyor ve okula kadar yürümeyi tercih ediyordu. Bu sınırlarına da iyi geliyordu. Evin yıpratıcı ve sıkıcı ortamından sonra sabah akşam yürümek genç kadını rahatlatıyor, hava almasını sağlıyordu.

Şemsiyesini açıp yürümeye başladı. Serin ve sert hava onu gevşetti biraz. Hatta bir ara herşey normal, sanki cehennem hayatı bitmiş gibi bir duyguya da kapıldı. Pek çok insanın aksine Nur yağmurlu havaları severdi. Teşvikiye caddesinde yürürken derin derin nefes aldı, artık unutmaya başladığı hayatın zevklerine yeniden kavuşmuş gibi içinde bir gevşeme hissetti.

Gönlünü ferah tutmalı, Tanrı'dan asla ümidi kesmemeliydi. Belki bir mucize olur ve Tolga açılabilirdi de. Adımlarını sıklaştırdı. Okul az ilerdeydi.

* * *

"Karı bu mu?" diye sordu Ayı Abdül.

Çakal Tahir başını sallamakla yetindi. Gözünü yağmur altında yürüyen kadından ayırmamıştı. İri yarı, insan azmanı Ayı, Nur'a aç gözlerle bakıyordu.

"Tuh be!" diye homurdandı. "Nefis bir piliçmiş. Şu bacaklarının güzelliğine bak. İki çocuk anası olduğuna inanacağım gelmiyor. Keşke Sapanca'da işler ters gitmeseydi de oracıkta bir tadına baksaydım. Çok yazık.. "

Çakal yine sesini çıkarmamıştı.

Bindikleri Opel'i Tahir sürüyordu. Trafik yeterince yoğun olduğundan genç kadını takipte zorlanmıyorlardı. Hatta kadın onlardan daha hızlı ilerliyordu.

Abdül, "Abi okula gittiğine emin misin?" diye sordu kuşkulu bir sesle. Konuşması gök gürültüsü gibiydi.

"Cilan kocioğlan, yine saçmalamaya başlama. Üç gündür karıyı takip ediyoruz. Programı hiç değişmiyor. Her gün bu saatlerde dışarıya çıkıp okula gidiyor ve oğlanı alıp geri dönüyor."

Ayı Abdül yeni farkına varıyormuş gibi, "Doğru!" dedi. "Öyle yapıyor."

"Bu gün işleri tamam. Hesaplarını göreceğiz. Evlerinin olduğu sokağa girince arabayla ezip kaçacağız."

"Hı hıh" diye yanıtladı dev adam.

Mevsim nedeniyle etraf çabuk kararıyordu. Cadde boyunca sıralanan bütün dükkânların ışıkları daha şimdiden yanmıştı bile. Vitrinler ıslıl ısıldı. Hızla yağan yağmur nedeniyle insanlar aceleci ve adeta koşar adım yürüyorlardı.

"Kaltağa bak!" diye homurdandı Çakal. "Yağmura rağmen nasıl da ağırdan alıyor. Dünya umurunda

değil sanki."

"Kalçalarını nasıl da sallıyor, değil mi abi?"

"Cilan aklını başına topla. Vazgeç artık şu belden aşağı düşünmekten. Bugün nazik gün. İşimiz zor. Dua et de, her şey istediğimiz gibi olsun. Yoksa Ağa bizi mahveder."

"Tamam abi, tamam. Ağzımı açmayacağım bir daha.. "

* * *

Nur okulun bahçesine girdi. Paydos ziline tam beş dakika vardı. üç basamaklı merdiveni çıkararak binadan içeriye girdi, üç beş veli kendisi gibi çocuklarını almaya gelmişti. Aralarında artık görmeye aşina olduğu tanıdık birkaç yüz de vardı. İçlerinden biri de Hakan'ın sınıf arkadaşı Oğuz'un annesi Nermin Hanımdı.

Göz göze gelince selamlaştılar.

Fazla bir samimiyetleri yoktu. Çocuklar vesilesiyle bir iki kere okulda karşılaşmışlardı. Nermin Hanım Nur'a yaklaştı.

"Nasılsınız hanımefendi?" diye sordu.

Nur zoraki bir tebessümle, "Teşekkür ederim" diyebildi.

Hemen hemen aynı yaşlardaydılar. Nur az sonra kaçınılmaz sorunun geleceğini tahmin etti. Tolga'nın başına gelenler Hakan vasıtasıyla bütün okula yayılmıştı tabii. Evde, babasının düştüğü halden korkmasına rağmen, okulda arkadaşlarına babasını azılı bir katili öldüren kahraman gibi tanıtmayı çok seviyor, bundan gurur duyuyordu.

"Beyefendi nasıllar?" diye sordu Nermin Hanım.

Cevap hiç değişmiyordu.

"Hep öyle efendim" diye karşılık verdi Nur. Başka ne söyleyebilirdi ki?

Başkalarıyla, hele özellikle yabancılarla Tolga'nın sıhhatini ve geleceğini konuşmak onu rahatsız ediyordu.

"İnşallah, biran önce şifa bulurlar."

"Sağolun."

Nermin Hanım duraladı. Başka söyleyecek bir şey bulamamıştı. Böylesine acılı bir kadınla konuşacak bir-şey yakalamak zordu da. Ayrıca çocuklarının arkadaşlığı dışında müşterek bir yanları da yoktu. Fakat kendisini konuşmaya mecbur gibi hissediyordu.

Nur'a kaçamak nazarlarla baktı. Yapı olarak da onu biraz soğuk buldu, üzüntüsünden mi yoksa tabiatından mı mesafeli durduğunu kestiremedi. Yine de bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Ne tesadüf!" diye mırıldandı. "Şemsiyelerimiz aynıymış."

O anda aklına gelen tek şey bu olmuştu.

Nur biraz da şaşırarak kadının elinde tuttuğu şemsiyeye baktı. Gerçekten de aynıydılar. Kırmızı üzerine beyaz benekli iki şemsiye..

Bakışıp gülüştüler.

"Geçen sene almıştım" diye mırıldandı Nur. "Ben de öyle. Çok işime yarıyor, sağlam da çıktı."

Nur kadına karşı biraz daha yumuşak ve anlayışlı davranması gerektiğini hissetti. O da bir şeyler bulup söylemeliydi.

"Ne tarafa oturuyorsunuz, okula yakın mı?" diye sordu.

"Gülizar sokakta. Okula yakın sayılır."

"Gülizar sokak mı? Bizim bir altımız."

"Desenize komşu sayılırız."

"Evet, öyle. Burada eski misiniz?"

"Doğma büyüme Teşvikiyeliyim. Ya siz?"

"On sene önce evlenince geldik. Eşim burada bir daire almıştı."

Nur ister istemez on sene evveline gitmiş, Tolga ile daireye ilk taşındıkları günleri anımsamıştı. Ne mutlu günlerdi onlar. İnşaat işinde yeni yeni sivriliyordu Tolga. İki sene sonra Hakan'a gebe kalmıştı. İlk çocuğunun doğması, kocasıyla mutluluğunun daha da perçinlenmesi ve birbirini takip eden sevgi, anlayış içinde geçen yıllar. Daha sonra Oya'nın doğması, aile birliğinin tamamlanması ve başka çocuk istememeleri. Dolu dolu ve huzur içinde geçen yıllar. Yaşam standartlarının gelişmesi, kocasının işindeki başarısı ve sonra birden bire temmuz olayı. Bu mükemmel yaşamı allak bullak eden facia..

Nur birden durgunlaşmıştı. Allahtan paydos zilin çalması ve sınıflardan çocukların arı kovanından boşalmasına fırlamaları, Nermin Hanım'ın, Nur'da oluşan durgunluğu anlamasına mani oldu. Kadının bakışları koridorda koşuşmaya başlayan çocuklara çevrilmişti.

Az sonra Hakan'la Oğuz'u gördüler. Aynı sırayı paylaşan çocuklar ellerinde montları ve oklu çantaları koşarak geliyorlardı. Annelerini görünce biraz yavaşladılar. Anneler onları giydirmeye çalışırken Nermin Hanım, "Arabayla mı geldiniz?" diye sordu.

"Hayır" dedi Nur. "Yürümeyi tercih ettim."

"Ben arabayla geldim. İsterseniz birlikte dönelim. Yağmur da yağıyor, ıslanmayın. Nasıl olsa yolumuz aynı."

Nur kısa bir tereddüt geçirdi. Yağmurda yürüyerek dönmeyi tercih ederdi, ama yağış gerçekten fazlaydı ve Hakan ıslanabilirdi.

"Pekâlâ teşekkür ederiz" dedi. Reddetmesi ayrıca kabalık olacaktı. Kadıncağz anlayışlı davranıyordu.

Dışarıya çıktılar. Nur şemsiyesini açtı. Nermin Hanım Mondeo'sunu hemen sokağın başına park etmişti, o şemsiyesini açmadan hızlı adımlarla otomobiline yürüdü. Arabaya bindiler, anneler öne, çocuklar arkaya oturmuşlardı. Ford Mondeo yola koyuldu.

* * *

"Aksiliğe bak!" diye homurdandı Çakal Tahir. "Karı arabaya biniyor."

Abdül arkadaşına dönerek, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

"Ne bileyim?" dedi Çakal aksilenerek. "Bu hesapta yoktu. Karı her akşam piçini okuldan alıp yürüyerek eve dönüyordu. Bu akşam arabaya bineceği tuttu."

"Yaklaşıp kurşunlayalım. Temiz ve garanti iş."

"Olmaz" dedi Çakal. "Ağanın emri var. Kurşun sıkmayacağız."

"Biliyorum, söylemiştin. Ama şimdi şartlar değişti. Başka şansımız yok."

"Hayır" diye fısıldadı Çakal."

"Hâlâ bir fırsat var."

"Nasıl?"

"Yakın takibe alalım. Tam evlerinin önünde indiklerinde arabayı üstlerine süreriz."

"Ya o piç kurusu önden fırlarsa?"

"O zaman yarına bırakırız işi."

Dev adam omuzlarını silkti.

"Sen bilirsin, patron sensin. Ama bu ağanın hiç hoşuna gitmeyecek."

Opel ağır ağır Nermin Hanımın kullandığı Mondeo'nun peşine takıldı. Ford'u takip etmekte zorlanmıyorlardı.

* * *

Nur yol boyunca fazla konuşmadı. İçinden gelmiyordu. Allahtan arkada oturan çocuklar yeterince şamata yapıyorlardı. Çoğu zaman arkasını dönüp onları dinliyor gibi yapıyor, suskunluğunu gizlemeye çalışıyordu. Eve yaya dönmediğine şimdiden pişman olmuştu. Hiç olmazsa yağmur altında biraz daha hava alırdı. İçine yine o nefret ettiği garip sıkıntı dolmaya başlamıştı.

Bu duygudan çok yılıyordu.

Ne zaman içine çöreklense mutlaka ardından tatsız bir olay geliyordu. Bir an paniğe kapılır gibi oldu hatta. Kuşkuyla arabanın penceresinden dışarıya bakarak olağanüstü bir şeyler aradı.

Oysa her şey sakın görünüyordu. Yağmur aynı şiddetiyle devam ediyor, insanlar sokaklarda hızlı hızlı yürüyorlardı. Trafik keşmekeşi alıştıkları gibiydi.

Saçmalıyorum, diye düşündü Nur. Ama içi rahat değildi. Arkasına dönüp baktı. Tam peşlerinde bir taksi vardı; onun arkasında da beyaz bir Opel'i seçebildi. Arka cam buğulanmıştı. Yan camdan sağ dikiz aynasına bir göz attı. Hiçbir fevkaladelik yoktu ortada.

Vehimdi her halde, tıpkı dün geceki gibi. Yanılıyordu yine.. Ama o anlamsız korkuyu içinden atamadı.

Neyse ki evin önüne gelmişlerdi. Önce Hakan fırladı arka kapıdan. Nur, Nermin Hanıma dönerek eve kadar getirdiği için teşekkür etti. Küçük Oğuz'da araba durunca her çocuğun yaptığı gibi ön tarafa

annesinin yanına geçmek için arabadan indi.

İşte bütün şanssızlık o anda başlamıştı. Nermin Hanım oğlunun sol taraftan inmesine engel olmak için arabadan fırladı. O gece eşiyle bir yemeğe davetliydiler. Oğlunu okuldan almadan önce kuaföre gitmiş ve saçına fön çektirmişti. Yağmurdan saçlarının ıslanarak bozulmaması için kırmızı üzerine beyaz benekli şemsiyesini açtı ve şoför mahallinden çıktı. Arabada tek kalan Nur'du.

Genç kadın arabaya binince emniyet kemerini takmış yanındaki kapıyı da kilitlemişti. Göğsündeki kemeri çözerken biraz gecikti. Belki içindeki o uğursuz sıkıntının da bunda rolü olmuştu.

Arkalarındaki taksi arabadan birden fırlayan Oğuz'a çarpmamak için hafif direksiyon kırarak yoluna devam etti. Beyaz Opel'in içinde ise o an tam bir kararsızlık vardı.

Opel'in silecekleri durmaksızın çalışıyordu. Ayı Abdul, "İşte, orada. Şemsiyesini açıp dışarı çıktı, bak" diye bağırdı.

Direksiyondaki Çakal, şemsiyeli kadını büyük ölçüde göremiyordu. Yüzü, omuzları şemsiyenin altında kalmıştı. O belirgin şemsiyeyi tanıyordu ama. O kısacık anda şemsiyeyi kullanan kadının araba sürücüsü olduğunu düşünemedi.

Her iki kadının da aynı desenli şemsiyeyi kullanacağını düşünemezdi zaten. Yokuş aşağı yolda giden arabaya aniden gaz verdi Çakal. Opel hızla ilerledi.

Bundan sonra olanlar, ağır hareket eden sinema filminin ekrana akseden görüntüleri gibi geldi Nur'a. Donuklaşıp, aptallaştı..

Ağzı açıldı, gözleri irileşti. Beyaz Opel üzerlerine doğru geliyordu. Tüm hızıyla. Kaza olacaktı..

Opel sürücüsünün var gücüyle fren pedalına basmasını bekledi, daha doğrusu umdu. Aynı anda da insanı şoke eden çarpma sesini duydu.

Damarlarındaki kan çekilir gibi oldu Nur'un. Emniyet kemerinin tuşuna basmış ve göğsündeki kayıştan kurtulmuştu. Çılgın gibi dışarı fırladı arabadan. Oğlunun kaldırımında durduğunu görüyordu. Çocuk gözleri dehşetle açılmış, önünde cereyan eden olaya korku dolu nazarlarla bakıyordu.

Nur aynı saniye içinde bir çılgılık ve havaya fırlayan bir cisim görmüştü. Genç kadın o korku anında bile bunun ne olduğunu fark etmişti. Kulağına ağır metallerin birbirlerini yırtarcasına çıkardığı garip bir ses aksetti.

Nermin Hanım havaya fırlamış, bir bombanın patlayışı gibi sokağın aşağıya uzanan kısmına doğru iniyordu. Havada uçan kırmızı şemsiyeyi gördü. Bedeni kaldırıma yakın bir yerde, çarpma noktasından üç metre kadar uzağa önce sert, sonra korkunç bir gevşeklikle sanki eski paçavralardan oluşmuş bir cisim gibi düştü. Yüzü yere dönüktü ve bedeni kımıldamıyordu.

Olanlara inanamıyordu Nur.. Hissetmişti. Ruhuna çöreklenen o kötü his, sanki bu felaketin habercisiydi. Onu az evvel uyarmış, gelecek felâketin habercisi olmuştu.

Sokak bir anda karışmıştı. Şimdi her yandan yükselen çılgınlıklar, bağırmalar ve klakson sesleri duyuyordu. Arabadan çıkınca bir an kımıldayamadı. Kaldırımın üzerinde duran oğluna bakıyordu. Hakan taş kesilmişti sanki. Neden sonra önce oğluna sarıldı. Onu kollarının arasına alarak sıkıca göğsüne çekti. Çocuğun küçük kalbi gümbür gümbür atıyor fakat ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Olay tam apartmanlarının önünde olmuştu. Kısa bir an sonra toparlanan Nur, çocuğu aralık kapıdan

içeri iterek, "Doğru eve git!" diye bağırdı. Fakat Hakan'ın kımıldayacak hali yoktu. Aynı anda kapıcılarının alt kat merdivenlerinden merakla yukarı çıktığını gördü. Kapıcı bodrum penceresinden olayı görmüş olmalıydı. Çocuğu ona teslim ederek, "Hakan'ı bizim daireye götür" dedi. Sonra tekrar dışarıya fırladı.

Bütün bunlar çok kısa bir süre içinde cereyan etmişti. Muhtemelen on saniye, belki daha da az. Sokakta kargaşa hüküm sürüyordu. Nur'un gözleri kazaya sebebiyet veren beyaz Opel'i arıyordu. Yolun on beş metre kadar aşağısında duruyordu araba..

Ama o anda hiç ummadığı bir şey oldu. Bir silah patladı. Tabancanın sesi sokaktaki tüm gürültüleri, bağrıışmaları ve klakson seslerini bastırdı. Ne olduğunu anlamayan insan kalabalığı çil yavrusu gibi etrafa dağılmaya başladı.

Nur sokak kapısının önünde kalakalmıştı. Tüyleri diken diken oldu birden. Çünkü kalabalığın içinde ateş eden adamı görmüştü. Komiser Nihat'tı bu ve koşar adım, elinde silahı, beyaz Opel'e doğru gidiyordu..

Gerçek o zaman Nur'un başına bir tokmak gibi indi. Bu bir trafik kazası değildi.. İri iri açılan gözleriyle Opel'e baktı. İki erkek fırlamıştı arabanın içinden. Birisinin dev yapılı olduğunu gördü. Çok uzun ve çok iriydi. İnsanı korkutacak kadar büyük..

Arabadan fırlayanlar ara sokaklardan birine dalmışlardı. Komiser peşlerinden gidiyordu, fakat sokağın kalabalıklığından ateş etme şansı yoktu. İkinci bir kurşun sıkamamıştı..

Nur tehlikeyi sezinlemiş olmasına rağmen geri kaçamadı. Mondeo'nun arkasından dolandı. Gördüğü manzara korkunçtu. Oğlunun arkadaşı yerinden koparak sarkan Ford'un ön kapısının yan başında, darbenin şiddetiyle yere serilip kalmıştı. Yavrucağın o anda öldüğü belliydi.

Nur bakamadı. Midesine kramplar girmeye başladı. Kusacak gibiydi. Oğuz yerinde kendi oğlu da olabilirdi. Bu gerçek bir vahşetti. Hiçbir akıl, hiçbir mantık böyle bir intikama, böyle bir cezalandırmaya cevaz veremezdi. İnsanlık dışı bir şeydi bu..

Birkaç saniye kımıldayamadan durdu öylece. Silah sesi üzerine kaçışan insanlar yeniden yavaş yavaş ortaya çıkmaya, yardım etmeye başlamışlardı. Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Birileri, telefon edin, hemen bir ambulans çağırın, diye bağıırıyordu..

Nur dizleri titreyerek az ilerde yatan Nermin Hanıma doğru yürüdü. İki yabancı erkek cesedin başında eğilmiş, kadına bakıyorlardı. Nur da yanlarına yaklaştı. Adamlardan biri boynundaki vuruşu duyumsamak üzere parmağını atardamarın üzerine koymuştu.

Nur daha sonra, Nermin Hanımın kafasını görebildi. Genç kadının kafatası sağ tarafından yırtılmış kulağının üzerinden alınına ve geriye doğru yarılmıştı. Başı öylesine dönmüştü ki, Nur, onun iyice açılmış, donuk bakışlarla ama görmeden bakan bir gözünü görebiliyordu. Pek çok sivri kemik parçası kadının beyninin derinliğine girmiş ve aniden öldürmüş olmalıydı.

Gördüğü tablo karşısında nutku tutulmuştu. Nermin Hanım ve Oğuz feci bir şekilde öldürülmüşlerdi. Kasıttı bu, düpedüz cinayet. Asla kaza olamazdı. Bilerek, isteyerek, planlanmış bir cinayet teşebbüsü. Ve hedefe de ulaşmıştı.

Aman Allahım, diye inledi Nur.

Otomobilin kapısının arkasında yatan Hakan ve şu anda ıslak sokağa cansız serilmiş kişi de kendisi

olabilirdi.

Ağa nihayet eyleme girişmişti.

Komiser Nihat'ın birden olay yerinde bitmesi ve adamların peşinden kurşun sıkarak koşması bunu gösteriyordu. Önce içinde komisere karşı bir şükran duygusu belirdi, her ne sebebe bağlı olursa olsun, polis tarafından korunmaları kaldırıldığı halde Nihat demek onları himayeye devam ediyordu. Bunu hiç düşünmemişti.

Fakat aynı anda içini müthiş bir karamsarlık ve üzüntü kapladı. Bu genç ana oğul bir yanlışlık neticesi ve hiç yoktan öldürülmüşlerdi. Kendilerinin yerine..

Ağlamaya başladı. Gözyaşları şimdi, yağan yağmurla birlikte, oluk gibi yanaklarına süzülüyordu.

O arabaya binmekle ne büyük bir hata yapmıştı. Katiller yanılmış, Nermin Hanımı kendisi sanmışlardı. Öyle olmalıydı, bunun başka açıklaması olamazdı..

Biliyorlardı, mutlaka biliyorlardı. Her gün o saatte oğlunu alıp eve döndüğünü bir şekilde öğrenmiş olmalıydılar. Nasıl, diye düşündü. En gerçekçi açıklaması onu takip etmeleri idi. Evet, her halde takip ediliyordu. Ama Nur bunu fark etmemişti.

Taş kesilmişti ve bu hali bir türlü üzerinden atamıyordu.

Orada ne kadar kaldığını bilemedi. Etraf kalabalıklaşmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyor, ambulans bekleniyordu. Sokak tıkanmış, arkada olayı göremeyen arabalar yolun açılması için devamlı klakson çalmaya devam ediyorlardı.,

Nur nihayet üniformalı bir trafik polisi gördü. Olay yerine yaklaşıyordu memur. Ona bir açıklama yapmalı ve tüm hadiseyi en ince teferruatına kadar anlatmalıydı. Bu üstüne düşen insanlık göreviydi. Tam adımını atacağı sırada bir elin koluna yapıştığını gördü.

Yanıbaşında bir ses, "Hayır" diyordu. "Polise gitmeyin."

Ses yabancı gelmemişti. Başını çevirip sesin sahibine baktı. Komiser Nihat'tı, üzüntüden kızarmış yeşil gözlerini komisere çevirdi. "Neden?" diye sordu.

"Tehlikeli."

"Anlayamıyorum, nasıl olur? Bu iki zavallı ve masum insan bizim yüzümüzden öldü."

"Biliyorum, ama derhal buradan uzaklaşmalısınız."

"Yapamam."

"Nur Hanım, lütfen. Başınızı daha fazla derde sokmadan hemen eve girin."

"Ama ben olayların şahidiyim. Polise bir açıklama gerekli."

"Bunu ben de biliyorum. Ama şu an hayatınız daha önemli. Nasıl olsa olayı gören bir sürü tanık çıkacaktır, polise ifade verirler."

Nur direnmek istedi. Fakat kolunu bırakmayan komiser adeta onu sürüklercesine sokağın ortasından uzaklaştırmaya başlamıştı, uğradığı şoka rağmen komiseri yanı başında görmek genç kadını rahatlatmıştı. Ayrıca komiser hâlâ tehlikedesiniz, diyordu. Mutlaka bir bildiği olmalıydı.

Kendini toparlamaya çalıştı ve ona uyararak apartmandan içeri girdi.

Merdivenleri hiç konuşmadan çıktılar. Genç kadının dizleri titriyordu..

Komiser, Hacer'in demlediği çayı yudumlarırken aile bireylerine içi burkularak baktı. Yeşil gözlü, güzel kadın iki evladını kollarının arasına almış, yanından uzaklaşmalarını engellemek istercesine sıkı sıkıya yapışmıştı. Oğlanın hâlâ hadisenin dehşet verici şokunu üzerinden atamadığı açıkça belliydi. Hiç konuşmuyordu, hatta sevdiği komiser amcasını bile karşısında görmesine rağmen hiç tepki vermemişti. Bakışları buğulu ve sabitti. Küçük Oya ters bir şeyler olduğunu sezinliyor ama ne olduğunu anlayamıyordu. O da annesi gibi küçük bebeğine sarılmıştı. Zaman zaman eğilip bebeğinin kulağına uslu durmasını fısıldıyordu.

Korku anları çabuk geçmedi. Genç kadın neden sonra toparlanıp, biraz sakinleşti. Hakan'ı kucaklayarak odasına götürdü, uyuması lazımdı. Ama çocuğun bu şartlar altında uyuyacağından şüpheliydi. Oya da onların peşlerinden gitmişti.

Salonda yalnız kalan Nihat bir süre tekerlekli sandalyede oturan Tolga'ya baktı. Hayatta kalmasının şanssızlık olduğunu düşündü. Belki de bunca olayın tek müsebbibi oydu. Ölmüş olsaydı, Ağa'nın kan davası da olmayacaktı. Benzin istasyonunda yaşanan trajik facianın kurbanlarından biri olarak kalacaktı sadece. Oysa şimdi bitkisel yaşamıyla, yalnız ailesini tehdit altında bırakmıyor, yok yere, iki insanın daha ölümüne dolaylı da olsa sebebiyet veriyordu..

Bir müddet daha felçli adama üzüntü ile baktı. Aslında o da tamamen günahsızdı; olayın vuku bulduğu sırada benzin istasyonunda bulunması yalnızca kaderin bir cilvesiydi. Ya da iki üç dakika evvel istasyonu terketmiş olsaydı bugün güzel karısı ve tatlı çocukları ile mutlu hayatına devam ediyor olacaktı.

Bakışlarını Tolga'dan alamadı. Nihat kadere inanırdı. Bu kaderin bir oyunu idi. O günkü olaylar yalnızca bir yığın ölen ya da yaralanan insanları değil, kendi kaderini de etkilemişti. Bu gerçeği inkâr edemezdi artık. Onun yaşamı da olayla birlikte değişmişti. Hem de ne değişiklik? İlk defa bir kadına gerçekten âşık olmuştu.

Ama bu öyle bir aşktı ki, asla ifade edilemeyecek ve sevdiği kadına hislerini anlatamayacaktı.

Şartlar ne olursa olsun, kadının kocasını sevdiğini biliyordu. Ayrıca tek neden kadının kocasına duyduğu sevgi de değildi; aralarında görgü, toplumsal seviye, maddiyatın doğurduğu bir yığın engel de vardı. Nur asla kendisine ilgi duymazdı. Nihat bu gerçekleri daha ilk günden fark etmişti.

Genç kadının dönmesi gecikmişti. Nihat, Hacer'in getirdiği ikinci fincan çayı içerken yavaş yavaş tedirgin olmaya başladı. Nur yanına dönmüyordu. Yoksa çocuğun uğradığı sarsıntıyı bahane ederek kasten mi yanından uzaklaşmıştı? Kadınlar böyle konularda son derece hassas ve sezgiliydiler. Zaten Nur'un hislerini fark ettiğini sanıyordu. Hayır, diye mırıldandı içinden sonra. Öyle de olsa, Nur bu tür kaba bir jest yapmayacak kadar ince bir kadındı.

Bekle biraz daha, diye söylendi. Kalkıp haber vermeden gitmesi kabalık olurdu. Nur'un soruları olduğunu tahmin ediyordu. Yine de onu beklerken rahatsızdı. Aradan bir on dakika daha geçti.

Ve nihayet Nur salonun kapısında görüldü. Komiser gayri ihtiyari elindeki çay fincanını yanındaki sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktı.

Nur bu arada kıyafetini değiştirmiş, ayağına bir pantolon geçirmiş, sırtına da kalın balıkçı yaka kazak giymişti. Yaklaşırken, "Çok affedersiniz, sizi bekletmek zorunda kaldım" diyebilirdi. "Hakan olayın epey etkisi altında kaldı. Bir türlü uyuyamadı da.. "

"Estağfurullah hanımefendi, hiç önemli değil. Anlıyorum" diyebildi Nihat.

Ama bir süre gözlerini Nur'dan alamamıştı. Siyah pantolonu, bordo kazağı ile son derece çekici gelmişti gözüne. Oysa makyajsız ve derin üzüntü izleri taşıyan yüzü tam anlamıyla çökük, derin manalar ifade eden iri yeşil gözleriye yalnızca kederi simgeliyor gibiydi.

Hacer, hanımına da çay servisi yapmıştı. Nur bir sigara yaktı. İlk derin nefesi ciğerlerine çekerken yeşil gözlerini de komisere dikti.

"Sanırım artık bana bir açıklama yaparsınız" dedi. "Şokun etkisinden sıyrıldım ve çocuklar da çekildiler. Anlatacaklarınızı merakla dinlemeye hazırım. Önce şunu sorayım, bu kesinlikle bir kaza değildi, değil mi?"

"Evet, Nur Hanım. Sizi ve oğlunuzu öldürmeye teşebbüs ettiler."

Genç kadın bu gerçeği çoktan anlamıştı.

"Sapanca'daki ilk girişimden sonra bu ikincisi" diyebildi.

"Evet, ama başarılı olamadılar."

"Bizim açımızdan öyle, ama ya boşu boşuna ölen o iki insan ne olacak?"

Nihat hiç sesini çıkarmadı.

Nur üstelemeyerek komiseri süzmeye devam etti. Sonra dayanamadı.

"Bu cinayet yanlarına kâr mı kalacak."

Komiser susmakta devam ediyordu.

"Allah aşkına cevap verin, polis bir şey yapmayacak mı?"

Nihat gayet sakin görünüyordu. Çayından bir yudum aldı.

"Sanırım şimdilik yapabileceğimiz fazla bir şey yok."

"Yok mu? Yani olaya sadece seyirci mi kalacaksınız?"

"Bakın hanımefendi, kullandıkları Opel'in çalıntı bir araba olduğuna bahse girerim. Arabayı sokağın ortasında bırakarak kaçtılar. Trafik şubesi az sonra kayıtlardan arabanın çalıntı olduğunu ortaya çıkaracaktır. Her zaman böyle yaparlar, bu tür bir işe kalkıştıklarında Ağa'ya ait araba kullanmazlar. Elimizde onlarla ilişki kurabilecek yeterli kanıt yok"

Nur'un kaşları çatıldı.

"Ama siz oradaydınız. Onları takip ettiğinizi biliyorum. Ayrıca onları gördünüz ve peşlerinden giderek ateş ettiniz. Bu yeterli değil mi?"

"Hepsi doğru. Adamlardan birini tanıyorum da. ünlü sabıkalılardan biridir. Çakal namıyla maruf bir katil. Sapanca'da da o vardı. Fakat adamı yakalayamadım. Onu görmüş olmam bir şey ifade etmez. Suçüstü yakalamalıydım. Onu yakalayıp içeri atsam da bir şey değişmez, inkâr edecektir. Sorgulama sonunda Ağa'nın pahalı avukatları gelip serbest bırakılmalarını sağlarlar. Bana esaslı kanıt lazım."

"Ya şahitler? Olayı görenler? Onların ifadelerinin de yararı yok mu?"

"Pek olacağını zannetmiyorum."

"Ama ben gördüm. Olayın en canlı tanığıyım."

Komiser gülümsedi.

"O iki kişiyi görseniz tanır mısınız? Bana eşkallerini tarif edebilir misiniz?" Nur sıkılarak bir an düşündü. Komiser haklıydı. Herhangi bir tarif veremezdi. "Biri çok iri yarı bir adamdı" diyebilirdi.

"Yani tüm gördüğünüz o kadar mı? Bu tarife uyan bir yığın insan çıkabilir. Ne anlam ifade eder bu? Ayrıca onun da kim olduğunu tahmin edebiliyorum."

Nur dudaklarını ısırıldı. Bu kadar çaresizliği kabul edemiyordu. Polisin daha aktif, daha etkili bir şeyler yapması gerekmez miydi?

"Ne olacak şimdi?" diye sordu.

Komiser bu suale cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Amirlerime olayın gerçek boyutunu anlatan bir rapor vereceğim tabii."

"Daha sonra?"

"Bekleyeceğiz."

"Neyi? Bizi bir daha öldürmeye teşebbüs etmelerini mi?"

"Alaycı konuştuğunuzu görüyorum. Ama sizi daha önce de uyarmıştım. Şu anda polisin eli kolu bağlı. Daha fazlasını yapma imkânımız yok."

"Korkarım asıl alay eden sizsiniz. Bu ifadeniz polisin aczini göstermiyor mü? Ne yapabildiniz bunca aydır? Bir arpa boyu yol mu katedildi? Bunca insan öldü, bunca insan yaralandı, ailemi ve beni öldürmeye iki kere kalkıştılar, sonuç ne?"

Komiser bakışlarını kaçırdı. Kısık bir sesle mırıldandı.

"Katil öldürüldü Nur Hanım" dedi. "Kocanız o işi başardı."

"Ya! Öyle mi düşünüyorsunuz? Ya asıl yılanın başı, o şehir eşkiyası Ağa dediğiniz adam ne olacak? Bence daha işin aslını bile bilmiyorsunuz, ölen manyak katil sadece eyleme yönlendirilmiş bir piyon da olabilir. Bunlara hep tanık oluyoruz, muhtemelen benzin istasyonu sahibi ile bir çıkar ilişkisi vardı Ağa'nın, ya da haraç topluyordu. Belki de benzinci haraç vermedi veya zamanında ödenmedi, o zaman da cezalandırılmaya gidildi. Yani tam bir mafya hesaplaşması."

"Olabilir Nur Hanım."

"Bakın, siz de kabul ediyordunuz. O halde niye asıl yılanın başını ezmiyorsunuz? Niye Ağa'yı tutuklamıyorsunuz?"

"Bunları anlattığımı sanıyordum. Biz devlet gücüyüz, kanunlara bağlı kalarak hareket etmeliyiz. Yeteri kadar delilimiz olmadıkça harekete geçemeyiz."

"Ne delili arıyorsunuz hâlâ? Her şey gün gibi ortada değil mi? Adam haraç almak ya da benzin istasyonu sahibini cezalandırmak için oğlunu gönderiyor. O da babası gibi manyağın teki. Silahını çekiyor, etrafı kana buluyor, o kadar insanı öldürüyor ve siz hâlâ delil arıyorsunuz. Anlamıyorum doğrusu.. "

Nur sinirli ve gergin bir tarzda konuşuyordu. Sesini yükseltmişti.

Komiser mırıldandı. "Hasan Alkan'ı canlı ele geçirebilseydik, konuşTURUR çok şey öğrenebilirdik. Ama yapamadık, kocanız o gencin cezasını verdi zaten."

"Öyle mi? Neredeyse o manyağı öldürdüğü için kocamı suçlayacaksınız?"

Nur hiddetlenmişti.

"Hayır, hanımefendi. Ben sadece Hasan'ın ölümüyle bu ispat şansını kaybettiğimizi vurgulamak istemiştim."

Nur hiddetini frenlemeye çalıştı. Sinirleri zaten gergindi, üstüne üstlük az evvel yaşadıkları düşünce yeteneğini iyice sarsmıştı. Komiser haklı da olabilirdi. Sustu önce, sonra sessiz kalarak çayını bitirmeye çalıştı.

Kısa bir sessizlik kapladı etrafı. Salonda çıt çıkmıyordu. Dışarda yağmur şiddetini arttırmış, sert esen rüzgâr pencerelerin camlarında titreşmeye başlamıştı. Sokaktan gelen insan sesleri üçüncü kata kadar aksediyordu. Tam o sırada ambulansın acı acı öten sireni duyuldu.

Ne kadar da geciktiler, diye düşündü Nur. Nermin Hanım ve Oğuz yaralı olsalar şimdiye kadar çoktan ölürlendi. Düzen işte bu, diye aklından geçirdi. Hep gecikiliyordu. Yolunda ve zamanında yürümeyen bir şeyler vardı yaşadıkları toplumda. Burunlarının dibinde hastahaneler vardı, ama bir ambulansın gelmesi bu kadar gecikebiliyordu.

Nur kimi suçlayacağını bilemedi. Çaresizlik içinde yeniden komisere baktı.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu. "Ne yapmalıyız bu beladan kurtulmak için?"

Nihat yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Size daha önce de tavsiye etmişim. Bir süre İstanbul'u terk etmenizde, uzak ve تنها, sizi kimsenin tanımayacağı bir Anadolu kasabasına gitmenizde yarar var."

"Bu imkânsız. Ben de size söylemişim. Kocamın sıhhati ve çocuklarımdan ötürü uzaklara gidemem. Bu imkânsız. Ayrıca neyi değiştirir ki? Cehennem dibine bile gitsem bizi yine bulurlar."

"Ama bu zaman alır. Küçük yerlerin kendi dünyaları vardır. Öyle bir yerde uzun zaman emniyette yaşarsınız. Hatta bu bir köy bile olabilir."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Doktorsuz, mektepsiz bir yerde nasıl yaşayabiliriz?"

"Şu anda yalnızca hayatta kalmanız önemli. Meselenin vahametini hâlâ anlamamış gibi bir haliniz var."

Nur irkildi. Komiserin ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktı. Adam son derece ciddi görünüyordu.

Elinde olmadan telaşa kapıldı. Bu teklif yerine getirilmesi olanaksız bir şeydi adeta. Kocasını doktorlardan uzak bir yere götüremezdi. Hakan'ın eğitimine bir kasaba ya da köy okulunda devam etmesini istemiyordu. Oralarda hasta bir adam ve iki çocukla ne yapabilirdi? Ayrıca yavaş yavaş maddi sorunlar başlıyordu. Paraya ihtiyaçları olacaktı ve bir şekilde Tolga'nın işini onun yürütmesi gerekecekti. Bu düzenin devamı için şarttı.

Başını salladı, "İmkânsız" diye mırıldandı. "Gidemeyiz."

"Böyle cevap vereceğinizi tahmin etmişim zaten. Bunu iyi düşünün Nur Hanım. Bence başka

"şansınız yok. Büyük şehir daima tehlikelidir."

Nur bir kere daha garipseyerek adama baktı. Komiser üzgün ve endişeli, çehresi solgun görünüyordu. Kendilerinin iyiliği için didindiğinden hiç şüphesi yoktu. Sonra birden bugün olay yerinde hızır gibi bitiverdiğini anımsadı. Oysa korumaları kaldırılmıştı. O halde vaka yerinde komiserin ne işi vardı?

Bunu sormalıydı ona. Ama güçlü önsezileri yine harekete geçmişti, bir kadın olarak kendisine gösterilen ilgiyi algılamamasına olanak yoktu. Komiser sert hatlı çehresine, katı davranışlarına rağmen zaman zaman açık vermiş, ilgisini kaçamak bakışlarından, fazla ilgilenmiyormuş gibi görünme çabasına rağmen duyduğu endişeyle belli etmişti.

Nur bundan rahatsızdı, fakat şu an yardım isteyebileceği tek insan komiserdi. Bir an kararsız kaldı, acaba bu çaresizliğin verdiği bir yaklaşım mıydı? Korku ve ümitsiz bir bekleyiş içindeki yalnız bir kadının, yardım umma, sığınma duygusu muydu?

Emin olamadı. Ama komiseri cesaretlendirecek en ufak bir hareketi ya da yaklaşımı olmamıştı şimdiye kadar. Daima mesafeli ve ölçülü davranmış, hatta hasta-hanedeki ilk günlerde ona kaba bile davranmıştı. O tarihlerde Nihat Bey sadece görevini yapmaya çalışan bir polisti. Ya sonraları? Birkaç kere kendisine nasıl bir dikkat ve beğeni ile baktığını fark etmişti. Gerçi her defasında hemen toparlanmış, açık vermemeye çalışmıştı genç adam ama Nur anlamıştı neler hissettiğini.

İlk defa komisere bir kadın gözüyle, alıcı olarak baktı. Sonra da utandı.

Aman Allahım, ben "neler yapıyorum, diye geçirdi aklından. Hafifçe kızardı da. Şu bakış bile bir hataydı; ya adam aklından geçenleri anlarsa, diye hayıflandı. Hem ayıptı bu yaptığı. İçinde bir eziklik hissetti, iki çocuk annesiydi ve kocasını hâlâ seviyordu. Tolga hayattayken aklından bu düşünceler nasıl geçebilirdi? Beyni hızla çalışıyordu, yalnızca savunma güdüsünün yarattığı mekanizmanın sonucu olmalıydı. Komiseri kendisini ve ailesini himaye eden bir insan olarak görüyordu.

Kalbinin hızlı hızlı attığını fark etti neden sonra. O kaçamak nazarı bu kadar basite almamalıydı. Karşısındaki adama sıradan bir polis olarak değil, gerçek bir erkek olarak bakmıştı, bundan kuşkusu yoktu.

Aslına bakılırsa yakışıklı bir adamdı komiser Nihat, uzun boylu, adaleli, güçlü fiziği olan biri. Hemen hemen Tolga ile aynı yaşlarda olmalıydı. Ama Tolga'nın soylu görünüşü, ince ve kibar yapısı yoktu onda. Belki mesleği gereği haşin ve kaba biri gibi görünüyordu. Aralarında eğitim ve terbiyenin verdiği farklar olmalıydı. Komiseri yeteri kadar tanımıyordu, fakat kocasının sahip olduğu espri yeteneği, anlayış, kadınlara yaklaşımındaki yumuşaklık asla onda mevcut olamazdı.

Gayri ihtiyari bakışları Nihat'ın parmaklarına gitti. Bekâr mıydı acaba? Bugüne kadar hiç düşünmemişti bunu. Yüzüğü yoktu ama bir şey ifade etmezdi bu. Nedense çılgın bir düşünceye kapıldı, şüphelenmemesi ve aklına başka şeyler gelmemesi için sorusunu farklı bir şekilde sormaya kalkıştı.

"Çektiğimiz acıları anlamamız çok zor Nihat Bey" dedi. Sonra aklından geçeni anlamak için sordu, "Çocuğunuz var mı?"

"Ben evli değilim, hanımefendi."

Demek bekârdı. Nur bozuntuya vermeden devam etti.

"Çocuk sahibi değilseniz, çektiklerimi anlayamazsınız."

"Haklı olabilirsiniz, herhalde bir ana baba bu duyguları daha iyi anlayabilir. Ama az önce Hakan'ın ve küçük Oya'nın ne zor günler yaşadığını gözlemledim. Bu onların ne denli ruhsal bir baskı altında olduklarının kanıtı. Oğlunuz çok sarsılmış ve olayın etkisinde kalmış. Oya daha küçük ve olanları tam olarak kavrayamıyor ama Hakan için çok endişeleniyorum."

Nihat'ın endişesi çok samimi görünüyordu. Nur biraz da hayretle süzdü genç adamı. Bu ifade kesinlikle bir polise ait olamaz, ancak bu aileye olağandışı ilgi gösteren bir erkeğe has olabilirdi. Kendi babası bile geçen şu iki ay içinde, olayın tavsadığını ve kan davası iddiasının kuru gürültü olduğunu iddia etmişti. Yüreğinde bir eziklik hissetti. Hayatın bütün yükü, en ağır şekilde omuzlarına binmişti. Bakışlarını ağır ağır tekerlekli iskemlede oturan, kendileriyle hiç ilgilenmeyen kocasına çevirdi. İçinden kaderin kötü oyununa bir kere daha lanet okudu. Ah, Tolga sağlam ve bütün hayatıyla ayakta olsaydı, bu hissettiklerinin hiçbirini yaşamıyor olacaktı. Neden sonra Nihat'ın söyledikleriyle dalgınlığından sıyrıldı.

"Hanımefendi, lütfen, İstanbul'dan ayrılma fikrini bir daha düşünün. Şimdilik en sağlıklı çözüm, inanın o."

Bu teklif gerçekleşmesi mümkün değil gibi geliyordu Nur'a. "Olamaz" diye mırıldandı.

"Hemen karar vermeyin. Ama içinde bulunduğunuz şartları mümkün olduğunca salim bir kafa ile tekrar düşünün. Bu teşebbüsler tekrarlanacaktır. Ben her zaman size bu kadar yakın olamayabilirim. Allah korusun ama başka bir sefer neticeye ulaşabilirler."

"Sahi" dedi Nur. "Artık korunmamızın kaldırıldığını biliyorum. Siz nasıl oldu da olay yerinde birden ortaya çıktınız? Ne arıyordunuz orada?"

Nihat hemen cevap vermedi. Bir süre mahcup bir edayla gözlerini kaçırdı. Sonra, "İzinliyim" diye fısıldadı. "Senelik iznimi kullanıyorum."

"İzninizi bizi koruyarak mı geçiriyorsunuz?"

Nur'un sesi titrek ve biraz da gergin çıkmıştı. Ama sorusu manidardı.

Nihat utanmış gibi, "Birinin gayri resmi de olsa bu işi yapması lazım" diyebildi.

"Fakat neden siz yapıyorsunuz bu işi? Sırf bizi korumak için mi?"

Nur sorduğu sorunun saçmalığını geç idrak etti. Komiserin yapacağı herhangi bir açıklamanın kendisini daha da zor duruma düşüreceğini anlamış, fakat soru da ağzından çıkmıştı bir kere. Sizi seviyorum, sizden hoşlanıyorum filan gibi densiz bir laf ederse ne cevap vereceğini düşündü bir an.

Sanki Nihat böyle bir soruyu bekliyormuş gibi politik bir yaklaşımla cevap verdi.

"Hakan'ın veya Oya'nın başına bir hal gelmesini kesinlikle istemiyorum. Ben bir polisim, görevim gerektirirse, izindeyken de çalışabilirim" dedi.

Yine de Nur bu cevabın altında yatan gerçek nedeni anlamıştı. Senin başına bir hal gelmesini istemiyorum, demek istemişti komiser ama bunu ustalıkla saklamayı başarmış ve çocukları bahane etmişti. Doğrusu usturuplu bir cevap verdiğini de kabul etmek lâzımdı. Kısa bir nefes aldı kadın.

"Teşekkür ederiz, çok anlayışlısınız" diyebildi. "Ama bu sür git devam edemez. Bizim için daha fazla fedakârlık etmenizi sizden isteyemeyiz. Aslıolan meselenin kökünden hallolmasıdır. Ağa denen o

canavar yakalanmalı."

"Haklısınız."

Nihat kaçamak bir nazar attı Nur'a. Sonra, "Sizi korumamı istemiyor musunuz?" diye sordu.

Genç kadın zorlandı. Ne söyleyeceğini kestiremedi. "Evet" derse Nihat'ın yersiz bir ümide kapılmasından endişeleniyordu, kabulü yanlış anlayabilir, cesaretlenebilirdi, "Hayır" derse de hayattaki tek desteğini kaybedecekti.

Kararsızlık içinde bocaladı birden. Hemen cevap veremedi. Nihat'ın gözlerinin içine baktı yeniden. Genç adam yalvarırcasına "evet" demesini bekleyen bir hal içindeydi. Kelimeler boğazında düğümlendi genç kadının, sonra fazla düşünmeden konuştu.

"Bu sizin tercihiniz komiser bey" dedi. "Nasıl isterseniz."

Nur, adamın gözbebeklerinde oluşan umut kıvılcımını hayatının sonuna kadar unutamayacaktı...

2

Oya'nın ateşi yükselmişti; Nur çocuğun nerede ve nasıl üşüttüğünü anlayamamıştı. Apartmanın önünde kaza sürü verilerek işlenen o cinayetten sonra, kızcağız sokağa hava almaya bile çıkamaz olmuştu.

Nur dereceye baktı; şimdilik 38'di, ama daha yükseleceğe benziyordu. Keşke telefon edip annemi çağır-saydım, diye düşündü. Evde çalışan yardımcıya rağmen hepsine birden yetişemiyordu. Hakan da şahit olduğu kazanın fena halde etkisindeydi ve hâlâ olayın şokundan tam kurtulamamıştı. Sık sık gözleri dalıp gidiyor, zaman zaman sebepsiz yere titriyordu çocukcağz. Buna rağmen ağzını açıp tek kelime sormuyordu annesine. Nur onu karşısına almış, olay hakkında kimseyle konuşmaması gerektiğini sıkı sıkı tembih etmiş ve özellikle polis amcası Nihat'ın böyle istediğini söylemişti. Hakan'ın küçük beyni, sokaktaki kaza ile babasının yaşadığı olaylar arasında bir bağıntı olduğunu tahmin edebiliyordu artık.

O kazanın üzerinden üç gün geçmişti ve hayat devam ediyordu.

Nur kızının odasından çıkarken Tolga'yı anımsadı, bu gece onda da bir tuhaflık vardı. Her zamanki gibi çoktan yatağına yatırılmıştı ama nedense hiç rahat değildi. Düşünde karabasanlar görüyor gibi, devamlı başını sağa sola çeviriyor, sık sık terliyordu. Nur sıkıntısının ne olduğunu anlayamamıştı. Acaba o bulanık beyin rüya görür müydü? Bunu hiç düşünmemişti şimdiye kadar.

Yatak odasına girdi kocasının yattığı yatağa yaklaştı. İhtilaçlı dakikaları atlatmıştı galiba, sakin uyuyordu ama alnı yine ter içindeydi. Yastığın üzerindeki ince tülbentle kocasının alnında biriken terleri sildi. Tolga hissetmedi bile. Şimdi daha muntazam soluklar alıyor, derin bir uykuya dalmış görünüyordu. Elini alnına koydu, cildi buz gibi soğuktu.

Ev halkı uykuya dalmıştı nihayet. Aslında başını biraz olsun dinleyebildiği, yalnız kaldığı saatler bunlardı. Genç kadın yorgunluktan; ölü gibiydi. Odadaki tek koltuğa çöktü. Ayaklarını önündeki pufa uzattı. Gazete bile okuyamıyordu.

Daha şimdiden onun da uykusu gelmişti. Yarın Oya'nın ateşinin devam edeceğini sanıyordu. Annesine telefon edip yarın sabah erkenden gelmesini istese iyi olurdu. Hacer hem Oya'ya hem de Tolga'ya bakamazdı. Hakan'ı okula götürürken ikisini birden Hacer'e bırakmak istemiyordu.

Yerinden kalkmaya üşendi.

Evin önünde patlak veren olayın üzerinden dört gün geçmişti. Nur düşünceleri ile baş başa kalınca ister istemez o vakayı hatırladı. Cenazeye iştirak etmek, hiç olmazsa çiçek göndermek istemişti. Ona kalsa, olayı bütün çıplaklığı ile Nermin Hanımın eşine anlatmak, adama yardımcı olarak aydınlatmak, hadisenin basit bir kaza olmadığını açıklamak istiyordu. Belki adamcağız bir şeyler yapar, olayın üzerine gider, meselenin aydınlanmasına çalışırdı. Hiç belli olmazdı, el elden üstündür derlerdi, belki adamın poliste forslu tanıdıkları da olabilir, Ağa denen o canavarın üstüne rahatlıkla gidebilirdi. Fakat komiser Nihat kesinlikle yasaklamıştı bunu. Nasıl olsa vereceğim raporda polis gerçekleri öğrenecek demişti. Dolaylı da olsa sizin ortaya çıkmanız, Ağa ve adamlarını itham etmeniz, durumu daha da zora sokmaktan başka bir işe yaramaz, diye ısrar etmişti.

O vesile ile Nihat'ı anımsadı. Aralarındaki son konuşma hafızasında canlandı. Ne zaman komiser aklına gelse, garip ve tutarsız düşüncelere kapılıyordu. Adamın kendisine tutkun olduğuna kesinlikle kanaat getirmişti artık. Komiser açısından çok şanssız bir durumdu bu. O gün kendisine az da olsa ümit verip vermediği hususunda müteredditti Nur.

Keşke izinli olduğu süre içinde sürdürmeyi teklif ettiği koruma işini kesinlikle red etmiş olsaydı. Ama hayır diyememişti bir türlü. Bu yalnızlığı, çaresizliği ve duyduğu korkuyu ancak başına böyle bir dert gelen anlayabilirdi. Çevresinde onları himaye edecek, kolu kanadı altına alacak kimseleri yoktu. Babası yaşlıydı ve bu görevi üstlenemezdi. Ne kendisinin ne de kocasının ailesinde onlara yardım edecek başka biri de yoktu.

Komiser Nihat'ın duyguları konusunda yanılmış olabilir miydi?

Gecenin ağırlığı üzerine çökerken, hayır, diye mırıldandı içinden. O konuda yanılmıyordu. Fakat komiser son ziyaretinden sonra bir daha ortalarda görünmemişti. Yine de onun her sabah ve akşam okul dönüşü peşlerinde olduğuna emindi. Bu işi çok başarı ile yapıyordu. Nur her sokağa çıkışında pür dikkat onu etrafında görmeye gayret ediyor ama beceremiyordu. Zaman zaman hızla arkasını dönüyor, peşindekileri dikkatle inceliyor, ya da arkasından gelen arabalara bakıyordu. Ama hiç görememişti.

Esnemeye başladı Nur. Uykusu gelmişti...

* * *

Ertesi sabah erkenden annesi ile babası geldiler, uykuyu seven babası için o saatte sokağa çıkmak fedakârlıktı. Onları karşısında görünce hem sevindi hem şaşırdı Nur. Dün gece telefon etmeyi ihmâl etmiş, yorgun oturduğu koltukta uyuya kalmıştı. Yatağa gittiğinde ise vakit çok geç olmuş, o saatten sonra da onları telefon ederek telaşa vermek istememişti.

Mürvet Hanım önceleri biraz kinayeli konuşmuş, hiç aramadığı için kızına sitem etmişti. Nur oralı olmadı, asıl sık sık araması gereken onlardı; kızının içinde bulunduğu şartları biliyorlardı. Babası oldu olası biraz vurdumduymaz tabiatla biriydi, ama annesine şaşıyordu, onun daha ilgili, bu kritik günlerde kendisine biraz daha yakın ve anlayışlı davranacağını beklemişti hep. İnsanlar -ana baba

bile olsa- iyi gün dostuydular. Tolga'nın sağlıklı olduğu günlerde evden çıkmazlardı. Her vesileyle ararlar, özellikle geceleri sokağa çıktıklarında hiç gocunmadan çocuklara bakmaya gelirlerdi. Tolga onları öz ana-babası gibi severdi. Belki kendi ebeveynini çok küçük yaşlarında kaybetmesinin rolü vardı bunda. O günlerde annesi de damadına çok düşküdü, her gelişinde Tolga'nın sevdiği yemekleri yapar, yakınlık gösterirdi. Ama şimdi çok şey değişmişti. Mürvet Hanım genç adama umacı gibi bakıyor, yanına gitmekten bile imtina ediyordu.

Nur, annesinin sitemlerini sessizce dinledi, karşılık da vermedi. Neyse ki Oya'nın hasta olduğunu gören Mürvet Hanım kinayeleri kısa kesmişti. Küçük kızın ateşi devam ediyordu. Öksürmeye ve burnu akmaya başlamıştı.

Kahvaltıya oturduklarında Burhan Beyin dikkatini Hakan'daki durgunluk çekti. Torunu alışılmışın dışında sessiz ve hareketsizdi. Her zaman onları görünce sergilediği haşarılık ve canlılığı yoktu. Yaşlı adam bir ara kızına dönerek, "Nesi var bunun?" diye sordu. "Yoksa o da mı hastalanıyor? Suratından düşen bin parça, ne oldu?"

Nur oğlunun yüzüne kaçamak bir bakış attı. Çocuk, yaşına rağmen, evin önünde yaşadığı olaydan sonra bir türlü normale dönemiyor, gün geçtikçe kabuğuna çekiliyordu. Nur ruh sağlığı yönünden bunun hiç de iyi olmadığını bilincindeydi. Ama oğluna sıkı sıkıya tembih etmişti. Olayı en yakınlarına bile açıklamayacaktı.

Nur babasının sorusunu geçiştirdi, bir şeyi yok, dedi. Burhan Bey de fazla üstelemedi zaten. Ya annesi ile tartıştığını ya da babasına üzüldüğünü düşündü. Ne de olsa çok küçük sayılırdı, yıpratıcı bir ortamda yaşıyordu ve bazı bazı bu tür durumlara düşmesi normal sayılırdı. O erkek çocuğuydu ve sağlıklı bir babaya ihtiyaç duyardı. Yaşlı adam yine de gözlemine üzüldü, bir ara-yalnızken kızıyla bu konuyu görüşmeye karar verdi.

Kahvaltı devam ederken Mürvet Hanım birden, "Ayol sabahleyin buraya gelirken sizin şu komiser Nihat Beyi gördük" dedi. "Polisin koruması kalkmamış mıydı?"

Nur elinde olmadan kızarıverdi birden. Sanki suçluymuş gibi. O zamana kadar çok az konuşan Hakan hemen, "Nerede?" diye sordu.

"Aşağıda. Evin karşı kaldırımında, özel bir arabanın içinde."

Çocuk birden sofradan fırlamış komiseri yukarıdan görmek için pencereye doğru koşmuştu. Nur kendini toparlamaya çalıştı. Nihat'ın senelik izninde de kendilerini korumaya devam ettiğini onlara söylememeye kararlıydı.

"Benzetmiş olmayasınız" dedi.

"Hiç yanılır mıyım ayol? Kaç defa gördüm adamı, birlikte kahvaltı ettik Sapanca'da. Oydu.

Saçı sakalı uzamış, arabanın içinde oturuyordu."

"Selamlaştınız mı?"

"Hayır. Baktım suratına ama o sanki bizi görmezliğe geldi. Ben de üstelemedim. Anlarsın ya, görev gereği sizin için orada beklediğinin anlaşılmasını istemez diye.

Nur'un içini tatlı bir heyecan kapladı. Rahatlık, bir ferahlık duydu. Emniyette olduğunu hissetmek içine güven vermişti. O aşağıda olduğu sürece kendilerine hiçbir kötülük gelmeyeceğini biliyordu. Hatta çocuksu bir sevince kapılmıştı. O an yaşadığı rahatlığı, aylardır duymadığını hissetti. Bu

insanoğlu için çok önemli bir duyguydu ve normal zamanlarda asla anlamadığımız bir his. üzün zamandır yüreğinde çöreklenen korku sanki birden kaybolmuştu. Artık geceleri daha rahat uyuyabileceğini duyumsuyordu. Nihat başarılı bir polisti, gündüz sokağa çıktığında onu göremiyor fakat etrafındaki varlığını seziniyordu, anlaşılan geceleri de bir arabanın içinde onları koruyordu.

Boşalan çay fincanlarına yeniden çay koyarken bu temponun daha ne kadar devam edeceğini düşündü. Nihat sarf ettiği insanüstü efora ne kadar dayanabilirdi? Ne zaman uyuyordu acaba? Onun da her normal insan gibi istirahat etmesi, dinlenmesi gerekirdi. Günün yirmi dört saati bunu yapması olanaksızdı. Belki yalnız geceleri nöbet tutuyordur, diye geçirdi aklından. Ama evin önündeki olay gündüz dört sularında olmuştu ve Nihat görev başındaydı.

Aklından geçenleri annesi babası anlayacakmış gibi kızardı birden. Onlara durumu nasıl açıklayabilirdi? Adamın kendisine âşık olduğunu söyleyemezdi ya!

Tam o sırada Hakan geri döndü. "Ben kimseyi göremedim" dedi. "Nihat amca orada yok," dedi.

"Aaa, olmaz olur mu ayol? Gözlerimle gördüm dedim size" diye itiraz etti Mürvet Hanım. Çocuk sesini çıkarmadı, Nur da. Ama komiserin orada olduğuna emindi...

* * *

Hakan'ı okula bırakmak için giyinmek üzere odasına gittiğinde Nur ilk defa sırtına yeni ve şık giysiler geçirdiğini neden sonra fark etti. Bunu galiba bilinçaltı bir şekilde yapmıştı. Temmuz olayından beri kendine hiç dikkat etmiyor, ne giyim kuşamına ilgi gösteriyor ne de makyaj yapıyordu.

İrkildiğinde tuvalet aynasının karşısındaydı. Yüzüne hafif pudra sürmüş ve elindeki rujla aynanın karşısında kalakalmıştı.

Bir ruja bir de aynadaki aksine baktı. Önce içini bir utanç hissi kapladı. Kocasını o haldeyken makyaj yaparak sokağa çıkması ihanet gibi gelmişti. Çok saçma, diye mırıldandı içinden sonra.

Alt tarafı kocasını ölmemişti. Ölen insanın arkasından bile belirli bir süre matem tutulurdu. Makyaj yapmanın ruj sürmenin ne kötülüğü vardı? Hayat devam ediyordu. Ayrıca bugün sadece oğlunu mektebe götürmeyecek, bankaya giderek para çekecekti. İnsan içine çıkacak genç bir kadın için makyaj yapmak kadar doğal ne olabilirdi?

Ama kararsızlığı devam etti. Rujunu bir süre dudaklarına götüremedi.

Bu sabah neden makyaj yapmak gereğini duymuştu acaba? Sırf bankaya uğrayacağı için mi? O olaydan sonra bankaya bir iki kere daha gitmiş ama makyaj yapmamıştı.

Hayır, bunun bankaya gidişimle ilgisi yok, diye mırıldandı içinden. Canını öyle istemişti. Bu sabah içinde kıpırdanan bir şeyler vardı. Belki güvence altında olduğunu hissetmenin verdiği rahatlıktan kaynaklanıyordu. Belki de değil.

Uzun zamandır ilk defa kadınlığını anımsamıştı. Şimdi o da her kadın gibi bakımlı, dikkat çekici olmak istiyordu ve bunu garipsenecek hiçbir yanı yoktu.

Rujunu dudaklarına götürdü. Ama yine süremedi. O zamana kadar daima kocasını için güzel görünmek istemiş, tüm kadınlık ve dişiliğini ona sergilemişti. Peki şimdi bu makyajı kime yapıyordu. Aynaya baktı ve kendime, dedi.

Güzel görünmek arzusu bir kadının kendisine olan saygısından kaynaklanırdı. Bir kadın her şeyden önce kendisi için süslenmeliydi.

Gerçekten öyle miydi? Ruhunda garip titreşimler oluyordu.

Kendi kendini aldatma, dedi sonra fısıltıyla. Bu makyajı onun için yapıyorsun... Bunca yıl sonra başka bir erkek tarafından sevildiğini anlamak seni şaşırttı, dengeni bozdu. Gerçeği saklama; bu durum hoşuna da gitti. Ruhunun karanlıklarından garip titreşimler alıyorsun ve bundan haz duyuyorsun. Görünmese bile az sonra sokağa çıktığında onun peşinde olacağını biliyorsun. Boşuna kendini aldatmaya çalışma..

"Anne, hazır mısın? Geç kalıyoruz!" diye seslenen oğlunun sesini duymasa vicdani muhasebesine devam edecekti Nur.

Sonra ani bir hareketle rujunu dudaklarına sürdü. Aynada son bir kere kendisine baktı. Aslında yeterince makyaj da yapmamıştı, ama aynaya akseden görüntüsünü tanımakta zorlandı. Bu görüntü kendisinin miydi?

Birden eski Nur gibi hissetti kendini. O canlı, hareketli ve güzel kadın olarak..

Odadan çıktığında herkesteki şaşkınlığı fark etmemesi olanaksızdı. Hacer bile onu ilk defa makyajlı görüyordu. Hayran hayran yüzüne bakarken, "Abla ne kadar güzel olmuşsun!" diye mırıldandı.

Annesi bıyık altından gülümsedi ama bir yorum yapmadı. Babası çoktan salona geçmiş gazeteleri okumaya başlamıştı bile. Hakan elini tutmuş çekiştiriyordu. Nur hâlâ bir suçlu gibi hissediyordu kendini. Sokak kapısından çıkarlarken, "Gecikirsem merak etmeyin, bankaya uğrayacağım" dedi...

* * *

Sokağa çıkar çıkmaz ana oğul ikisi de karşı kaldırımdaki arabalara bakarak komiser Nihat'ı aradılar, ama göremediler. Parkeden arabaların içleri boştu.

Hakan, "Anneannem yanılmış, birini Nihat Amcaya benzetmiş olmalı. Burada olsa onu görürdük" dedi.

Genç kadının içinde de belli belirsiz bir burukluk belirmişti. Nedense sokağa çıkınca komiseri kendilerini beklerken bulacağını sanmıştı. İlgilenmezmiş gibi davranmaya çalışarak, "Olabilir" dedi, lâfi uzatmadı.

Yine de komiserin devamlı kapının önünde beklemeyeceğini tahmin ediyordu. Öyle olsa etrafın fazla dikkatini çekerdi, Nihat deneyimli bir polis olarak böyle hata yapmazdı. Yola devam ettiler. Oğlan mektebe gelinceye kadar bir daha konuşmadı. Tam okulun bahçesine girecekleri sırada birden annesine dönerek, "Anne, Nihat Amca bizi koruyacak, değil mi?" diye sordu.

Nur irkilerek oğluna baktı. Küçük beyni demek hâlâ o hadiseyle doluydu.

"Tabii oğlum, o bizi korur" dedi. "unutma o polis."

"Evet, biliyorum. Hem de sıkı polis."

Nur gülümsemeye çalıştı. "Sıkı polis mi dedin?"

"Evet. Televizyonda seyrettiğimiz polisler gibi." Çocuk aklı, komiseri gözünde büyütüyor olmalıydı.

"Herhalde. Öyle olmalı" dedi Nur.

Hakan hâlâ annesinin elini bırakmamıştı.

"Anne, o da babam gibi kahraman mı?" diye sordu. Nur biraz üzüntü duyarak oğluna baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam o katili nasıl öldürdüyse, Nihat Amca da öteki kötü adamları bize zarar vermeden öldürür mü?"

Nur endişelenmeye başladı. Oğlanın gayet sâfiyane sorduğu bu sual iç dünyasının ne kadar karmaşık ve sıkıntılı olduğunu gösteriyordu. Böyle devam ederse çocuğun psikolojik bunalıma düşeceği kesindi. Soruyu yöneltirken avuçları içindeki minnacık eli titriyordu.

Nur eğildi ve onu yanaklarından öptü. "Endişelenme" dedi. "Her sıkıştığımız an Nihat Amca yanımızda olacaktır."

Hakan bu onayı aldıktan sonra rahatlamış gibi başını salladı. Nihat Amcanın onları koruyacağını aklı kesiyordu.

"Hadi" dedi Nur. " Şimdi doğru sınıfına koş."

Çocuk merdivenlere doğru hızla koş tu ve camlı bölümden geçerek gözden kayboldu. Nur bir süre daha yerinde öylece kaldı. Genç kadın düşüncelere dalmıştı. Oğlanın durumundan ciddi ciddi endişeleniyordu artık. Bu duruma bir şekilde son verilmesi gerekiyordu. Oya için ruhsal bir endişe yoktu, küçük kız henüz neler olduğunu pek idrak edemiyordu, ama Hakan, hele son olaydan sonra ciddi sıkıntılar içindeydi. Hatta bir psikoloğa gösterme gereği bile olabilirdi.

Omuzları düştü, içini bir karamsarlık kapladı. Bu mücadeleyi yürütemeyeceğini, yakında pes etmek zorunda kalacağını hissediyordu. Asıl felaket o zaman başlayacaktı. Ne yapabilirdi? Sakat bir koca, ruh sağlığı bozulmaya başlayan küçük bir çocuk ve tutunacak tek dalı kalmayan çaresiz bir kadın..

Yine ağlama krizine tutulacağını sandı. Hızla yürümeye başladı. Hem yürüyor, hem de derin derin soluklar alıyordu. Kendini toparlamalıydı. Dimdik ve güçlü olmalıydı. Başka çaresi yoktu..

Ayakta kalması, kocasına ve çocuklarına bakabilmesi ve hepsinden önemlisi yaşamaları için desteğe ihtiyaçları vardı. Parasal sorunlar da başlayacaktı yakında. Hazır paraya dağlar dayanmazdı. Hiç durmadan bankadan para çekiyordu. Onları bir zaman daha idare edecek gerekli nakite sahiptiler, ama sonra ne olacaktı? Parayı çok dikkatli kullanmak zorundaydı. Bankaya doğru ilerlerken aklı ileriye dönük bir yığın problemle haşır neşirdi.

Neden sonra yine Nihat'ı anımsadı. Acaba peşinde miydi? Öyleyse niye yanına gelmiyordu? Ağa'nın adamlarının bu kadar kısa bir aradan sonra yine saldırıya geçeceklerine pek ihtimal vermiyordu. Biraz daha beklerler, kaza süsü verdikleri olayın yatışmasını beklerlerdi.

Belki Nihat da aynı şeyi düşünmüş ve o yüzden peşinden gelmemişti. Ama bu fikir tutarsız gibi geldi Nur'a. Öyle olsa geceleri niye nöbet tutuyordu sokakta? Demek onun da endişelendiği bir şeyler vardı.

Nur bankaya girdi. İçerisi pek kalabalık değildi. Genellikle personeli tanırdı. Güler yüzlü

kızlardan biri onu selamladı. Genç kadın banka cüzdanını çantasından çıkarırken ne kadar çekmek istediğini söyledi. Memure işlemlere başlarken Nur da tekrar etrafına bakındı.

Artık Nihat'ı göremeyeceğine emindi. Esnaf kılıklı şişman bir adam az ilerde yapacağı havale için memurlardan biriyle tartışıyordu. Nur ilgilenmedi. Bankonun solunda yaşlı ve gözlüklü bir kadın kısık sesle bir şeyler anlatıyordu başka bir memura. Banka müdürü, camla ayrılmış bölümde bulunan ince tül perde gerilmiş, odasında iki müşterisi ile sohbet edip kahve içiyordu.

Her şey normal ve sıradandı. Ve sabah vakti banka تنها sayılırdı. Nur hiçbir fevkalâdelik sezinlemedi. Önsezisi de ona az sonra önemli bir şeyler olacağını haber vermiyordu.

Dalgın bakışlarla memurenin işini tamamlamasını beklemeye başladı. Kız işini çabuk bitirmişti. Paraları alıp saydıktan sonra tam çantasına yerleştireceği sırada biri dürtmüş gibi başını çevirip arkaya baktı. Ense köküne, açılan kapıdan, dışarının soğuğu dolarak cildini yalamıştı sanki. Ya da içinde ilk tehlike sinyalleri çalmaya başlamıştı..

Başını çevirdiğinde banka kapısının kapalı olduğunu ve içeriye kimsenin girmediğini gördü. Ama ense kökünde hissettiği serinlik devam ediyordu.

Nur telâşa kapılır gibi oldu. Bâtıl inançları yoktu. İşin aslına bakılırsa önseziye filan da inanmazdı, tâ ki şu temmuz olayına kadar. Fakat o tarihten sonra sanki karşılaşacağı tehlikeyi önceden sezdiğine inanmaya başlamıştı. Bir dürtü, bir sıkıntı veya şimdi duyumsadığı gibi bir serinlik hissediyordu hep bedeninde. Ruhunun duyumsadığı uyarılar bir şekilde bedenini etkiliyordu.

Ürkerek etrafına bakındı tekrar. Müdürün odasından neşeli konuşmalar aksediyordu kısık kısık. Esnaf kılıklı adam hâlâ itirazlarını sürdürüyordu. Gözlüklü kadın ise banka memuruna teşekkür etmekle meşguldü. Yani her şey normal görünüyordu.

Nur bakışlarını üniformalı korumaya çevirdi. Adam kendisine ayrılan ufak masada sabah çayını içmekle meşguldü ve gayet sakindi..

Belki bu sefer ben yanıliyorum, diye düşündü Nur. Az önce oğluyla yaptığı konuşma onu etkilemiş olmalıydı. Hakan kadar benim de bir psikoloğa görünmem lâzım, diye aklından geçirdi.

Bunlar güçlü bir beynin, sağlıklı bir ruhun tezahürleri değildi. Basit bir ürpermeden ne sonuçlar çıkarmaya başlamıştı..

Fakat içinde filizlenen korkuyu da yenemedi. Kendi kendine yaptığı telkinlere rağmen titreme gittikçe yoğunlaşmaya başlamıştı. Önce ensesinde hissettiği o serinlik şimdi tüm bedenine yayılmaya başlamıştı.

Beklenmedik bir şeyler olacağını sezinliyordu. Tıpkı dört gün önce tam Nermin Hanımın arabasından çıkacakları sırada olduğu gibi. Hayır yanıliyorum, diye inledi. Şimdi bakışlarını bankanın içinden alıp sokağa çevirdi. Dışarda olağan dışı bir şeyler göreceğini sanıyordu.

Oysa hiçbir fevkalâdelik gözüne çarpmadı. Kaldırımında işine gücüne giden bir yığın insan vardı ve hiç biri başını çevirip bankanın içine bakmıyordu bile.

Başı döner gibi oldu Nur'un. Hatta bir ara bir yere oturmak istedi. Rengi kül gibi beyazlaşmıştı. Onun muamelesini yapan memure durumunu anlamış gibi, "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

Utandı Nur. Ne söyleyebilir, endişesini nasıl açıklayabilirdi?

"İyiyim, teşekkür edebilirim" diyebilirdi sadece.

Halbuki hiç de iyi değildi ve müthiş korkuyordu. Boğazı kurumuştı, nefes almakta zorlanıyordu, bankanın içinin sıcak havası soluğunu kesecekti. Bir an evvel çıkmalıyım buradan, diye düşündü. Hemen eve dönmeliydi. Belki beklediği felaket şu an evdeydi..

Tabii ya, diye mırıldandı içinden. Bunu hiç akletmemişti.. Kin, nefret ve kan davasının asıl odağı Tolga'ydı. Ağa denen iblisin hedefi zavallı kocasıydı. Gözü dönmüş o adamlar evin kapısına dayanmış olamazlar mıydı?

İkinci bir katliam!.. Benzin istasyonundakilerin bir tekrarı..

Kocasını, küçük kızını, anasını, babasını ve Hacer. Bir an onları kanlar içinde, evin çeşitli yerlerinde, kurşun yaralarıyla delik deşik edilmiş vücutlarıyla yerlere serilmiş olarak tahayyül etti. Nevri döndü, buna dayanamazdı..

Kendini bankadan dışarıya attı. Hemen çantasından cep telefonunu çıkararak evin aradı. Zil çalıyordu, ama nedense telefon açılmamıştı..

Gözlen irileşti Nur'un. Midesine artık alıştığı o kramplar girmeye başladı. Hacer'in çoktan telefonu açması gerekirdi, ya da annesinin..

Tam korku paniğe dönmek üzereyken telefon açıldı. Babası açmıştı.

Nur kekeleyerek, "Nasılsınız baba?" diye sordu. Daha evden çıkalı yarım saat bile olmamıştı. Bu arayışı garipseyen yaşlı adam mukabil bir soru ile cevap verdi.

"Hayrola kızım niye arıyorsun, bir aksilik mi var?"

Babasının sesi gayet normaldi. Nur evde her şeyin yolunda olduğunu anlamıştı. "Hiç" dedi. "Merak ettim de."

"Fesuphanallah kızım! Yahu evden çıkalı daha yarım saat olmadı, neyi merak ediyorsun ki?"

"Şey..." diye kekeledi Nur. Söyleyecek bir şey bulamamıştı aslında. "Oya'yı" diyebilirdi. "Hâlâ ateşi var mı?"

"Vardır her halde. Merak etme, annen ona bakıyor, kız da uykuda zaten."

"Başka bir şey yok, değil mi baba?"

Burhan Bey saf saf sordu, "Ne gibi?"

"Ne bileyim?" dedi Nur. "Gelen giden filan?"

Yaşlı adam okuduğu gazetenin yarım kalmasından duyduğu sıkıntı ile "Hadi Nur, uzatma. Ne gelen var ne giden. Sen bir an evvel eve dönmeye bak. Oya uyanınca mızızlanıp seni arayabilir."

"Tamam baba" diyen Nur telefonu kapattı.

Rahatlamıştı biraz. Vesvese, vehim, anlamsız bir ürküntüyü onunki. Yanılmıştı bu kez. Boş yere tatsız bir korkuya kapılmış, olamayacak hayaller yaratmıştı beyninde.

Soluklandı, yüreğinin çarpıntısının geçmesini bekledi. Rahatlaması lazımdı, ama hâlâ rahatlayamamıştı. Bankadan çıktı. Hava açık ve pırıl pırıl olmasına rağmen dondurucu bir ayaz vardı. Mevsim normaline göre çok soğuktu. Paltosunun yakasını kaldırdı, caddede ilerlemeye başladı.

Aslına bakılırsa yapacağı bir yığın iş vardı. Artık her şey onun üstüne kalmıştı. Elektrik, su, doğalgaz, telefon faturalarını ödemeli, ev için alışveriş yapmalıydı. Eskiden bunların çoğunu Tolga yapardı. Arabayı çıkarmadığına pişman oldu. Alışverişi daha ziyade Migros'tan yapardı.

Kısa bir an tereddüt etti. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sebebi belki hâlâ içinden atamadığı korkuydu. Eve dönmeye karar verdi. İşte koyu renk gözlüklü adamı da o sırada fark etti...

Adı Musa'ydı. Aslen Hataylı olduğu söylenirdi. Daha dört yaşındayken Ağa'nın hizmetinde olan babası, Ağa'nın hasımları tarafından Mardin'de öldürülmüştü. O tarihten itibaren Talât Alkan tarafından büyütülmüştü. Ağa'yı kendi öz babası gibi severdi.

Otuz yaşlarında, kara kuruy, zayıf ve çelimsiz bir tipti. Silah kullanmakta çok mahirdi. Çok gaddar ve acımasız biri olarak tanınırdı. Genç yaşına rağmen iki kere hapse girip çıkmıştı. Bir keresinde, daha çocuk denecek yaşta, Mardin'in merkezindeki Ulu Camii'nin arkasında yer alan Kayseriye Bedesteninde, şehrin emniyet müdürüne silah çekmişti. Mardin'de gözü karalığı ve cesareti ile ün yapmıştı. 1990'da Ağa onu İstanbul'a yanına aldırılmıştı. Ona Arap Musa da derlerdi.

O sabah Teşvikiye Camiinin avlu içindeki tuvaletinin önünde duruyordu.

Yanıdaki Çakal Tahir'e, "Hangi karı, şu siyah mantolu mu?" diye sordu.

Çakal, "Hayır, Ağam" dedi. "Onun önündeki.., Keklik gibi seken taze. Nah, bu. Çizmeli olan."

"Anladım" dedi Musa.

Alkan ailesinde üç kişiye Ağa derlerdi. Baba Talât'a, ölen oğlu Hasan'a ve bir de Musa'ya. Talât büyük ağaydı. Hasan ile Musa ise küçük ağalardı. Ne var ki, Talât'ın öz oğlu Hasan artık yoktu ve küçük ağa olarak yalnızca Musa kalmıştı.

Aralarındaki büyük yaş farkına ve aileye bunca yıllık hizmetine rağmen Çakal saygıyla sordu, "Ne yapmamızı emredersiniz Ağam?"

"Yürüyün karının peşinden gideceğiz."

"Emrin başım üstüne Ağam."

Arkalarında duran Ayı Abdül hiç sesini çıkarmadan peşlerine takıldı.

Kendilerine Yazıcı ailesini yok etme görevi verilen Çakal Tahir ve Ayı Abdül iki girişime rağmen başarılı olamamışlardı. Hele yanlışlıkla başka bir kadınla çocuğunu öldürmeleri Talât Ağayı çileden çıkarmış ve bu kez oğlunun intikamını, kendi öz oğlu kadar sevdiği ve ondan ayırmadığı Musa'ya havale etmişti.

Bu aile son ferdine kadar dünyadan silinmeliydi. Musa, Mardin'in yakıcı güneşinden kalma bir alışkanlıkla yaz kış kara güneş gözlükleri kullanırdı. Gözlüğünü hafifçe burnunun üzerine bastırdı.

"Bu defa acele etmenizi istemiyorum" diye mırıldandı. "Şıvıy şıvıy."

Bunun mahalli dilde "yavaş yavaş" anlamına geldiğini Çakal'la Ayı biliyorlardı.

Caminin bahçesinden çıktılar ve karşı kaldırımdaki kadını takibe aldılar. Hiç acele etmiyorlardı.

Nur'un birden bankaya girdiğini de gördüler. Fakat kadın biraz tedirgin olmalıydı. İki de bir dönüp arkasına ya da etrafına bakınıp duruyordu.

"Ne aranıyor bu avrat?" diye dişlerinin arasından mırıldandı Musa.

Çakal, "Ağam, anam avradım olsun bu karı tekin değildir, göz boyar, her kılığa girer" diye söylendi. Son öldürme teşebbüslerindeki başarısızlıklarına aklınca bir kulp takmaya çalışıyordu. "İblisin tekidir, geçen sefer arabadan o masum kadının kılığında çıktı ağam.."

Yoksa bunca yıllık Tahir, öyle bir hata yapar mıydı?"

"Kes sesini Çakal, konuşma artık. Olan oldu. Ama Talât Ağa çok kızdı, küplere bindi. Onu zor yatıştırdım."

"Bilirim ağam, hiç bilmez olur muyum? Talât Ağamız sayende yatıştı." Musa kasılarak sustu. Gözünü bankanın kapısına dikmişti.

Ayı Abdül arkadan lafa karıştı. "Ağam banka تنها. İçerde iki üç kişi var. Basalım mı? Karıyı bir çırpıda temizleriz."

"Hayır" dedi Musa. "Orada olmaz."

"Peki planın nedir ağam?"

"Bekleyeceğiz."

Abdül neyi bekleyeceklerini anlamamıştı, fakat sesini de çıkarmadı. O karar verecek adam değildi, sadece alınan kararları uygulardı..

Nur peşindeki kara gözlüklü adamdan huylanmıştı. Sanki devamlı kendisini kolluyor gibi bir hali vardı. Aklına ilk gelen şey, sabaha kadar uyanık olan komiserin peşine bir arkadaşını taktığı düşüncesi oldu. Öyle ya, Nihat yirmi dört saat koruma görevini yerine getiremezdi, mutlaka bir yardımcıya ihtiyacı olacaktı. Belki gündüzleri o uyurken tanımadığı biri onları koruyordu. Hem de gayri resmi olarak..

Ama bu düşünce pek sıcak gelmedi Nur'a. Polis tarafından himayeleri resmen kaldırılmıştı, o zaman bir saldırı olsa, peşindeki adamın selâhiyeti olmayacaktı. Ayrıca içinde devam eden huzursuzluğu nasıl açıklayacaktı? Şimdiye kadar hiç yanılmamıştı ve kahredici rahatsızlığı hâlâ devam ediyordu.

Yanılmıyordu, bu gözlüklü adam peşindeydi. Son bir kere daha adama belli etmemeye çalışarak vitrinlerin parlak yüzeyine akseden görüntüden adamı inceledi. O durunca adam da durmuştu.

Acaba peşine takılmış çapkının teki olabilir miydi? İstanbul sokakları bu tip işi gücü olmayan serserilerle doluydu. Bugün şık giyinmiş, makyaj yapmıştı. Dikkat çekiciydi. Bir süre vitrinin önünde oyalandı. Kuyumcuydu ve teşhir edilen mallar her kadının ilgisini çekebilirdi.

Adam şimdi biraz daha yaklaşmıştı. Onu daha iyi görebiliyordu vitrindeki aksinden. Bir defa polis olmadığı kesindi. Yemin edebilirdi. Deve tüyü renginde bol ve uzun bir palto vardı sırtında. Pahalı bir kaşmir. Bir polisin maaşı ile asla alamayacağı kadar pahalı. Soğuğa rağmen ipek gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve boynunda altın bir kolye görünüyordu..

Nur erkeklerin bu tür ziynet eşyası takmalarından nefret ederdi. Tam kıro işi...

İstanbul'da yaşayan köy kökenli, zengin bir rantıye olduğunu düşündü. Yürüyüşü bile medeni değildi. Kollarını sallayışı, adımlarını ayırık ayırık atışı, gücünü salt zorbalığından alan bir nefse güven vardı üzerinde..

Eğitimsiz, pahalı giysilerine rağmen, şehir hayatına uyum sağlayamamış biri..

Gözlemleri Nur'u daha da rahatsız etti.

Peşindeki şu canavar Ağa'nın adamı olabilirdi. Mutlaka öyleydi, zaten içimdeki huzursuzluk da ondan, diye düşündü. Korkuları yoğunlaşırken kararsızlığı da arttı. Ne yapacağım şimdi, diye bocaladı.

Hemen bir taksiye atlayıp eve mi dönmeliydi yoksa sakın olmaya çalışıp evinin ihtiyaçlarını temin mi etmeliydi?

Hemen karar veremedi, paniğe kapılmamalı, korkmadan, sağduyu ile sonuca varmalıydı. Artık korkunun ecele faydası olmadığını biliyordu; aklından geçenler doğru ve peşindeki adam onu öldürmek niyetinde olsaydı, şimdiye kadar çoktan sırtına veya kafasına bir kurşun yemiş olurdu. Adamların gözü karaydı; yer, zaman demeden harekete geçebilirlerdi. Nur'un isyan edeceği geldi, hayat bu tempo ile sürüp gidemezdi. Her an öldürülme korkusu ile yaşayamazdı zaten...

Yine de vitrinin önünde fazla oyalandığını hissetti. Yoluna devam etmeliydi. Kara gözlüklü adam belli etmemeye çalışarak önünde durduğu kuyumcudan beş altı metre ileriye yürümüştü. Kendisinin de aynı istikamette yoluna devam edeceğini düşünmüş olmalıydı. Maçka yönüne doğru..

Fakat Nur ani bir kararla dönerek Nişantaşı istikametine yöneldi. Her şeye rağmen kesin olarak emin de değildi, belki kara gözlüklü kıro, sadece aylak aylak caddelerde dolaşan, kadın tavlama çalışkan serserinin teki olabilirdi. Tahminleri, korkuyla yoğrulan ve artık makul düşünemeyen beyninin bir oyunu da olabilirdi.

Arkasına bakmamaya çalıştı genç kadın. Ama çok merak ediyordu. Acaba o herif dönüp peşinden geliyor muydu? Dönüp bakarsa takip edildiğini anladığını hissettirmiş olacaktı.

Rahatlayamamıştı. En iyisi kaldırım değiştireyim, dedi. Caddenin öbür tarafına geçerken vasıtalara bakarmış gibi yapıp adama da bir göz atardı. Öyle de yaptı ve kara gözlüklü adamı gördü.

Peşindeydi, geri dönmüş, kendisini takip ediyordu.. Nur bunun çapkınlık saikiyle yapılan bir takip olmadığını kavradı. Hem de kesin olarak. Bir defa adamı ümitlendirecek en ufak bir jest yapmamıştı, göz göze bile gelmemişlerdi. Ayrıca yaşını pek tahmin edememekle beraber kendisinden oldukça küçük olması lazımdı ve en önemlisi caddede ona pas verecek bir yığın genç kız varken, kendi peşinden gelmesi çapkınlıkla izah edilemezdi. Her objektif göz Nur'un öyle bir adama pas vermeyecek nitelikte olduğunu anlardı. Her halde bunu o da anlamış olmalıydı.

Nur'un dizleri titremeye başladı. Korkudan yüreği küt küt atıyordu.

Neredeydi komiser Nihat? Onları koruyacağına söz vermişti ama en lüzumlu olduğu an ortada yoktu. Bu durumda yanlarında olmazsa korumanın en anlamı vardı?

Hırsından söylenmeye başladı.

Hatta bir ara cep telefonundan onu aramayı düşündü. Her başları sıkıştığında onu arayabilecekleri bir numara vermişti Nur'a. Gerçi numarayı ezberden bilmiyordu ama çantasında vardı.

Eve dönmeliyim, diye düşündü. Hemen bir boş taksi çevirip içine atlamalıydı. Evi sığınabileceği en güvenli yerdi şimdilik. Başka ne yapabilirdi? Komisere telefon etse bile kim bilir şu an neredeydi? Bulunduğu yerden uçarak buraya gelemezdi ya?

Boş taksi aranmaya başladı. Lanet olsun, hepsi dolu geçiyorlardı, hem de sabahın bu saatinde. Bir boş taksi gördü, el etti, şoför oralı olmadı. Şerit değiştirip yaklaştırmaya tenezzül etmemişti.

Tam Nişantaşı'na gelmişti. Köşeyi dönerken biri koluna yapışınca yüreği duracak gibi oldu, neredeyse bir çığlık atacaktı. Kara gözlüklü adamın peşinden yetişip kendisini yakaladığını sandı. Hatta refleks olarak kendini korumaya alacağı sırada, koluna yapışan adamın Nihat olduğunu fark etti.

Hiç beklemiyordu onu. İçindeki korku şimdi yerini sevince ve ümide bırakmıştı. İnler gibi, "Takip ediliyorum" dedi.

"Biliyorum."

"Kara gözlüklü, deve tüyü paltolu biri var peşimde."

"Yalnız o değil. İki kişi daha var."

Nur'un gözleri irileşti. "Kim?"

"Sapanca'ya gelenler ve sizin yerinize Nermin Hanımı öldürenler."

Nur şaşkın şaşkın sordu, "Neredeler?"

"Biri hâlâ peşinizde, ötekini ben de kaybettim."

Genç kadın düşünmeden sordu. "Ne yapacağız şimdi?"

"Önce izinizi kaybettirmeliyiz."

"Nasıl?"

Nihat etrafa bakındı.

"Pasajdaki dükkânlardan birine girip biraz oyalanalım."

Nur nefes nefeseydi ama yanında Nihat'ı görünce her şeyi unutmuş, içine güven dolmuştu; komiser onu korurdu artık. Genç adam onu kolundan tutmuş çekiştiriyordu.

Pasaja daldılar, Nihat'ın gözleri pasajın girişindeki kalabalıktaydı. Adeta koşar adım ilerlediler ve rastgele bir dükkâna daldılar. Girdikleri dükkânın ne olduğuna bakmamışlardı bile.

Suluk soluğa olan Nur ancak dükkâna girdikten sonra komiseri inceleme imkânı buldu. Her zaman üzerinde görmeye alıştığı takım elbise ve kravat yoktu. Spor giyimli idi bugün. Eski deri bir ceket, sarı kazak giymişti. Sakalları uzamış, gözleri kanlanmıştı. uykusuzluktan olmalıydı. Genç kadının da heyecandan yanakları al al olmuştu.

Nur dili tutulmuş gibi bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra kısık sesle:

"Burası emniyetli mi?" diye sordu.

Nihat bile zor işitmişti söylediğini. "Bilmiyorum ama caddede olmaktan iyidir," diye fısıldadı. Sonra ikisi de tezgahtar kızın sesiyle irkildiler.

"Buyrun efendim, ne istemiştiniz?" diye soruyordu.

Nur nerede olduklarını anlamak istercesine etrafa bakındı. Nihat da aynı şeyi yapıyordu o an.

Burası kadın iç çamaşırları satan ufak bir dükkândı. Genç kadın irkilerek teşhir edilen külot, sutyen, body, gecelik, sabahlık gibi eşyalara baktı. O an buna pek aldırdığı yoktu, ama zaman kazanmak ve dükkânda oyalanmak gerektiğini düşününce kızardı. Komiserin yanında bu tür eşya seçimi yapmak veya almaya kalkışmaktan çekinmişti. Zorlukla, "Bakıyorduk sadece" diyebildi.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Kızarıp bozarmaya devam etti Nur. Ne isteyebilirdi ki? Tezgâhtar kızın yüzüne bakakaldı. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Kız onun bu durgunluğunu utangaçlığına vermiş gibi, "Külot mu?" diye sordu. Hafifçe de gülümsemişti. "Çok güzel tanga modellerimiz var. Yerli mi Avrupa mı istersiniz?"

Nur bir şeyler söylemesi gerektiğini anlıyordu. Başını sallamakla yetindi sadece..

"Şu modellere bir bakın."

Tezgâhtar arkasını dönerek raflardan birkaç kutu indirmeye başladı. Nur tekrar göz ucuyla Nihat'a baktı. Komiser o an kendisiyle hiç ilgilenmiyordu. Bakışları pasajın içinde yürüyen insanlara çevrilmişti. Nur peşindeki adamların kendisini birden kaybettiklerini ve bulmak için çoktan koşuşturmaya başladıklarını biliyordu. Muhtemelen bu pasaja da girecekler ve dükkânlarda onu arayacaklardı. Acaba ne zaman buraya gelirlerdi? Belki hiç akıllarına bu pasaj gelmez, başka yerlere bakarlardı, ya da başka bir yöne gittiğini düşünürlerdi. Bir taksiye atlayıp uzaklaştığını da akletmeleri mümkündü.

Tezgâhtar önüne üç ayrı renkte üç ayrı model sermişti. Külotlar hakkında izahat da veriyordu ama Nur'un ne onu dinleyecek ne de anlayacak hali vardı. Sadece aptal aptal külotlara bakıyordu.

"Galiba bir seçim yapamadınız, üçü de çok hoş." Kız böyle demişti.

"Evet cidden öyle" diye fısıldayabildi zar zor Nur.

"Beğendiyseniz üçünü de alın."

Nur'dan ses çıkmadı.

"İsterseniz bir de eşinizin fikrini alın."

Genç kadın irkildi. Tezgâhtar kız komiseri kocası sanmıştı anlaşılan. Nur içinden lanetler okudu. Sıkıntılı bir andı, hem utandı, hem sarsıldı. Komiserin bu ana şahit olmasını istememişti. İçinden tezgâhtara bozuldu da, onu kocası sanmasına hiddetlendi. Ama sonra haksızlık yaptığını anladı. Bu dükkâna ne sebeple girdiklerini nereden bilebilirdi ki kız?

İnşallah söylediğini komiser duymamıştır, diye geçirdi içinden. Artık bu konuşmadan sonra Nihat'a da bakamıyordu.

Fakat bir şey fark etti; komiser kendisinin dışardan görünmemesi için tam yanına geçerek bütün vücuduyla onu kamufle etmeye başlamıştı, uzun boylu ve yapılı biriydi, şimdi kollarını da bedenine dayamış ve pasajın içinden geçen birinin kendisini görmemesi için onun zayıf bedenini gölgelemişti.

Nur, komiserin bu optiğinin ne anlama geldiğini anladı. Titremeleri geri dönmüştü. Dizlerinin bağı kesildi yeniden. Kara gözlüklü belâ şu an pasajın içinde onu arıyor olmalıydı. Belki de tam dükkânın önündeydi.

Ve Nihat'ın yanı başındaki varlığına rağmen korkuyordu.. "Acele etme sevgilim. Yavaş yavaş hareket et. Pişman olacağın bir rengi seçme. Nasıl olsa zamanımız bol" demişti komiser.

Mesajı anlamıştı Nur. Adamların pasaja girdiklerini ihsas ediyordu Nihat.

Hatta komiserin tezgâhtar kızın şüphesini çekmemek için kendisine "sevgilim" diye hitap etmesine

bile şaşmamıştı. Bir oyun oynuyorlardı, tatsız ve dehşet verici bir oyun, ama bu kelime oyunun bir parçasıydı.

Nur bakışlarını önündeki külotlardan ayıramadı.

Bakışları sabitleşmiş, sırtı kamburlaşmış, dışardan görünmemek için adeta Nihat'ın gölgesine sinmişti.

Kalbi duracaktı sanki. Her an gümbürtü kopacağını, dükkânın otomatik silahlarla taranacağını, içeriye camlar kırılarak kurşunlar yağacağını düşünüyordu.

Hareketsizliği devam etti. Sanki tezgâhtar kız da sıkılmış gibiydi. "Evet," diye sordu. "Hangisinde karar kıldınız?" Artık üçünü birden almayacaklarını anlamıştı.

"Bilemiyorum" diyebilirdi Nur. "Henüz bir karar veremedim."

"Şu kırmızı fena değil" dedi Nihat. "Onu alabilirsin sevgilim."

Kırmızı iç çamaşırından hoşlanmazdı Nur. Ona fazla seksi, yavan ve ilkel gelirdi kırmızı. Dayanamayarak yeşil gözlerini komiserine çevirdi ağır ağır. Acaba bu seçim şuuraltı da olsa gerçek beğenisi miydi komiserin? Böyle bir anda aklından geçenler için utandı ama daha önemlisi Nihat kendisini bir tercihe yönelttiğine göre tehlike geçmiş miydi acaba? Ayrıca mizansen gereği bile olsa, komiserin kendisine sevgilim, diye hitap etmesi kulağına çok ters gelmişti.

Yüzüne baktı ve o an komiserin kesinlikle külotların rengiyle uğraşmadığını anladı. Başını çevirmiş pasajın içini tetkikle meşguldü.

Tezgâhtar, "Tamam mı, kararınız bu mu?" diye sordu.

"Evet" dedi Nur.

Kız paketi hazırlamak ve torbaya koymak için yanlarından uzaklaşınca Nihat kulağına eğilerek, "Sanırım pasajın içine bakıp çıktılar, siz burada biraz daha oyalanmaya bakın, ben dışarıyı bir kolağan edeceğim" diye fısıldadı. Nur anladım dercesine başını sallarken komiser, "Az evvel size sevgilim diye hitap ettiğim için de beni bağışlayın, şartların gereği idi" dedi. Nur sesini çıkaramadı. Akli karmakarışıktı.

Nihat pasajın içini ve dışını kontrol etmeye çıkınca genç kadın birden yalnız kalmanın ürkekliğini yine bütün benliğinde hissetti. Komiser bir güvence, kendisi için bir teminatı; gerçekten de onun yanında kendini emniyette hissediyordu. Ve o an yaşamın böyle devam edemeyeceğini anladı, mutlak bir çözüm gerekiyordu; hayatı boyunca bu stress altında yaşayamazdı. Ölüm korkusu ile birlikte yaşamak kaldıramayacağı kadar ağır bir gerginlikti. Külotun ederini tezgâhtara öderken bakışları kıza takıldı.

Kız garip garip kendisini süzüyordu. Bu kararsız tuhaf çifti yadırgamış olmalıydı.

Dakikalar geçmeyi bilmiyordu. Nihat bir türlü dönmemişti. Bu defa komiseri merak etmeye başladı. Kızın tedirgin bakışları da hâlâ üzerindeydi.

"Eşimi burada beklememde bir mahzur var mı?" diye sordu.

Tezgâhtar omuzlarını silkti. "Hayır, yok" dedi.

Nur yan taraftaki boş tabureyi işaret ederek, "Biraz oturabilir miyim?" diye sordu. Dizlerinin titremesi dayanılır gibi değildi.

"Buyrun oturun."

Genç kadın adeta çöktü tabureye.

"Rahatsız mısınız?"

"Biraz" diyebildi Nur.

Kız sırnaşık bir şekilde gülümsemişti.

"Yoksa hamile misiniz?"

Hay Allahım, diye geçirdi içinden, nereden de gelmişti şimdi bu aklına. "Hayır" dedi.

Kız düşündüğünün haklı çıkmadığına eseflenmiş gibiydi, ama rahatsızlığının sebebini de bir daha sormadı.

Tehlike geçmiş olsa Nihat dönerdi, acaba niye gecikmişti? Yoksa adamlar hâlâ dışarda kendisini aramaya devam mı ediyorlardı?

Bir yandan huzursuzlukla kıvrılırken, bir yandan da kendisinin de şaştığı bir şekilde, az evvel kızın yaptığı yakıştırmayı düşünmeye başladı. Tezgâhtar komiseri kocası sanmıştı. Olacak şey değildi. Nihat'ı kendisine nasıl eş olarak yakıştırabilirdi bu sersem kız? Aptal, diye homurdandı.

Olabilir miydi yoksa? Hayretle başını iki yana salladı. Şu sırada düşündüğüm şeye bak, diye söylendi içinden. Canıyla uğraşırken aklına ne abuk sabuk düşünceler geliyordu. Sonra daha da rahatsız oldu; bu sabah evden çıkarken niye daha itinalı giyindiğini, niçin aylardır ilk defa makyaj yaptığını anımsadı.

Sırf kendi kişiliğine olan saygısından mıydı? Hayır, sadece ondan değildi; kendi kendini aldatmanın anlamı yoktu. Belki sokakta komiseri görürüm, diye makyaj yapmıştı. Bu kadınlığının zaafi, diye homurdandı.

Beğenildiğini hisseden her kadın bu duyguya kapılabilirdi. İçinde bir eziklik hissetti, hatta daha da ileri giderek Tolga'ya ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Komikti. Bunun ihanetle ne alakası olabilirdi? Sadece o gün biraz daha bakımlı, biraz daha güzel görünmek istemişti, hepsi o kadar. Ve bu her kadının hakkıydı.

Vıcdanındaki eziklikle mücadele ederken birden dükkânın kapısında Nihat'ın belirdiğini gördü. Kendisine eliyle gelmesini işaret ediyordu. Nur kıza teşekkür bile etmeden dükkândan çıktı.

Pasajın içi kalabalıktı, bir yığın insan dükkânların vitrinlerine bakarak zaman öldürüyorlardı. Çoğu erkekti ve Nur günün bu saatinde bu kadar işsiz güçsüz insanın sokaklarda ne aradığını düşündü.

Nihat hafifçe kolundan tutunca bu defa aklından geçen düşüncelerden olsa gerek Nur gayri ihtiyari irkil-di. Kolunu çekmedi ama adamın temasının bir an önce kesilmesini istiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu komisere.

"Pasajın başında bir taksi bekliyor. Sizi hemen evinize götürmeliyim." A.

Nur itiraz edemedi. Ödenecek faturaları, evin ihtiyacı olan yiyecekleri almayı unutmuştu şimdi. Bir an önce kendini güvende hissedeceği evine atmak istiyordu.

"Hepsi gitti mi?"

"Sanırım. Etrafı iyice araştırdım. İkisi de ortalarda yoklar."

"Ya o bahsettiğiniz üçüncüsü?"

"Onu, gözlüklü adam peşinize düştüğünden beri kaybettim."

"Ya onlar da bizim gibi bir yere saklanmış, ortaya çıkmamı bekliyorlarsa?"

"Artık endişelenmeyin. Yanınızda bir erkek varken saldırmazlar?"

"Bundan pek emin olmayın. Polisliğinize de güvenmeyin, üniformalı memur değilsiniz, sizin polis olduğunuzu nerden anlarlar?"

"Çakal lakaplısı beni tanır. Bir zamanlar onu ben tutuklamıştım."

Nur sustu. Pasajın çıkışına geldiklerinde taksiyi gördü, arka kapısı açık olarak kaldırımın kenarında bekliyordu. İhtiyaten Nihat tekrar etrafına bakındı ve Nur'a hızla arabaya binmesini söyledi. Sonra o da yanına atlayarak kapıyı çekti. Adresi verdiler, taksi hareket etti. Bir süre sonra genç kadın aklına gelerek mırıldandı.

"Akşam Hakan'ı almak için yeniden dışarı çıkmak zorundayım."

"Onu da düşündüm. Bu akşam okuldan çocuğu ben alırım."

Nur rahatladı, derin bir nefes aldı.

"Sağolun. Size çok şey borçluyuz" diyebildi.

"Bana hiçbir borcunuz yok. Ben görevimi yapıyorum."

Nur utanarak, "Bu kadar alçakgönüllü olmaya gerek yok. Bu sizin göreviniz değil. Size gerçekten borçluyuz. Bu sabah hızır gibi imdadıma yetiştiniz. O gözlüklü adam belki de şu an beni çoktan öldürmüştü."

"Hayır" diye mırıldandı Nihat. Kesin ve kendinden emin bir tarzda.

Ses tonu genç kadını şaşırtmıştı. "Anlayamadım?" dedi.

"Bugün isteselerdi sizi rahatlıkla vurabilirlerdi. Öldürmeye girişmediler."

"Nasıl emin olabilirsiniz? Hep kalabalık yerlerdeydim, bankaya girdim, insanla dolu bir caddede yürüdüm, herhalde vurmaya kalkışacak uygun bir fırsat bulamadılar."

"Hâlâ anlamıyorsunuz Nur Hanım. Bu adamlar öyle şeylere aldırılmazlar; gözü kanlı katildir onlar, her şartta ateş edebilirler."

"Öyleyse niye vurmadılar?"

"Her halde Musa'nın bir beklediği vardır."

"Musa da kim?"

"Peşinizdeki kara gözlüklü adam."

"Tanıyor musunuz onu da?"

Komiser zoraki sırıttı. "Bütün polis camiası tanır. Ağa'nın sağ koludur. Hatta Hasan'ın ölümünden sonra Ağa'nın tahtının tek veliahtıdır diyebilirim. Küçük yaşta katil olmuştur. Acımasız köpeğin tekidir. Sanırım bu sabah sizi ilk defa gördü, tanımak istedi. Kurt gibi de zekidir. Hasan'ı sever fakat

Küçümserdi, zannedirim Ağa öncekilerin başarısızlığı üzerine sizin ailenin ortadan kaldırılması görevini ona verdi."

Nur bir anda buz kesmişti, ürkerek Nihat'a baktı. "Peki niye bu sabah bana ateş etmedi."

"Bilmiyorum. Dedim ya bu ilk karşılaşma idi. Sizi tanıdı, ama peşinize takıldığında oğlunuz yanınızda değildi. Harekete geçerse ikinizi birden ortadan kaldırmak ta istemiş olabilir."

"Ama sabahleyin Hakan'ı okula götürürken de bizi öldürebilirdi."

"Bu doğru. Neden teşebbüse geçmediğini bilmiyorum. Belki tek bir eylemle bütün aileyi ortadan kaldırmayı düşünüyordur, kocanız ve kızınız dahil."

"Neler söylüyorsunuz Nihat Bey?"

"Sadece sizi uyarmaya çalışıyorum hanımefendi. İçinde bulunduğunuz tehlikeyi anlıyasınız diye.. "

Nur arabanın arkasına büzüldü ve sonra ağzını açıp tek kelime etmedi...

* * *

Nur eve döndüğünde kızını iyi bulmuştu. Çocuğun ateşi 37 derecedeydi. Ateş sayılmazdı. Pijamalarıyla evin içinde koşuşturup duruyordu. Babası hâlâ çıkarken bıraktığı koltukta gazeteleri okumaya devam ediyordu. Bir ara faturaların ödenmesini ve gerekli alış verişini ondan rica etmeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Tansiyonu vardı ve annesi onu tek başına sokağa pek çıkarmıyordu.

Mürvet Hanım daha Nur kapıdan içeriye adımını atar atmaz, iğneleyici, ima dolu laflarına başlamıştı bile. Genç kadının zaten gergin sinirleri büsbütün gerildi, zaman zaman annesinin bu huyuna tahammül edemiyordu; konuşursa fena patlayacaktı, bir de annesi ile hır gür çıkmasın, diye hiç cevap vermemeyi yeğledi. Hele sabahki takip olayından hiç bahsetmedi. Komiser Nihat onu kapıda bırakmış ve aynı taksiyle geri dönmüştü. Taksi ücreti konusunda da hafif bir sürtüşme geçmişti aralarında. Nur para vermek istemiş ama komiser şiddetle mani olmuştu, hatta alınmıştı. O zaman fazla ısrar edememişti Nur, fakat adamın senelik iznini kullanıp onları koruması yetmezmiş gibi bir de cebinden para harcamaya kalkışması hiç hoşuna gitmiyordu genç kadının.

Bunu bir şekilde telafi etmeliyim, diye düşündü. Akşam mektep çıkışı Hakan'ı getirecekti, öyle anlaşmışlardı. Şayet annesiyle babası öğlen yemeğinden sonra giderlerse, komisere akşam yemeğine kalması için teklifte bulunacaktı.

Nur odasına girip kıyafetini değiştirirken bir süre bunun ne kadar doğru olduğunu tahlil etmeye çalıştı. Kendisine tutkunluğundan artık şüphesi olmayan bir adamı yemeğe davet etmesi acaba hoş kaçır mıydı? Ya adamcağızın aklına başka şeyler gelir veya anlamsız bir ümide kapılırsa, diye tereddüt etti.

Ama bunun kötü bir yanı yoktu. Sapanca'daki yazlık evde de birkaç defa çaya kalmıştı. Hem hava kararınca Nihat'ın bir araba içinde apartmanın karşısında nöbete kaldığını biliyordu. Hiç olmazsa bir iki saati, sıcak bir evde geçirir, rahat eder ve düzgün bir yemek yerdi.

Ama bu teklifi annesinin yanında yapmamaya kararlıydı. Annesi yaşlandıkça anlayışsız ve bir tuhaf oluyordu. Neden sonra sırtına rahat bir şey geçirip kocasıyla ilgilenmeye gitti...

Mürvet Hanımla Burhan Bey öğle yemeğinden sonra erken kalktılar. Nur da hiç biraz daha kalın, diye ısrar etmedi. Babası aslında biraz daha kalmak, torunu Hakan'ı daha fazla görmek istiyor, her zaman gelemiyoruz diye yakınıyordu. Ama Mürvet Hanım diretti, akşam saatlerinde trafik yoğunlaşıyor, vasıta bulmak zor oluyor diye erkenden kalktı. Burhan Bey de ona uymak zorunda kaldı.

Oya iyiydi, koşup oynuyordu. Nur, Hacer gitmeden önce kocasının bakımıyla uğraştı. Ona yeni gömlek giydirdi, pantolonunu değiştirdi. Annesi o gün tavuk ve pilav pişirmişti. Yanma bir de salata yaparsam yemek işi hallolur, diye düşündü.

Bir yandan da aklı oğlundaydı. Komiser Nihat'ın onu emniyetli şekilde eve getireceğinden emindi fakat çocuğu evde görünceye kadar yine de tedirginliğini üzerinden atamayacaktı. Hacer'i biraz erken savdı başından.

Salona geçti ve gazeteleri gözden geçirdi biraz.

İkide bir saate bakıyor, Hakan'ın dönüş saatini hesaplıyordu. Bir ara gözü Tolga'ya takıldı, yüreği sızladı.

Genç adam hafif başı yana eğik, beyninde oluşan tahribatın etkisiyle dalgın, o karanlık dünyasına dalmış, mutlak bir sessizlik içinde oturuyordu.

Dayanamadı yanına gitti, tekerlekli sandalyenin yanına oturdu, kocasının dizleri üzerinde duran ellerini tuttu. Hareket yetersizliğinden bu eller hafif şişti.

Usul usul ellerini okşadı, "Tolga!" diye fısıldadı dalgın gözlerine bakarak.

Genç adam ne okşayışların ne de kendisine seslenişin farkında değildi. Sabit nazarları hiç kımlıdamamıştı.

"Sevgilim" diye inledi Nur.

Sanki bir duvarla konuşuyordu. Gözleri nemlendi. Onu hâlâ seviyordu. Kısa bir an komiseri yemeğe davet etmekten vazgeçmeyi düşündü. Tamamen masumane bu davette bile bir ihanet fikrinin filizlendiğini sezinler gibi oluyordu. Nihat'ın kendisine olan ilgisini bilmese, bu davetin hiçbir kötü ya da yanlış tarafı olmazdı, ama adamın duygularını bile bile onu çağırması hataydı. Yapmamalıydı..

Sonra tüm ailenin başına gelen felâketi düşünmeye başladı. Çok büyük bir şanssızlık bu. Kocasını mahvolmuştu ve kendileri de sonu bilinmeyen bir tehdit altındaydı. Ne olacağı hâlâ meçhuldü.

Yerinden kalktı, çok çaresizdi ama bu duruma bir çare bulmalıydı. Ama aklına hiçbir kurtuluş çaresi gelmiyordu. Polis yetersiz ve çaresizdi, bunca tehdiye rağmen tek bir girişim yapılmıyordu.

Nur isyanları oynuyordu; polisin bu kadar pasif kalmasını aklı almıyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Şimdilik kendilerine tek yardım eden kişi komiser Nihat'tı. Ona güveniyordu da, becerikli ve yetenekli bir polisti. Dört gün evvelki teşebbüste ve bugün de takip sırasında tam zamanında ortaya çıkıvermişti. Lâkin bu yeterli değildi, nitekim Nermin Hanım ve oğlunun ölümünü engelleyemediği gibi bugün de taksiyle eve dönerlerken, peşindeki manyakların isteselerdi kendisini rahatlıkla vurabileceğini söylemişti. Nur çok korkmuştu o sıralar..

Gazetelerin yanına döndü, koltuğa oturdu. Saatine baktı; Hakan yarım saatten önce dönemezdi,

uzaktan kocasının tekerlekli sandalyedeki enkazını seyrederken bedeninde çaresizlik sancıları hissediyordu.

Meme uçları dimdik olmuştu, onun ellerine ihtiyacı vardı. Gözlerini yumdu, tıpkı eski günlerindeki gibi kocasının dudaklarının tüm bedeninde dolaştığını duyumsadı. Bütün vücudunu aşırı sıcaklık kapladı. Gözlerini açamadı. Kendisiyle içinden konuşmaya başladı.

Seks mi istiyorum? Hayır.. Evet, elbette istiyorum. Yapmayalı çok uzun zaman oldu. Genç ve sağlıklı bir erkeğe ihtiyacım var.. Nihat mı? Yoksa ona âşık mı oluyorum? Hayır, ne münasebet! Niye âşık olayım. Ben kocamı seviyorum. Ama bu sabah çıkarken niye makyaj yaptın? Niye bu akşam komiseri yemeğe çağırmak istiyorsun? Kendinden bile gizlemeye çalıştığın niyetin onunla sevişmek, değil mi? Bilmiyorum, belki sadece onunla olunca rahatlarım. Rezalet! Hakan'la Oya'yı unutuyor musun? Beş ay içinde tüm değerlerini yitirdin mi? Utanmıyor musun?

Ama bu yaşamın parçası, biyolojik bir ihtiyaç, yemek yemek, uyumak gibi.. Sekse ihtiyacın var. Mesele o. Seks istiyorsun.. O da var tabii..

Yumduğu gözlerini açamadı Nur.. Rüya görür gibiydi. Önce altın rengi, kenarları bulanık bir boşlukta hissediyordu kendini. Sonra o boşluk içinde uzaklarda Tolga'yı görür gibi oldu; ikisi de çırılçıplaktılar, fakat Tolga çok uzaklardaydı. Bir çayırdaki sırtüstü yattığını duyumsadı Nur. Yemyeşil otlar insan tüyü gibiydi. Dünyanın tepesindeydiler, etraf bulutlarla kaplıydı. Ilık rüzgâr güneş ışığından bile temizdi. Huzur içindeydi, uzaklardaki Tolga'nın gelmesini bekliyordu. Tolga yavaş yavaş yaklaşıyordu. Onun gelip kendisine coşkuyla sahip olacağını anladı. Bacaklarını iyice açtı. Erkeği yaklaşıyordu, geldi, geldi tam bacaklarının arasına girdi. Ama Nur hayretle irkildi, bu Tolga değil, Nihat'tı. Esmer ve kara yağız Nihat...

Gürültü duyunca gözlerini açtı genç kadın. Oya koşarak salona girmişti.. Kızından utandı adeta. Kendini bir yabancı' ile sevişirken yakalanmış gibi hissetti. Toparlanmaya çalıştı, biraz öfkelenmişti de. Kucağına oturan kızının usul usul saçlarını okşarken suçüstü yakalanmış biri gibi bakışları kocasına kaydı. Dünyadan habersiz, göz kapakları yarı kapalı uyukluyordu Tolga. Aman Allahım, diye iç geçirdi. Bu uyku hali ne kadar sürecekti? Sonsuza kadar mı?

* * *

Komiser, Hakan'ı tam zamanında eve getirdi. Çocuk bu değişiklikten çok memnundu. Güle oynaya eve daldı. Durmadan Nihat'la konuşuyordu. Annesine bir merhaba, kardeşine "nasılsın bücür?" dedi, ama iskemledeki babasına bakmamıştı bile. Nasıl olsa, onun hiçbir değişikliğin farkında olmadığını biliyordu.

Nur'un yüreği cız etti. Çocuklar değişikliklere çok çabuk ve rahatlıkla uyum sağlıyorlardı. Hakan daha şimdiden, canlı ve hareketli Nihat'a ısınmış, babasının eski günlerini unutmuştu. İnanmak zordu fakat bu bir gerçektir.

Nihat, Hakan'ı eve bıraktıktan sonra gitmek için kapıda müsaade istedi. Nur tam bir çelişkiler yumağı içindeydi; özellikle az evvel beyninde yaşadığı veya yaşattığı hayalden sonra adama yemeğe kalın teklifini götürmekte zorlanıyordu.

Komiser kapı aralığında, " İsterseniz Hakan'ı yarın sabah da ben okula götürebilirim" dedi. Nur bu teklifi hiç yadırgamamıştı.

Oğlan, "Evet, anne evet, beni Nihat Amca götürsün" demeye başlamıştı. Nur cevap vermeden önce, sordu:

"Nihat Bey bu gece de bizim kapının önünde mi nöbet tutacaksınız?"

"Evet, hanımefendi."

"Bu sizin için çok zor olmalı. Ailece size müteşekkiriz."

"Lütfen, ben sadece görevimi yapıyorum."

"Hayır, artık bunun göreviniz olmadığını biliyorum."

"Dert etmeyin, sokakta bir araba var. Onun içinde rahatım."

Nur biraz kızarak, "Hiç olmazsa akşam yemeğini birlikte yiyelim" dedi.

Komiser bu teklife şaşırmış gibi davrandı. Hemen cevap veremedi. Onları dinleyen Hakan, "Evet anne bu çok iyi fikir. Hem Nihat Amca sana çiftliğini de anlatır diye lâfa karıştı.

"Ne iftliği?"

Komiser utanır gibi, "Hakan'a Bolu'daki babamın iftliğinden bahsetmiştim de onu kastediyor" diye açıklamada bulundu.

"Evet anne. Nihat Amcanın Bolu'da büyük bir iftliği varmış. Öyle güzel bir yermiş ki.. "

Biraz daha cesaretlenen Nur, "Hadi itiraz etmeyin de bu akşam yemeği birlikte yiyelim" diyebildi.

Nihat daha fazla ısrarın kabalık olacağını kabullenerek, "Pekâlâ, sizi kıramam, teşekkür ederim" diye mırıldandı.

* * *

Yemeğe dördü oturdular. Nur daha önce Tolga'yı mutfakta doyurmuş ve kocasını daha sonra yatırmıştı. Komiser sofranın kurulması için herhangi bir yardımı olursa sevineceğini söylemiş ama genç kadın kabul etmemişti.

Garip bir heyecan içindeydi Nur. Sofraya sağlıklı yeni bir erkeğin oturmasını beş ay sonra yadırgamıştı. Nihat'ın, asla Tolga ile mukayese etmiyordu ama, ağır başlı, durgun ve insana güven veren haliyle yepyeni bir havası vardı. Bazı şeylere dikkat etti genç kadın; Nihat ll, kibar ve konuşmasını bilen biriydi, umduğundan biraz daha farklı. Mesleği ve yetişişi gereği onu biraz daha kaba, sert ve otoriter bulacağını sanmıştı. Ama hiç öyle değildi. İlk defa ses tonunun etkileyici olduğunu fark etti. Me anlatırsa anlatsın çocuklar ağzının içine bakarak dinliyorlardı onu. Çocukları oyalayacak konuları rahatlıkla bulup seçiyordu. Hatta bir ara Nur irkilerek bir gerçeği gözlemledi; sanki beş ay sonra ilk defa bir aile gibi masada toplanmışlardı ve babaları şimdi Nihat'tı. Bu gözleminden rahatsız oldu.

Hakan durmadan, "Hadi Nihat Amca, iftliği anlatsana" deyip duruyordu. Nur nihayet, "Nedir şu çiftlik meselesi?" diye sordu.

Komiser ağzındaki lokmayı bitirip kâğıt peçeteyi dudaklarına bastırırken, "Ben aslen Boluluyum" diye mırıldandı. "Yedi Gller yöresinden. Çocukluğum orada geçti. Bolu'nun yaklaşık otuz beş, kırk kilometre kadar kuzey doğusunda. Çiftlik, ormanlar arasında harika bir yerdir. Babam hâlâ orada

yaşar."

Sabırsız Hakan, "Ya annen, Nihat Amca?" diye sordu.

Bir an gözleri dalan komiser, "Annemi çok küçükken kaybettim" dedi. "Tek evlat bendim. Beni babam büyüttü. Okudum, subay olmak istiyordum, hem de bahriye subayı ama kader kısmet, sonunda polis olabildim."

Onları sessizce dinleyen Oya, yaşından umulmayan bir soru sordu: "Baban tekrar evlendi mi Nihat Amca?"

Nur hemen kaşlarını çatarak söylendi. "Oya! O ne biçim soru? Seni ne ilgilendirir?"

Komiser gülümsedi.

"Bırakın sorsun Nur Hanım. Kötü bir yanı yok." Sonra Oya'ya dönerek, "Evet, evlendi" dedi. "Üç sene evvel."

Cesaret bulan Oya aynı içtenlikle sordu, "Yeni anneni seviyor musun?"

Nihat gülümsemeye devam etti. Ama bu defaki cevabı sanki kıza olmaktan öte Nur'a yönelikti. "Babam hâlâ genç ve dinamik sayılır, yeniden evliliğine itiraz etmedim ama seçimi pek uygun değildi, yaşça kendinden çok küçük bir köylü kıızı aldı. Bu nedenle evliliğini pek onaylamadım."

Nur susuyor sadece dinliyordu. Bu defa Hakan lâfa karıştı. "Babana darıldın mı, onunla konuşmuyor muşunu Nihat Amca?"

Nur yeniden dayanamayarak müdahale etti.

"Çocuklar ne oluyor bu akşam size? Niye üstünüze vazife olmayan şeyleri konuğumuza soruyorsunuz? Bunlar sizi ne ilgilendirir? Hem böyle şeyleri sormak ayıptır."

"Bırakın sorsunlar Nur Hanım. Ben her şeyi anlatabilirim. Hayır, babama dargın değilim. Ama artık eskisi gibi çiftliğe gidemiyorum, biraz da işimin yoğunluğundan.

"Anne!" dedi Hakan. "Nihat Amca bizi o çiftliğe götürmek istiyor."

İlk defa komiser başını önüne eğdi. Hafif bir sessizlik oldu. Nur gözlerini kısarak Nihat'a baktı. Bunun ne anlama geldiğini pek kestirememişti.

"Şey..." diye kekeledi komiser. "Orası pek güvenli bir yerdir., yani., demek istiyorum ki..."

Nihat cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı. Salondaki telefon acı acı çalmaya başlamıştı. Bu gergin havayı atlatmak için Nur hızla iskemlesinden kalkarak telefona doğru ilerledi. Akli karışmıştı, galiba şimdi komiserin neden hep İstanbul dışına çıkmalarını istediğini anlıyordu..

Almacı kaldırdı, "Alo" dedi.

Sofrada bir sessizlik olmuş, hepsi telefon edenin kim olduğunu merak etmişti. Bu saatte ya annem arar ya da okul ödevini iyi anlamayan Hakan'ın arkadaşlarından biri, diye düşünüyordu Nur.

Hattın öbür ucundan ses gelince kıpkırmızı kesildi genç kadın.

Tanımadığı bir ses, "Yavrum sen misin?" demişti. Ama seste aşağılayıcı, tahkir edici bir eda vardı. Küstah, külhanbeyvari ve de saygısız..

"Pardon, anlayamadım" dedi Nur.

"Seni istiyorum yavrum."

"Kimsiniz siz?"

"Kasıkların arasındaki tüyleri gıdıklamak isteyen biri."

Nur telefonu hemen kapatmak istedi. Serserinin biri olmalıydı. Şehirde bu işlere kalkışan bir yığın telefon sapığı vardı ama bugüne kadar onları kimse rahatsız etmemişti. Bu sadece bir rastlantı mıydı, yoksa arayan onlar mıydı?

Kuşkuyla duraladı genç kadın.. Ne yapacağını bilemedi. Yapılacak tek şey hemen telefonu kapatmaktı. Ya sonra? Durmadan taciz etmeye devam ederlerse ne yapardı?

Almaç kulağında, gözleri komisere kaydı. Nihat durumu anlamış gibi kaşlarını çatmıştı. Galiba bunun sıradan bir sapık telefonu olmadığını sezinlemişti.

Hattı öbür ucundaki konuşmaya devam ediyordu.

"Bekle! Bu gece beni bekle! Seni düzmeye geleceğim. Altımda keyifle inleyecen kadın, anlıyor musun?"

Beklediğini söyle.. Beni nasıl arzuladığını anlat.. "

Nur daha fazla dayanamadı, "Rezil, serseri!" diyerek telefonu çat diye kapattı.

Yarı korkusundan, yarı hırsından tir tir titremeye başlamıştı.

Çocuklar, "Arayan kimdi anne?" diye sordular.

"Manyağın teki" diyebildi Nur. Bir süre yerinden kıımıldayamadı.

Nihat kaşları çatık, düşünceli öylece oturuyordu.

"Daha önce de böyle telefonlar geliyor muydu?"

"Hayır" diye kekeledi Nur.

Tam masaya dönüp iskemlesine otururken telefon tekrar çalmaya başladı. Hakan telefonu açmak için yerinden fırlamaya hazırlanırken, "Otur" diye bağırdı Nur. "Ben bakacağım.."

Çocuk istemeye istemeye yerine sindi.

Genç kadın arayanın aynı kişi olduğuna emindi. Kalkmaya davranırken, Nihat, "Sizin yerinizde olsam açmam" dedi.

Nur duraladı. Bir süre masanın başında ayakta kararsız bekledi. Telefon çalıyor, çalıyordu.. Asap bozucu, tiz bir ses.

Nur dayanamayacaktı, telefonun durduğu sehpaye doğru yürümeye başladı. Giderken de, "Allah kahretsin" diye söyleniyordu.

"Bir dakika" dedi komiser. "Onunla konuşmanızın bir yararı yok. Yine boş yere sinirleneceksiniz. Bir başka yol deneyelim, bakalım ne olacak."

Nihat yerinden kalkıp sehpanın yanına gitti. Nur iki arada durup komiseri seyre başlamıştı yüzünde mahcup ve tedirgin ifadeyle. Komiser kulaklığı kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi. Dinledi yalnızca.

Nur onun yüz ifadesinden arayanın da konuşmadığını anlıyordu. Nihat ısrarla susuyordu. Nedense

karşı taraf da konuşmuyordu. Oysa normal olarak telefonu genç kadının açtığını düşünerek, abuk sabuk rezilane laflar etmeleri veya tehditler savurmaları gerekirdi. Sanki hattın iki yanında bir sessizlik yarışı başlamıştı.

Nihat kolundaki saate baktı.

Otuz saniye geçti, bir dakika oldu, iki dakika oldu.

İki taraf arasındaki sinir savaşında garip ve çocuksu bir nitelik vardı. Ama Nur için hiç de öyle değildi, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

İki buçuk dakika geçti.

Nur'a bir saat gibi geliyordu. Çocuklar oturdukları yerden sessiz ve biraz da ürkmüş şekilde olanları seyrediyorlardı.

Sonunda Nihat ahizeyi yerine koydu. "Kapattı" dedi. "Hiçbir şey söylemeden mi?"

"Tek kelime bile etmeden. Ama ilk kapatan o oldu. Bence bu önemli. Ona kendi yaptığını yaparsam hoşlanmaz diye düşünmüştüm. Seni korkutacağını sanıyor. Ama sen onun aramasını zaten bekliyorsun, tıpkı onun yaptığı gibi sen de yalnızca dinliyorsun. Başlangıçta, senin konuşacağından, alo diyeceğinden emin, seni kızdırıp korkutacağını sanıyor. Fakat sen ses çıkarmadıkça, acaba bu kadın bir numara peşinde mi, diye düşünmeye başlamıştır. Belki telefonun dinlendiğini de düşünmüştür. Nitekim huylandı ve kapattı."

Nur bu izahattan pek rahatlamış değildi. Şayet arayan o canavarlar ise az sonra tekrar arayabilirlerdi. Kısık sesle, "Bütün gece diken üstünde olacağım" dedi.

"Merak etmeyin. Ben aşağıda olacağım. Şayet çok rahatsızsanız fişi çekelim."

"İyi olur" diye mırıldandı Nur.

Komiser hemen uzanarak telefonun fişini çekti. Öyle konuşmasına rağmen tekrar arayacaklarına o da emindi. Fakat çocuklar daha şimdiden ürkmeye başlamışlardı. Sesleri kesilmiş, az önceki neşeli hallerinden eser kalmamıştı. Çevrelerinde bir şeyler olduğunu hissediyorlar fakat anlayamıyorlardı derinine..

Yemeğin ondan sonraki kısmı gayet sessiz ve durgun geçti..

4

Herkes uykudaydı. Nur evin bütün ışıklarını söndürmüş sabahlığını giyerek, salonun geniş penceresinin dibinde karanlıkların içindeydi. Nefes çektikçe benek halinde ışılan sigarası karanlık salonda ateş böceği gibi yanıp sönüyordu.

Tülün yanından sokağa baktı.

Kaldırımın kenarında sokak sâkinlerinin arabaları dizi dizi park etmişti. İçlerinden birinin içinde oturan Nihat onların güvencesiydi. Perdeleri açarak aşağıya bakmaya çekindi. Komiser tarafından görülmek istemiyordu.

Sigarasını sol eline alarak ucundaki alevin aşağıdan görülmesine mani olmak istedi, uyuyamamıştı ve bir suçlu gibi hissediyordu kendini.

Bütün vücudu alev alev yanıyordu yine. Şeytani ve baştan çıkarıcı duygular benliğini sarmıştı. Bir erkeğin okşamalarına, güçlü kollarına, öpüp kendisine sahip olmasına ihtiyacı vardı. Beş aydan sonra ruhundaki fırtına gittikçe artıyordu.

Tabiatın ruhunda yarattığı bu kasırgayı bir şekilde durdurmalıydı. İstekleri ile ahlâkî değerleri çatışma halindeydi.

Sokağa yeniden bir göz attı. Nihat hangi arabanın içindeydi acaba? Göremedi.. Ama biliyordu, komiser sabaha kadar sokakta, kendileri için nöbet tutacaktı.

Uzaklaştı camın kenarından. Yatmalı, uyumaya çalışmalıydı. Ağır ağır yatak odasına gitti. Sabahlığını çıkarıp yatağa girdi usulca.

Tolga her zamanki gibi hareketsiz ve külçe gibi muntazam nefesler vererek derin bir uykudaydı. Gözlerini yumdu genç kadın. Daha bir süre uyuyamayacağını biliyordu.. Aklı karmakarışıktı.

Bugün yaşadıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünde canlandı yine. Bankadaki korkusu, peşine takılan o kara gözlüklü adam, Nişantaşı'ndaki koşuşturmaları, yemek sırasında gelen çirkin telefon ve sonrası..

Galiba sonu yoktu bu tehditlerin. Ağa'nın adamları netice alınca kadar peşlerini bırakmayacaklardı.

İçindeki isyan yeniden kabarmaya başladı. Çaresizliği kabullenemiyordu bir türlü. Ne biçim bir düzendi bu? Ailesini koruyacak, himaye edecek hiçbir kuruluş yok muydu yani? Polis neden bu kadar âciz davranıyordu? Bu adamları yakalayıp, sorguya çekip, sindiremez miydi?

Onları yakalamak için somut delil ne demektir? Bu serseri takımı ancak şiddetten anlardı..

Bu konuyu yarın Nihat'la bir kere daha tartışmaya karar verdi. Böylesine pasif kalmayı hazmedemiyordu. Gerekirse basına başvurur, tehdit altında yaşadıklarını anlatabilirdi; basın iddiaya ilgi duyarsa mutlaka o saldırganların cesareti kırılır, böyle menfur bir teşebbüse kalkışmaya cüret edemezlerdi. Aksi halde okka altına giderler, peşin suçlu kabul edilirdi. Ama bu neyi değiştirirdi? Çocukları, kocası ve kendi öldükten sonra neye yarardı? Hem bu kendi düşüncesiydi, acaba gözü dönmüş şehir eşkiyası basının baskısını ipler miydi?

Uzun süre gözleri yumulu, öylece kaldı. Sonra yavaş yavaş üzerine ağırlık bastı, kafasındaki düşüneler silikleşti ve derin bir uykuya daldı..

* * *

Galiba bu bir rüyaydı. Son zamanlarda sık sık gördüğü karabasanlardan biri..

Hep aynı şeyler..

Öldürülmek korkusu! Karanlıkta çığlıklar, gürültüler, acı acı inlemeler, her an nereden geleceği bilinmeyen düşmana karşı korkulu bekleyişler. Her gece farklı fakat özünde değişmeyen, genç kadının ruhunu karartan kâbuslar.

Az sonra titreyerek uyanacak ve kendini yatağında bulacaktı. Gürültüler hafif ve silikti ama inleme

seslerini net duyuyordu. Sanki biri yakınında boğuşuyordu. Nefes nefese..

Alnında, burnunun iki yanında, yuvarlak memelerinin arasında oluşan ter damlacıklarının süzülerek teninde akıp gittiğini hissediyordu.

Sonra müthiş bir gerçeği fark etti Nur..

Gözleri açıktı. Odanın karanlığını, koridordaki inlemeleri, kesik kesik solumaları duyuyordu hâlâ. Geç de olsa, bunun görmeye alışık olduğu kâbuslardan biri olmadığını, anladı. Bu kez gerçektir. Sahiydi herşey..

Yine de emin olamadı; düşündeki karabasanın uyanırken de devam edip etmediğini kestiremedi bir türlü.

Gözlerini kırpıştırdı, elini alnına götürerek biriken terleri sildi. Eli kendi terinden sıırılsıklam kesilmişti.

Korkuyla başucundaki komodinin üzerinde duran gece lambasını yaktı. Sarı ışık birden odayı aydınlattı. Yatağın içinde doğrularak kulaklarını dikti, etrafına bakındı.

Yatak odasının kapısı açıktı. Son zamanlarda, özellikle kocasının hastalığından sonra, kapıyı hep açık bıraktığını hatırladı. Bazı geceler çocukların ağlayarak sık sık uyandığını ve koşarak çıplak ayak yanına geldiğini anımsadı. Yoksa duyduğu inlemeler çocuklardan birine mi aitti?

Aklına başka bir ihtimal gelmiyordu.

Üzerinden yorganı atıp yataktan fırladı. Koridora doğru ilerlerken yerine mihlandı kaldı birden. Düşünde gördüğünü sandığı gürültüler gerçekse, çığlıklar ve boğuşma sesleri de duymuşta.- Yoksa evde yabancılar mı vardı?

Çocukları aklına gelince daha fazla duramadı, hızla koridora çıktı.

Karanlık, koyu bir karanlıkla kaplıydı her yer.. Hiçbir şey göremedi.. Oysa inleme sesleri, boğuk ve kuru nefesler hâlâ kulağındaydı. Şimdi bunlara körük gibi inip kalkan göğsü ve kendi nefesinin hırıltıları da karışmaya başlamıştı.

Parmakları el yordamıyla duvardaki düğmeye uzandı, butona bastı. Gündüz gibi aydınlandı dar koridor. Kimsecikler yoktu. Rahatlayamadı Nur, kulaklarında aynı sesler uğuldamaya devam ediyordu. Çılgın gibi çocuklarının yatak odasına koştu.

İkisi de derin bir uykudaydılar.

Mutlak emin olmak için bütün evi iyice aradı. Hiçbir değişiklik yoktu dairede. Ama sesleri işitmeye devam ediyordu.

O zaman sorunun kendinden kaynaklandığını acı da olsa anladı.

Yaşadığı bir karabasandı, ne var ki sadece düşünde gördüğü değil, etkisinden uyanırken de kurtulamadığı bir çöküşü bu.

Mutfaktaki iskemlelerden birine oturdu ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Artık ruhundaki bu baskıya dayanamıyordu, tam anlamıyla bitmiş, tükenmişti. Uzun uzun ağladı, asıl tedaviye muhtaç olan kendisiydi.

Bitkin, çaresiz ve çöküktü. Kurtuluş, bu beladan çıkış yolu bulamıyordu.

Mutfakta ne kadar kaldığını hatırlayamıyordu, ama iskemleden kalkarken tek çözümün gerçekten buradan uzaklaşmak olduğuna aklı yatmıştı. Doğru salona yürüdü ve pencereye gitti. Komiserin teklifini kabul edecek ve ailesini alarak İstanbul'u terk edecekti. Başka yapabileceği bir şey kalmamıştı..

Salonun ışığını yaktı ve pencereyi açtı. Sokaktaki Nihat gecenin bu saatinde ne için pencerenin açıldığını merak edecek ve kendisini gösterecekti muhakkak. Nitekim sokağın karanlığında parkeden arabaların birinden Nihat'ın fırladığı gördü.

"Ne oldu?" diye seslenen merak dolu sesini duydu komiserin.

"Lütfen biraz gelir misiniz?" diye inledi Nur pencerenin kenarından.

* * *

Nihat salonun yetersiz ışığında genç kadının iri yeşil gözlerine bakarak: "İstanbul dışına gitmeye kesin kararlı mısınız?" diye sordu.

Nur iki defa başını sallamakla yetindi.

Kısa bir an durakladı komiser. Gözlerini, ısrarla, kendisini etkileyen kadından alamıyordu. "Pekâlâ" diye mırıldandı sonunda. "Teklifim hâlâ geçerli. Sizi babamın çiftliğine götürebilirim. Oranın çok güvenli bir yer olduğu kuşkusuz. Sizin izlerinizi asla bulamazlar. Hiç olmazsa uzun süre güvende olursunuz. Yalnız..."

Nur, adamın dudaklarından çıkacak kelimeyi beklemeden, "Yalnız ne?" diye sordu. "Maddi sorun ise endişelenmenize gerek yok. Henüz paramız var. Ailece babanıza yük olmayız, gereken katkıyı yapabiliriz."

"Yanlış anladınız" diye mırıldandı komiser. "Maddi bir katkı düşünülemez bile. Babam bunu asla kabul etmez, sizi Tanrı misafiri olarak kabul edecektir."

"Şu halde?"

"Çiftlikte uzun süre kalmak zorunluluğu doğabilir. Hiç olmazsa Alkan ailesi sizden iyice ümit kesinceye kadar."

Nur titreyerek konuştu. "Benim de beklediğim bu zaten. Yaşadığım gerilime dayanamıyorum artık. Hep bir şeyler olacak, çocuklarıma ya da bana bir kötülük yapacaklar diye ödüm kopuyor. Sinirlerim çok gerildi, ruh sağlığım bozuldu. Kâbuslar görüyor, gaipten sesler işitiyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Bu halim yakında çocuklara da sirayet edecek, onların korkmalarını istemiyorum. Gerek çocuklara gerekse kocama bakabilmek için ayakta kalmam, direnç göstermem lazım."

"Sizi çok iyi anlıyorum Nur Hanım. Ama siz şehir kızımanız, çiftlikte büyük mahrumiyetlerle karşılaşacaksınız. Bu bir hafta on günlük turistik bir gezi değil. Ayrıca Hakan'ı okuldan almak zorunda kalacaksınız. Bunları göze alabiliyor musunuz?"

Nur hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Başka şansım yok."

"Doğru" diye onu tasdik eden Nihat düşünceliydi.

Bu durum bütün gerginliğine rağmen Nur'un gözü-den kaçmadı.

"Kararsız görünüyorsunuz. Oysa bize bu teklifi siz yapmıştınız" diyebildi.

"Evet hanımefendi. Beni yanlış anladınız, kararsız değilim sadece düşünüyorum."

"Neyi? Bir sorun mu var?"

"Bir değil, birkaç tane sorun var. Önce kocanızın sağlık durumu. Acaba bu yola dayanabilir mi?"

"Ama gideceğimiz yer fazla uzak sayılmaz ki. Alt tarafı Bolu'ya gideceğiz, söylediğinize göre babanızın çiftliği de 40-50 kilometre daha ilerdeymiş."

"Doğru ama kocanızın nakli problem olacak."

"Benim arabam var."

"Biliyorum ama onunla olmaz. Bize daha rahat, daha geniş bir vasıta lazım."

Nur bir an duraklayarak komisere baktı. "Nasıl bir araç?"

"Büyücek bir cip."

Nur'un kaşları çatıldı. "Böyle bir vasıtayı bulamam ki."

Nihat huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Önemli değil, ben bulurum."

"Öyleyse çok iyi olur."

"Sorun vasıtayla da bitmiyor."

"Nasıl yani?"

"Bu gidişi çok gizli tutmamız lazım."

"Elbette, herkese söyleyecek halimiz yok ya!"

"Onu demek istemedim. Anneniz ve babanız bile bilmemeli."

Genç kadın hayretle komisere baktı.

"Neden?"

"Anlamaya çalışın hanımefendi, bir maceraya atılıyoruz, en ufak bir şayia yerimizin tespiti için yeterli olur. Bu namussuzlar ortadan kaybolduğunuzu anlayınca her türlü imkânı kullanarak yerinizi tespite çalışacaklardır."

"Annem babam kimseye söylemez."

"Buna emin olamam, sizinle mutlaka haberleşmeye çalışacaklardır. Yanlış anlamayın ama o takdirde babamın çiftliğindeki insanları da tehlikeye atmış oluruz. Çünkü eninde sonunda, yerimizi bulurlar."

Nur bir an düşüncede. Ailesine haber vermeden ortadan kaybolamazlardı. Yaşlı anasının babasının sonra ne hallere düşebileceklerini tasavvur bile etmek istemedi, ama komiser de aslında haklıydı. Onları çiftliğe götürmekle başkalarının da canını riske sokuyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu. "Habersiz kaybolunca çılgına dönerler."

Nihat yeniden düşünmeye başlamıştı.

"Onlara Anadolu'da uzak bir yere gitme fikrinden hiç bahsetmiş miydiniz?"

"Hayır" diye fısıldadı Nur. "Doğrusu ciddi olarak hiç düşünmemiştim bu fikri, ama sanırım başka çarem yok."

"Öyleyse sonra onlara telefon eder, ama gittiğimiz yeri saklarız."

"Nasıl yani?"

"Mesela Bodrum'a gittiğinizi söylersiniz, bir arkadaşımızın yanına."

"Annem inanmaz. Bu şartlarda, hele bu mevsimde oraya gitmeyeceğimi bilir. Çocuğun okulu, Tolga'nın sağlığı bu durumdayken kesinlikle inanmaz. Orada yanına gideceğim bir tanıdık da yok."

Komiser itiraz etti.

"Nur Hanım annenizin inanması hiç önemli değil. Ayrıca babanız bu apar topar kaçıışı sanırım anlayacaktır."

Nur bir süre düşündükten sonra, "Belki" diye mırıldandı. "Babam ferasetli ve anlayışlı bir adamdır, umarım bana hak verir."

Komiser hiç sesini çıkarmadı.

Genç kadın yeşil gözlerini yeniden Nihat'a dikti.

"Ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Bu size bağlı. Ne zaman hazırlıklarınızı tamamlayabilirsiniz?"

"Bana hiç sormayın, bana kalsa hemen. Asıl siz ne kadarlık bir sürede gitmeye hazır olursunuz?"

Nihat güldü. "Benim hesap vereceğim kimse yok. İsterseniz şu anda bile yola çıkabilirim."

"İzniniz?" diye fısıldadı Nur. "İzninizin bitmesine daha çok var mı?"

Kısa bir an komiserin gözleri buğulanır gibi oldu.

"Onu takmayın kafanıza. Yeterince zamanım var."

"Öyleyse hazırlıklarımızı tamamlar tamamlamaz gidelim."

"Oldu. Önce bir yere telefon edip bir cip ayarlamalıyım. Rahat ve güvenli bir araç bulmamız şart."

Genç kadın sesini çıkartmadı.

Nihat telefonun yanına yürüdü, yemek sırasında çıkardığı fişi taktı ve bir numara çevirdi. Nur oturduğu yerden sessizce komiseri inceliyordu. Çok önemli bir karar verdiğinin farkındaydı. Hayatlarında önemli değişikliklere yol açacak bir karar. Fakat buna mecburdu; kocasının, evlatlarının ve kendisinin geleceği için. Başka bir çıkış yolu göremiyordu. Bir süre buradan uzaklaşmalı, bu korkunç gerilimden kurtulmalıydı.

Sessizce Nihat'ın yaptığı konuşmayı dinledi.

"Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın abi. Ben Nihat. Komiser Nihat. Sizden bir ricam olacak. Estağfurullah.. Çok önemli olmasa böyle sabaha karşı sizi uyandırmazdım. "

Genç adam kesik kesik konuşuyordu.

Telefonu kapattığında Nur'a dönüp, "Cip tamam" dedi. "Şimdi gidip aracı alacağım. Siz ne kadar zamanda hazır olursunuz?"

"İki saat bana yeterli."

"Çok iyi. O zaman güneş doğmadan buradan hareket edebiliriz. Şimdi aşağıdaki arabayı

Jeep'i aldığım yere bırakacağım. Bir saat sonra dönerim. Eşinizi tekerlekli sandalyesiyle aşağıya indiririm. Siz de o zamana kadar yanınıza alacağınız eşyaları toparlayıp, çocukları kaldırırsınız" dedi.

Nur hâlâ şaşkınlığını tam olarak üzerinden atamamıştı. Başını sallayıp, "Oldu" dedi. Komiser hızla evden çıkarken o da yanına alabileceği şeyleri bavullara doldurmak üzere yatak odasına koştu..

Yaşamında yeni bir dönemin açılacağı içine doğuyordu...

ALTINCI BÖLÜM

1

KOMİSER Nihat'ın kullandığı Toyota Land Cruiser, Boğaz köprüsünü geçerken gün yeni ağarıyordu. Yanında oturan Nur dalgın ve düşünceliydi. Başını yan cama dayamış, evden çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Tolga'yı arka koltuğa yatırmışlar, emniyet kemerlerini çaprazlama takmışlardı. Genç adam hâlâ uyuyordu. Çocuklar daha gün doğmadan uyandırılınca önce afallamışlar, ne olduğunu anlamamışlardı. Hakan nereye gideceklerini sorduğunda, annesinden, Nihat Amcanın babasının çiftliğine gidileceğini öğrenince hiçbir yorum yapmamış, habere ne sevinmiş ne de üzülmişti. Fakat genç kadın oğlunun durumu kavradığını sezinliyor ve şimdi onun için daha fazla endişeleniyordu. Çocuk mektebiyle de ilgili tek soru yöneltmemişti annesine. Oya'nın ise bir şey anladığı yoktu; zaten cipin arka koltuklarından birine oturur oturmaz, uykuya yenik düşmüştü.

Nur boş gözlerle altlarında uzanan Boğaz'ın derin ve karanlık sularına bakıyordu. Ne zaman döneleceği belli olmayan bir yolculuğa çıkıyorlardı; ayrıca onları gittikleri yerde neyin beklediğinden de habersizdi. Kendisi için mesele yoktu, her türlü şarta uyum sağlayabilirdi ama çocukların nasıl bir ortamda yaşayacakları hakkında henüz hiçbir bilgisi yoktu.

Land Cruiser köprü gişelerinden ok gibi fırlayarak yol almaya başladı. Sabahın alacakaranlığında yollar açık ve tenhaydı. Yağışsız bir gün olacağı belliydi. Seher yıldızı tepelerinde hâlâ parılıyordu. Az sonra ufkun doğusu pembe bir kızılığa büründü ve günün ilk ışıkları tepelen yaladı.

Cip yeni ve türünün en büyüklerindendi. Boş yollarda yıldırım gibi kayıyordu. Nur'u yavaş yavaş rehavet sardı.

Çok zor bir gece geçirmişti. Göz kapakları kapanır gibi oldu. Bütün bir gece durmamış, önce karabasanlarla boğuşmuş, sonra da çok kısa bir sürede, çocuklarını ve kocasını uzun bir yolculuğa hazırlamıştı.

Bir yandan arabanın klimasının sağladığı tatlı sıcaklık, bir yandan da şiddetli gerilimin etkisinden kurtulmanın verdiği rahatlama ile gevşedi. Bacaklarını uzattı, başını eline dayadı ve gözlerini kapattı. Biraz kestirmeye onun da ihtiyacı vardı.

Arabada tam bir sessizlik vardı.

Tolga ve Oya derin bir uykudaydılar. Bostancı'ya yaklaşırken Nur, Hakan'ın da uyuklamaya başladığını görmüştü. Genç kadın gözlerini kapatmadan önce son bir kere Nihat'a baktı. Gözlerini ileriye çevirmiş, pür dikkat araba sürüyordu komiser.

Genç ve güçlü bir adamdı, ayrıca da güvenilir biriydi. Nur uykuya dalarken onun yanında hep huzur bulduğunu ve kendini emniyette hissettiğini anımsadı. Sonra birden içi geçti, arabanın sallantısına rağmen uzun zamandır tatmadığı derin ve gevşetici bir uykuya daldı.

Göz kapaklarını araladığında bir rampayı tırmanıyorlardı. Güneş iyice yükselmiş tatlı bir sonbahar

havasının ılıklığı etrafı kaplamıştı. Nur doğrulup önce etrafa sonra arkaya baktı. Herkes uykudaydı. Başını çevirip Nihat'a döndü.

"Galiba çok uyudum" diye mırıldandı.

"Yeterince değil" diye fısıldadı Nihat tatlı bir gülümseme ile. "Çok yorgun ve bitap görünüyorsunuz. Biraz daha uyumaya gayret edin. Az ilerde kahvaltı edeceğimiz bir yer var. Orada sizi uyandırırım."

"Sağolun Nihat Bey. Bu kadarı bana yeter her halde."

Genç kadın biraz da utanmıştı. Yeteri kadar tanımadığı bir insan, yanında, kendileri için bu kadar iyilik yaparken, uyumaya devan*etmesi yakışık almayacaktı. Ama gerçekten öylesine yorgun hissediyordu ki kendisini, göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmış ve açık tutmakta zorlanmaya başlamıştı. Başı yeniden önüne düştü. Gerilen sinirleri şimdi yavaş yavaş gevşemiş ve rahata kavuşan bedeni uykuya teslim olmuştu.

Nihat onun önüne düşen başını görünce elinde olmadan gülümsemeye devam etti. Düzgün burnunu, hafif çıkık elmacık kemiklerini inceledi. Bunca yıldır hiçbir kadından böylesine etkilenmemişti, üzün boyuna kıya-sen biraz zayıf sayılırdı. Gözleri Nur'un önünde tuttuğu ellerine takıldı, ince uzun parmaklı ve hafif kemikliydi. Onun, idealindeki kadın olduğunu çok zaman önce anlamıştı..

* * *

Nur ikinci kez çocukların neşeli cıvıltılarıyla uyandı. Bir an nerde olduğunu anlayamadı. Hakan ile Oya gülüşerek Nihat'la konuşuyorlardı. Eğilip camdan dışarı baktı. Mavi, cam gibi bir gökyüzü gördü.

Annelerinin uyandığını gören çocuklar şimdi bağırarak konuşmaya başlamış, kahkahaları jeepin içini kaplamıştı.

"Nerelerdeyiz?" diye sordu Nur.

"Yaklaşık on dakika sonra Bolu'dayız." "Demeyin, o kadar süreden beri uyuyor muyum?" "Hiç önemli değil, çok yorgundunuz."

Genç kadının gözü ön panelin yanındaki çıkıntının üzerinde duran yarım ekmeğin içindeki iri kaşar dilimli sandviçe takıldı.

"Çocukları doyurdum" dedi Nihat.

"Demeyin? Durduk ve ben uyanmadım ha?"

"Sorun değil. Ama eşinize bir şey veremedim, daha doğrusu onu nasıl doyuracağımı bilemedim."

Nur kızardı, başını çevirip arkada kalıp gibi yatan Tolga'ya baktı. Hâlâ uyuyordu kocası. "Ben ona bir şeyler yediririm" dedi utanarak.

"Siz de karnınızı doyurun."

Komiser yavaşlayarak jeepi ağaçlar arasındaki yeşillığe soktu. Ana yoldan yirmi metre kadar içeriye girmişlerdi. Araba durunca çocuklar aşağıya atladılar ve çevrede koşuşmaya başladılar. Günün bu vaktinde etraftaki dağlar mavi ve yeşildi ve sanki her an biraz daha koyulaşıyorlardı. Çam

ağaçları dik ve heybetliydi.

Komiser de arabadan atlayarak uyuşan bacaklarını gevşetmeye çalıştı. Nur şoför mahallinin yanındaki koltuktan dışarıya çıktı. Tolga'yı saymazsa galiba yol boyunca en fazla uyuyan kendisiydi. Onun da bacakları uyuşmuş, beli ağrımişti ama yine de bu uyku epey toparlanmasına yetmişti. Tabiatın güzelliği, çocuklarının o gergin halden uzaklaşarak orman kenarında keyifle koşuşturmaya başlamaları içini rahatlattı. Land Cruiser'in yan kapısını açıp kocasına bakmak için arkaya geçerken Nihat, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu. Nur minnetle adama baktı. Zaten dün gecedan beri onlara öylesine yardımcı oluyordu ki, daha fazla ne isteyebilirdi.

"Teşekkür ederim komiser" diye fısıldadı. "Ben halledebilirim."

"Lütfen çekinmeyin, hastayı kaldırmak filan gerekiyorsa ben hazırım."

Nur'un içi sızladı bir an. Tolga'dan "hasta" diye bahsetmişti komiser, ama gerçekte hastadan da öte, yarı ölü, adeta bitkisel hayatının sınırında biriydi o. Toyota'nın arkasına geçti Jeepin ne hareket halinde olması, ne de durması Tolga'nın derin uykusunu etkilememişti. Arka kanepenin üstünde muntazam nefeslerle uyumasına devam ediyordu. Fasılalarla inip kalkan göğsü olmasa insan öldüğünü düşünebilirdi. Yüzü kireç gibi beyazdı. Nur kocasının hasta ve yorgun bedeninin yol boyunca sallantıdan daha da müteessir olabileceğini düşündü.

Dudakları hafif aralık duruyordu, uyandırıp uyandırmamakta kararsız kaldı bir an. Parmakları kocasının yüzünde dolaştı. Hiçbir tepki vermemişti Tolga. Cildi her zamanki gibi nemli değildi.

Beslenmesi tamamen gayri iradi idi, Tolga'da açlık ve tokluk kavramı kalmamıştı, uyanık olduğu zamanlar Nur ne verirse yiyordu, vermezse de istemiyordu. Şimdiye kadar, "yeter, doydum ya da daha fazla istemiyorum" gibi bir laf çıkmamıştı ağzından. Zaten son günlerde hemen hemen hiç konuşmuyor, karısının sorduğu suallere de anlamsız bakışlarla karşılık veriyordu.

Nur belki şu an onu uyandırmamak daha iyi, diye düşündü. Nasıl olsa varacakları çiftliğe az kalmıştı. Orada arabadan çıkarır, tekerlekli sandalyesine oturtur, vücudunu ovar ve temizliğine bakardı. O sırada da yiyecek bir şeyler verebilirdi. Yalnız altını kirletip kirletmediğine bakmak istedi. Cip çok yeniydi ve emanet araba olduğunu biliyordu genç kadın.

Önce hafifçe kokladı. Burnuna idrar kokusu gelmedi. Şaşırdı biraz, altına kaçırmadan bu kadar saat çişini tuttuğu hiç görülmemişti. Gerçi tedbir olarak kasıklarının arasına bez yerleştirmiş ve döşemenin üzerine de muşambasını yaymıştı ama bu sonucu beklemiyordu. Tolga, karısı altını kontrol ederken de gözlerini açmadı.

Nur hiç dokunmamaya karar vererek arabadan çıktı. Kendisini inceleyen komiserine dönerek, "Mışıl mışıl uyuyor" diye söylendi. "Zaten sanırım çiftliğe az kaldı. Onu orada doyurabilirim."

"Nasıl isterseniz."

Nur kendisine alınan sandviçi ısırmaya başladı.

"Biz çay da içtik, ama sizi uyandırmaya kıyamadığımız için maalesef sandviçinizi kuru kuru yiyeceksiniz" dedi Nihat.

"Hiç fark etmez. İyi etmişsiniz. Hakikaten uykuya ihtiyacım vardı." "Ben de öyle düşündüm."

Bakışları bir an karşılaştı. Nur nedense komiserde hâlâ tedirgin bir hal sezinler gibiydi. Nitekim Nihat, "Sizin için bir sakıncası yoksa, yola devam edelim" dedi.

Sanki bir an önce çiftliğe varmak ister gibiydi. "Tabii" diye fısıldadı Nur. "Sandviçimi cipte de yiyebilirim."

Yeniden arabanın içine doldular, Nihat arabayı hareket ettirdi.

İki şeritli otoyolda daha yüklü bir trafikle karşılaşmıştı. Komiser yavaş giden araçların kendisine yol açması için sık sık klaksonunu kullanıyordu. Sürücüler inatçılık ederlerse, insana parmak ısırtacak risklere giriyor, sollamanın yasak olduğu yerlerde onları solluyor, hatta banket yeterince geniş olduğu zaman sağlarından bile geçiyordu.

Trafiğin yarattığı engel nedeniyle hızları düşmüştü, ama tedbirsiz hareketlerin artmış olması, deminkinden bile hızlı gittikleri izlenimini veriyordu. Nur tek eliyle oturduğu koltuğun kenarına tutunmuştu. Dayanamadı, "Biraz hızlı sürmüyor musunuz?" diye sordu.

"Bir an önce çiftliğe varmak istiyorum, telâşlanmayın iyi sürücüyümdür."

"Bunu görüyorum ama yolda trafik ekipleri önümüzü kesebilir. Çok kural ihlali yapıyorsunuz."

"Aldırmayın, ben de polisim."

"Lütfen. Heyecanlanıyorum."

Nihat yavaşladı ve önünde ağır ağır seyreden arabaları sollamaktan vazgeçti. Hakan oturduğu yerden, "Vay be!" diye söylendi cılız sesiyle. "Tam filmlerdeki gibi gidiyorduk Nihat Amca. Sen polissin, niye annemin sözünü dinledin?"

Komiser gülerek dikiz aynasından çocuğa baktı ve sağ elini arkaya uzatarak onun gür saçlarını dağıttı. "Ne yaparsın evlat, burada patron o. Sözünü dinlemek zorundayız." diye mırıldandı. Yan gözle de Nur'a kaçamak bir bakış fırlatmıştı.

Genç kadın Nihat'ın söylediklerini duymazlığa geldi. Önlerinde uzanan asfalta bakmaya devam etti..

* * *

Çiftliğe yaklaşmışlardı. Land Cruiser ağaçların arasındaki dar yoldan birden düzlüğe çıkınca Nur nefesini keserek önündeki manzaraya baktı. İnanılmayacak kadar güzeldi etraf. Birbirinden oldukça mesafeli inşa edilmiş, ikisi ufak ve tek katlı, biri diğerlerinden büyük iki katlı çiftlik evleri karşılarına çıkıvermişti.

"İşte geldik!" diyen Nihat arabayı iyice yavaşlattı. Nur hayran hayran çevreye bakıyordu.

Yedi göller yöresine yakın çiftlikte derin bir sessizlik vardı. Günün bu saatinde gök masmaviydi. Bu maviliği doruklara uzanan dağların sivri tepeleri yarıyordu. Yamaçları süsleyen ormanlar ise yemyeşildi. Aşağıdaki düzlükler hâlâ sonbaharın sarı kırmızı renkleri altında uyuyorlardı. Hava tertemiz ve berraktı. Çiftlik arazisi hafif bir meyille aşağılara doğru uzanıyordu. Doğal sınırların çevresi iğne yapraklı çamlar ve mavi ladinlerle dopdolu idi. Bulutsuz gökyüzünde yükselen parlak güneş altında parıldıyorlardı. Rüzgâr sanki uyumuştü. Gepgeniş alanda hiçbir şey kımıldamıyordu, iki yırtıcı kuş dışında. Belki atmacaydılar ve onlar da çok yukarılarda sessizce daireler çiziyorlardı.

Nihat arabayı durdurdu. O da bir süre özlemle önünde uzanan manzaraya baktı. Kimse konuşmuyordu.

Nihayet direksiyona abanan komiserin sesi duyuldu.

"Bütün çocukluğum burada geçti" diye fısıldadı. "Cennet gibi bir yerdir. Belki de cennetin ta kendisi."

Sesindeki titreşimden geçmişine duyduğu özlemi çıkarmak çok kolaydı.

Nur gözlerini kırpıştırarak iki katlı çiftlik evinin ön verandasında beliren ve duran cipi iyi görebilmek için dikkatle buldukları yere bakan gölgeyi farketmişti. Zar zor görebiliyordu verandadaki kısa boylu adamı.

Nihat da oraya baktı. Sonra, "Babam" diye fısıldadı. "İhtiyar Kurt kokumuzu almış olmalı. Her halde gözleri artık eskisi kadar iyi seçemiyordur. Şimdi çiftesini alır dışarıya fırlar."

Nur biraz garipseyerek komisere baktı. "Anlayamadım? Yoksa geleceğimizi bilmiyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Nereden bilsin, ona haber vermedim ki?"

Şaşırmış hatta biraz da tedirgin olmuştu genç kadın. İrkilerek Nihat'ı süzdü.

"Şey.. " diye mırıldandı. "Ya bizi kabul etmezse?"

Komiser, Nur'a bakmadan konuşuyordu. "O ne biçim laf? Sizler Tanrı misafirisiniz."

"Hiç de öyle değiliz. Birden hiç tanımadığımız bir çiftliğe baskın halinde gelen dört insanız. Üstelik birimiz yatalak ve şiddetli bakıma muhtaç. İki de ufak çocuk. Ayrıca ne kadar kalmak durumunda olduğumuz da belli değil henüz. Keşke bir haber verseydiniz; böylece babanızın bizi kabul edip etmeyeceğini anlardık. En azından bu bir..."

Nihat birden Nur'a dönerek, "Boşuna çenenizi yorup, bunu mesele haline getirmeyin lütfen. Burada iyi kabul görüp, kendi evinizdeymiş gibi kalabilirsiniz."

"Fakat... "

"Dert etmeyin dedim."

Nur sustu. İlk defa komiserin sesinde o her zaman alışık olduğu ince ve yumuşak tonun dışında, sert, emredici, hatta biraz da sinirli bir ahenk yakalamıştı.

Nihat'ın da biraz gergin olduğunu hissetti. Sonra aklına gelen bir ihtimali düşündü.

"Buraya uzun zamandır gelmiyorsunuz, değil mi?"

"Evet öyle."

"Kaç sene oldu?"

"Hayli zaman."

"Babanız yeniden evlendiğinden beri değil mi?"

Sonra sorduğu suale pişman oldu. Bu konu kendisini hiç ilgilendirmezdi. Nihat'ın daha da sinirleneceğini sandı. Ama bu kez komiser çok daha rahat cevap vermişti.

"Evet, babamın evliliğinden sonra bu ilk gelişim."

"Gerginsiniz."

"Değilim."

"Hissettiklerinizi saklayamıyorsunuz; bunu anlayabiliyorum. Keşke buraya hiç gelmeseydik. Sizi de istemeden zor duruma soktuk."

"Yanıyorsunuz. Benimki sadece büyüdüğüm toprakları uzun bir aradan sonra yeniden görmenin ruhumda yarattığı heyecan. Özlem, sıla hasreti. Duygulandım, birden."

"Hepsi o mu? Yoksa içinizde üvey annenizi ilk defa görecek olmanın gerginliği de var mı?"

"Hayır, Güllü'yü çocukluğumdan beri tanırım."

"Yani Güllü üvey anneniz mi oluyor?"

"Evet, onunla akraba sayılırız. Buraya en yakın köydendir. Babası da babamın arkadaşı idi. Bekir Amca. Allah rahmet etsin iyi bir insandı."

Nur daha fazla sormayı uygun görmedi. Nihat ısrarla ta aşağıdaki çiftlik evinin verandasında dimdik duran kısaca boylu babasına bakıyordu. Sebebi ne olursa olsun, genç kadın, komiserin arabayı bir an evvel sürerek çiftlik evine varmayı engelleyen nedeni düşündü. Sanki şu an, Nihat çiftliğe geldiğine pişman gibi garip bir durgunluğa bürünmüştü.

Arkadan Hakan, "Neden devam etmiyoruz Nihat Amca?" diye sordu.

Komiser toparlanır gibi fısıldadı, "Bakın, bekleyin. Az sonra içeriye girip mutlaka çiftesini alacaktır. Bizi bulunduğu yerden tanıyamaz, gözleri de pek iyi görmez zaten."

"Neden?" diye sordu çocuk. "Biz kötü insanlar değiliz ki."

"Değiliz tabii Hakan. Ama babam çiftlikte yabancıları sevmez. Hele arazisi içinde pahalı bir cip görünce bizden iyice şüphelenmiştir."

Nur biraz irkilir gibi oldu. Daha Nihat'ın babasıyla tanışmadan adamın kendilerine de soğuk davranacağı hissi doğdu içine. Acaba buraya gelmekle hata mı ettik, diye yeniden düşünmeye başladı. Aksi, hırçın ve sevimsiz bir adamla karşılaşacağına emindi artık.

Komiser gözlerini babasından ayırmadan hafif meyilli tepeden aşağıya bakmaya devam ediyordu. Gerçekten de, verandadaki gölge birden seyirterek eve dalmıştı. Az sonra adamın elinde çiftleyle dışarıya çıktığını gördüler. Yine aynı yere gelmiş, bakışlarını cipe çevirmişti.

Nihat gülümsedi. "Yanılmadım işte" diye fısıldadı. "İnsan yaşlansa da değişmiyor. Şüphelendi bizden." Sonra gülümsemesine devam ederek kontağı açtı ve arabayı vitesle takarak hızla aşağıya doğru sürmeye başladı.

Çiftlik evine yaklaştıklarında Nur adamın elindeki çiftleyle kaldırıarak arabaya doğru yönelttiğini gördü; hatta bir an endişeye de kapıldı.

"Sakın sizi tanımadan ateş etmeye kalkışmasın?" diye sordu.

"Hayır, onu yapmaz. Şimdi bir an önce arazisinden çıkıp gitmemizi ihtar edecektir bize." Cip iyice eve yaklaştı ve beş metre kadar ötede durdu.

Yaşlı adam gözlerini kısmış dikkatle arabanın içindekilere bakıyordu. Önce güneşten meşinleşmiş ve kırışıklıklarla kaplanmış yüzü hiddetle geriliyordu. Fakat sonra yüzündeki hiddet birden aşırı sevince dönüştü.

İnanamıyordu sanki. Şaşkınlıkla çiftleyle verandanın ahşap korkuluklarına dayadı. Cipe doğru birkaç

adım attı. Suratındaki hayret ifadesi çok belirginleşmişti.

"Oğlum!" diye bağırdı ve kollarını açarak arabaya doğru koştu.

Motoru kapatan Nihat da arabadan atlamıştı. Nur ve çocuklar yerlerinden kımıldamadan bu buluşma sahnesini seyrediyorlardı.

Baba oğul kucaklaştılar. Önce tek kelime etmediler.

Yaşlı adam hasretle oğluna sarılmış omuzuna attığı kollarını çözmeden evladını bağrına basmıştı.

Nur bu karşılaşmanın olağandışı olduğunu sezinliyordu. Uzun süren bir hasretten çok, aralarındaki kırgınlığı sona erdiren kucaklaştığı bu.

Genç kadın kımıldamadan bu sihirli anın kendiliğinden sona ermesini bekledi.

Neden sonra yaşlı adam kollarını oğlunun boynundan çözerek, onun gözlerinin içine baktı.

"Nihayet yuvana dönebildin" diyebilirdi. Kara gözleri nemli, sesi buğulu ve titrekti. Komiser de gevşemiş, üzerindeki tedirginliği atmış gibi geldi Nur'a.

"Nasılsın baba?"

"İyiyim evlat. Ya sen?"

"Fena sayılmam."

Yaşlı adam bakışlarını oğlundan alamıyordu.

"Benim aslan oğlum" diye mırıldandı.

"Baba, misafirlerim var."

Kısa boylu, yaşına göre güçlü kuvvetli görünen adam neden sonra başını çevirerek cipin içinde oturanlara baktı.

"Başımın üzerinde yerleri var oğul. Burası senin yuvan."

Baba oğul arasındaki konuşmayı duyan Nur derin bir nefes aldı. Yaşlı adam onları kabul edecekti. Genç kadın çocuklara dönüp, "Arabadan inin" dedi.

Çocuklar biraz çekingen davranıyorlardı. Belki de adamın elinde çiftle onları karşılamalarından ürkmüşlerdi. Nur çocukları ellerinden tutarak baba oğulun yanına doğru yürüdü. Yine de üstündeki ürkekliği tam olarak atamamıştı.

Nihat, genç kadını babasına tanıttı.

"Nur Hanım. Bunlar da çocukları Hakan ve Oya. Babam Hüseyin Molu."

Yaşlı adam, "Hoşgeldiniz" dedi. Ama sesinde ürkek ve tedirgin bir hava sezinlemişti Nur. Nitekim adam kuşkulu bakışlarla süzüyordu kendini. Ne düşündüğünü hemen anlar gibi oldu. Her halde komiser şimdiye kadar çiftliğe kendileri gibi kimseleri hiç getirmemişti. Adamcağız muhtemelen onları evleneceği dul kadın ve çocukları sanmıştı. Ya da öyle bir şey..

"Baba" dedi Nihat. "Misafirlerim uzun süre burada kalabilirler. Onları en iyi şekilde ağırlamanı istiyorum."

Hüseyin Molu'nun hafifçe kaşları çatılmıştı, fakat neden uzunca bir süre çiftlikte kalacaklarını

oğluna sormadı.

"Sen öyle istiyorsan mesele yok" dedi. "Diledikleri kadar kalabilirler."

Yaşlı adam misafirlerin ellerini sıkmamıştı. Küçük Oya ise adamdan korkmuş gibi hafifçe annesinin arkasına kaçmıştı.

Hüseyin, "Hadi içeri girin, yol yorgunu olmalısınız. Güllü size yayık ayranı ikram etsin. İsterseniz çay yaptırayım" dedi.

"Bir dakika dur baba" diye müdahale etti komiser. "Arabada biri daha var."

Yaşlı adam başını çevirerek arabaya baktı ama kimseyi göremedi. Durumu anlayan Nihat, "Hasta bir adam, tekerlekli sandalyeye mahkum. Cipin içinde yatıyor."

Hüseyin Molu gözlerini kıstı.

Komiser devam etti. "Nur Hanımın beyi. Kıınıldayamayacak kadar hasta."

"Öyleyse bizim yavaşmalara haber salayım hemen onu içeriye taşıınlar. Ayrıca misafirlerimize odalar hazırlatayım. Keşke geleceğinizden daha evvel haberim olsaydı hazırlık yapardım."

"Sağol baba, ama haber verecek zamanımız olmadı. Çok ani çıktık yola."

Nur, adamın tedirgin olduğunu gayet iyi anlıyordu, fakat oğluyla uzun zamandır görüşemediği için onu kırmamaya azami gayret gösterdiğini duyumsadı. Oğlunu kırmamak için bir tür mecburiyetti bu.

"Rıfkı, Mehmet.. " diye seslendi içeriye.

Az sonra iki adam verandanın önünde beliriverdi. Komiseri tanımışlardı. Saygıyla, "Hoşgeldiniz beyim" dediler. Ama köylülere has terbiye ile misafir gelen şehirli kadına ve çocuklarına hiç bakmadılar.

Hüseyin Molu, "Arabada hasta bir konuğumuz var. Onu üst kattaki büyük odaya taşıyın, hadi" dedi. Adamlar cipe doğru yürürlerken' Nur, "Ben de size yardımcı olayım" diye peşlerinden gitti, ürkek davranan Oya annesinin peşinden ayrılmıyor, sıkı sıkı tuttuğu elini hiç bırakmıyordu. Hakan ise rahatlamış, üzerindeki çekingenliği atmıktı.

Nihat Nur'un arkasından ilerleyerek genç kadına kocasının eve taşınmasında, yardımcı olmak istemişti. Adamların başında arabanın yanına gitti. Mehmet iri yarı, güçlü kuvvetli bir delikanlıydı, Tolga'yı rahatlıkla kucakladı.

Genç adam uyanmış ve boş bakışlarla etrafını süzüyor, fakat neler olduğunu hiç anlayamıyordu. Rıfkı da tekerlekli sandalyeyi almıştı. Eve girip tahta merdivenleri çıkararak kendilerine tahsis edilen odaya gittiler. Büyük ve aydınlık bir odaydı. Nur çiftlik evinde böyle bir oda bulduğuna sevindi. Odanın üç köşesinde sedirler vardı. Bir de iki kişilik büyük bir pirinç karyola. Tertemizdi içerisi. Bu kadarını beklemiyordu bile.

Tolga'yı yatağa yatırdılar. Nur hemen kocasını soymaya başlarken iki yavaşma bavulları getirmek için arabaya döndüler. Çocuklar uzun süre kalacaklarını anladıkları yeni evi meraklı gözlerle incelemeye başlamışlardı. Her şey onlara farklı geliyordu.

Nihat, "Bir süre burayı yadırgayacaksınız" dedi. "Evinizde alıştığınız konforu bulamayacağınız kesin. Ne de olsa burası köy. Şartlar biraz ilkel gelecek size. Fakat emniyette ve huzurlu olacaksınız. Etrafınızda hiçbir tehlike bulunmayacak."

"Size ne kadar teşekkür etsek azdır" diye fısıldadı Nur.

"Rica ederim. Yalnız çocuklar için ayrı bir oda yok. Yanaşmalar birazdan sedirler üzerine onlara yatak yaparlar. Bu oda uzun zamandır kullanılmıyordu."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Nur. "Her halde misafirlere ayrılan oda olmalı."

"Hayır. Annemin odasıydı."

Genç kadın komişere baktı. Onun yüzünde mahzun ve geçmişin anılarını tazeleyen izler yakalar gibi oldu. O sırada yanaşmalar cipten getirdikleri bavulları odaya bırakıyorlardı. "Başka bir emriniz var mı beyim?" diye sordular.

Nihat kocaman taş ocağı işaret ederek, "Bunu yakın" dedi. "Buraya yeterince kütük getirin, ocak hiç sönmemeli."

"Emredersiniz beyim, şimdi yakarız."

Bu arada Nur kocasını soymuş, pijamalarını giydirmiş, tertemiz çarşafın altına muşambasını sermişti. Oda henüz soğuktu, yorganlarla Tolga'yı sıkı sıkı sardı. Genç adam sanki daha da büzölmüş, yolculuğun yorgunluğu üzerine çökmüş gibiydi. Komiser, "Hepiniz biraz dinlenseniz iyi olur, sizi sonra gelir alırım."

Nur minnetle başını salladı..

Güllü taze demlenmiş çayı Nihat'a uzatırken özellikle ona bakmamaya gayret etti. Hemen hemen aynı yaştaydılar. Nihat'ın kendisini bir türlü kabullenemediğini ve geçmiş yılların buruk kırgınlığını üzerinden atamadığını anlamıştı. Ama ne olursa olsun kocasının yeniden oğluna kavuşmasının verdiği sevinçten o da memnundu.

Hüseyin Molu bağdaş kurduğu sedirde çayını yudumlarırken, "Eee oğul, söyle bakalım, kim bu konuklar, neden onları buraya getirdin? Bunların sıradan misafir olmadıkları belli, neyin nesi, kimdirler?"

"Uzun hikâye baba. Hiç açmasak daha iyi."

Yaşlı adam gözlerini kısarak sessizce oğlunu süzdü.

"O adam. felçli adam yani. Önemli biri mi?"

"Pek sayılmaz."

"Onu dağ havası alması, bal, süt, yoğurtla beslenmesi için mi buraya getirdin?"

"Hayır, baba."

"Arkadaşın, dostun mu?"

Başını salladı Nihat.

"Onu sağlığında hiç görmemiştim" dedi.

Yaşlı adamın kaşları çatılmıştı. Dikkatle oğlunu inceliyordu. Komiser yine de bir açıklama yapmak zorunda hissetti kendini.

"Beş ay kadar önce İstanbul'da bir benzin istasyonunda feci bir katliam oldu. Çılgının biri insanları öldürdü, otomobilleri havaya uçurdu. Haber var mı? Her halde gazetelerde okumuş yahut

televizyonda seyretmişindir."

Hüseyin Molu başını salladı.

"Bilirsin, buraya gazete gelmez. Gözlerim de artık televizyon seyretmeme mani. O lanet kutudan hiç hoşlanmıyorum. Bahsettiğin olaydan da haberim yok."

"Felçli adam o çatışma sırasında vuruldu. Ama olayı yaratan manyağı da vurmayı başardı."

"Yaa! Demek ki sıkı bir adammış."

"Evet öyle. Doktorlar hâlâ nasıl yaşadığına şaşıyorlar."

"Bunun senle ne ilgisi var?"

"Olaydan sonra Tolga Beyi ve ailesini polis korumaya aldı."

"Neden?"

"Çünkü öldürdüğü adam ünlü bir mafya babasının tek oğluydu. İstihbaratımıza göre adam oğlunun intikamını almaya yemin etmiş. Bir tür kan davası yani."

"Bu işle seni mi görevlendirdiler?"

"Evet."

Komiser önüne baktı bir süre, sonra yavaşça mırıldandı. "Süre bitti. Korumayı kaldırdık."

"Ve de sen onları buraya getirdin. Gözden uzak tutmak için, öyle mi?"

"Çok doğru."

"O denli âşık mısın?"

Nihat irkilerek babasına baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benle boş konuşma evlat! Daha görür görmez anladım; sen o kadına âşıksın."

"Bunu da nereden çıkardın baba, yanılıyorsun.. "

"Boşuna inkâr etme oğul. Bu saçı değirmende ağartmadık. Sen o kadına sırılsıklam tutulmuşsun."

Nihat kızardı. Hislerinin bu kadar çabuk ortaya çıkmasından rahatsız olmuştu. "Yok öyle bir şey" diye inkâra çalıştı.

"İşin o yanı beni ilgilendirmez. Artık tohuma kaçmış bir erkeksin. Şimdiye kadar çoktan evlenip, yuvan barkın olmalıydı. Lâkin iyi düşündün mü? Ne yaptığının farkında mısın? Bu kadın senin dengin değil, üstelik iki de çocuğu var."

"Baba! Lütfen konuyu saptırma! Sana öyle bir şey yok dedim."

"Beni kandıramazsın evlat. Senin ruhunu okurum. Ne de olsa aynı kanı taşıyoruz. Çocukluğundan beri aklından geçenleri bilirim. Beni yanlış anlama, sana müdahale edecek değilim. Basit ve sıradan bir çiftçiyim, senin gibi okumuşluğum da yoktur, ama hayat deneyimim beni yeterince tecrübeli kılmıştır."

"Baba!" diye sertçe müdahale etti Nihat."

"Lütfen. Lütfen bu konuda konuşmayalım. Burada keselim ve mevzuyu bir daha da açmayalım."

Tamam mı?"

Yaşlı adam omuzlarını silkti.

"Nasıl istersen. Bana göre hava hoş. Demek istediğim... "

"Lütfen baba! Yıllar sonra çiftliğe döndüğümde seninle tartışmak istemiyorum yeniden."

Güllü odanın bir köşesinde sessizce oturmuş baba-oğul arasındaki tartışmayı izliyordu.

Konunun daha da nazikleşeceğinden ürkerek yerinden kalkıp onları yalnız bırakmayı düşündü bir an. Durumu sezinleyen Nihat sertçe homurdandı.

"Otur Güllü. Münakaşa edecek değiliz. Ayrıca bu konuyu hemen şimdi ve burada bir neticeye bağlamak zorundayız. Burası artık senin de evin. Şayet konuklarımdan memnun değilseniz hemen onları başka bir yere de götürebilirim. Senin de düşüncelerini söylemeye hakkın var."

Kadın kızardı, önüne baktı.

"Baban varken bana söz söylemek düşmez" diye fısıldadı. "Öyleyse sen söyle baba. Bizi burada istemiyor musun?" Hüseyin Molu elini dizine vurdu.

"Bu ne biçim soru evlat? Seni görmeyeli gerçekten çok değişmişsin. Burası senin toprakların, seni istemiyorum düşüncesine nasıl kapılırsın. Ben senin babanım ve anladığım kadarıyla acze düşmüşsün, hangi baba, oğluna bu durumda seni istemiyorum diyebilir? Ayrıca benim endişem sadece kadınla ilgiliydi. Sizi nasıl geri çevirebilirim?"

Nihat kendini tutmaya, gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

"Her neyse, önce bazı konularda anlaşalım. Burada kalacaksak, o kadınla ilgili tek soru istemiyorum."

"Tabii oğul, sen istemiyorsan konuşmayız." "Çok iyi olur."

Hüseyin Molu sustu, yeleğinin cebinden çıkardığı kehribar teşbihini çekmeye başladı. Aklı karışmıştı. Sessizliği yine o bozdu.

"İzinli misin?"

"Evet. Senelik iznimi kullanıyorum."

"Ne kadar kalacaksın burada?"

Komiser başını öne eğdi. uzun süre soruya cevap vermedi. Sonra ağır ağır: "Polislikten istifa edeceğim" diye fısıldadı...

2

Nur dereye doğru süzülen ufak su akıntılarının aralarında kalan kayalara basarak ilerlemeye çalışırken, Nihat yüksek dağ yamaçlarının arkasına kayan güneşin çamlara akseden kızılığına bakarak seslendi, "İsterseniz artık dönelim, güneş kayboldu. Burada karanlık birden bastırır."

"Ne olur Şu dereye kadar ilerleyelim, onu görmek istiyorum. Akan suyun hışırtısı kulağıma kadar geliyor, fazla uzak olmamalı" diye yalvardı.

Komiser itiraz edemedi. Nur'un sesi ağlayan suyun sesinden çok daha hoş gelmişti kulağına. Arkadan sekerek ilerleyen genç kadına baktı. İnce ve zarıftı. Orman içinde parıldıyan bir ışık, sanki kaybolan güneşin son parıltısıydı. Onu Şimdiye kadar hiç böyle hareketli ve hayatından memnun görmemişti.

İtiraz edemedi. Değil akŐamın çökmesi, zifiri karanlık bile olsa peşinden sonsuza kadar gidebilirdi.

Nur taŐlar üzerinde sekerek yürümeye devam etti. Nihat'ın ruhunu o güne kadar hiç tatmadığı duygular kaplıyordu. Yüreği pır pır atıyordu; kalp atıŐlarından ziyade kıyıya doğru koşan dalgalarınki gibi gitgide yükselen bir gümbürtü. Sanki kalp çarpıntısını andıran gürültünün altında başka bir ses gizliydi. Titrek, bilinçaltıyla algılanabilen, garip bir titreşim.

Yamalara gizlenen güneşin son sarı ve kızıl ışıkları zaman zaman ince yapılı kadının vücudunda kırılarak oynaŐıyordu. Komiser sessizce onu takibe devam etti. O da aslında o dereye hiç varmak istemiyor, bu gidiŐin sonsuza kadar sürmesini diliyordu.

Kış bu dağlık yöreye erken gelirdi. Yirmi güne kalmaz mevsimin ilk karı düŐerdi. Daha Şimdiden güneş batınca kuru bir ayaz çıkmıştı. İkisinin de soluğu ağzından burnundan beyaz bulutuklar gibi çıkıyordu. Sert hava her iki gencin de yanaklarının hoş bir biçimde kızarmasına neden olmuştu.

Nur birden orman içindeki ufak çayırın alt sınırında durdu. Ufak dere birden karşılarına çıkmıştı. Nefis bir manzarayla karşı karŐıyaydı. Sık ağaçların yarattığı yeşil fonun önünde dumanlı, kehribar rengi ışıldayan çamlara ve önünde grl grl akan dereye bakıyordu. Burada bu kadar güzel bir tabiat bulacağını hiç düşünmemişti, ufak çayırın karşısında kalan ağaçlar, yanlarında yükselen çamlardan daha genç ve gördüler.

Nur başını çevirmeden sordu, "Bu derenin bir adı var mı?"

"Telli Sazan" dedi Nihat.

Genç kadın nefes nefeseydi.

"Ne tuhaf! Sanki balık adı gibi."

"yledir. İçinde sazan balığı bulunur. Çocukluğumda buraya balık tutmaya gelirdim."

"O yüzden mi bu adı vermiŐler?"

"Kimler?"

"Ne bileyim, yani buraya o adı verenler."

Nur hâlâ başını çevirip geriye bakmamıştı. O nedenle de Nihat'ın buruk bir Şekilde gülümsediğini göremedi.

"Dereye Telli Sazan adını ben takmıŐtım. Yıllar önce, burada avlanırken" dedi.

Nur içten bir kahkaha attı, balık avlayan o küçük çocuğun haŐarı simasını sanki karşısında bulacakmıŐ gibi geriye dönüp Nihat'ın gözlerini aradı.

Hemen arkasındaydı komiser. Yakın, çok yakın. Genç kadının uzun zamandan beri ilk defa attığı kahkaha dudaklarında donup kaldı. Gözlerindeki sıcak ve arzulu ifade sarsmıştı Nur'u.

Ürperdi bir an; erkeğin kendisini kolları arasında alarak ihtirasla öpeceğini anladı. Ama onu asıl ürperten şey bu yakınlığa tarafsız kalamayacağı ve aynı coşkuyla karşılık vereceği korkusuydu. İliklerine kadar titredi. Benliğindeki istekle, iradesi şiddetli bir çatışma içindeydi. Aklı hayır diyor, fakat kadınlığı erkeğin sarılmasını, vücudunu kollarının arasında almasını, nefesini kesinceye kadar öpmesini istiyordu.

İkisinin de gözlerinden sanki alevler fışkırıyordu. Önüne geçilmesi adeta imkânsız bir arzuydu. Nihat bir an yerinde sarsılır gibi oldu. Nur'un aklından geçenleri anlamış gibiydi. Bakışları birbirlerine kenetlenmiş tarzda birkaç saniye göz göze öylece kaldılar.

Neden sonra Nihat, "Dönelim artık" diye boğuk bir şekilde mırıldandı. "Geç kaldık."

Nur derin bir soluk alarak, bakışlarını kaçırdı.

"Haklısınız" diyebilirdi. "Geç kaldık."

Geriye dönüş sırasında tek kelime etmediler. Aralarına derin bir sessizlik girmişti.

Nur adımlarını sıklaştırdı. Bu çiftlikteki dördüncü günleriydi. Bugüne kadar herşey normal ve yolunda git-miti, ama genç kadın bundan sonra çok farklı olacağını artık hissedebiliyordu...

* * *

O gece yemekten sonra erkenden odalarına çekildiler. Çocuklar çiftlikte çok iyi vakit geçiriyorlar, sabahtan akşama kadar içeriye girmiyorlardı. Nihat onlarla kendi çocukları gibi meşgul oluyordu. Rakım, temiz hava ve oyunlarla geçen dolu günlerden sonra çocukların erkenden uykuları geliyordu. Yataklarına girer girmez derin bir uykuya daldılar. Nur ise uzun süre uyuyamadı..

Taş ocakta iri kütük parçaları sabaha kadar çatırtılarla yanıyordu. Hafif odun kokusunun dolduğu oda sıcacıktı. Genç kadının sinirleri berbattı. Bu akşam yaşadığı duygudan sonra garip bir utanç içindeydi. En fazla da kendinden utanıyordu. Böyle bir zaaf göstermemeli ve özellikle bunu Nihat'a belli etmemeliydi, ama komiser her şeyi anlamıştı. Yüzündeki ihtiras dolu bakışlara, aynen karşılık vermişti Nur, zeki adamdı Nihat; bunu hissetmemesi olanaksızdı.

Acaba gösterdiği zaaf, karşılık verme arzusu hakkında ne düşünmüştü? İçinden yemin etti, ne olursa olsun bir daha asla bu duruma düşmeyecekti. O kadar düşünceliydi ki, yanında yatan Tolga'nın bir şeyler mırıldandığını neden sonra fark etti. Gözleri irileşerek kocasına baktı.

Konuşuyordu galiba?

Hem de hırıltı halinde değil, belli ve anlaşılır kelimeler fısıldamıştı. İnanamamıştı önce, acaba yanlış mı istiyorum, diye dikkat kesildi.

Tolga haftalardır düzgün cümle kuramıyordu. Doktorlar ondan ümit kesmişlerdi artık. Ş aşırarak yatağın içinde kocasına döndü. Çiftliğe geldiklerinden beri, zor da olsa, aynı yatağı paylaşıyorlardı. Dirseğinin üzerinde doğrulup kocasının sapsarı hasta yüzüne baktı. Göz kapakları yarı aralıktı. Konuşmak için zorlanıyor gibi geldi Nur'a.

"Tolga!" diye fısıldadı.

"Nur... "

Adı gayet net çıkmıştı ağzından. Tek bir kelime. Ama anlaşılacak kadar düzgün.

Genç kadının benliğini bir sevinç dalgası kapladı. Acaba bir mucize mi oluyordu? Öyle olmasını istiyordu Nur, ama buna benzer vakaları birkaç kere daha yaşamışlar, Tolga kısa kısa konuşmuş, arkasından da mutlak sessizliğe bürünmüştü. İlk olay değildi bu, fakat yine de sevindirici, umut vericiydi. Hatta doktorların bütün söylediklerine rağmen..

"Konuş benimle hayatım" diye fısıldadı genç kadın.

Yatağın içinde doğrularak ona eğildi, ince uzun parmaklarıyla çenesinden tutarak yüzünü kendisine çevirdi. Tolga titreyen göz kapaklarını bütünüyle açmıştı. Solgun, yorgun ve müthiş bitik bir ifade vardı yüzünde.

"Tolga!" diye mırıldandı yeniden. "Bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Oda karanlıktı, fakat büyük ocakta çatırdayarak yanan kütüklerin çıkardığı kızıl alevin yarattığı aydınlık yüzlerine yansıyordu.

"Nur!" diyebilirdi tekrar kocası..

Daha önce de birkaç düzgün kelime söylediğine emindi genç kadın, fakat şaşkınlıktan daha doğrusu, ondan iniltiden başka bir şey beklemediğinden söylediklerini yeterince kavrayıp anlayamamıştı.

"Konuş lütfen, hayatım. Bir şey mi anlatmak istiyorsun?"

Yeni bir hayal kırıklığı istemiyordu Nur. Kocasının ağzından çıkan isim artık ona yetmiyordu. Gözleri yaşardı, içinden beklenmedik bir mucizenin gerçekleşmesi için dua etmeye başladı. Kimbilir, belki duaları Tanrı katında kabul edilirdi.

"Evet sevgilim, seni dinliyorum. Konuş. Konuş lütfen. Beni anlıyor musun?" dedi.

Tolga gözlerini kırptı.

Bir işaret bu. Anladığını ifade etmeye çalışıyordu.

İkinci bir sevinç dalgası benliğini kapladı genç kadının. Rastgele bir göz kırpış, bir tik değildi. Şuurlu, bilinçli reflekti. Cevap vermişti. Anlıyordu.

Ardından Tolga'nın ağzından bir kelime daha çıktı. Bir soru cümlesi..

"Neredeyiz?"

Bu zor bir soruydu. Nur nasıl cevaplandıracağını bilemedi. Akli melekeleri şayet yerindeyse durumu nasıl açıklayabilirdi kocasına? Büyük bir tehlike içinde olduklarını ve ölümden kaçtıklarını nasıl söyleyebilirdi? Böyle bir izahatın yapılması mümkün görünmedi genç kadına. Hasta için yeni bir şoka sebebiyet verebilirdi; ayrıca kendisini ne denli anlayacağından da şüphesi vardı. Akli gelip gidiyor olabilirdi.

Suskunluğu devam etti Nur'un.

"Neredeyiz sevgilim? Burayı tanımıyorum."

Tolga garipseyerek etrafına bakmıyordu şimdi.

Hayretten ağzı açık kalmıştı genç kadının. İçindeki sevinç dalgası yavaş yavaş tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Hem şuurlu bir cümleydi, hem de dört kelimeyi birbiri ardına sıralamıştı. Ayrıca ses tonundaki hayreti gayet iyi vurgulamıştı..

Nur kısa da olsa bir açıklama yapmak zorunluluğunu hissetti.

"Bir çiftlikteyiz."

"Çiftlik mi? Ne işimiz var burada? Neden evimizde değiliz?"

İliklerine kadar titredi genç kadın. Bundan daha makul bir soru beklenemezdi. "Senin için" diyebildi.

"Benim için mi? Ama neden?"

"O kazadan sonra doktorlar sana dağ havası tavsiye ettiler. Daha iyi bakılman ve bünyenin güçlenmesi için."

Aklına daha uygun bir yalan gelmemişti. Bu defa Tolga'dan ses çıkmadı, uzun uzun karısına baktı.

"Yalnız mıyız burada? Çocuklar nerede? Annene mi bıraktın?"

Bu, açılış, kurtuluş, hastalığı yenişti. Öyle olmalıydı. Nur kendini daha fazla tutamadı, sevinçten gözlerinde biriken iki damla yaş yanaklarına kaydı. Böyle dahi olsa kocasının yeniden hayata dönmesine razıydı. Galiba Tanrı büyüklüğünü ve gücünü gösteriyor, kocasını ona bağışlıyordu. Hem kim bilirdi, belki bu illetin tamamını yener, hareketsizlikten de kurtulabilirdi. Güçlü bir bünyesi vardı; bugüne kadar yaşaması bile bir mucizeydi.

"Çocuklar da yanımızda" diyebildi, "uyuyorlar şimdi."

"Yaa. Saat kaç?"

"Gece yarısı, on ikiye geliyor."

"Peki hangi aydayız?"

"Ekim sonundayız."

"Ekim mi? Temmuz da değil miyiz?"

"Hayır, hayatım."

"Demek Ekimdeyiz. Hakan okula gitmiyor mu?"

Nur onun yüzünü okşamaya devam ederken fısıldadı.

"İzin aldım. Bir süre okula gitmeyecek."

"Benim yüzümden değil mi? Beni buraya getirebilmek için."

Nur hafif hafif başını salladı.

"Şimdi bunları düşünme. Artık konuşuyorsun. Açılıyorsun. Dünyalar benim oldu. Hakan'ı da dert etme. Okula gitmemesi mesele değil, sonra telâfi eder."

Nur eğilerek kocasını alnından öptü. Teni buz gibi soğuktu.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

Tolga cevap vermemişti. Bakışlarını karısına çevirmiş, biraz boş ve anlamsız bakmaya başlamıştı. Sanki yeniden o korkunç boşluğa, eski haline geçmiş gibiydi. Nur bir an telâşa kapıldı. İstemiyordu bunu, tam ümide kapılırken, ruhunu ve hayatını çökerten o sessizliğe, ölümcül trans haline geçmesine izin veremezdi. Tolga'nın omuzlarını kavrayarak, "Sevgilim!" diye inledi.

Tolga'dan ses çıkmamıştı.

Ama Nur kocasının gözlerinde oluşan boş ve dalgın bakışları çok iyi tanıyordu. Sarstı onu. "Tolga!" diye seslendi yeniden.

Cevap yoktu.

"Hayatım, konuş benimle. Konuş lütfen. Yine o sessizliğe gömülme, yalvarırım."

Bakışları sabitleşmişti genç adamın. Şimdi kendisini görmüyor, ocağın duvara akseden kızılımtırak gölgelerine bakıyordu sadece. Sanki o korkunç sessizliğine, meçhul dünyasına yeniden çekilmiş gibiydi.

Az önce sevinçten ağlayan genç kadın, şimdi üzüntünün pençesine takılmışçasına hıçkırdı. Elinde olmadan birkaç kez omuzlarından tutarak sarstı kocasını. Sonra artık kesinlikle erişemeyeceği sessiz dünyasına çekildiğini anlayarak parmaklarını gevşetti. Nafile idi..

Bundan evvel de olduğu gibi kısa mutluluğu uçup gitmişti elinden. Gözyaşlarını silmeye çalışırken düşüncelere daldı. Acaba bir film şeridindeki gibi şuurun gidiş gelişini gösteren bu sekanslar bir iyileşme emaresi miydi? Bunu mutlaka öğrenmeliydi. Gerekirse doktorlarla yeniden görüşmeliydi. İçinde bulunduğu şartlara lanet etti, şimdilik bu çiftlik evinden ayrılamazdı da.

Yastığı sırtına çekip pirinç karyolaya yaslandı. Ne yapacağını bilemiyordu, üzgün ve çaresiz bakışlarını kocasına çevirdi tekrar. Tolga gözlerini kapamıştı. Muntazam soluklar alarak derin ve sakin bir uykuya dalmıştı.

İnanamıyordu Nur. Az evvelki kısa konuşmayı sanki başkasıyla yapmış gibiydi..

* * *

Çocukların oynaşmalarıyla uyandı.

Oya, "uyan anne, acıktım" diye üstündeki yorganı çekiştiriyordu.

Kanlanmış gözlerini kırpıştırdı ve çocuğu bırakarak hemen kocasına döndü. Bıraktığı gibi uykudaydı Tolga. Göğsü muntazam hareketlerle inip kalkıyor, hafif horluyordu. Nur onu uyanık ve kendisine bakıyor halde bulacağını ummuştu.

"Tamam, tamam kalkıyorum kızım" diye mırıldandı. Yorganı üzerinden atıp yataktan çıktı. Hafif soğumuştur oda. Ocaktaki kütükler geçmiş, ateş küllenmişti. Hemen giyinip ocağa yeni odunlar attı. Kısa zamanda ateş alevlendi.

Dün gece babalarıyla aralarında geçen konuşmaları çocuklarına anlatmamaya karar verdi. Boş ve anlamsız bir ümide kapılmalarını istemiyordu. Emin değildi henüz, fakat Tolga'nın zaman zaman zihninin ve düşünme yetisinin geri gelmesi, muhtemelen bir iyileşme belirtisi olmalıydı. Çocuklara olmasa bile bu konuyu Nihat'a açmalıydı. Hatta bir süre İstanbul'a dönmeyi dahi düşündü, ama bir karara varamadı. Çocukları yanına alarak aşağıya indi.

Alt kattaki taş mutfakta kahvaltı hazırды. Çiftlik evinde hayat erken başlıyordu. Bu sabah geç kalmışlardı. Mutfakta yalnızca Güllü vardı. Onları gülerek karşıladı.

"Uyuya kalmışız" dedi utangaç bir ifadeyle. Kahvaltıya geciktikleri için özür diler gibiydi.

"Dağ havası böyledir" dedi Güllü. "Çocuklara iyi gelecektir."

Tebessüm etmekle yetindi Nur. Baba oğul etrafta görünmüyorlardı. Nur, dudaklarının ucuna geldiği halde Nihat'ın kalkıp kalkmadığını sormadı bir türlü. Neyse ki Hakan imdadına yetişmişti. Güllü'ye, "Nihat Amca nerede?" diye sordu.

"Bu sabah erkenden ava gitti" dedi Güllü. "Ava meraklıdır. Her zaman ava gider."

Derin bir soluk aldı genç kadın. Dün gece Telli Sazan deresinin başında aralarında oluşan elektrikten beri Nihat'la karşılaşmayı hem istiyor hem de çekiniyordu. Dün geceki yemek çok sessiz geçmişti. Tüm yemek boyunca Nihat tek kelime konuşmamış, hep önüne bakıp durmuş, bakışlarını özellikle Nur'dan kaçırmıştı. Gerçi köy adetleri bir tuhaftı, nedense yemeklerde fazla konuşulmuyor, herkes sessizce yemek yemeyi tercih ediyordu. Genellikle Hakan ve Oya, alışkanlıkları icabı, yerli yersiz şeyler konuşuyor, ipe sapa gelmez sorular soruyorlardı. Hüseyin Molu bazen gülümsüyor bazen duymazlığa geliyor fakat Nihat çocukların sorularını hiç cevapsız bırakmıyordu. Onlara hep anlayışlı ve sevecen davranmıştı.

Hakan bu defa da Güllü'ye avla ilgili bir yığın soru yöneltti. Genç kadın dilinin döndüğü kadar ona cevap yetiştirmeye çalıştı. Kahvaltı bitince çocuklar sıkı giyinerek çimlerin üzerinde oynamaya çıktılar. Nur arkalarından fazla uzaklaşmamalarını ve ormana gitmemelerini tembih etti. Bu defa yanlarında Nihat olmayacaktı zira.

Sofranın kaldırılmasında Güllü'ye yardım ederken, bir yandan da tepsi içinde yukarıya çıkaracağı Tolga'nın kahvaltısını hazırladı. O ana kadar Güllü, kocasının geçirdiği kaza ve olay hakkında tek kelime sormamıştı. Tam mutfaktan çıkarken böyle bir soru ile karşılaşınca yadırgadı Nur.

Kadın samimi görünüyordu, belki böyle bir soru yöneltmesi de doğaldı. Fakat nedense Nur içinde garip bir tedirginlik hissetti. Bu soruyu kimsenin olmadığı ve mutfakta yalnızlarken sormasının altında acaba bir art niyet var mı, diye düşündü. Ama nasıl bir art niyet olabilirdi ki, vesvese benimki diye değerlendirdi. Tek şaşırdığı şey, çiftliğe geldiklerinden beri konunun ilk defa açılıyor olmasıydı.

"Aksilik işte" diye kısaca geçirdi. "O anda kocamın orada olması aksi bir tesadüf, hepsi o kadar.."

"Doğru" diye başını salladı Güllü.

Tepsiyi alan Nur merdivenlere doğru yürürken arkasından kadının da geldiğini görünce duraladı bir an. Güllü şimdiye kadar kaldıkları odaya hiç girmemişti. Dönüp kendisine baktığını görünce Güllü bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Yanaşmalar bugün Hüseyin'le gittiler. Sence mahzuru yoksa odayı bugün ben temizleyeceğim."

"Sen hiç zahmet etme. Artık misafir sayılmayız. Odayı ben de temizleyebilirim."

"Olmaz öyle şey. Hüseyin de Nihat da duyarlarsa sonra çok kızarlar bana."

"Merak etme, ben söylemem."

Nur nedense kadının bu ısrarından memnun kalmamıştı. Dikkatle yüzündeki meraklı ifadeyi süzdü. Belki kabalık olacaktı ama dayanamadı, "Kusura bakma" dedi. "Kocamın altını temizleyeceğim. Anlarsın ya, felçli, altına kaçırıyor."

Güllü'nün daha fazla ısrar etmeyeceğini düşünmüştü.

"Sen bilirsin" dedi kadın. Sonra manalı bir şekilde Nur'a bakarak, "Zor olmalı" diye fısıldadı.

Zor olduğu kuşkusuzdu. Ama neyi vurgulamak istiyordu acaba? Sanki dilinin altında bir şeyler gizliyordu. Merdivenin ilk basamağında duran Nur kaşlarını hafifçe çatarak, "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Zor olan nedir?"

"Anlarsın işte. Bu yaşta yarım sayılacak bir erkekle yaşamak. Allah kimsenin başına vermesin.. "

Esasta haklıydı hiç şüphesiz, ama neden bunu söylemek gereğini duymuştu? Sırf kadınca bir önsezi ve içtenlikle duyulan bir üzüntü ifadesi miydi?

Kuşkuya kapıldı Nur. Bir an Güllü'nün gözbebeklerinde oluşan acayip ateşi yakaladı. Kıskançlık, hırs, nefret vardı bakışlarında. Belki bunu saklamaya çalışıyordu ama ne de olsa, eğitimsiz bir köylü kadınıydı o, gayretine rağmen içine gömmeye çalıştığı duygularını daha ilk cümlelerinde belli edivermişti.

Garipsedi Nur. Yanılıyor muydu acaba? Kendisini kıskanması için ortada hiçbir sebep yoktu. Şehirli kadının çiftliğe getirdiği havaya mı bozulmuştu? Yoksa kocasının aynı çatı altında bakımlı, tahsilli, farklı giyinen, farklı düşünen bir şehir kızıyla olmasını mı çekememiş-ti? Ama bu imkânsız, diye düşündü. Hüseyin Molu ile teması bile çok seyrekti. Adamı ancak yemek sırasında görüyordu. O zamanlar da konuştukları birkaç kelimeyi geçmiyordu. Daha da ötesi, yaşlı çiftçi kendisine karşı hep mesafeli ve hatta soğuk davranıyordu. Kocasından kıskanması en son akla gelebilecek ihtimal olmalıydı.

Nur birden kavradığı gerçek ile irkildi.

Onun sorunu kocası değil, Nihat'tı. Evet, Nihat. Komiserden kıskanıyordu. Ya da Nihat'ın çiftliğe getirdiği bir kadın olarak kabullenemiyordu kendisini.

Ama neden, diye geçirdi aklından. Yoksa Güllü, üvey oğluna mı âşıkı? Onu seviyor muydu? Aklına gelen ihtimalin hiç de yabana atılacak cinsten olmadığını kavradı. Güllü, Hüseyin Molu'ya kıyasla oldukça genç sayılırdı, komiserleyse akran, hemen hemen aynı yaştıydı. Belki aralarında bir zamanlar hissi bir bağ kurulmuş olabilirdi. Sonra Nihat'ın babasının evliliğine karşı çıkararak, uzun zaman çiftliğe gelmediğini anımsadı. Zaten çiftlikte yıllardır yaşamayan bir adam, başka hangi sebeple bu evliliğe karşı çıkar, protesto etmek için çiftliğe uğramaz, babasıyla ilişkisini keserdi ki? Yanılmadığını anladı. Nihat'ın ölen annesinin üzerine babasının genç bir kızla evlendiğini ve bunu onaylamadığını ileri sürmesi sadece meseleyi kamufle etmek için ileri sürülmüş bahaneydi. Doğru düşündüğüne inanmaya başladı.

İçinde hafif bir burukluk hissetti, hatta kendisi de şaştı bu duruma. Aslında Nihat'ın asla kendine uygun bir tip olmadığını biliyordu. İnce, saygılı, anlayışlı ve duygulu bir insandı Nihat, ama alt tarafı köy kökenli bir gençti. İki kültür ve yetişme farkının doğurduğu sonuçlar nasıl olsa bir yerde sırtıyacaktı. Ayrıca kendisinin Nihat'a karşı duyduğu hisleri henüz enine boyuna düşünmemişti dahi. Daha Öncesi ve dün akşam Telli Sazan'daki duyduğu hisler sadece erkeksiz kaldığı günlerin sıradan bir bunalımı idi. Onu yaşamına girecek yeni bir erkek veya seveceği, âşık olabileceği bir insan olarak hiç düşünmemişti. Bunalımlarının beyninde yarattığı bir vasıttan ileri gidemezdi o..

Merdivenlerin basamağında durup tekrar Güllü'ye baktı.

Hatta bir an acıdı kadına. Bu çiftlikte acı bir dram yaşanıyor. Bunu şu ana kadar hiç düşünmemiş, hatta aklına bile getirmemişti. Ama kadınlık duyguları ağır bastı, Güllü'nün ızdırabından buruk bir zevk aldı. Belki de erkeksiz yaşamının ruhunda yarattığı yersiz, anlamsız bir gururdu bu. Hemcinsinin de aynı sıkıntıyı çekmesini, onu üzmemişti. Şaşıyordu kendine.

Dudakları anlamlı bir şekilde gerildi. Gülümsedi. Fakat Güllü'nün sorusuna cevap vermeden dönüp merdivenleri tırmandı. Kadının arkasından gelmeyeceğine emindi artık...

3

"S..tirin ulan dümbelekler! Alay mı ediyorsunuz benimle? Ortadan kayboldular da ne demek? Uçar mı bütün bir aile?"

"Vallahi doğru söylüyorum ağam, yok oldular. Sanki sırta kadem bastılar.'. Hiçbiri yok ortada" diye inledi Çakal Tahir."

"Sus ulan Çakal, yoksa şimdi seni paralarım."

"Yaparsın ağam yaparsın, bilirim, ama söylediğim doğrudur."

Talat Alkan hiddetten dudaklarının ucunda beliren tükürükleri elinin tersiyle sildi. Tam karşısında hazırolda bekleyen üç adamına ters ters baktı. Gözlerinden ateş fişkırıyordu. En sağda duran Musa'ya çevirdi bakışlarını.

"Cilan Musa, sana güvenmiştim, sen de umutlarımı boşa çıkardın. Bu hayvanların başına seni yanlış bir bok yemesinler diye getirmişt看, kardeşinin intikamını sen alalım diye. Görüyorum ki sen de onlardan farklı değilmişsin."

Başı önüne eğik duran Musa fısıltı halinde konuştu.

"Çakal haklıdır Ağam. Bakmadık yer bırakmadık. Dün gece evi de bastık. Yoklar. Sanki yer yarılmış, yerin dibine girmişler."

"Cilan sizi gidi rezil şerefsizler! Ağanıza böyle mi hizmet edeceksiniz? Bu mu olacaktı alacağım cevap? Ne yani, tek evladımın kanı yerde mi kalacak?"

"Estağfurullah Ağam! O da ne demek? Hiç kardeşimizin kanı yerde kalır mı? Dünyanın öbür ucuna da gitseler, o namussuzu bulup bütün ailesini ortadan kaldıracacağız. Yeter ki bize biraz daha zaman tanı. Nasıl olsa izlerini bir yerde buluruz."

Talat Ağa'nın öfkesi yatışacak gibi değildi; hiddetinden elinin tersiyle masa üstünde duran içli köfte tabağını hızla itti. Porselen tabak şangırtıyla yere düşerek kırıldı.

Ağa hiddetten köpürüyordu. Yüzüne kan basmış, yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Başlatmayın ulan şimdi bana zamandan" diye bağırdı. "Ne zamanı?"

Sonra parmağıyla Çakal Tahir'le Ayı Abdül'ü işaret ederek, "Bu hayvanlar Sapanca'ya gittiklerini bile iki ayda öğrenebildiler. Daha ne kadar bekleyeceğim? Artık zaman filan yok. Kan istiyorum kan. Tek evladımın kanı yerde kalmamalı. Anladınız mı beni?"

Musa, "Anladık Ağam" diye mırıldandı. "Emrin başımız üstüne. Bize güven. Elimizden geleni yapacak, Hasan kardeşimizin kanını yerde komayacağız."

Ağa yerinden fırlayarak karşısında put gibi duran adamlarının karşısına dikildi. Hepsi başlarını önlerine eğmiş, çıt çıkarmadan fırtınanın dinmesini bekliyorlardı.

"Ulah hergele!" diye bağırdı Ayı Abdül'e. "Karı kokusunu kırk metreden alırsın; nasıl oldu da o avradı gözünden kaçırdın?"

"Ağam.. " diyecek oldu Ayı Abdül, sonra susmanın daha evla olacağını sezinleyip hemen sustu. Hangi mazereti ileri sürerse sürsün, o an kabul edilmeyeceğini biliyordu.

Talat bu defa küçümseyerek Tahir'in önünde durdu.

"Hıh.." diye homurdandı. "Pezevenk, bir de Çakal diye lâkabın vardır. İçine tüküreyim senin zekânın. Felçli bir herifle iki çocuğun işini göremedin. Ne boka yarar senin o kurnazlığın? Haybeye adın çıkmış."

Bu defa kötü kötü Musa'ya baktı.

"Ya sana ne demeli? Sana çok güvenmişim. Oğlumun ölümünden sonra benim yerime geçecek adam diyordum. Hepinizin boynu devrilsin. Cilan çoluk çocuğu bile temizleyemediniz, deyin bana, ne boka yararsınız sizler, ha?"

Aralarında en güçlü olan Musa inledi.

"Etme ağam, bizi o kadar aşağılama. Yalvarıyorum sana bize biraz zaman tanı."

"Ne zamanı ulan deyyus! Kayboldular diyorsunuz, kim bilir hangi cehenneme gittiler, belki şehri terkettiler ve sizin ruhunuz duymadı. Şimdi nereden bulacaksınız onları?"

"Buluruz ağam, dünyanın öbür ucuna da gitseler yine buluruz. Elimizden asla kurtulamazlar. Kardeşimiz Hasan'ın kanı yerde kalmayacaktır. Sana şerefimiz üzerine yemin ederiz."

Diğer ikisi aynı anda, "Ha doğrudur valla ağam" diye başlarını sallayarak Musa'yı tasdik ettiler. Talat masanın üzerinde duran silme rakı dolu limonata bardağını bir dikişte dibine kadar dikti. Hırsı hâlâ yatışmamıştı. Küt parmaklarıyla Musa'nın pahalı ceketinin klapalarına yapıştı.

"Cilan de bana, nasıl yok oldu bunlar birden?"

Musa'yı ter bastı. Burun buruna idiler ve hâlâ ateş saçan ağanın ağzından etrafa yayılan rakı kokusu genzine doluyordu. Musa kıınıdamamaya çalıştı. Ağa ile oynaşmaya hiç gelmez ve ne yapacağı da belli olmazdı. Göz ucuyla ağanın beline takılı ondörtlüye baktı. Hırsı daha da artıp gözü kararırca, hiç dinlemez silahını çeker, içlerinde en sorumlu gördüğünü o anda ibreti âlem olsun diye mıhlardı.

"Ağam gece gündüz kolluyorduk onları" diyebilirdi.

"Cilan hergeleler, özrünüz kabahatinizden de fazla. Ne yani, gözünüzün önünden dört kişi buhar olup uçtu mu?"

"Pek öyle değil ağam.. "

"Ne geveliyorsun ağzında? De hadi, açık konuş."

Musa yutkundu önce, sonra korka korka, "Bu işi bana havale ettikten sonra esaslı bir plan yaptım ağam. İyi ve başarılı bir plan. Netice alıcı, şaşmaz, temiz.. "

"Ya? Demek öyle, plan yaptın ha?"

"Evet ağam."

"Onun için mi hepsini gözünüzden kaçırıp, kaybolmalarına izin verdiniz?"

"Etme ağam, hele bir yol dinle. Kurban olam."

"Konuş bakalım" diye hırladı Talat. "Ne anlatacağın duyalım."

"Eve baskın yaparak topunu öldüremezdik. Polis zaten Tahir ile Abdül'ün o girişiminden sonra, mutlaka bizden şüphelenmiştir. Ben.. "

Ağa lafi ağzına tıkadı Musa'nın.

"Doğru" diye bağırdı. "Onu unutmuştum."

Musa'nın yakasını bırakıp Tahir'in önüne dikildi yeniden ve elinin tersiyle Çakal'ın suratına okkalı bir tokat aşketti. Sinsi bakışlı adam yerinde sarsıldı ama tek kelime etmedi. Ağa sonra da Abdül'ün bacaklarına doğru şiddetli bir tekme savurdu. Ayı Abdül o kadar güçlüydü ki adamın sert tekmesinden etkilenmemiştii, ama sus pus olup önüne baktı.

İkisinin de ağalarından yedikleri ilk dayak değildi bu.

"Hayvanoğlu hayvanlar" diye bağırdı. "Bir boku lâyıkiyle beceremezsiniz. Ne şanssız adamım be. Sizin gibi bir öküz sürüsünü beslemek zorunda kalıyorum. Allah topunuzun belasını versin. Sizin hıyarlığınız yüzünden masum bir kadınla çocuğu öldü. Bakalım huzur-u mahşerde bunun hesabını nasıl vereceksiniz?"

"Fakat ağam.. " diyecek oldu Çakal Tahir, lâkin Talat'ın kalkan elini görünce hemen sustu.

İkinci bir tokat yememek için susması gerektiğini çabuk kavramıştı.

Ağa hıncını rakıdan aldı. Ağzına biraz otlu peynir atarken limonata kadehini yarıya kadar doldurdu ve yine bir dikişte bitirdi. Musa'ya dönüp kahredici alaylı bir ifade ile, "Devam et bakalım şu planına" diye söylendi.

Musa ürke ürke, "Kadını takibe aldım. Her sabah oğlunu okula götürüyor, akşam da alıyordu" dedi.

"Bunu geç, biliyorum. Başka şeyler anlat."

"Ana oğullu apartmanlarına girişte vurmaya düşündüm ağam. O saatlerde genellikle bina تنها oluyordu. Zaten fazla kalabalık bir apartman da değildi."

"Cilan deyyus düşündün de ne halt ettin? Kuş yuvadan uçtu."

"Biliyorum ağam ama uygun bir fırsat kollamalıydım. Çünkü komiser Nihat karıyı hep gözaltında tutuyordu. Hem de adım adım."

"Cilan it, bir de yalan mı söylemeye cüret ediyorsun karşımda? Koruma kalktı."

"Hayır ağam. Bunu sana kim söylediye o yalan demiş. Komiser hep karının peşindeydi. Hatta izlerini kaybettiğimiz son akşam oğlanı okuldan bizzat o aldı."

Talat birden irkildi. Dik dik Musa'ya baktı.

"Doğru mu ulan bu?"

"Anam avradım olsun doğru ağam. Bana inanmıyorsan Çakal'a sor."

"Höst ulan! Ananını karıştırma bu işe.. "

"Yemin ederim gerçeği söylüyorum ağam."

"Dur hele. Neye o komiser karının peşindeydi?"

"Bilmiyorum ağam. Bizimkiler yanlış kadın ile oğlunu ezdiğinde de silahına sarılıp peşlerinden gelmiş, az daha yakalıyormuş da Tahir'le Abdül'ü."

Talat bir an gözlerini kıstı, "Vay orospu çocuğu vay" diye söylendi.

Ağa'nın biraz yumuşadığını gören Çakal Tahir daha tokadın kızarıklığı yanağından geçmeden, "Doğrudur ağam" diye Musa'ya destek çıktı.

Üç yardakçı da çaktırmadan derin bir nefes aldılar. Fırtınanın en zor yanını atlatmış sayılırlardı. Ağa keyfi kaçmış bir şekilde masanın arkasındaki iskemleye çöktü.

Talat'ın keyfi kaçmış gibiydi. Bardağını yeniden rakı ile doldururken konuşup bağırmaı kesti. Düşünmeye başlamıştı şimdi, üzün süre sessiz kaldı.

"Bu işi beğenmedim" dedi sonunda. "Allah kahretsin, artık kime güveneceğimizi bilmiyorum. Bana polisin korumayı kaldırdığını söylemişlerdi."

Bu defa Çakal lâfa karıştı. Yediği tokatı çoktan unutmuş gibiydi.

"Doğrudur ağam. Kadının etrafında o komiserden başka kimse yoktur. Ben de gördüm. Nihat'ı da tanırım. Bir keresinde beni o yakalamıştı. Yaman bir heriftir. Yüreği de bileği de kuvvetlidir."

"Kesin!" diye bağırdı Ağa. "Düşünmem lazım şimdi."

Buna rağmen Musa cesaretini toplayarak, "Bağışla ağa ama onları komiser kaçırmış olabilir mi? Ben öyle sanıyorum."

"Öyleyse eceline susadı demektir köpek. Bunu araştıracağım, doğru çıkarsa o herifin de leşini isterim. Talat Ağa ile aşık atmak neymiş görsün."

"İyi dersin Ağam. O ite benim de gıcığıım vardır. Emrin olursa sen onu bana bırak" diye fısıldadı Tahir.

Bir süre Ağa'dan hiç ses çıkmadı. Sonra birden top gibi gürlledi.

"Yıkılın şimdi karşımdan. Hiçbirinizin yüzünü görmek istemiyorum beceriksiz hayvanlar."

Üçü de badireyi atlattıklarını anlamışlardı. Öne Musa geçti, diğer ikisi onu takip etti; hâlâ köylerinden kalma alışkanlıkla temennah ederek ağalarını selamladılar ve Florya'daki muhteşem villanın alt katına koşar adım indiler.

Talat Alkan evinin üst katında, salonunda düşünceleriyle başbaşa kalmıştı. Oğlunun acısı her geçen gün yüreğinde biraz daha büyüyordu...

* * *

Ayı Abdül mutfığa girince fayansların üzerindeki iri kristal meyvelikten kocaman bir golden elma aldı. Elmayı dişlerken arkasından mutfığa dalan arkadaşlarına sırtarak baktı, "ucuz atlattık, değil mi? Ağa pek sinirliydi.. "

Tahir yeni hatırlamış gibi eli kızarmış yanağına gitti. Sesi çıkmadı. Fakat Musa en az ağa kadar sinirliydi. Ne var ki bu kızgınlığını ancak yukardaki salondan çıktıktan sonra gösterebilmişti. Abdül'e

dönüp, "Sansar Tevfik'e telefon et, hemen buraya gelsin" dedi. Ayı

Abdül bön bön Musa'ya baktı.

"Neden?"

"Sana ne ulan? Sen ne söylüyorsam onu yap."

İri dev adam omuzlarını silkti.

"Ben aramam. Çok istiyorsan kendin ara."

Musa'nın tepesi atmıştı.

"Emirlerime karşı mı geliyorsun?"

"Sen artık bana emir veremezsin. Ağanın karşısında ne hale düştüğünü gördük. Bundan sonra ancak ağadan emir alırım ben."

"Demek öyle? Sen canına susadın ulan it. Ben şimdi gösteririm gününü."

Musa hızla ceketinin önünü açarak belindeki silaha sarılmak istedi. Fakat Abdül aynı çabuklukla uzun kolunu uzatarak Musa'nın bileğini kavradı.

"Sakın bunu deneyim deme! Alimallah seni tavuk gibi boğarım"

Musa bileğini kurtarmaya çalıştı. Ama Ayı Abdül öylesine güçlüydü ki, beline gideri kolunu kımlıdatamadı bile.

İki erkek Hint horozları gibi dikilmiş birbirlerini süzüyorlardı. İkisinin de bakışları korkunçtu. Tahir hemen araya girdi.

"Ne yapıyorsunuz yahu?" diye söylendi. "Dellendiniz mi siz? Birbirinizi mi öldüreceksiniz? Hevesinizi başkalarına saklayın. Ağam sen uyma bu Ayı'ya, bırak boş ver, Sansar Tevfik'i ben ararım. Ayrılın kuzum.. "

İkisini de göğüslerinden itmeye çalışıyordu. Musa kendisini toparlamaya çalıştı. Tabancasını çekemezse Abdül karşısında teke tek hiç şansı olmadığını biliyordu. Tahir'in isteğini gönülsüzce yerine getiriyormuş gibi gevşedi, ama yiğitliği de elden bırakmak istemiyordu.

"Ulan Ayı! diye homurdandı. "Sen yukarıdaki ağama ve bu geceki sinirine dua et. Yoksa içini kurşunla doldururdum şimdi."

"S..ktir ulan bücür! Kendini fasulye gibi nimetten mi sayıyorsun? Artık o ağalık numaraları bana sökmez. Hasan Ağa ölünce kendini bir bok sanmaya başladın. İşte Talat Ağam, ne olduğunu az önce yukarıda gösterdi. Sen bir işe yaramayan bokun tekisin."

Musa yeniden celallenmemek için kendini zor tuttu. Ama Tahir haklıydı, bu meselenin halli şimdi olmazdı. Nasıl olsa Ayı Abdül'e gününü göstereceği gün de gelecekti. Ayrıldılar birbirlerinden. Musa ceketini çekip düzeltti, Abdül de elmasını dişlemeye devam etti. Sakinleştiklerini görünce Çakal Tahir yan odaya geçerek Sansar Tevfik'e telefon etti. Mutfağa dönünce, "Aradım ağam birazdan gelecek" dedi.

Musa yine dik dik homurdandı. "Ne demek birazdan, acele etmesini söylemedin mi deyyusa?"

"Demez olur muyum ağam, söyledim tabii."

"Hangi cehennemdeymiş?"

"Nerede olacak, Hüsam'ın kahvesinde. Pişti oynuyor."

"O da ayrı bir cinstir; partinin bitmesini bekler şimdi."

"Yok ağam yok, gönlünü ferah tut sen. Hemencecik gelir."

Musa, Talat Alkan'ın lüks villasının pahalı iç mimarlar tarafından dekore edilmiş mutfağındaki masanın etrafında dizili ince uzun sandalyelerden birine oturdu. Sinirleri tam yatışmamıştı. İki de bir burnunu çekiyordu. Moda diye uzattığı kirli sakalı oldukça seyrek olduğundan yüzüne daha genç ve çocuksu bir ifade veriyordu.

Mutfaktaki üç adam da konuşmadan bekliyordu. Belirli bir gerginlik kaplamıştı etrafı. Sansar Tevfik'in gelişini beklerlerken evin orta işlerine bakan Emine Bacı kapıda gözüktü. Hepsini şöyle bir süzdükten sonra, "Aç mısınız çocuklar?" diye sordu. "Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

Kimseden ses çıkmadı önce. Tahir sessizliği görünce, "Sağol bacı" diye mırıldandı. "Kimsenin yemeği düşünecek hali yok şimdi. Yukarıda yeterince zılgıt yedik."

Kadın onlara gülerek baktı. Baş örtüsünün ucunu yanağına sıkıştırırken, "Duydum" dedi. "Ağamızın sesi aşağılara kadar geliyordu."

Hepsi utanmış gibi başlarını öne eğdiler. Sonra Musa, kadının gözlerinin içine bakarak, "Hadi be Bacı, bana bir duble rakı versene" dedi sırtarak.

"Olmaz" dedi kadın sert bir sesle. "Ağam bu evde o zıkkımı yasakladı. İçki içmek yok. Ama yemek olarak ne isterseniz hazırlarım."

"Yapma be Bacı! Bir kadeh rakıya ihtiyacım var."

Yaşlı kadın homurdandı, "Yıkıl karşımdan be çocuk! Sana ağamın emri var dedim. Bunca yıl sonra beni işimden mi kovduracaksın? Hasan Ağam yaşıyor olsa, ona bile vermezdim."

Musa başını iki yana sallayarak söylendi. "Allah Allah. Eski köye yeni adet. Bir kadeh içsem kıyamet mi kopar?"

"Uzatma hadi, açsan bir şeyler hazırlayayım."

Musa ile Tahir'den ses çıkmadı. Ama Abdül, "Ben yerim Bacı" dedi.

"Yersin tabii" diye söylendi kadın. "Hem de fil gibi. Ne zaman toksundur ki sen? Gel, otur şuraya."

Yaşlı hizmetkârın hazırladığı en az üç kişilik yemeği Abdül silip süpürürken Musa ona tiksintiyle bakıyordu. Ayı Abdül tam yemeğini bitirirken Sansar Tevfik mutfığa girdi. Acele çağrılışının telaşı içindeydi.

"Hayırlar ola arkadaşlar" dedi. "Yeni bir durum mu var?"

"Nerede kaldın ulan hırbo, sana çabuk gel diye haber uçurduk."

Sansar, aval aval Musa'ya baktı. "Niye bağırırsın Ağam, telefonu alır almaz geldim."

"Otur şuraya" diye sertçe homurdandı Musa. "Şimdi kulaklarınızı dört açın ve beni dinleyin. Anlatacağım çok önemlidir. Sen de Ayı Abdül. Şayet benim emrimde çalışmak istemiyorsan hemen tavrımı söyle ki ben de Ağam'a bildireyim. Kararı o versin. Ben emrimdekilerden tam itaat isterim."

Ayı Abdül son lokmasını çiğnerken kısa bir muhakeme yaptı kafasında. Bu gece konunun Talat Ağa'ya açıklanması adamcağızı sadece çıldırtabilirdi. Onu uzun zamandır böyle görmemişti. Bu piç kurusunu nasıl olsa bir gün elime geçiririm, diye düşündü. Sonra, "Anlat Aşam" diye söylendi. Sanki Musa'nın üstünlüğünü kabullenmiş gibi.

Musa yanılığa düştü. Adamlar üzerindeki eski otoritesini yeniden kazandığını sandı. Sırtı içinden, güveni geri geldi.

"Şimdi size yeni planımı anlatacağım" dedi.

Masadaki üç adam can kulağı ile uzun uzun anlattıklarını dinlediler. Yarın sabah hepsine bir yığın iş düşüyordu. Musa söyleyeceklerini bitirdiğinde iskemlesinde gerindi. Yüzünde belirgin bir gülümseme belirmişti.

Kısa boylu çelimsiz Tefik dayanamadı sordu:

"Aşam neye gülersin?"

"Neye gülmeyim ulan? Şu hale bak. Kendimi sirkte çalışan hayvan terbiyecilerine benzettim. Hepimizin hayvan lakabı var. Çakal, ayı, sansar. Keşke o hayvanlar kadar da akıllı olsanız."

Tahir ile Abdül'den ses çıkmadı.

Tefik, Musa'nın ne demek istediğini pek anlamadan bön bön yüzüne bakıyordu..

4

Nur kocasının tekerlekli sandalyesini sabah güneşinin oynaştığı cam önüne doğru sürdü. Onu temizlemiş, kahvaltısını ettirmiş ve sabah görevini tamamlamıştı. Tolga yine dalgın ve kendi âlemindeydi. Nur onun yüzünü avuçlarının içine alarak ümitsizce gözlerinin içine baktı. Belki dün geceki konuşma onu daha da fazla yormuştu. Bunu bilemiyordu, muhtemelen hafızasının gelip gitmesi yıpratmış olabilirdi. Yalnız bir şey dikkatini çekti, yorgunluğuna rağmen bakışlarında bir farklılık sezindi. Konuşamamasına rağmen sanki bakışlarıyla anlatmak istediği bir şeyler vardı. Nur hissedebiliyordu bunu.

"Tolga" diye fısıldadı.

Genç adam cevap vermedi, ama bakışları biraz daha canlanmıştı sanki. "Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir hareket yoktu Tolga'da. Soruyu anladığına dair herhangi bir işaret de yapmamıştı, boş boş bakıyordu sadece.

Nur içini çekti sadece, sonra usulca az evvel taradığı saçlarını okşadı. Cevap alamayacağını anlamıştı artık. Geriye dönüp odadaki eşyaları toplamak, kirli örtüleri, kahvaltı tepsisini aşağıya indirmek üzere yürüdü. Sonra garip bir hisse kapılarak aniden geriye dönüp kocasına baktı.

Tolga bakışlarıyla onu takip ediyordu.

Duraladı genç kadın. İçinde hafiften sevinç ürpertisi hissetti. Onun bu sabah farklı olduğunu hissediyordu. Bu farkı belki kelimelerle açıklayamazdı; yine dalgın, cansız ve hareketsizdi ama

gözlerinde şuurlu parıltılar olduğuna emindi.

Ellerindekileri yere bırakıp kocasının yanına döndü. Dizlerini kırıp yere çömeldi, sağ elini avuçlarının içine aldı.

"Tolga, sevgilim.." diye fısıldadı. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" Kocası yine cevap verememişti. Ama sanki bakışları çok daha anlamlıydı. Genç kadın nazarlarını onun gözlerinden alamıyordu. "Dün geceki konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Emin olamadı, yoksa gözleri mi buğulanmıştı Tolga'nın? "Hayatım?" diye mırıldandı tekrar.

Onu zorladığının farkındaydı, ama elinde değildi. Konuşacaktı, içine doğuyordu.

"Lütfen... Lütfen biraz gayret et.. Konuşmaya çalış.. Bana bir şeyler söylemek istediğini anlıyorum."

Tolga'nın dudakları aralandı. Dili ağzının içinde dolaştı. Konuşmak için gayret sarfediyordu ama beceremedi, tüm gayretlerine rağmen sesi çıkmadı. Daha sonra genç adam ümitsizce gözlerini kapadı, başı önüne sarktı, yenik düşmüştü.

Neden sonra Nur onu daha fazla zorlamanın anlamı olmadığını kavradı; belki daha da kötü olacaktı.

"Tamam tatlım, anladım.. Zorlama kendini.. Daha sonra konuşursun, kendini daha iyi hissedince, tamam mı?"

Zaten Tolga'daki konuşma isteği tükenmişti. Düşen başını kaldırmadı bir daha. Az önceki halini görmeyen biri, onun derin bir uykuda olduğunu sanırdı.

Nur ayağa kalktı. Bu bir gelişme idi, kimse inkâr edemezdi. Şimdi olmasa bile daha sonra olacak ve kocası bu hastalığı yenecekti sonunda. Genç kadın kesinlikle inanmaya başlamıştı artık.

Şimdilik yapacağı bir şey kalmamıştı; bu uyku öğleye kadar devam ederdi, hatta uyandırılmazsa akşama kadar. Nur bir an neden bu kadar çok uyuduğunu düşündü. Yoksa aldığı bir yığın ilaçtan mıydı? Doktorlar sakinleşmesi için çok ilaç yazmışlardı, gerçi bütün prospektüsleri okumuş, çoğunun vitamin ve mineral olduğunu anlamıştı ama alt tarafı o doktor değildi, bilemezdi. Yemek sonraları altı .tane hap yutturuyordu. Ani bir kararla bu kadar çok ilaç vermemeyi kafasına koydu. Baş ucundaki ufak masanın üzerinde duran temel ilaçların prospektüslerini bir daha inceledi. Hepsinde de uyku yaratacağı uyarısı vardı. Belki de doktorlar dozun ayarlanmasında bir hata yapmışlardı. Aman Allahım diye dehşete düştü, yoksa onun uyku halini kendi elleriyle mi sağlıyordu? Öğleyin bazılarını vermemeyi düşündü. Deneyecek ve görecekti.

Kirli çamaşırlarla kahvaltı tepsisini alıp aşağıya indi. Merdivenlerde yeniden Güllü'nün bu sabahki davranışlarını anımsadı, o zamana kadar zararsız bir tip olarak gördüğü kadından şimdi birden soğumuştü. Art niyetli ve çekinilecek biriydi Güllü...

* * *

Nur dışarıya çıkarak çocuklara bakındı. Onlara fazla uzaklaşmamalarını tembih etmişti ama ikisi de ortalarda görünmüyorlardı. Genç kadın bakışlarını etrafta dolaştırarak çocuklarını aradı. Gözlerini kısarak çiftliğe yakın mesafedeki tek katlı binalara baktı.

Buraya geleli beş gün olduğu halde henüz oralara gitmemişti. Hüseyin Molu'dan binalardan birinde çiftlik personeli olan beş kişinin yattığını öğrenmişti. Diğeri ise bir tür ambar gibi kullanılıyordu.

"Hakan, Oya" diye seslendi.

Çocuklar herhalde uzaklaşmış olmalıydı. Sesi etrafta yankılandığı halde cevap alamadı, uzaktaki tek katlı kulübe benzeri yapılar birbirine yakındı. Güneş, dağların sivri tepelerine tünemişti. Parlak sarı ışığı arkada yükselen kesif ormanın karanlık çamları arasında kayboluyordu. Kayadan oluşan en yüksek doruklar günün öğleye yaklaştığını gösteren alev gibi ışıpta sarı ve pembe renklere bürünmüşlerdi. Alabildiğine geniş ormanın sık ağaçları dizi dizi aşağıya, ahşap kulübelere kadar iniyordu.

Etraf sessiz ve huzur doluydu. Çiftlik cennet gibi bir yerdi. Fakat nedense buraya gelişinin beşinci gününde Nur huzursuzluk duymaya başlamıştı. Bu huzursuzluğu doğuran bir yığın sebep vardı; Tolga'nın iyileşme belirtileri, konuşma çabası en önemli etkendi. Onu tekrar doktorlara muayene ettirmeliydi. Hakan okulundan kalmıştı ve en önemlisi Nihat'ın durumuydu. Komiserin artık kendisine âşık olduğuna adı gibi emindi. Bu şartlar altında burada kalması ne ölçüde doğru olabilirdi. Bu kendi hatam, diye düşündü. Genç adamın bu duygularını sezindiği halde buraya gelmişti. Ama başka çaresi var mıydı? Nihat'ın teklifine denize düşen birinin yılanı sarılması gibi yaklaşmıştı. İstanbul'da kalmak, kurulu düzeni devam ettirmek cinnetti. Ağa denilen adam tüm ailesini ortadan kaldıracaktı.

Titreyerek derin derin soluk aldı. Temiz dağ havasını içine çekti. Buraya gelmekle belki hata etmişti ama başka çaresi de yoktu. Gelişlerinin ertesi günü annesine ettiği telefonu hatırladı. Kadıncağız beyninden vurulmuşa dönmüş, ısrarla nerede olduklarını öğrenmeye çalışmıştı. Çok da korkmuştu. Onu bugün bir daha arayayım, diye aklından geçirdi. Komiser Nihat'ın ısrarları anlamsızdı, annesi gevezelik edip kimseye nereye gittiklerini anlatmazdı, çocuk muydu yaşlı kadın? Hiç olmazsa anasıyla babasını rahatlatmak göreviydi; bir an Hakan ile Oya'nın büyüdüklerinde aynı şeyi kendisine yaptıklarını düşündü, beyni karıncalandı.

Haksızlıktı bu..

Çocukları hâlâ göremiyordu. Bir daha seslendi. Sesi çam ormanında yankılar yarattı. Yavaş yavaş sözünü dinlemeyip uzaklaştıkları için çocuklara bozulmaya başladı. Nereye gitmişlerdi acaba?

Etrafın güvenli olduğunu biliyordu ama alt tarafı ikisi de çocuktu, ormanda pekâlâ kaybolabilirlerdi. Adımlarını sıklaştırdı.

Ambar gibi kullanılan kulübe daha yakındı. Önce oraya doğru yollandı. Giriş kapısı ardına kadar açıktı.

Sadece çatının altına yakın kısımlara üç dört pencere açılmıştı.

Kapının önüne gelince bir daha seslendi. İçerden cevap gelmemişti. Anlaşılan çocuklar burada yoktu. Kapının önünde durup çekinerek içeriye bir göz attı. Belki de burası ahırdı. Yerler samanla kaplanmıştı. Gübreye benzer bir koku burnuna çarptı. İçeriye daha fazla incelemek lüzumunu duymadı. Tam geri dönüp uzaklaşacağı sıra kulağına hafif bir ses aksetti.

Ne olduğunu çıkaramadı önce. Fakat daha çok insan sesine benziyordu..

Huylandı..

"Hakan.. Oya.." Karşılık yoktu.

Duyduğu ses için belki yanıldım, diye düşündü. Dağlardan kopup gelen rüzgârın oyunu da olabiliirdi. Yine de içeriye birkaç adım atıp araştırdı.

İçerisi boş sayılabiliirdi. Sağ tarafta saman balyaları yükseliyordu. Sol tarafta kır bir at bölmesi içinde sessiz duruyordu. Her halde Hüseyin Molu'ya ait olmalıydı. Birden saman balyalarına giden yolda ufak ayak izlerine rastladı.

Dikkatle yere baktı. Bu iz Oya'nın botuna ait olmalıydı. Lastik çıkıntıları gayet netti ve çiftlikte o ufak ayak izini bırakacak başka kimse yoktu.

Şayet buradalar ve kendisine cevap vermiyorlarsa çok kızacaktı. Bu anlamsız bir oyundu. Sonra çocuklara haksızlık ettiğini kabul etti. Onlar da çok gergin günler geçiriyorlardı, alt tarafı çocuktular, oynamaya, eğlenmeye, şakalaşmaya hakları vardı. Bu bir oyundu, belli ki annelerinin kendilerini bulmasını istiyorlardı.

"Oya! Hadi çıkın ortaya... Sizleri buldum.. Ayak izlerinizden yakaladım."

Balyaların arkasına saklanmış olmalıydılar. Başka yer yoktu.. Ama çocuklar ortaya çıkmadı..

Yanılıyor muydu yoksa? Belki de çoktan burayı terketmişlerdi. Ayak izleri daha önceden kalmış olamaz mıydı yani?

Hafifçe ürperdi Nur. Birden aklına kötü şeyler gelmeye başladı. Ne de olsa burası Allanın dağı sayılırdı.

Duraladı. Yerdeki izlere bir daha baktı. Kızının lastik tabanının bıraktığı işaretler yalnız balyaların doğrultusunda, geriye dönüşü gösteren izler yoktu.

Oya geri dönmemişti. Açıkta bu... Gerginliği arttı birden Nur'un. Nefesleri sıklaştı, aklına bir takım korkutucu düşüncelerin üşüşmesine anlam veremiyordu. Burası sakın ve her türlü tehlikeden uzak bir yerdi. Çevrelerinde onlara kötülük edecek kimse yoktu.

Fakat bu defa "Oya!" diye çıkan sesi tiz bir feryat gibiydi. Nitekim karşılık almakta da gecikmedi. Nihat'ın "Hadi çocuklar çıkın ortaya, galiba annenizi kızdırdık" diyen sesini işitti.

Çocuklar hâlâ ortada yoktular ama Nur rahatlayıp gevşemişti. Yanılmadığını anladı; bu bir şakaydı ve içinde komiser de vardı.

Önce Hakan çıktı ortaya, muzip bir şekilde gülümsüyordu. Sonra Oya koşarak balyaların arkasından fırladı. En sonra da dinç ve sağlam gövdesiyle Nihat belirdi. Bir elinde babasının çiftesi vardı, diğer elinde ise vurduğu kuşlar bir ipe sarılı olarak duruyordu.

Genç kadın kaşlarını çatarak, "Beni korkuttunuz" diye çıkıştı. "Size çiftlik evinin önünden uzaklaşmanızı tembih etmişim."

Hakan, "Nihat Amca'yı görünce onun yanına gittik anne, buralarda sayılırdık, fazla uzaklaşmadık ki" diye söylendi. Oya annesine sürpriz yapmanın heyecanı ile kıkırdıyordu, hatta annesinin çatık yüzü bile küçük kızın keyfini kaçırmamıştı.

"Olsun" diye mırıldandı Nur. "Sözümü dinlememişsiniz."

"Özür dilemesi gereken asıl benim Nur Hanım. Saklanmak sizi korkutmak fikri benimdi. Sizi heyecanlandırdıysak bağışlayın. Çocukların kabahati yok. Onlar sadece bana uydular" dedi.

Nur bu açık özür beyanı karşısında sustu. Olayı daha fazla büyütmenin gereği yoktu, alt tarafı basit

ve çocukça bir şakaydı. Gerçekten de korkmuştu ama onları affettiğini belirten bir şekilde gülümsedi.

"Aklımı başımdan aldınız" diyebildi.

Çocuklar daha şimdiden ambar ahır karışımı yerin kapısından çıkarak yeşil otlığın üzerinde koşmaya başlamışlardı bile. Dünya umurlarında değildi. Nur'la Nihat bir an göz göze geldiler. İkisi de yerlerinden kımıldamamış birbirlerini süzüyorlardı. Belli ki dün akşam hava kararırken Telli Sazan deresinin önünde yaşanan o çarpıcı anın heyecanını üzerlerinden atamamışlardı.

Bir süre konuşmadan bakıştılar, "umarım beni bağışlamışsınızdır" dedi Nihat nihayet.

Nur bu masum cümle ile komiserin neyi kastettiğini anlayamadı. Şu an yaptığı şakayı mı, yoksa dere kenarında kendisine yönelttiği ihtiraslı bakışları mı kastediyordu acaba? Bir an cevap veremedi. Her halükârda bir özür beyanıydı bu. Ve her ikisi için de olabilirdi. Yutkundu, dudakları titredi. "Önemi yok" diyebildi titrek bir sesle. "Anlamsız ve çok saçmaydı. Bilinçsizce.. "

Komiser lastikli kelimeler kullanıyordu. Genç kadın, adamın seçtiği kelimeleri tartarken hâlâ hangi olayı kast ettiğinden emin olamamıştı. Kendisine duyduğu yakınlığı ve yaklaşma arzusunu vurgulamak istemiş de olabilirdi.

"Dedim ya, önemli değil, üzerinde durmaya değmez."

"Öyleyse bağışladığınız için teşekkür ederim. Bir daha asla olmayacak."

Nur kızardı. Bu özür samanlıktaki basit şaka için söylenmiş olamazdı. Gerçekte komiser asıl söylemek istediğini, üstü kapalı bile olsa gayet iyi ifade etmişti.

Nur konuyu kapatmak istedi. "Bu sabah kahvaltıda yoktunuz" dedi.

"Evet, şafakla beraber ava çıktım. Bu yörede eti yenecek4çok kuş vardır,"

"Öyle mi?"

Şaşkınlıkla söylenmiş boş laftı bu. Henüz aralarındaki manidar konuşmanın etkisinden sıyrılmış değildi. Ağır adımlarla geri dönüp samanlıktan çıkmaya davrandı. Genç adam iki adımda yanına yaklaşmıştı.

"Kuş etini sever misiniz?"

"Hiç yemedim."

"Ciddi misiniz? Keklik, bıldırcın?" "Dedim ya, yemedim."

"Hayret! Çok lezzetlidir. Beğeneceğinizi umarım."

"Olabilir."

Nihat yan gözle genç kadını süzüyordu. Konuşmaları bıçak gibi kesilmişti sanki.

"Beni affettiğinizi söylemiştiniz, fakat görüyorum ki hâlâ kızgın ve sinirlisiniz."

"Hayır, değilim" dedi Nur.

"Ben mi yanılıyorum acaba? Yüzünüzdeki kızgın ifade böyle düşünmeme yol açtı. Gözlerinizde hiç de beni bağışlamış bir hal yok."

"Durumu biraz abartmıyor musunuz?"

"Kesinlikle abartmıyorum."

Nur yine heyecanlanmaya başlamıştı. Aslında bu konuyu hemen kapatması ve bir daha asla açılmasına meydan vermemesi gerekiyordu, ama içindeki duygular genç kadını tarifsiz, adlandıramadığı bir girdabın derinliklerine çekiyordu sanki. Kasten kelimelerin üzerine basa basa vurguladı. "Basit bir şaka bu. Çocuklarla saklanıp bana oyun oynamışsınız. Büyütecek bir yanı yok ki!"

Saçlarını iki yana sallayıp yanında yürüyen komisere baktı. Yaptığı yorumun etkisini anlamak istiyordu. Vereceği cevabı merakla bekledi.

Nihat bakışlarını kaçırmıştı. Çiftesini omuzuna astı.

Tek kelime etmedi. Adımlarını sıklaştırdı, hatta bir ara Nur onu takip etmekte zorlandı..

* * *

Akşam yemeğine hep birlikte oturdular. Hüseyin Molu yorgun gözüküyordu. Gün boyu yanında iki yanaşma ile çiftliğin sınırlarını dikenli telle çevirmeye uğraşmıştı. Son zamanlarda özel mülküne girip çıkanların çok olmasından şikâyetçiydi.

Hüseyin Molu bu akşam konuşkandı. Yemek sonrası ocağın karşısındaki kerevete bağdaş kurmuş sigarasını tellendirirken, "Hastamız nasıl, Nur Hanım?" diye sordu.

Nur gayri ihtiyari şaşırды biraz. Buraya geldiklerinden beri yaşlı adam ilk defa kocası hakkında bir soru yöneltiyordu kendisine. Kibar bir şekilde gülümsedi:

"Sağolun" dedi. "Biraz daha iyi. Sanırım dağ havası ona da iyi geldi."

"Gelir, gelir... Çiftliğin havası sert ama sağlamdır. İnşallah bir an evvel sıhhatine kavuşur. Sizin de yüzünüz güler. Zor bir hastalık."

Nur'un bakışları bir an iri taş köy şöminesinin yanında ayakta duran komisere kaydı. Nihat hareketsiz, kımıldamadan ocakta yanan kütükleri seyrediyordu. Yüzü yine gergindi. Güllü sofrayı kaldırdıktan sonra kocasının yanına oturmuş yün örüyordu. Arada sırada da kaçamak nazarlarla Nihat'a bakmaktaydı.

Nur yeniden Nihat'la Güllü arasında kökleri eskiye dayanan bir ilişki olduğunu düşünmeye başladı. Bunu biraz geç farketmişti ama şüphesinde haklı olduğuna emindi. Bakışlarını tekrar yaşlı adama çevirdi, kabul etmeli ki aralarındaki yaş farkı nedeniyle hiç de ona uygun bir eş değildi Güllü.

Bu beni ilgilendirmez, diye düşündü. Aklına gelen ihtimali zihninden çıkarıp atmak istedi, fakat beceremedi. Şüphe beynini kemirmeye başlamıştı.

Tam o sırada Nihat birden konuşmaya başladı.

"Ben yarın İstanbul'a dönüyorum" dedi. "Geçici bir süre. İki gün kadar burada olamayacağım."

Bakışları daha ziyade Nur'a yönelikti. Genç kadın sarsıldığını hissetti. Böyle bir haberi hiç beklemiyordu. Aklına ilk gelen şey, yoksa benden mi kaçıyor düşüncesi oldu. Buraya geldiklerinden beri sık sık ikisi arasında oluşan elektriklenmeleri anımsadı.

Nihat açıklamasına devam etti. "Ödünç aldığım cipi iade etmeliyim. Ayıp oluyor. Aradan epey

zaman geçti."

Derin bir soluk aldı Nur. Beynindeki ihtimaller birbirine karıştı. Cipi ödünç aldığını biliyordu ama gerçek sebep bu muydu acaba?

Tam o sırada Hüseyin Molu, "Sadece cip için mi döneceksin? Yoksa düşünceni uygulamakta kararlı mısın?" diye sordu.

Nur yeniden şaşırmişti. Dikkatle iki erkek arasındaki konuşmalara kulak verdi. Yaşlı adam ne demek istiyordu acaba? Nihat'ın uygulamak istediği düşünce ne olabilirdi. Tam lâfa karışıp sormayı düşündüğü an, bu merakının anlamsız ve yersiz olduğunu fark etti. Susmayı başardı. Ama Nihat'ın verdiği karşılık içindeki merakı daha da arttırmıştı.

"Bu konuyu açmayalım baba" demişti genç adam.

Bu üstü kapalı konuşma Güllü'nün de dikkatini çekmişti. Ama o patavatsızca, "Ne düşüncesi bu?" diye sordu. "Yine neyi tartışıyorsunuz?"

Oluşan kısa sessizliği yaşlı adam bozdu.

"Bu Nihat'ın sorunu. Bir karar almış, ben onaylamadım ama ona karışmam. Koca adam, bu yaştan sonra vereceği kararlara karışmak hakkım değil zaten."

"Ne kararı?" diye sordu Güllü tekrar Nihat'a bakarak. Ve o an genç adamın bakışlarının Nur'a odaklandığını gördü, ümitsiz ve yıkık... Nur da bakışlarını önüne eğmişti. Tam bir suçlu gibi.

Genç kadın, Nihat'ın tartışmak istemediği konunun kendisiyle ilişkisi olduğu fikrine yoğunlaştı. Ama ne olduğunu kestiremedi. uygun bir neden bulmakta zorlanıyordu. İlgisiz görünmeye çalıştı ama beceremedi. Merakı benliğini kavurmaya başlamıştı.

Nihat ise babasının açtığı konudan rahatsız olmuş gibiydi. Yüzü sararmış, İstanbul'a gidişini açıkladığına pişmandı şimdi. Somurtuk bir yüzle homurdandı.

"Meseleyi nasıl olsa hepiniz işittiniz; artık saklamanın bir anlamı kalmadı" dedi. "Meslekten istifa edeceğim."

Güllü hayretle adamın yüzüne bakakaldı. "Yani polisliği bırakıyor musun?"

"Evet, öyle."

Nur da bu haberden, çok etkilenmişti. Adeta ailesinin üzerine kol kanat geren adamın himayesinden mahrum kalacağı korkusu içine işlemiş gibiydi. Bu duyguya çok alışmıştı, hele son günlerde. Nihat sanki hepsinin üzerine eğilmiş çelik bir kalkandı. Onu hep polis olarak düşünmüştü; hastahane gördüğü ilk andan, bugüne kadar. Basireti, kararlılığı, her olaya anında müdahalesiyle. Her zaman insana güven veren biriydi.

Niye böyle bir karar aldı acaba, diye düşündü. Meslekte sevilen biri olduğunu da biliyordu. İlk aklına gelen şey, yine kendisine duyduğu hissi zaaf oldu. Yoksa âşık olduğu için mi ayrılıyordu mesleğinden? Ama bunun ne anlamı olabilirdi? Saçmaydı, hatta aralarındaki bağ onun polisliği nedeniyle kurulmuştu; bu kimliği ile kendilerini koruyan adam olmuştu. Şimdi polislikten istifa etmesi ne demektir?

Nur bencil bir telaşa kapıldı. Komiser polisliği ter-kederse burada kalmalarının da mümkün olmadığını düşünüyordu. Ne sıfatla çiftlikte durabilirlerdi artık?

Genç kadın yerinde sarsıldı. Bu Nihat'ın vereceği şahsi bir karardı ve tamamen kendi geleceği ile ilgiliydi, fakat dayanamadı ve ilk defa konuştu. Sesi titrek ve biraz da utanmış gibiydi.

"Nihat Bey" diyebilirdi. "Yoksa bu kararınızda ailemi korumanızın rolü mü var? Sizi zor durumda mı bıraktık?"

Komiser bir süre bakışlarını genç kadına dikti. Yüzünde oluşan ifadeyi anlaması mümkün olmamıştı Nur'un.

"Hayır" dedi. "Kesinlikle yok. Ne ilgisi olabilir ki? Çok düşündüm; artık daha sakin, rahat ve huzurlu bir hayat istiyorum. Niyetim buraya yerleşmek. Bu çiftlikte, bu topraklarda yaşamak niyetim. Babama yardımcı olacağım. Polislikten bıktım."

Bu cevap, hiç de tatmin edici gelmemişti Nur'a. Sanki Nihat'ın aldığı kararın tepkilerini ölçmek istercesine önce yaşlı babasına, sonra da Güllü'ye baktı.

Hüseyin Molu düşünceli görünüyordu. Oğlunun bu kararına sevinmiş bir adamın memnuniyeti yoktu yüzünde. Nihat'ın çiftliğe yerleşmesi, ona yardımcı olması, yaşlılık günlerinde tek evladına kavuşmasının heyecanını daha farklı hissetmesi gerekmez miydi?

Oysa yaşlı adam oğlunun bu kararlılığından üzülmüş gibiydi.

Nur bakışlarını Güllü'ye çevirdi. O sanki bu sürpriz habere sevinmişti. Hislerini saklamaya çalışıyormuş gibi geldi Nur'a.

Genç kadın düşünmeye devam etti, komiserin bu kararının dolaylı da olsa, bir şekilde kendisiyle ilgisi olduğuna emindi ama nedenini anlamamıştı. Birden ani bir kararla yerinden kalktı. Kerevetin üzerinde oturan ve bu konuşmalara haliyle ilgisiz kalan çocuklarına dönerek, "Hadi kalkın" dedi. "Yatmaya gidiyoruz."

Çocuklar itiraz etti, "Ama anne daha erken."

Nur neden böyle davrandığını bilmiyordu fakat sert ve otoriter bir sesle, "Hayır" dedi. "Bu gece erken yatmalısınız, yarın biz de İstanbul'a dönüyoruz."

Bir an sessizlik oldu. Kimseden ses çıkmadı. Yalnız ocaktaki kütüklerin çatırtısı duyuldu. Herkes bakışlarını Nur'a çevirmişti.

İlk konuşan Nihat'tı. Titrek bir sesle: "Anlayamadım" dedi. "Siz neden dönüyorsunuz? Hem nasıl dönebilirsiniz? Sizi orada bekleyen tehlikeleri unutuyor musunuz? Her halde bu kararınızın mesleğimi terketmemle ilgisi yoktur."

Nur dik dik komisere baktı.

"Tabii ki var. Bugüne kadar sizi hep bir emniyet görevlisi olarak gördük. Polis olduğunuz için peşinizden geldik. Bu iyiliğinize gerek ben, gerekse ailem müteşekkiriz, ama bundan sonra burada daha fazla kalmaklığımız için bir neden kalmadı. İyi niyetinizi ve burada gördüğümüz misafirperverliği hiç unutmayacağız. Fakat daha fazla kalamayız. Yarın sizle dönmeye kararlıyım." Nihat sapsarı kesilmişti. Kedinin kontrol edemeyerek, "Olmaz." dedi.

"Ne demek olmaz?"

"Buna izin veremem."

"Anlayamadım?"

"Yani gitmenizi istemiyorum. Lütfen kalın. Kendinizi, çocuklarınızı ve hasta kocanızı düşünmek zorundasınız."

"Kaderin önüne geçemeyiz Nihat Bey. Alın yazımızda öldürülmek varsa, kimse bunu önleyemez, burada da olur, İstanbul'da da.. "

"Fakat..."

"Fakatı yok. Kesin kararlıyım." Nur odadakilere dönerek "İyi geceler" dedi ve çocukları önüne katarak dışarı çıktı. Nefesi duracak gibi olmuştu, gösterdiği bu ısrarı, kesin kararlılığını anlayamıyordu bir türlü. Ama gerçekten de kendini birden her türlü destek ve korumadan uzaklaşmış gibi hissediyordu.

Daha merdivenlerin üçüncü basamağına geldiğinde kapı açıldı ve Nihat dışarı fırladı. "Nur Hanım sizinle bir dakika görüşebilir miyim?" diye sordu arkasından telaşla.

Genç kadın basamakta durdu. Henüz arkasına dönüp komisere bakmamıştı.

Çocukları arkasından tutup hafifçe itti, "Hadi siz gidip yatın" dedi. "Ben birazdan gelirim." Hakan ile Oya ses çıkarmadan merdivenleri tırmanıp yatak odalarına çıktılar.

Nur hâlâ basamakta duruyordu. Ağır ağır dönüp Nihat'a baktı. "Evet, sizi dinliyorum."

Nihat basamakların altında durdu. Bir elini tırabzana dayadı. Mahcup ve ezik bir hali vardı. Özellikle göz göze gelmekten kaçınır gibiydi.

"Ben hatalıyım" diye mırıldandı. "Meslekten istifa kararımın sizinle doğrudan bir ilişkisi yok. Bilakis, sizi daha iyi koruyabilmek için bu kararı aldım."

"Anlayamadım?"

"Çok basit.. İznim bitince burada daha fazla duramam. Göreve dönmek zorunda kalacağım. Ben yokken burada uzun süre kalamayacağınızı da biliyorum. Kendinizi yalnız ve sığıntı gibi hissedeceksiniz, açık konuşalım, öyle değil mi?"

"Evet, ama en önemlisi polisliği bırakırsanız bizi hangi sıfatla koruyacaksınız?"

"Bu hiç önemli değil. Başınızdaki tehlike kesin olarak geçinceye kadar sizi himaye etmeye kararlıyım."

Nur gülümsedi. "Çocuk gibi konuşuyorsunuz. Anladığım kadarıyla bu Ağa denen adam yakamızı hiç bırakmayacak, sonsuza kadar... bizi hep siz mi koruyacaksınız?"

"Gerekirse evet."

Nur şaşkınlıkla komisere baktı.

"Ne dediğinizin farkında mısınız?"

"Kesinlikle. Ya siz en burayı ısrarla terketmek istediğinizi kendinize sordunuz mu hiç? İçinizdeki kararsızlığın muhakemesini yaptınız mı?"

Nur sıkıntılı bir tarzda komiseri süzdü. Genç adam bugüne kadar sakladığı* gizli duygularını galiba şimdi açıklayacaktı. Sırasının geldiğini sanıyordu; Nur elinde olmadan vücudunun elektriklendiğini duyumsadı yeniden. Nihat'a doğru tahlil edemediği bir yakınlık duyduğu gerçektir; belki bunalımlı ve sıkıntılı günlerinde onlara yaklaşan, koruyan, anlayışlı bir erkeğe duyulan yakınlık

hissiydi bu; belki de dođrudan dođruya bir erkeđe bedeninin duyduđu cinsel ihtiyaçı. Kendisi bile dođru dűrűst karar verememiřti henűz. Her ne olursa olsun Nihat'ın yapacađı açıklama aradaki kűprűleri uęurabilirdi...

Çok dikkatli olmalıydı.

Onu kaybetmek istemiyordu. řu bunalımlı gűnlerindeki tek dostu olmuřtu. Ama komiser az sonra yapacađı açıklamayla muhtemelen kűprűleri atacaktı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben de kararımın muhakemesini yaptım. Buradan ayrılmak zorundayım. En iyi çűzűm bu olacak."

"Yoksa polisliği bırakınca sizi artık koruyacak resmi bir sıfatım kalmayacağı için mi gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum... Olabilir... belki de... "

"Hayır" diye mırıldandı Nihat. "Siz benden kaçıyorsunuz. Hissediyorum bunu."

Umduğu gibi olmuş konuşmanın seyri nazikleşmişti. Bundan sonra telâfisi çok daha zor kelimeler çıkabilirdi komiserin ağzından.

Cevap vermedi Nur, ama kızardı. Bir basamak daha çıktı, aklından komisere uygun bir karřılık vermeyi dűřűnűyor ama adamı űzmeden sűyleyebileceđi kelimeleri bir tűrlű bulamıyordu. İki basamak daha tırmandı.

Onun karşılık vermeden uzaklaşacağını sanan Nihat arkasından fısıltı halinde konuşmak zorunda kaldı.

"Yanılıyorsunuz.. Benden uzaklaşmanız ięin bir neden yok. Gitmeyin.. Lűtfen burayı terketmeyin. Size yalvarırım.. "

Nur kararsız bir şekilde duraladı.

Dűnűp bir cevap vermesi gerekiyordu ama yapamadı. Birden hızlı hızlı basamakları tırmanarak odasına kořtu.

5

Sansar Tefvik başını arabadan çıkararak yağan yağmura baktı, sonra aceleyle şemsiyesini ağarak en şık elbisesini ıslatmamaya çalıştı. Bu sabah, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve Musa'nın emirle karışık isteği olmasa, asla, gűreve giderken dűnyanın parasını űdediđi bu takımı giymezdi.

"Allah kahretsin!" diye homurdandı ięinden, yađmur da tam yađacak gűnű bulmuřtu sanki. Arabanın durduđu kaldırımdan apartmanın giriřine dođru kořar adım gitti. Beymen'den aldıđı, űç dűđmeli koyu fűme elbise neyse ki pek ıslanmamıřtı.

Apartmentin antresinde pantolon pağalarına sığrayan yağmur damlacıklarını silkelemek ięin ayaklarını yere vurdu. Ayakkabılarını da Musa'nın zoruyla boyatmıştı bu sabah, oysa bűyle yağışlı bir

havada ne kadar saçmaydı. Sanki kapısını çalacağı kat sakinleri onun ayakkabısının parıltılı olmasına mı dikkat edeceklerdi?

Musa'nın bok yemesi, diye homurdandı içinden. Alt tarafı komşulara basit bir soru soracaktı, bu kadar tantanaya ne gerek vardı? Şemsiyeyi kapattı, mermer zemin şemsiyenin ucundan sızan su ile ıslandı. Derin bir soluk aldı, otomatiğe bastı, sonra ağır ağır ilerleyerek en üst daireye çıktı.

Sansar Tefvik İstanbul'a çocukluğunda gelmişti, bu nedenle ekipteki arkadaşlarına kıyasla, ağız en iyi lâf yapan, Türkçeyi doğum yeri olan Güneydoğu Anadolu'nun şivesinden arınmış olarak kullanan, tek kişiydi. Vurgulu konuşmayı becerir, onunla karşılaşan ilk bakışta asla belâlı bir fedai ve kan dökücü bir katil olduğunu anlayamazdı.

Kapının zilini çaldı. Dışarıya hiç ses aksetmiyordu. Hatta bir an evde kimsenin olmadığını sandı. Neden sonra yaklaşan ayak sesini duydu. Toparlandı, bekledi.

Kapı aralığından orta yaşlarda, saçları koyu siyaha boyanmış, şişman bir kadın yüzü görüldü. Kanadı fazla açmadan bir süre Sansar'ı süzdü kadın, sonra:

"Evet" dedi. "Ne istemiştiniz?"

Sansar sesine en nazik tonu vermeye çalışarak:

"Affedersiniz, sizi sabah sabah rahatsız ettiğim için çok üzgünüm efendim" dedi. Kadın dikkatle kendisini süzüyordu. Tekrar, "Evet?" dedi.

"Ben alt kattaki komşunuz Tolga Yazıcı için gelmişim. Onu ya da eşini arıyorum efendim."

Kadın karşısındaki adamın sinsisi sinsisi parıldayan gözlerine rağmen onun zararsız biri olduğuna inanmıştı.

"Aaa, evet" dedi. "Üç dört ay evvel maalesef tatsız bir vakada yaralandı o. Zavallı şimdi yatalak oldu. Ne için aramıştınız?"

"Yarım kalan inşaat işi için."

"Anlıyorum" diye mırıldandı kadın. "Sanırım Boğazda bir inşaatı vardı, öyle işitmişim. Orayla mı ilgili?"

"Evet hanımefendi."

"Şirkete gittiniz mi?"

"Şantiyeye gittim, onlar da evine bakmamı söylediler fakat aşağıda kimse yok. Kapı açılmıyor."

"Olabilir, ben de kaç gündür onları görmüyorum. Kapıcıya sordunuz mu?"

"Hayır. Acaba nereye gittikleri hakkında sizin bir bilginiz var mı?"

"Yok maalesef. Zaten onlarla fazla bir yakınlığım da yoktur, karşılaştığımız zaman bir merhabadan ileriye gitmez yakınlığım. Üzgünüm size yardımcı olamayacağım."

Sansar, kadının Musevi olduğundan kuşkulandı, aksanında hafif bir farklılık seziliyordu. Ama kadının fazla bir şey bilmediğini de anladı. Zaten Nur denen kadın çoluğunu çocuğunu alıp kaçmışsa, komşularına nereye gittiğini söyleyecek değildi ya..

Komşulara sorma fikri Musa'nın saçmalığıydı. Sansar, teşekkür edip bir alt kata indi. Kadın

arkasından hemen kapıyı kapatmıştı.

Dördüncü kattaki dairenin kapısını yaşlı bir erkek açtı. Sırtında pijamaları vardı, yataktan yeni kalktığı, ince, tel tel kabarmış ak saçlarından belliydi. Bir süre sabahın bu vakti rahatsız edilmiş olmanın sıkıntısıyla Sansar'ı süzdü. Sertçe, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Tevfik aynı nâzik ifadeyle bir üst kattaki kadına anlattıklarını tekrarladı.

Yaşlı adam aksi görünümüne rağmen yabancıyı dikkatle dinledi. Sonra esefle başını iki yana salladı, "Büyük şanssızlık" diye mırıldandı. "Allah kimsenin başına öyle dert vermesin. Aslan gibi gencecik oğlan tekerlekli iskemleye mahkûm oldu. Ama müsterih olun, onlar namuslu kişilerdir, kimsenin hakkını yemezler, kimseye borçlu kalmazlar. Sizin de mi binanız yarım kaldı."

Sansar Tevfik üzgün bir şekilde başını salladı. "Ona eminim" dedi. "Fakat ben ödemelerimi yapacak kimseyi bulamıyorum, asıl sıkıntım o."

Yaşlı adam karşısında daha çok evini teslim alamayan birini umarken, ödeme yapmak isteyen biriyle karşılaşınca şaşırды biraz.

"Şirkete gitmediniz mi?"

Sansar hiç tereddüt etmeden, "Gittim" dedi. "Ama parayı kabul etmediler."

"Neden?"

"Parayı Tolga Beyin eşi Nur Hanım tahsile yetkiliymiş, onu da bulamıyorum. Bu üçüncü gelişim."

"Evet" dedi yaşlı adam. "Bir haftaya yakındır evde yoklar. Sanırım bir yere gittiler."

"Peki nereye gittiklerini biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki bilmiyorum. Haberim yok."

Sansar bu komşudan da bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı. Suratı asıldı. Fakat o an yaşlı adam bir süre ona kuşkuyla baktı. Sanki yardım etmek istiyormuş gibiydi.

Sansar ümitlenir gibi oldu. Yoksa gittikleri yeri biliyor da söylemekten mi kaçınıyordu. Yaşlı komşu onu bir müddet daha süzdü.

"Sapanca'da bir yazlıkları vardı, olaydan sonra bir süre orada kalmışlardı. Orayı biliyor musunuz?"

"Evet, oraya da gittim, yoklar."

"Belki Burhan Beyin size yardımı dokunur" dedi yaşlı komşu. "Burhan Bey kim?"

"Tolga Beyin kayınpederi."

"Onların yanına gitmiş olabilirler mi?"

"Bilmiyorum, ama bir ihtimal olabilir."

"Evini biliyor musunuz?"

"Tabii, eski arkadaşımıdır. Artık eskisi kadar sık görüşemiyoruz ama bazen buraya geldiğinde dama oynarız."

"Adresini lütfederseniz, çok memnun olurum. Belki Nur Hanımla irtibata geçer şu borç külfetinden

kurtulurum."

"Bir dakika delikanlı, sana tam adresi vereyim" diyerek içeriye gitti yaşlı adam. Sansar Tevfik hiç ummadığı anda bir ipucu bulduğunu sezinleyerek sevinmişti. Bulacağı adres belki işine yarardı. Evinden kaçan kadının gittiği yeri komşularına söylememesi gayet doğaldı, ama babasının evinde olmasa bile mutlaka gittiği yeri onlara bildirirdi.

Keyifle sırtarak, yaşlı komşunun dönüşünü bekledi. İş umduğundan da kolay gelişmişti...

* * *

Sansar Tevfik yeni elbisenin ıslanmamasına özen göstererek aceleyle arabaya atlarken, onun bu kadar kısa zamanda dönüşüne hayret eden Musa, "Cilan Tevfik, ne oldu? Kimseyle görüşmedin mi?" diye sordu. "Yoksa sevimsiz yüzünü görenler sana kapıyı bile açmadılar mı?"

"Etme ağam, önemli bir şey öğrendim."

"Öt bakalım, ne buldun?"

"Bir adres."

"Karının adresi mi?"

"Hayır ağam, ama bizi onlara götürebilir."

Musa'nın çocuk hatlarını taşıyan parlak yüzü asıldı. Talat Ağa'yı hatırlatan bir jestle cebinden çıkardığı, onun hediyesi sarı kehribar teşbihini aynı onun benzeri hareketlerle çekmeye başladı.

"Kimin adresi bu?" diye sordu.

"Karının babasının."

"Hımm!" diye mırıldandı. "İşe yarayabilir. Nerede oturuyorlar."

"Beşiktaş'ta. Gidelim mi hemen."

"Ver şunu bana."

Tevfik komşudan aldığı kâğıdı Musa'ya uzattı.

Adresi okuyan Musa bir süre dalgın dalgın düşündü. Direksiyondaki Çakal Tahir: "Ne yapacağız ağam, gidiyor muyuz?" dedi.

"Dur bakalım, acele etmeyin.. Düşünmeliyim" diye homurdandı Musa..

* * *

O günün akşamı, merdiven başında komiser Nihat'tan adeta kaçarcasına odasına giden Nur kararsız ve heyecanlıydı. Kalbi güm güm atıyordu. Odaya girdiğinde çocuklar yatağa girmek için hazırlanıyorlardı.

Bir süre annesini süzen Hakan, "Yarın gidiyor muyuz?" diye sordu yüzündeki mahzun ifadeyle.

Genç kadın oğluna cevap veremedi. Çünkü kendisi de henüz bir karara varamamıştı.

"Bilmiyorum" diyebilirdi nihayet.

"Gitmeyelim anne.. Ben dönmek istemiyorum."

Kerevetin üstündeki yatağına girip yorganını çeken Oya, "Ben de" diye fısıldadı. "Burası çok güzel." ufak kızın öne sarkık kıpkızıl dudakları büzüşmüştü.

Nur onlara cevap vermeden önce tekerlekli sandalyesinde gözleri kapalı, başı önüne düşmüş uyuklayan kocasına baktı.

Acaba o ne düşünüyordu? Ne yazık ki o hiçbir şey düşünecek halde değildi.

Nur'un içini sıkıntı kapladı. Galiba buraya hiç gelmemeliydi. Asıl hatayı komiseri dinleyerek buraya gelmekle yapmıştı. Olacakları üç aşağı beş yukarı tahmin etmeliydi.

Çocuklar annelerinin neden dönmek istediğini anlayamamışlardı tabii, ama bu konuda fazla ısrar şanslarının olmadığını da tahmin edebiliyorlardı. Nur onlara cevap vermeden babalarını yatağa yatırmaya kalkışınca, her zamanki gibi birbirleriyle şakalaşmadan uyumaya çalıştılar. Annelerini kızdırmamalıydılar.

Az sonra çocuklar uykuya daldılar. Tolga yatağa yatırılırken bir iki kere gözlerini açıp karısına baktıysa da ağzından tek kelime çıkmadı. Yatağa uzanmanın rahatlığı ile o hiç bitmeyen uykusuna devam etti.

Nur'un ise uyuyacak hali yoktu. Vakit de uyumak için oldukça erkendi henüz.

Ocağına iri bir kütük attı. Sedirden bir yastık alarak çıtırtılarla yanan ocağın tam karşısına geçerek yere oturdu. Bacaklarını toplayıp gözlerini alevlere dikti.

Kaybettiği eski hayatını özliyordu. Aklı kesmişti artık, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. O mutlu günlere dönüş söz konusu değildi. Gözleri doldu, fakat bu kez ağlamamaya kararlıydı. Derin derin içini çekti.

Burada hayatları garantideydi, asude ve emin bir yerdi çiftlik. Ama bu şartlar altında daha ne kadar kalabilirlerdi?

Bütün tehlikeyi göze alarak evlerine dönmeleri tek çözüm yoluydu. Nihat'la aynı çatı altında kalmak dönüşü olmayan bir maceraya önünde sonunda götürecekti kendisini.

İçi titredi. Duygularını tahlil dahi edemiyordu. Galiba onu arzuluyorum, diye geçirdi içinden. Kendisi de bilmiyordu, öyle zor şartlar altında kalmıştı ki, bütün aileyi çekip çeviren bir erkeğe ihtiyacı vardı, yalnızlık ve çaresizlikten bunalmıştı. Bu salt bedeninin hissettiği biyolojik bir ihtiyaç da değildi.

Birden anasını babasını anımsadı.

Buraya geldiklerinden beri sadece bir kere aramıştı onları. Haksızlık yaptığını düşündü, kim bilir ne kadar merak içindeydiler.

Ani bir kararla yerinden kalktı, çantasından cep telefonunu alarak yeniden ocağın başındaki mindere oturdu. Onlarla görüşmeliydi. Numaraları tuşladı.

Daha zilin ilk çalışında annesi açmıştı telefonu.

"Merhaba anne!" dedi Nur.

Kadıncağz ağlamaklı bir sesle, "Çok şükür arayabildin" diyebilirdi. "Kızım bir yerime indirmek mi

istiyorsun kuzum? Neler oluyor, nerelere kaçıp gittin? Meraktan ölüyoruz burada."

"Merak etme anne" diye fısıldadı Nur. "Biz iyiyiz."

"Ne oldu? Neden bu kadar apar topar kayboldunuz?"

"Uzun hikâye anne. İstanbul'da hayatımız tehlikede idi, bunu sen de biliyorsun."

"Evet ama hiç olmazsa nerede olduğunuzu bilmek hakkım sanırım. Babanla burada çılgına döndük. Niye bize nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Nur birkaç saniye üzüntü ile duraladı. Nihat'ın kesin tembihi vardı; fakat hattın öbür ucunda annesi vardı, onu doğuran, emziren, büyüten, hayat veren. Annesine de güvenemezse, kime güvenecekti? Evet, yaşlandıkça ağzının sıkılığı biraz gevşemişti ama hayatları söz konusu olduğunda, herhalde, gevezelik edemezdi kimseyle..

Yine de ihtiyatlı davrandı.

"Endişelenme" dedi. "Burada emniyeteyiz."

"Sesin uzaktan geliyor, İstanbul'da değilsin, biliyorum."

"Evet. uzaklardayız.. "

"Kızım, iki çocuk ve hasta bir adamla tek başına ne yapıyorsun?"

"Merak etme, yalnız değilim." Mürvet Hanımın sesi çıkmadı bir an.

"Tahmin etmiştim zaten" diye mırıldandı nihayet. "O adamla gittin, değil mi?"

"Kimi kastediyorsun?"

"Komiseri tabii, kimi olacak?"

Kısa bir tereddüt geçiren Nur, "Evet" diye fısıldadı.

"Doğru bir iş yaptığına emin misin Nur? Sonra elalem ne der?"

"Ne demek istiyorsun anne?"

"Anlamazlığa gelme, ben daha ilk günden hissetmiştim."

"Neyi hissetmiştin?"

"O adamın sende gözü var."

"Daha da neler? Çok fesatsız anne!"

"Anneler yanılmaz. Dikkatli ol kızım; yağmurdan kaçarken doluya yakalanma."

Nur itiraz etmek istedi ama şaşkınlıktan cevap veremedi. Demek Nihat'ın hislerini annesi dahi anlamıştı, hem de çok zaman evvel.

Araya sessizlik girdi. Mürvet Hanım devam etti.

"O sana göre bir adam değil kızım. Bunalımda olduğunu biliyorum, ama olayı fazla uzatmadan geri dön, hepimiz için daha hayırlı olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak Nur, seni anlıyorum; bir erkeğe gereksinimin olduğunu da kabul ediyorum, ama her şey dengi dengine olmalı. Kendine daha uygun birini bulmalıydın."

"Anne!"

"Hiç inkâra kalkışma. O adamın bakışlarından anlamıştım derhal. Onun sende gözü var." "Saçmalama anne! Böyle bir şeye izin vermeyeceğimi bilmeliydin." "O halde onun peşine takılıp, bize bile haber vermeden nereye gittin?"

"Bir çiftlikteyiz. Hepimiz rahatız burada. Hem durum senin sandığın gibi de değil."

"Beni kandıramazsın. Bir an evvel yuvana dönsen iyi olur. Senin sinirlerin çok bozuk, dağ başında yaşamıyoruz, kanun var polis var, kılınıza bile dokunamazlar."

Nur'un gözleri daldı. Yanılıyordu annesi. Ağa'nın adamlarının onları nasıl taciz ettiklerini yeterince bilmiyorlardı. Dönerse her an ölümle burun buruna geleceklerinden haberi yoktu.

Kararını da işte o an verdi. İstanbul'a dönemezdi, hiç olmazsa şimdilik dönemezdi.

"Hayır anne" dedi. "Geleceğimiz için bir süre daha burada kalmalıyız."

"Ne kadar?"

Mürvet Hanımın sesi sert ve boğuk çıkmıştı.

Nur da isteksizce, "Bilmiyorum" diye homurdandı.

Yaşlı kadın ısrarının anlamsız olduğunu hissetmiş gibi, "Pekâlâ, sen bilirsin" diye homurdandı. "Fakat söylediklerimi unutma ve bir aptallık yapma. Anladın mı beni?"

"Anladım anne."

"Hâlâ size telefon etmemekliğimizde ısrar ediyor musun?"

"Evet anne. Ara sıra sizi ben arayacağım."

"Öyle olsun, fakat sizi çok özledik."

"Ben de sizleri anne."

Nur daha fazla konuşmamak için telefonu kapattı. Onları gerçekten de özlemişti.

Telefonu yanına bıraktı. Bakışlarını ocakta çıtırtılarla yanan kütüğe dikti. Yarın sabah İstanbul'a dönmeyecekti...

* * *

Çiftlikte hayat sabahın çok erken saatlerinde başlardı. Kahvaltı için mutfığa gelen Nihat misafirlerinin henüz kalkmadıklarını görünce ümitlendi. Geceyi uykusuz ve düşüncelerle geçirmişti. Son ana kadar Nur'un kararını uygulayıp uygulamayacağını kestiremiyordu.

İçini bir sevinç dalgası kapladı. Nur gidecek olsa, çoktan uyanır, hasta kocasının ve çocuklarının dönüş hazırlığı ile meşgul olurdu.

Kendisiyle beraber gelmeyecekti demek. Yine de tam emin değildi henüz.

Babası ile Güllü sofraya oturmuşlardı. "Günaydın," diyerek o da oturdu. Babası her zamanki gibi

konuşmadan çayını içmekle meşguldü. Yaşlı adam biraz gergindi sanki.

Neden sonra, "Misafirin gidiyor mu?" diye sordu.

Komiser gözlerini babasına çevirerek, "Niye sordun?" dedi.

Hüseyin Molu omuzlarını silkerek, "Hiç," diye mırıldandı. "Şayet yolcuysalar kendilerini uğurlamak isterdim, ne de olsa misafirdirler."

Nihat, yaşlı adama biraz ters bakarak, "Onlardan hoşlanmadın, değil mi?" dedi.

Önce cevap vermedi yaşlı adam; höpürtü ile çayını yudumladı. Sonra başını iki yana sallayarak, "Bunu da nereden çıkardın evlat?" diye homurdandı.

"Seni tanırım. Bakışlarından, halinden, kadına karşı tutumundan belli."

"Yanılıyorsun.. "

"Bana yalan söyleme."

Oğlunun dik ve titizlenerek konuşması yaşlı adamı rahatsız etmişti. Kalın kaşları çatıldı. Masada sessizce oturan Güllü'ye dönerek, "Hanım, bizi yalnız bırak" dedi.

Güllü masadan kalkmak istedi, fakat Nihat sertçe ona hitaben, "Otur" diye gürlledi. "Gitmene gerek yok. Senin yanında da konuşabiliriz."

Güllü bir Nihat'a bir de kocasına baktı. Kararsız kalmıştı. Sonunda oturduğu yerde kalmayı tercih etti.

Yaşlı adam oğlunun kararlı ve ısrarlı tutumundan rahatsız olmuşçasına sesini yumuşatarak sordu:

"Onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım bu konuyu daha evvel konuşmuş ve senden bir daha açmamı rica etmiştim."

"Nihat sen benim oğlumsun. Köylü ve cahilim, belki iki kelimeyi bir araya getirerek meramımı anlatamam ama kör değilim. Bu kadın yüzünden ızdırap çektiğini görüyorum. Seni uyarmak benim görevim."

"Uyarmak mı? Ne uyarması?"

"Bu kadın sana yaramaz. Senin dengin değil o. Şehirli.. Büyük şehirli.. Sen kendini ne sanıyorsun. Şehire gitmek, polis olmakla, köylülükten kurtulduğunu mu sanıyorsun? Sen hâlâ bir köylü çocuğusun."

Hüseyin Molu, oğlunun daha da sinirlenip köpüreceğini sanmıştı fakat Nihat'ın birden sinip omuzlarının çöktüğünü gördü. Yufka yüreğinin paralandığını hisset-

Genç adam sessiz kalmış, bakışları dalgınlaşmıştı. Neden sonra, "Doğru baba" diyebildi, "Ben hâlâ köylüyüm. Bu gerçeği görmem lazımdı."

Hüseyin Molu ne diyeceğini bilemedi. İçin için sevindi ama »gerçekleri görmek sorunu yarı yarıya halletmek demektir.

"Polisliği onun için mi bırakıyorsun?"

"Öyle de denebilir.."

"Vazgeç bu sevdadan evlat. O kadından sana hayır gelmez. Bak mesleğinde ilerledin, komiser oldun, daha da büyüsün. Artık buralarda da barınamayacağını çok iyi biliyorum. Kısa zaman sonra çiftlik hayatı seni sıkmaya başlar. Şehiri, oradaki hayatı özlersin. Ama sakın unutma, sen tam bir şehrili de değilsin. Mayanda, kökünde köylülük var. Öyle bir kadınla yapamazsın. Bunu şimdiye kadar anlamam gerekirdi."

"Sanırım haklısın baba" diyen Nihat masadan kalktı sonra tek kelime etmeden mutfaktan çıktı.

* * *

Nur kapının vurulmasıyla gözünü açtı.

Aceleyle saatine bir göz attı. Altıydı. Emin olamadı ama kendisini uyandıran sesin kapının vurulması olduğunu tahmin etti.

"Kim o?" diye seslendi.

"Benim Nur Hanım, Nihat. Sizi uyandırdıysam bağışlayın. Hazır mısınız?"

Genç kadın gecenin büyük bir kısmını uykusuz geçirmiş ancak sabaha karşı uykuya dalmıştı. Bir an kapının arkasından konuşan Nihat'ın ne demek istediğini anlayamadı.

Sonra dün geceki konuşmalar aklına geldi. Hızla yataktan fırladı. Sırtına sabahlığını bile alamadan kapıya koştu. Ne diyeceğini kestiremiyordu hâlâ. Çocuklar da Tolga da uykudaydılar daha.

Geceliği ile yan çıplak olduğundan kapıyı azıcık araladı. Gözleri uykusuzluktan kan çanağı gibi olmuştu ve yumru yumruydular.

Nihat tekrar özür diledi.

"Hazırsanız hareket edelim."

"Şey.. " diyebildi Nur. "Galiba... "

"Evet?"

"Biz kalmaya karar verdik."

Nihat'ın gözleri parıldadı. "Emin misiniz?"

"Sanırım öyle."

"İyi düşündünüz mü Nur Hanım?"

Genç kadın bakışlarını komiserin gözlerine dikti. Geceliğinin açıkta bıraktığı dekoltesini göstermemek için boynunu kapı aralığından dışarıya uzatıyordu.

"Evet.. Düşündüm" dedi. "Bizi burada kabul ettiğiniz sürece kalmaya razıyım."

Nihat'ın yüzü aydınlandı.

"İnanamıyorum. Doğru mu söylüyorsunuz? Demek burada kalmayı kabul ettiniz."

Adamın yüzündeki sevinç ifadesi ister istemez Nur'u da etkilemişti. Gülümsedi genç kadın.

"Evet kalacağım."

Bir eliyle araladığı kapıyı tutuyordu genç kadın. O anda hiç ummadığı bir şey oldu. Nihat çabucak kadının kapıdaki elini tuttu. Boş bulunmuştu Nur, dengesini kaybetmemek için bir adım ileri attı.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim" diye mırıldandı Nihat elini öpmüştü. Seri bir hareketle ve hiç ummadığı bir anda. Böyle bir davranış beklemiyordu. Adamın dudaklarının cildini bir kor gibi yaktığını duyumsadı. Memnuniyetini öylesine belli etmişti ki, bu davranışı her şeyi ifade etmeye yeterliydi.

Nur yarı çıplak halini neden sonra fark etti. Omuzlarını, göğüslerini örtmek istedi. Fakat Nihat elini bırakmamış donmuş kalmış gibi öylece duruyordu. Gözleri genç kadının yarı çıplak bedeninde dolaşıyordu.

Ondan sonraki hareketler sanki ikisinin de iradeleri dışında olmuş gibiydi. Birbirlerine nasıl sarıldıklarını, nasıl ateşli bir şekilde kucaklaştıklarını ikisi de anlamadılar. Dudakları birbirlerine kenetlenmişti.

İlk toparlanan ve ellerini genç adamın göğsüne koyarak iten Nur oldu. utanmış ve kızarmıştı. Fakat yaptığından pişman değildi. Tekrar Nihat'a sarılırken, "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Az sonra fakat iki güne kadar döneceğim. Lanet olsun, ayrılmak çok zor geliyor ama gitmek zorundayım."

"Seni bekleyeceğim."

"En kısa zamanda döneceğim sevgilim."

Nur aralarında geçen bu konuşmaya adeta inanamıyordu. Fakat bir gerçektir ve rüya görmüyordu. Zorlukla adamın boynundan kollarını çekti ve aşağı kattan birinin görmesinden korkarak aceleyle kendisini içeriye çekerek kapıyı kapattı. Gürültüyle merdivenleri inen Nihat'ın ayak seslerini duyarken kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

Nefes nefese sırtını kapıya dayayarak soluklandı. Gözleri çocuklarının yattığı sedire takıldı, neyse ki ikisi de mışıl mışıl uyuyorlardı daha. Sonra bakışlarını Tolga'nın yattığı yatağa çevirdi ve birden dona kaldı. Kocasını gözleri açık ona bakıyordu.

Aman Allahım, diye ürperdi. Tolga uyanıktı? Yoksa kapı aralığındaki öpüşme sahnesini görmüş müydü?..

YEDİNCİ BÖLÜM

1

KAPI çalınıyordu. Mürvet Hanım bir an açması için her zamanki koltuğunda gazete okuyan kocasına baktı. Burhan Bey hiç oralı değildi, sanki zil sesini duymamıştı.

İçinden söylenerek yerinden kalktı. O gün yağışlıydı hava ve hassas bir barometre gibi mafsallarındaki romatizmayı hissediyordu kadıncağz. Bütün eklemleri sızlıyordu.

Kapıyı açmak için ağır ağır yürüdü. Bir yandan da kırk yıllık kocasına bozuluyordu, yaşlandıkça anlayışsız ve vurdu duymaz olmaya başlamıştı. Sabahtan beri azan romatizma ağrılarından dem vurduğu halde hiç oralı olmamıştı.

Bu saatte ya postacı gelirdi ya da yan komşusu Sabahat.. İnşallah Sabahat'tır, diye geçirdi içinden. Hiç olmazsa bir çift lâf ederdi komşusu ile. Burhan yaşlandıkça sessiz bir duvara dönmüştü sanki, kelimeler ağzından dirhemle çıkıyordu. Sabahtan akşama kadar ya gazete okuyor ya da odasına çekilip çocukluktan kalma tutkuyla pul koleksiyonunun başında vakit geçiriyordu.

Kapıyı açmak için el atarken hâlâ söyleniyordu içinden, Burhan'ın yeni hali değildi bu, evvelden beri böyleydi, daima az konuşurdu. Ne var ki yaşlandıkça eskiyi de aratır olmuştu.

Mürvet Hanım kapıyı açtı. Duraladı bir an. Ne postacı ne de Sabahat'tı gelen. Tanımadığı iki yabancı duruyordu karşısında.

Hatta ürktü birden. Kapının eşiğinde duran adamlardan biri ömründe gördüğü en iri cüsseli insandı. Neredeyse boyu iki metreye yakındı. Yüzü de taş gibi ifadesiz ve donuktu. Diğeri ise oldukça genç ve kısa boyluydu.

Hiç kuşkusuz Mürvet Hanım, onların Musa ile Ayı Abdül olduklarını bilseydi kapıyı asla açmazdı.. Karşısında iki yabancıyı görünce:

"Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Bu garip görünümlü insanların kendisiyle bir ilişkisi olduğunu hiç düşünmemişti.

Musa sırtarak, "Siz Nur Hanımın annesi misiniz?" diye sordu. Yaşlı kadının gözleri canlandı bir an. Kızı herhalde gittiği yerden haber veya elden mektup filan göndermiş olmalıydı.

Heyecanlanarak, "Evet" dedi. "Ben annesiyim."

Fakat aynı anda irkildi Mürvet Hanım, yerini bile söylemekten imtina eden kızının hediye veya bu yabancılarla haber göndermesi olanaksızdı. Kuşkuyla kapıldı ve kaşları çatıldı. Titrek bir sesle, "Niye sordunuz?" diyebildi.

Musa pis pis sırtmaya devam ediyordu.

"İçeriye girebilir miyiz?"

Ürkmüştü kadın. Kararsız bakışlarla yabancıları süzmeye devam etti. Beynine saplanan kuşku onları içeriye buyur etmesine mani olmuştu. Kızının duyduğu korkuları o da bir an içinde hissetti..

Şayet yanılıyorsa gelenlere ayıp olacaktı. Fakat "buyrun" diyemedi.. "Kızımından bir haber mi getirdiniz?"

"Hayır" dedi Musa. "Asıl kızınızdaki bir haber almak istiyoruz."

Mürvet Hanım o an, kısa boylu ziyaretçinin yüzündeki sinsisi ve sahte tebessümden onun kötü niyetli biri olduğuna emin oldu. İnsiyaki bir hareketle hemen kapıyı yüzlerine kapatması gerektiğini anladı.

Kapatmak için davrandı ama, geç kalmıştı. Musa eşikten içeri adımını atmış ve sağ elinin baş ve işaret parmaklarını yaşlı kadının iki yanağına geçirmişti. Mürvet Hanımın yanakları v4 dudakları cendereye sıkışmış gibi büzüldü, bir an bağırarak istedi, sesi çıkmadı. Dehşete kapılarak geriye doğru bir iki adım attı.

Korkudan neredeyse yüreği duracaktı. Bakışları sabitleşerek Musa'nın arkasındaki devasa adama takıldı. Şayet bir kötülük veya şiddet gelecekte, bu mutlaka dev adamdan gelirdi. Son bir gayretle büzüşen dudaklarının arasından, "Burhan!" diye hırladı.

Seslenme değildi bu; gırtlığından boğuk ve acayip bir ses çıkmıştı. İnsan sesine pek benzemeyen bir hırıltı. O kısa boylu adamın yanaklarına yaptığı tazyik daha da artmıştı. Boyun damarları gerildi, gözleri irileşti. Dudakları iki parmağın baskısıyla şimdi iyice aralanmıştı..

"Hanım! Kim o gelen?" diye salonda oturduğu koltuktan seslenen kocasının sorusunu duydu. Ama karşılık verecek hali yoktu.

Musa yaşlı kadını yavaş yavaş geriye itmeye devam ediyordu. Dengesiz bir şekilde arkaya gerileyen Mürvet Hanımın ayağından terliği çıktı. Ayı Abdül kapıyı usulca kapamıştı.

Burhan Bey salonda oturduğu yerden antrede olanları göremiyor ama kapıda bir şeyler olduğunu az buçuk işitiyordu. Sonra kapının kapandığını duydu. Pek oralı olmadı. Kapıcı veya komşu Sabahat olabilirdi..

Sabahat'tan hoşlanmazdı da. Geveze, dedikoducu kadının biriydi. Yüzü ekşidi. Karısı sesini duymamış mıydı acaba?

"Hanım!" diye seslendi bir daha.

Cevap alamayınca elindeki gazeteyi indirerek okuma gözlüğünün üzerinden antreye doğru baktı. Görünürde kimse yoktu.. Boş ver, diye mırıldandı içinden. Kimse kimdi!..

Ama tam gazetesine döneceği sırada salonun girişinde acayip bir adam gördü. Faltaşı gibi açıldı gözleri. Evinde tanımadığı bir yabancıyı birden karşısında görünce afallamıştı, fakat onu asıl şaşkına çeviren şey yabancıнын olağanüstü iri bedeniydi. Kapı gibi uzun pehlivan kadar cüsseliydi adam.

Burhan Bey aceleyle elinden gazeteyi atıp, gözünden yakın gözlüklerini çıkardı. Acaba okuma gözlüklerinin kalın camları yanlış görmesine mi yol açmıştı.

"Kimsin sen?" diyerek ayağa fırladı koltuktan.

Dev adamdan hiç ses çıkmamıştı. Ağır ve kendinden emin adımlarla üzerine doğru geliyordu. Burhan Bey evde olağandışı bir şeyler olduğunu sezinlemişti. Tekrar:

"Mürvet!" diye bağırdı..

Karısından cevap gelmiyordu.

Burhan Bey aslında korkak bir adam değildi, fakat gözlerini bir süre devasa adamın üzerinden ayıramadı. Güpegündüz, kendini her zaman güvende hissettiği evinde tecavüze uğruyorlardı. Yaşlı adamı bir anda ter bastı. Hasta kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Bir yandan da gözucuyla karısını görmeye çalışıyordu.

Ayı Abdül'le aralarındaki mesafe iki metreye inmişti. Kaçamayacağını anladı Burhan Bey. Can havliyle kendini koruyacak bir şeyler aradı. Ama salondaki eşyaların arasında öyle bir şey yoktu. Sonunda kekeleyerek:

"Ne istiyorsunuz?" diye sorabildi.

Devasa adamdan ses çıkmamıştı.

"Karım nerede?"

Ayı Abdül gökgürültüsü gibi bir sesle, "Dışarda" dedi. "Korkusundan donuna işiyor.. "

"Ne istiyorsunuz bizden? Para mı?"

Bu soruya da karşılık vermemişti dev adam.

"Ben emekliyim. Cüzdanım yatak odamda. Evde biraz param var. Bize dokunmazsanız hepsini size verebilirim. "

Ayı Abdül pis pis sırıtmaya devam ediyordu.

"Tamam mı? Kabul ediyor musunuz?"

Salonun girişinden bir ses "Hayır" diye gürledi. "Biz soyguncu değiliz."

Burhan Bey korku ile konuşan adama baktı. Tüyleri diken diken oldu bir an. Adam kısa boylu, tıfil görümlü, zararsız birine benziyordu. Karşısındaki dev görümlü adama kıyasla oldukça iyi giyimliydi. Ama yüzündeki ifade öylesine nefret doluydu ki, yaşlı adam gerçek tehlikenin asıl ondan geleceğini, şaşkın haline rağmen anlamakta gecikmedi. Dev adam kaba kuvveti, kısa boylusu ise beyin ve kararı temsil ediyorlardı...

Burhan Bey tehlikenin umduğundan da büyük olduğunu o an hissetti. Artık onların kim olduğunu anlamıştı. Güpegündüz evini basan bu uğursuzlar hırsız, soyguncu takımından değildiler. Damadını kan davası yüzünden arayanlardı..

Karısının haline yüreği burkuldu. O tıfil hergele Mürvet Hanımı kıskaç gibi parmaklarıyla yanaklarından tutmuş itekleyerek salona getiriyordu. Duruma müdahale edemeyeceğini anladı. Karşısındaki dev, canlı bir duvardı. Kımıldadığı an ona toslayacaktı.

Sakin ol Burhan, diye mırıldandı içinden. Paniğe kapılmamalıydı, korkunun ecele faydası yoktu. Önce bu pervasız heriflerin ne istediklerini öğrenmeliydi. Gerçi bunu az çok tahmin edebiliyordu, yine de kendi ağızlarından duymakta yarar vardı. Tekrar sordu, "Ne istiyorsunuz bizden?"

Saldırganların kısa boylusu hırladı:

"Cevabımı istediğimiz basit bir soru var? Kızın nerede?"

"Kızım mı? Ne yapacaksınız onu?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Nasıl ilgilendirmez? Kötü niyetli olduğunuz açıkça belli."

Burhan Bey yan gözle yine karısına baktı. Kadıncağız korkudan bayılmak üzereydi. Kısa boylu saldırganın küt parmakları yaşlı kadının yanaklarını daha şimdiden kızartmıştı. Belki de soluk almakta zorlanıyordu, gözleri iri iri açılmıştı.

Derhal bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Onu öldüreceksiniz, değil mi? Niyetiniz bu.. "

"Hayır babalık!" dedi Musa. "Onunla bir alıp veremediğimiz yok. Torunlarıyla da. Bizim istediğimiz damadın. Anladın mı şimdi?"

Doğru muydu acaba? Bu herifler gerçekten sadece Tolga'nın peşinde miydiler. Öyle ya, diye geçirdi içinden. Kan davaları genellikle o fiili işleyenlere yönelik olurdu. Onların istedikleri damadının canı idi.. Kızının ve torunlarının peşinde değildiler..

Derin bir nefes aldı. "Bilmiyoruz" diye inledi.

"Neyi bilmiyorsunuz?"

"Nereye gittiklerini."

Musa, Mürvet Hanımı itekleyerek yanlarına kadar getirmişti. Yaşlı adama öfkeli bir şekilde bakarak söylendi. Sesi ıslık gibi sivri ve tehditkâr çıkmıştı.

"Bak babalık! Yalan söylemenin sana hiçbir yararı yok. Bu sadece bizi kızdırır. Şu yanı başındaki adamı görüyor musun? Yalana hiç gelmez, çok asabidir. Kızarsa sizleri tavuk gibi boğazlar. Biz sizi öldürmek istemiyoruz, dedim ya sizlerle" alıp veremediğimiz yok. Sadece damadını istiyoruz. Boş yere bizi sıkıntıya sokma. Konuş, hem kendinin hem de karının hayatını kurtar. Arkadaşım kızarsa onu ben de durduramam."

Adam söylediğini yapacak gibi görünüyordu. Burhan Bey elinde olmadan bakışlarını hemen önünde hareketsiz duran Ayı Abdül'ün suratına çevirdi. Dev'in yüzündeki alaycı tebessüm kaybolmuştu. Suratının ifadesi değişmiş, gözleri hiddetle parıldamaya başlamıştı. Dev kızmaya hazırlanıyordu sanki..

Titremeye başladı yaşlı adam. Tıfıl uyarısında haklıydı galiba. Dev iri pençesini Burhan Bey'in omuzuna attı. Öyle güçlüydü ki elini attığı omzu çöker gibi oldu.

"Hadi ötmeye başla moruk! Sabrım kalmıyor artık."

Bu dev'in sesiydi. Ama normal bir insan sesinden ziyade gök gürültüsüne benziyordu. Dizlerinin bağı çözüldü Burhan Bey'in.

"İstanbul'dan uzaklaştılar" diyebilirdi. "İnanın nereye gittiklerini biz de bilmiyoruz. Korkuyorlardı, öyle ki gittikleri yeri bize bile söylemediler."

"Yalan söylüyorsun moruk! Hem hiç de inandırıcı değil. Onların nereye gittiklerini bilmeniz lâzım. Size söylemiş olmaları gerekir."

"Yemin ediyorum söylemediler."

Musa dik dik yaşlı adama baktı. İnanmadığı açıkça belliydi. Başıyla deve bir işaret yaptı. Aynı

anda Ayı Abdul serbest koluyla Burhan Beyin midesine bir yumruk indirdi. Aslında şiddetli bir yumruk değildi bu, fakat yaşlı adam için çok ağır bir darbeydi. Bir anda nefesi kesildi, az önce kalktığı koltuğa çökmek üzereyken Abdül onu omuzundan tuttuğu pijamasından kavrayarak oturmasını engelledi.

Soluk alamıyordu Burhan Bey.

İkinci bir yumruğa dayanamazdı. Daha şimdiden gözleri kararır gibi olmuştu.

"Bu daha başlangıç" diye mırıldandı Musa. "Arkadaşım henüz kızmadı, sadece gerildi. Senin yerinde olsam yalanlarla onu sinirlendirmezdim."

Çektiği acıya rağmen Burhan Bey düşünme yetisini henüz kaybetmemişti. İkinci bir yumruk yerse gerçekten duyduğu acıyı kaldıramayacağını anladı. Ölebilirdi. Hasta kalbinin bu gerilimi nasıl kaldırdığına bile şaşıyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ konuşacağım" dedi.

"Aferin moruk! Nihayet gerçeği görebildin. Hadi öt bakalım, seni dinliyorum."

"Buradan kaçtılar. Bu doğru. Bir çiftliğe sığındıklarını biliyoruz. Tüm bildiğimiz de bundan ibaret."

"Çiftliğe mi?"

"Evet."

"Nerede bu çiftlik?"

"Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum. Kızım söylemedi."

"Hiç inandırıcı değilsin babalık."

Burhan Bey soluk soluğa inledi, " İnanın doğru söylüyorum."

Musa'nın kaşları çatıldı. Dikkatle yaşlı adamı süzdü. Sonra hâlâ sıkı Sıkıya çenesinden tuttuğu Mürvet Hanıma dönerek, "Bu yaşlı herif doğru mu söylüyor?" diye sordu. Kadıncağızın cevap verecek hali yoktu, burnundan güçlkle nefes alıyordu. Musa yanağındaki kısırcı hafifletti.

"Sana soruyorum kaltak! Cevap ver!"

Ciğerlerine derin derin nefes çeken Mürvet Hanım kendisinin bile zor duyduğu incecik sesiyle başını sallı-yarak, "Evet, doğru söylüyor" diyebildi.

"Nerede olabilir bu çiftlik?"

"Hiçbir fikrimiz yok" dedi Burhan Bey yüzünü buruşturarak. Ayı Abdül sırtıttı.

"Ne dersin, moruğu biraz daha okşayayım mı?"

"Okşa" dedi Musa. "Belki o zaman çiftliğin yerini de hatırlar."

"Hayır hayır, lütfen vurmayın." diye bağırmaya çalıştı Mürvet Hanım. "Kocam kalp hastasıdır. Buna dayanamaz. Size tüm bildiklerimizi söyledik. Başka bir şey bilmiyoruz, yalvarırım."

"Sana inanmıyorum kaltak. Kızın mutlaka gittiği yeri söylemiştir."

"Hayır ama... "

Mürvet Hanım duraksadı birden...

"Ama ne? Ne söylemek istiyordun?"

Yaşlı kadın kısa bir an düşündü. Yumruklamaya devam ederlerse kocası gerçekten ölebilirdi. Hem bunların zoru Nur ya da torunları ile değil Tolga'yıydı. Tolga'yı bulsalar ne olurdu sanki. Damadı zaten yarı ölü bir insandı. Tolga'yı severdi ama o haliyle yaşamaya devam etmesi ölümden de beterdi. Mürvet Hanım bundan sonra söyleyeceklerinin pek ahlâkî olmadığını sezinliyordu ama şayet kızının, torunlarının ve hatta kendilerinin kurtulması bu itirafa kalıyorsa bunu tereddüt etmeden yapmalıydı.

"Şey... " diyebildi.

"Konuşsana be kadın! Şimdi kocana bir yumruk daha gelecek."

"Nihat! O komiser.. Tanıyor musunuz onu? Hani koruma görevi üstlenen?"

"Evet?"

"O götürdü. Kendi çiftliğine."

"Nerede bu çiftlik?"

"Emniyet gerekçesiyle bize bile yerini söylemediler. İnanın bilmiyoruz. Yemin ederim."

"Demek bu işi o itoğlu it organize etti, öyle mi?" Mürvet Hanım bitkin bir şekilde başını salladı.

Musa sakinleşmişti birden. Elini kadının yanağından çekti. Nasıl olsa çiftliğin yerini bulabilirdi. Bu da bir başarı sayılırdı. Karı kocaya döndü.

"Şimdi beni iyi dinleyin" dedi. "Bizim sizlerle ya da kızınızla bir sorunumuz yok. Şayet ağzınızı sıkı tutup konuşmazsanız ya da onlara her hangi bir şekilde haber uçurmazsanız sizler için bir tehlike yok. Tolga denen adamı cehennem ucuna götürseler nasıl olsa bulup temizleyeceğiz. Beni anlıyor musunuz? Hayatta kalmanız ancak susmanızla mümkün. Şayet yanılıp da polise gider veya emirlerimizin dışına çıkarsanız, nasıl olsa bir fırsatını bulur ve sizleri de öldürürüz. İyice anladınız mı beni?"

Mürvet Hanım yine başını salladı.

"Tamam mı?"

"Tamam."

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Aferin. Akıllı davrandınız. Yoksa arkadaşımın elinden bir kaza çıkabilirdi. Bakın akıllı uslu olunca size de bir zararı vermiyoruz."

Ayı Abdül sırtarak Burhan Beyin omzunu okşadı.

Musa, "Hep böyle davranmaya gayret edin. İkinci bir kere karşınıza çıkmayalım, o zaman külahları değiştiririz. Anlıyorsunuz, değil mi?"

İki şehir eşkiyası geldikleri gibi sessizce evden ayrıldılar.

Karı koca bir süre kendilerine gelemeden, salonun ortasında bitkin bir şekilde kalakaldılar. Neden sonra Burhan Bey, "Hadi durma" dedi. "Nur'u ara ve durumu bildir."

2

Nur telefonu kapattığında dona kalmıştı.

Ne yapacağını bilemedi bir süre, boş boş donuk bakışlarla etrafı süzdü. Burada bile izlerini bulmuşlardı sonunda. İnanılır gibi değildi, adamlar son derece pervasız ve gözü karaydılar. Anasıyla babasını dahi ölümle tehdit edecek kadar da cüretkâr..

"Lanet olsun!" diye homurdandı içinden. Nihat da tam gidecek zamanı bulmuştu. Şimdi çiftlikte onun himayesinden de mahrum kalmıştı.

Kim koruyacaktı onları? Kendini toparlamaya, ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Buradan ayrılamazdı. Tolga'yı götürmek için güvenilir ve rahat bir vasıtaya ihtiyaç vardı. Ayrıca tek başına dönüşü göze alamazdı. Belki bir ambulansla nakledebilirdi kocasını ama çiftliğe ambulans getirmek mümkün müydü?

Peki sonra ne yapacaktı, eve mi dönecekti? Evi sanki emniyetli miydi? Bunun cevabı koca bir hayırdı..

Telefonda annesinin ağlayarak yaptığı konuşmayı, oradan uzaklaşması için yalvarışını anımsadı. Neyse ki nerede olduklarını bilmiyorlardı. Yalnızca bir çiftliğe sığındıklarını ifade etmesi ne anlama gelirdi ki? Sonra telefondaki konuşmaları bir daha düşündü. Nihat'ın onları bir çiftliğe götürdüğünü de onlara söylemişti annesi. Acaba Nihat'ın çiftliğinin nerede olduğunu öğrenebilirler miydi?

Nur çaresizlik içinde titredi. Durum kötüydü. O iğrenç yaratıklar önünde sonunda bu çiftliği bulurlardı..

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Nihat burada olmadığına göre tehlikeyi en azından Hüseyin Molu'ya bildirmesi lâzımdı. Yaşlı çiftçi belki kendine göre bazı tedbirler alırdı.

Birden aklına çocukları geldi. Hakan ile Oya çiftlik evinin önündeki çimenlerde oynuyorlardı. Sanki Ağa'nın adamları hemen şu anda saldırıya geçeceklermiş gibi telaşa kapıldı, camın önüne koştu. Çocukları içeriye almalı ya da evin önünden fazla uzaklaşmamalarını söylemeliydi. Dışarıya baktı, çocuklar dünyadan habersiz koşuşturup duruyorlardı.

Derin bir soluk aldı. Nur. Yaşadığı paniğin anlamı yoktu4 Telefonu kapatmıştı. Çiftliği tespit etmiş olsalar bile saldırganları bu kadar kısa sürede buraya getirecek bir vasıta henüz dünyada yoktu.

Bazı tedbirler almak için zamanı vardı. Neden sonra bakışlarını tekerlekli iskemlesinde oturan kocasına çevirdi. Onun için de huylanıyordu Nur. Bu sabahtan beri Tolga'da garip bir değişiklik olmuştu. Her zaman sürekli uyukladığı halde, o vakadan beri uykuya dalmamıştı genç adam. Nihat'la öpüştüğünü görmüş olmalıydı, ama şuuru genelde kapalı olduğu için değerlendirme şansı hemen hemen yok gibiydi. Zihni çok nadir açılıyor, adeta üstüne karabasan gibi çöken o uyuşukluktan kurtulduğu zaman da tamamen normal insanlardan farksız konuşuyordu.

Tolga'ya baktı bir daha. Gözleri aralıktı; sanki uyumamak için mücadele ediyordu. Nihat'la öpüştüğü için yeniden nedamet duymaya başlamıştı; bir an boş bulunmuş, genç adamın elini öpmesi uzun zamandır dizginlediği ihtirasını bir anda ortaya çıkarmış ve her şey bir anda olup bitmiş, kucaklaşmışlardı. Nur o saniyeleri içi titreyerek anımsadı yeniden. Kapıyı bile örtmeyi akıl edememişti. Çocukları her an uyanabilir ve o sahneye şahit olabilirlerdi.

İçini çekti Nur. Tolga'nın bu sabah uyumaması sadece bir tesadüftü, bilinçli olduğunu hiç sanmıyordu. Görmüş olsa bile bunu değerlendiremezdi. Gözleri açık olsa bile çocuklarını dahi tanı mıyordu.

Nur onu iskemlesinde bırakarak kapıyı çekti ve alt kata indi. Hüseyin Molu'yu bulmalı ve muhtemel tehlikeyi söylemeliydi. Nihat burada olmadığına göre baş vurabileceği başka kimse yoktu.

Güllü'nün getirdiği ayranı sonuna kadar içen yaşlı adam bakışlarını Nur'a çevirerek, "Evet, sizi dinliyorum, benimle konuşmak istemişsiniz" dedi.

Bakışları hiç de dostane görünmüyordu. Nur bir kere daha Hüseyin Molu'nun kendisinden hoşlanmadığını anladı. Yapacağı konuşma ona zor geliyordu. Fakat başka çaresi yoktu, açıklamayı yapmak kaçınılmazdı zira kendisi, ailesi kadar bu çiftlikte yaşayanların hayatı da tehlikedeydi. Bir baskın olursa pek çok insanın kanı akabilirdi. Tedbir alınması gerekiyordu.

Nur yutkundu. Lafa nereden gireceğini kestiremedi. Ve en olmayacak şekilde konuşmaya başladı.

"Benden hoşlanmadığınızı biliyorum" dedi.

Bir süre ettiği lâfin tesirini anlamak için güneş yanığı ile kırıılmış yaşlı adamın yüzüne baktı. Hüseyin Molu da şaşırmişti.

Elinde olmadan hayretle açılan gözlerini Nur'a çevirdi.

"Küçük hanım, her halde beni buraya bunu söylemek için çağırmadınız?" dedi.

Nur kollarını göğsünde çaprazlayarak adamı süzdü. "Haklısınız. Bunu söylemek için çağırmadım" diye fısıldadı.

"Öyleyse konuya girin lütfen, maksudınız nedir?"

"Herhalde siz de duydunuz, dün gece oğlunuza buradan ayrılmak istediğimi söylemiştim."

"Evet, bunu işittim. Ama bu sabah Nihat'la gitmediğinize göre daha sonra bu fikrinizden caymış olmalısınız."

"Evet, bu da doğru."

Kısa bir sessizlik oldu. Nur konuştukları mutfakta ileri geri birkaç adım attı. Sessizliği ilk bozan yine yaşlı adam oldu.

"Sizden hoşlansam da hoşlanmasam da buradan gitmek size kalmış bir şey. Ben asla evime gelmiş bir misafire gitmesini söyleyemem. Siz oğlumun misafirisiniz. Sorun buysa konuşacak bir şeyimiz yok demektir. Beni boşuna çağırılmışsınız. En iyisi siz bu konuyu Nihat dönünce onunla tartışın."

Nur başını salladı.

"Ama sorun bu değil."

"Öyle mi? Peki nedir?"

"Buraya niçin geldiğimizi biliyor musunuz?"

"Az buçuk" dedi Hüseyin Molu. "Nihat'ın anlattığı kadarıyla. Galiba kocanızın peşinde kan davası güden insanlar varmış. Eşinizi arıyorlarmış."

"Yalnız onu değil. Beni ve çocuklarımı da.."

Yaşlı adam gözlerini kısarak Nur'a baktı. Sözü nereye getireceğini hâlâ tam olarak çıkaramamıştı. Sustu ve kadının konuşmasını bekledi.

"O adamlar nihayet izimizi bulmuşlar" diyebildi Nur bitik bir sesle.

Taş mutfakta buz gibi bir hava esti birden. Sessizliğin yoğunluğu arttı.

Hüseyin, "Kimden öğrendiniz bunu?" diye sordu.

"Az evvel İstanbul'dan bir telefon aldım. Annemden. Annemle babamın evine baskın yapmışlar, şiddet kullanarak onları konuşturmuşlar."

Yaşlı adam, anladım dercesine, başını salladı.

Nur üzgün bir sesle, "Nihat burada yok şimdi. Aldığım bu haberi size iletmek istedim. Bilmenizde yarar vardı. Belki buradan gitmemi isteyebilirsiniz" diye fısıldadı.

Hüseyin Molu bir süre genç kadına baktı. Sonra gayet sakin bir sesle:

"Senin düşüncen ne kızım?" diye sordu.

Yaşlı adam ilk defa "kızım" diye hitap ediyordu. Dikkatinden kaçmadı Nur'un. üstelik sesi yumuşak ve müşfik çıkmıştı.

"Benim düşüncemin ne önemi var? Buraya gelirlerse etraf kan gölüne döner. Onlar gaddar ve acımasız. Gözlerini kan ve nefret kaplamış. Hepinize zarar verebilirler."

"Ben senin fikrini öğrenmek istiyorum. Buradan uzaklaşmak istiyorsan seni kaçırabiliriz." Nur huzursuzca kıpırdandı.

"Gidecek hiçbir yerim yok. Hasta ve hareketsiz bir adam ve iki ufak çocukla nereye sığınabilirim? Fakat bizim yüzümüzden başınıza bir dert gelmesini istemiyorum."

"Tamam" dedi Hüseyin. "Mesele anlaşıldı. Burada kalacaksın."

"Fakat... "

"Fakatı filan yok. Sen oğlumun misafirisin. Aksilik o burada yok. Ama bu durumu değiştirmez. Artık seni korumak benim görevim. Mesele kapanmıştır."

"Teşekkür ederim" diye kekeledi Nur. "Ama dediğim gibi onlar cani ruhlu eşkiyalar. Buraya gelirlerse.."

"Sen onu düşünme kızım. Burada beş kişiyiz. Ama yakındaki köyde akrabalarım var, yardıma çağıracağım insanlar bulunur."

Nur hâlâ endişeliydi. "Çatışma çıkarsa kan dökülecektir. Bunu istemiyorum."

Hüseyin Molu yerinden kalktı. "Olacakları düşünme. Tedbirimizi alacağız. Gelecekleri varsa görecekları de var demektir. Akacak kan damarda durmaz derler. Oğlumun çaresiz misafirini

korumasız bırakacak değilim ya? Sonra Nihat'ın yüzüne nasıl bakarım?"

Nur tedirgindi. Fakat kendisinden hoşlanmadığına emin olduğu yaşlı adamdan ummadığı bir destek bulmuştu. Gözleri minnetle adama çevrildi.

"Keşke Nihat gitmeseydi" diye fısıldadı.

Hüseyin Molu yaklaşarak sırtını okşadı genç kadının.

"Takma kafanı ona. Biz ne güne duruyoruz? Çiftliğe adımlarını bile atamazlar. Oğlumun emanetine halel getirmem ben."

Nur minnet ve şükranla baktı yaşlı adama.

"Sizden özür dilemeliyim" diye fısıldadı.

"Nedenmiş o?"

"Şey... benden pek hoşlanmadığınızı sanmıştım da..."

"Bak bu doğru. Şahsına karşı bir husumetim yok. İyi bir insana benziyorsun, lakin oğlumla aranızdaki ilişkiyi onaylamadığımı bilmeni isterim. Ne kadar şehirde yaşamış olursa olsun, o bir köy çocuğudur. Davul bile dengi dengine çalar. Sen büyük şehir insanısın kızım. Oğlum seninle yapamaz. Sana aşık olduğunu daha buraya gelir gelmez anladım. Senin onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ama bu ilişki yürümez. Ayrıca evli ve iki çocuk anasıdır. Her şeye rağmen şimdi bunu tartışmanın yararı yok. Önce başımızdaki bu sıkıntının çözümünü araştırmalıyız."

Nur kıpkırmızı kesilmişti. Ağzını açıp tek kelime söylemedi ama adamın haklı olduğunu o da biliyordu.

İkisi arasındaki konuşmayı dinleyen Güllü sonunda dayanamayarak, "Efendi" dedi. "Kadın haklı. O eşkiyalar buraya gelirse çok kötü şeyler olur. Bırak onu gitsin. Macit'in kaptıkaçtıısını getirtelim. Hepsini doldurup şehire gönderelim."

Hüseyin Molu birden kanı başına sıçramış gibi Güllü'ye döndü.

"Bre kadın, sen neler saçmalıyorsun? utanmıyor musun ettiğin laflara? Evime gelen bir konuğu, hem de yıllardır buraya uğramayan oğlumun misafirini tehlikedeysen evimden mi uzaklaştıracağım? Örfümüzde adetimizde var mıdır bu? Tez yıkıl karşımdan ve bana hemen yanaşma Rıfkı'yı çağır."

Güllü inatla direnmek istedi: "Bunca insanın vebali senin boynuna. Kan dökülürse ne yaparsın?"

"Kes kadın! Sen ne diyorsam onu yap! Bana akıl öğretmeye kalkma." Yaşlı adamın gözleri iri iri açılmış, karısına fena halde sinirlenmişti.

Nur üzüntüyle fısıldadı; "Güllü galiba haklı. Buradan uzaklaşsak daha iyi olacak. Şayet bize bir vasıta tedarik edebilirsiniz..."

"Yeter!" diye bağırdı Hüseyin. "Mesele kapanmıştır. Tartışılacak bir şey kalmadı. Kızım sen sadece çocuklarına mukayyet ol. Onları yanından ayırma. Sen de kadın ne diyorsam hemen onu yap!"

Güllü istemeye istemeye mutfaktan çıkarak yanaşmayı bulmaya gitti. Mutfakta ikisi kalmışlardı. Nur kendisini utanmış ve aşağılanmış hissediyordu. Titreyerek iskemleye oturdu. Çiftliğe problem olmuş, bela ve uğursuzluk getirmişti.

"Eşiniz haklı" diyebilirdi üzüntülü bir sesle. "Olacak olayların tek sorumlusu benim. Aslına

bakılırsa buraya hiç gelmemeliydim. Başkalarının da başını belaya sokacağımı düşünmeliydim."

"Hayır!" dedi Hüseyin Molu. "Asıl hata oğlumun. Sizinle bu ilişkiye girmemeli ve olacağını düşünmeliydi."

Nur kekeleyerek söylendi.

"Durum tahmin ettiğiniz gibi değil. Oğlunuzla aramızda bir ilişki yok."

"Boşuna inkâr etme kızım. Apaçık meydanda. Oğlum sana âşık. Senin de ona meylin olduğunu görebiliyorum. Yoksa Nihat uzun zamandır uğramadığı çiftliğe hiç sizleri getirir miydi?"

Konunun dışında olmasına rağmen Nur dayanamayıp sordu: "Nihat neden çiftliğe gelmiyordu?"

Yaşlı adamın yüzü birden gerildi. Acı çeker gibi oldu bir an.

"Bunu döndüğünde ona sorarsın kızım" diyebildi...

İki saat sonra yanaşmaların kaldığı yapının önünde on iki kişi toplanmıştı.

Hüseyin Molu bekleyen köylülerin önüne atla geldi. Yağız, beyaz bir ata binmişti. Eşelenen hayvanın yularına asılarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Dinleyin beni!" diyerek gür bir sesle kükredi.

"Yanaşmam Rıfkı'yı dinlediniz. Buraya sizi niçin çağırdığımı biliyorsunuz. Çiftliğin bir süre adama ihtiyacı var. Yabancıların mülküne saldıracaklarını, misafirlerime kötü emeller beslediklerini öğrendim. Her an silahlı çatışma çıkabilir. Aranızdan bazılarıyla uzaktan yakından akrabayız da. Ama burada görev kabul edeceklerin hepsinin gönüllü olmasını istiyorum. İşin ucunda ölmek de var. İsteyen derhal gidebilir, hiçbirinize baskı yapacak değilim. Ama kalanlar emrimden çıkmayacak ve vereceğim her işi kayıtsız şartsız kabulleneceklerdir. Bunu bilmiş olun."

Kalabalıktan hiç ses çıkmadı.

Hüseyin Molu atıyla etraflarında dönüp durdu.

"Size para verecek değilim, ama kaldığınız sürece yemenizi, içmenizi ve burada yatmanızı temin edeceğim. Çiftlikte bana ait altı çift var. Bu silah adedi yeterli değil. Hemen hepimizin tüfeği olduğunu biliyorum, silahlarınızı alarak geleceksiniz. Sarfedeceğiniz saçmaların bedellerini ben ödeyeceğim. Şimdi sorusu olan var mı?"

Topluluktan yine ses çıkmadı. Yalnız karayağız bir delikanlı bir adım ileri çıktı.

"Hüseyin emmi beni bağışla" dedi. "Karım doğum yapmak üzere. Bilirsin anam köyde değil. Ben gelemem. Ama doğumundan sonra emrine hazırım."

Yaşlı adam diğerlerine bakarak, "Başka gelmek istemeyen varsa şimdi söylesin. Sonra mazeret dinlemem."

Kalabalığın gerisinden göbekli tıknaz bir adam konuştu: "Dur hele Hüseyin, o kadar sık boğaz etme. Bir yol düşünmemiz gerek. Seni hepimiz sayar ve severiz. Yardımına koşmak da isteriz. Ama bu söylediklerinden pek bir şey anlamadık. Bu ne biçim bir çağrı? Ne saldırısından bahsediyorsun? Kime karşı silahlanıyoruz? Hele bize bir açıkla."

Hüseyin Molu atının üzerinden dik dik adama baktı: "Yeterince açık konuştuğumu sanıyorum. Kesin olan şu; yardımınıza ihtiyacım var. Çiftliğime sığınan bir aileye baskın yapacaklar. Gerisi sizi ilgilendirmez. Benimle beraber misiniz, yoksa değil misiniz?"

"İyi de neden jandarmadan yardım istemiyorsun?"

Göbekli adam aksayarak iki adım ileri çıkmıştı. Hüseyin Molu atının üzerinden sertçe bağırdı:

"Saçmalama Topal Osman! Şimdiye kadar hiç gördün mü, vukuat olmadan jandarma çiftliğe gelir mi hiç? O zaman da olan olur zaten. Önemli olan saldırıya karşı komamız, iş işten geçmeden önce."

Topal Osman denen adam burun kıvırdı. Suratını ekşiterek yaşlı adama sordu:

"Kim bu gelecekler? Terörist filan mı? Çiftliğine sığınan aile kimin nesi? Neden senin yanına geldiler? Bunları bilmek hakkımız sanırım."

Hüseyin Molu adamın haklı olduğunu biliyordu ama hırsla atını ona doğru sürdü:

"Soru sormak yok. İstemiyorsan sen de çekip gidebilirsin. Ben kimseden yardım dilenmiyorum.. "

Sarışın bir genç ileri fırladı:

"Niye celallenirsin Hüseyin emmi? Sen hepimizin büyüğü sayılırsın; seni sayarız, hepimizin üzerinde hakkın, helâlin vardır ama Osman Emmi de doğru söyler. Başımız yoluna feda, lâkin ne uğruna canımızı tehlikeye atacağımızı bilmek isteriz. Saldırganın uğurlusu var, uğursuzu var. Kimdir bunlar?"

"Düşmanlarım!" diye kükredi Hüseyin Molu. "Hepsi de düşmanlarım." Topal Osman söylenmeye devam etti:

"Sarı Cevat doğru söyler, iyi de kim bunlar? Senden ne isterler?"

"Dedim ya misafirin kanlısı hepsi de."

Kalabalıktan başka birisi mırıldandı. "Hüseyin Emmi, gelecek olanlar oğlunun getirdiği kadının kanlısı ise niye oğlun bugün onu bıraktı da gitti? Hepimiz biliriz oğlun polistir. Bize niye onun çiftliği terkettiğini söyler misin?"

Yaşlı adam atının üstünde köylülere tiksinerek baktı. Onların isteğine bu denli karşı çıkacaklarını düşünmemişti. Oğlunu savunmak arzusuyla, "Nihat'ın bu saldırıdan haberi yoktu. İki saat evvel İstanbul'dan gelen bir telefonla öğrendik her şeyi. Yoksa Nihat gider miydi hiç?"

Topal Osman alaycı bir şekilde Hüseyin Molu'ya baktı. "Yoksa oğlun korktu mu?" diye sordu.

Bu soru yaşlı adamı fena halde kızdırmıştı; "Yıkılın karşımdan ulan nankörler" dedi. "Ben de sizi dost bilmiştim. Hiçbirinizi istemiyorum. Bir defa sizden bir şey istedim, bahaneler bulup neler söylediniz. Size verdiğim bütün emekler haram olsun. Hiçbirinizi istemiyorum."

Bekleşen adamların arasında uğultular oldu. Bazıları alınmış gibi geri dönüp yürümeye başladılar, beş tanesi işe hâlâ şaşkın ye kararsız duruyordu. Topal Osman ve diğerleri uzaklaşmaya başladı.

Hüseyin Molu bir süre kırgın ve, uğradığı hayal kırıklığı ile arkalarından baktı. Gelenlerin beşi yerlerinden kımıldamamışlardı.

Köyün muhtarının oğlu olan Ali atın yanına yaklaştı.

"Bizler seninle beraberiz Hüseyin emmi" diye mırıldandı. "Sonuna kadar."

"Sağolun çocuklar. Kararlıysanız köye dönüp silahlarınızı alarak bir saat içinde burada olun. Yanaşma Rıfkı size yapacaklarınızı söyleyecektir."

* * *

Nur yatak odasının penceresinden yavaşmaların kaldığı kulübenin önündeki kalabalığa bakıyordu dikkatle. İki çocuğunu da yanına almıştı. Oya merakla, "Anne o amcalar da kim?" diye soruyordu.

"Bilmiyorum" diye mırıldandı Nur. Gerçekten de bilmiyordu, ama tahmin etmekte de zorlanmadı. Nihat'ın babası çiftliği tehlikeden korumak için takviye adam tutmak istemiş olmalıydı. Pek tabiidir ki konuşmaları duyamıyordu lâkin at üzerindeki adamın sinirli halinden işlerin yolunda gitmediği kanısına vardı. Köylülerin çoğu teklifi kabul etmemiş olmalıydılar ki az sonra meydandan ayrıldılar. Nur geriye kalanları saydı. Tam beş kişiydiler. Çiftliğin korunması için bu sayı yeterli miydi acaba? Bunu takdir edemezdi; üstelik saldırının kaç adamla yapılacağını da bilemezdi.

İçini buruk bir acı kapladı. Kendi başındaki derdi başkalarına da bulaştırmıştı. Yok yere bir sürü insan tehlikedeydi şimdi. Çiftlik oldukça büyük, sınırları çıplak gözle görülmeyecek kadar genişti.

Hüseyin Molu, arazisini dikenli tel ile çevrelemişti ama kesin sınırlarını henüz Nur bile bilmiyordu. Kuzey batı hudutlarını görmüştü sadece. Beş kişinin böylesine geniş bir alanı kontrol altında tutması mümkün değildi. Yine de bu benim aklımın ereceği bir şey değil, diye homurdandı. Asıl huzursuzluğu Nihat'ın burada olmamasıydı...

Bu ara gözleri Tolga'ya takıldı. Uyanıktı yine.. Sabahki olaydan beri bir türlü alıştığı o derin uyku haline girmiyordu kocası. Sanki çevresinde gelişen hadiseleri anlamak istercesine garip bir dikkate bürünmüştü. Nur bunun mümkün olmadığını biliyordu, ama ilk kez şüpheyile kocasına baktı. Yoksa Tolga etrafında dönenlerin farkında mıydı?..

* * *

Talat Alkan küt parmaklarıyla masanın üzerine vurdu. "Bu iş tamam" diye bağırdı.

Adamları büyük saygı içinde önünde elpençe divan duruyorlardı. Musa'nın yüzünde mutlu gülücükler oluşmuştu.

"Evet ağam" diye fısıldadı. "Siz işe el attıktan sonra halledemeyeceğiniz şey yoktur zaten. "Aslında başarıdaki aslan payının kendisine ait olduğunu ihsas etmek istiyordu. Ama Ağa oralı olmadı.

"Polisteki dostlarımla görüştüm. Nihat denen hergelenin gerçekten de Bolu'da bir çiftliği varmış. Babasının tabii. İtoğlu it, karıyı, çocukları ve o canlı cenazeyi çiftliğe götürmüş olmalı. Hayret bir şey! Neden bunu yaptı anlayamadım. Bu görev aşkından öte bir şey olmalı.. "

Musa sakın bir sesle, "Ağam sanırım o rezil, karıya tutkun" diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Emirleriniz nedir ağam? Hemen yola çıkalım mı?"

Talat Alkan teşbihini çekmeye başladı.

"Bu defa işi ben yöneteceğim. Sizi yalnız bırakmaya gelmiyor. Şimdiye kadar bir bok beceremediniz."

"Fakat ağam..."

"Kes sesini Musa. Tepemi attırma." Musa sustu.

"Akşam üstü yola çıkacağız. Çiftliğin yerini öğrendim. Karanlık basınca oraya varırız. Gerisi kolay. İki araba hazırlayın. Biri cip olsun, ufak kamyoneti de hazırlayın. Yanınıza otomatik tüfekler de alın. Orada ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Belki de karının anası babası bir haber uçurmuştur bile."

"Sanmıyorum ağam. Çok korktular."

"Aptallık etme Musa. İnsanları hiç tanımıyorsun daha."

Musa bozulur gibi oldu ama sesini çıkaramadı.

"Beş kişi gideceğiz. Tahir'le Abdül kamyoneti alırlar, ben, sen ve Tevfik de cipe bineriz. İki üç günlük kumanya alın yanınıza. Tamam mı?"

"Emrin olur ağam."

"Hadi, hemen hazırlıklara başlayın.."

3

"Niye sanki?" diye homurdandı Ayı Abdül. Çakal Tahir onun yüzüne bakarak, "Ne niye?" diye sordu.

"Neden Ağa bizi ekti?"

"Ne ekmesi ulan koca oğlan? Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Niye biz onlardan farklı yerde yemek yiyeceğiz? Şuraya bak, ne boktan lokanta burası be! Hadi Ağanın daha iyi bir yere gitmesini anlıyorum da Sansar'la Musa'nın da gitmesi şart mıydı? Bizim onlardan bir eksliğimiz mi var? Neden onlar da burada zıkkımlanmıyorlar?"

Tahir gülerek başını iki yana salladı.

"Yahu Abdül, vücudun çok iri ama galiba kafan onunla orantılı değil. Bazen ne çocuksu şeyleri dert ediyorsun kendine. Takma kafana, nerede yerlerse yesinler. Sana ne Ağa öyle istedi.. "

"İstedi. İstedi ama bize şu reva gördükleri yere bak! Ne yiyeceğiz burada be? Kuru fasulye ile pilavdan başka bir şey yok. Bir de üzüm hoşafı. Ordunun karavanası bile bundan iyidir. Ben karnımı nasıl doyuracağım?"

Çakal sıyrılmaya devam etti. "İstersen burayı sana kapatalım. Mevcut yemekler ancak sana yeter zaten."

Abdül ağzının içinde bir şeyler geveledi ama Tahir anlamadı. Kamyoneti ana yoldan görülmeyecek şekilde, biraz içerlek, ağaçların arkasına park etmişlerdi. Hava iyice kararmış, gecenin karanlığı çoktan etrafa sinmişti.

Yol üzerindeki ufak aşçı dükkânı تنها sayılırdı. Yanında bir lastik tamircisi bir de kepenkleri kapalı olduğu için ne olduğunu anlamadıkları bir dükkân daha vardı.

İçerisi basık ve havasızdı. İyice de loştu. Kesif sigara dumanıyla kaplıydı etraf.

Ayı Abdül homurdanmaya devam etti. "Ne kadar karanlık ulan burası, yoksa volta lar mı düşük?"

"Boş ver koca oğlan; burada geceleyecek değiliz ya? Zıkkımlanıp yola devam edeceğiz. Ağam bizi beş kilometre ilerdeki sapakta bekleyecek."

Abdül ufak aşçı dükkânına bir göz attı.

Onlardan başka, ilerdeki bir masada, dört kişi daha oturuyordu. Üçü erkek biri kadındı. Erkeklerin sırtında meşin ceketler vardı. İki si saçlarını ustura ile kazıtmıştı, diğeri ise onların aksine kız saçı gibi omuzlarına kadar gelecek tarzda uzatmış ve tam arkadan bir toka ile tutturmuştu. Hippilere benziyorlardı. Kadın ise iri göğüslü, uzun boylu ve gösterişli idi. Kalın dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü.

Dükkân boştu ama kalabalık bile olsa hemen dikkat çekecek tiplerdi. Fazla yüksek sesle konuşuyorlar, arada sırada tatsız kahkahalar atıyorlardı. Onları bir süre seyreden Ayı Abdül, "Fırlamalar!" diye homurdandı. "Bu tiplere illet oluyorum."

"Boş ver!" diye söylendi Tahir. "Sen önüne bak. Sakın hır çıkarmaya kalkma."

Abdül başını çevirdi. Ama öbür masadan yükselen kahkahalar kulaklarını tırmalıyordu. Hizmet eden tek bir garson vardı. Çakal Tahir onun servis işini de yüklenen dükkân sahibi olduğunu düşündü. Kara kuru, sevimsiz bir adamdı. Abdül'ün siparişini duyunca afalladı birden, müşterisi beş kişilik yemek istemişti. Boş bulunarak, "Başkalari da mı gelecek?" diye sormak gafletini gösterdi.

Abdül adamın kanını donduracak bir bakışla, "Hayır!" dedi. "Hepsini ben yiyeceğim." Kara kuru adam hemen masadan uzaklaştı.

Ayı Abdül kahkahaları işittikçe homurdanarak öteki masaya bakmaya devam ediyordu. Tahir onu bir kere daha uyarmak zorunda kaldı.

"Bana bak, sakın mesele çıkarmaya kalkma. O karıya da fazla bakma. Bilirim, biraz oynak birini görünce hemen için gider, unutma, Ağa bizi bekleyecek. Onu fazla bekletemeyiz."

Abdül sıırıttı. "Ama karı da bir içim su. Nasıl, değil mi?"

"Ulan Ayı, sen gerçekten hastasın, vallahi de billahi de hastasın. Başka bir şey düşünemez misin sen?"

"Tamam tamam abi, karıya sulanacak değilim. Dert etme.. "

Aşçı beş kişilik pilav ve fasulyeyi kocaman kapta sunduğu hoşaf ile beraber masaya getirmişti. Yaptığı servis yan masadakilerin de dikkatini çekmişti. Dazlakların kaba ve saldırgan bir görünüşü vardı. Kel kafalı olanlardan biri gülerek bir şeyler söyledi. Fakat fazla gürültü çıkardıklarından ne söylediğini duyamamıştı. Abdül, Yine de kendisi hakkında konuştuklarını anladığından onlara ters ters baktı.

Yanında onu her zaman frenleyen Tahir olmasa çoktan hır çıkarmak için masalarına giderdi. Susmayı yeğledi, tabii daha ileri gitmemeleri şartıyla..

Bu arada yan gözle de o hippik kılıklı kadını süzmeye devam ediyordu. Onun da bacaklarında siyah, deri bir pantolon vardı. Muhtemelen motosikletle yolculuk ediyor olmalıydılar. Zira yanlarındaki boş iskemlenin üzerinde iki kask duruyordu.

Birden kırmızı rujlu kadını arzulayıverdi. Hep öyle olurdu zaten.

Kadına olan açlığını, midesini doldurmakla geçiştirmeye çalışıyordu. Ama işe yaramayacağını anladı. O üç hergeleyi tepeleyerek hırsını alma hevesine kapıldı. Zaten her zaman cinsel güdülerini bastırmak için yemeklerle kavgalarını kullanırdı. Ama bu boktan lokantada fasulye ve pilavla cinsel iştahını bastıramazdı. Bazen lezzetli bir yemek çok işe yarar, içinde tutuşan kana susamışlıktan da zihnini kurtarırdı. Aslında seks istiyordu. Sert, çürüten türden, güçlü bir seks. Çoğu zaman kadınlar fazla haşın sevişmeden hoşlanmıyor, hatta korkuyorlardı. Bu yüzden de obur gibi tıkanıyordu. Çakal Tahir haklıydı, kendisinde gerçekten anlamadığı bir gariplik vardı, galiba pek normal değildi.

Kadın hâlâ aklındaydı. Yine yan gözle baktı. O solgun ışıktaki bile pürüzsüz beyaz tenini fark etmek mümkündü. Kalçaları, göğüsleri de yuvarlaktı.

Orospu bir hippie olmalıydı. O heriflerin hepsiyle düzüştüğüne emindi. Ayı Abdül gözlerini yumdu, onun çıplak vücudunu yatağa uzanmış şekilde canlandırdı beyninde. Kendi iri kaslı bedeninin ağırlığı altında, bacakları iki yana açık, kıvranıyor, zevkten titriyordu. Abdül kendi elini o göğüslerin, göbeğin üzerinde kayarken de görebiliyordu.

Yediği tatsız pilav ve fasulye içindeki açlığı giderememişti. Lanet olsun, diye homurdandı içinden.

Duramayacaktı yine. İçindeki iblis uyanmıştı. Ya birilerine acı verip kan dökmeli ya da şu fahişe kılıklı kadını düzmeliydi. Gözleri hâlâ yumuluydu.

"Ne oldu Abdül? Nen var?" diye sordu Çakal Tahir. Ruh halini ona şimdi açıklayamazdı. Gözlerini açtı.

"Yemekler berbat" dedi. "Bunları yiyemeyeceğim."

"Amma yaptın! Pilav hiç de fena değil, fasulye biraz diri. İdare eder, yemene bak. Yol üzerinde belki başka bir lokanta bulamayız. Ağa'yı da bekletemeyiz."

Abdül eliyle ağzını burnunu kapattı. Kanın o ılık, baygın kokusu geliyordu burnuna. Dayanamayacaktı. Tekrar başını çevirip kasına baktı arzuyla. Dazlak herifleri fena halde dövme geldi içinden.

Terliyordu. Herifler de farkına varmışlardı yanlarındaki kadına nasıl aç gözlerle baktığını. Abdül ayağa fırladı..

"Nereye?" diye sordu Tahir. "Yemeğini bitirmeyecek misin?"

"Hayır. Kamyonete gidiyorum."

"Biraz bekle ben de geleyim."

"Acele etme. Sen yemeğini bitir. Bir de kahve iç. Kamyonette beklerim seni."

Çakal Tahir omuz silkti. Ayı Abdül garip insandı. Onu anlamakta zorlanırdı zaten. Henüz zamanları vardı.

"Tamam" diye mırıldandı. "Kahvemi içip gelirim."

Abdül lokantadan çıkarken dazlakların bulunduğu masaya yakın geçti. Kötü ve hırsıyla kendisini süzdüklerini fark etti. Bu kez onların hır çıkaracağını sezmişti. Az sonra peşinden geleceklerine emindi de. Tam kapıdan çıkarken onları tahrik etmek için elinin baş parmağını işaret parmağı ile orta parmağının arasına sokarak yumruğunu salladı.

Hippiler bunu görünce deliye dönmüşlerdi. Yerlerinden fırladılar.

Abdül hiçbir şey olamamış gibi kapıyı örtüp çıktı. Kavgâ dükkânın içinde başlamasını diye, için için, kıkır kıkır gülüyordu. Ağır adımlarla kamyonete doğru yürüdü.

Tam kendi kamyonetine yaklaştığı sırada deminki gençlerden birinin seslendiğini duydu. "Hey, dur bir dakika ulan!"

Ayı Abdül döndü.

"Bana mı söylüyorsun?"

Gecenin karanlığında iki dazlağı gördü. Uzun saçlı olanı ile kadın meydanda yoktular. İki dazlak yanyana duruyorlardı. Karanlığın içinde iki hayal gibi. Tıknaz olanı, "ulan hırt, sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Abdül gayet sakin sırıttı.

"Belâ mı arıyorsunuz siz?"

"Ulan ayı! Yanımızdaki kadına nasıl baktığını ve çıkarken elinle ne işareti yaptığını gördük. Bunu cezasız mı bırakacağımızı sandın? O parmağını kesip yutturacağız sana."

"S..tirin ulan orospu çocukları. O kel kafanıza işmeden defolup gidin."

Meşin ceketli iki kabadayı bu açık hakaret karşısında bir an dona kaldılar. Abdül'den böyle bir cevap beklemedikleri çok açıktı. Hiddetten kudurmuşçasına bir an şaşkınlıkla devasa adama baktılar. Ama iri vücudu onları korkutmamıştı. Önce tıknaz olanı saldırdı. Abdül hareketsiz bekledi; sanki saldırıya geçişini görmemiş gibi. Tıknaz, kafasını usturaya vurdurmuş hippî başını eğmiş, yumruklarını kaldırmış, dirsekleri yanına bitişik olarak saldıyordu. Ayı Abdül'ün demir kaslı midesine iki hızlı ve güçlü yumruk salladı. Dazlağın granit kadar güçlü elleri sert, tok bir ses çıkardı, ama Ayı iki yumruğu da yerken kılını kıpırdatmadı. Sonra balyoz gibi sert yumruğunu dazlağın kafasına indirdi.

Meşin ceketli adamın tıraşlanmış kafasından kemik sesleri geldi. Dazlak hemen o anda dizleri üzerine çöktü. Ahhh. diye boğazından kesik bir inilti çıktı. Ayı sersemleyen adamın kafasını iki eliyle yakaladı, dizini çene altına geçirdi. Dazlağın dişleri çirkin bir sesle takırdadı. Ayı onu bırakınca adam baygın durumda yan üstü devrildi, soluğu burnundan kan baloncuklarının gürültüyle çıkmasına yol açtı.

Öteki dazlak bu defa saldırıya geçti. Elinde bıçak vardı. İnce uzun bir bıçaktı: Belki sustalı. Her halde iki yanı da keskin, jilet gibi. Bu ilki gibi adalesine güvenip, gözü kapalı saldıracılardan değildi. Hızlı ama zarif hareket ediyordu. Dans eder gibi Abdül'ün sağına geçti, Ayı'nın açığını aradı ve açığı hızı sayesinde yarattı, yılan gibi hızla vurdu. Bıçak soldan sağa inerken Abdül eğer geri sıçramamış olsa karnı yarıılır, barsakları yere dökülürdü. İkinci dazlak

sevinç homurtuları çıkararak bıçağı tekrar savurdu. Sonra tekrar. Soldan sağa, sağdan sola. Ayı Abdül geri geri çekilirken meşin ceketinin bıçağı nasıl kullandığını inceliyordu. Sırtı kamyonetin arka kapağına dayandığında ne yapacağına karar vermişti. Dazlak bıçağı kısa yay çizdirerek indirmiyor, uzun hareketlerle savuruyordu.

Her savuruşunda bıçak, bir iki saniye içinde Abdül'den uzaklaşmış oluyordu. Dazlak o anda zayıf durumda demektir. Meşin ceketli ölüm vuruşunu yapmak üzere yaklaşırken avının artık kaçacak bir yeri kalmadığından emindi. Ayı bıçağın savruluşunu hesapladı, tam zamanında hamle yaptı. Bıçak

uzaklaşırken adamın bileğini kavradı, sıkıp büktü, eklemine ters kıvırdı. Bu adam ilkinden daha incedi. Acıyla bağırdı. Bıçak elinden uçtu. Ayı Abdül onun arkasına geçti, kolunu kıvırdı, elini tâ omuz hizasına, kürek kemiklerinin arasına kadar kaldırdı. Sonunda bir şeyin koptuğunu hissetti. Adam avaz avaz bağıırıyordu, ama çığlıklarının dükkândan ya da anayoldan duyulması olanaksızdı. Hızla geçen vasıtaların çıkardığı sesler çığlığı karanlıklar içinde sindirip yutuyordu. Ayı serbest eliyle adamın pantolonunun kıçını yakaladı, onu havaya kaldırdı, tüm gücüyle kamyonete çarptı, sonra ikinci üçüncü kez yüzünü kamyonete vurdu ve bunu çığlıklar kesilinceye kadar da devam ettirdi. Dazlağı bıraktığında adam yere paçavra gibi yığıldı.

İlki kafasına yediği balyoz gibi sert yumrukla dizlerin üzerinde doğrulmaya gayret ediyordu. Kan tükürürken parlak beyaz dişlerinden üçü de ağızından fırladı.

Abdül ona doğru ilerledi.

"Kalkmaya mı çalışıyorsun, ahbap?"

Yavaşça sırtarak ilk saldırganın henüz yerde duran parmaklarına bastı. Topuğu ile parmakları ezdi, sonra geri çekildi.

İlki ince bir çığlık atıp yan devrildi. Abdül onun kasıklarının arasına bir tekme salladı.

Adam bayılmadı, ama gözlerini kapadı. Feci bir bozguna uğradıklarını anladı, belki çekip gider diye umdu. Ayı Abdül'ün içinden sanki bir elektrik akımı geçiyordu. Henüz rahatlayamamıştı.

Bıçak çeken ikinci dazlak mutlak hareketsiz yere serilmişti. Ama ilki kara gözlerini açarak, devin uzaklaşıp uzaklaşmadığını anlamak istedi.

Abdül, "Hevesini aldın mı kavgadan?" diye sordu.

"Lütfen" derken dazlağın üç dişi dökülen ağızından ıslıklar çıktı.

Ayı zevkle ayağını yerde yatan adamın boğazına dayadı, onu itip sırtüstü devirdi. "Lütfen, yapma!"

Abdül ayağını adamın boğazından çekti. "Lütfen, bağışla."

Güçlülük duygusuyla sarhoş, sevinçten sırıtan Abdül meşin ceketli serserimin kaburgalarına doğru bir tekme savurdu.

Dazlak kendi çığlıklarıyla boğulur gibi oldu. Ayı kahkahalarla gülerken onu defalarca tekmeledi, sonunda kaburgaların çatırdayarak kırıldığı duyuldu.

Adam deminden beri erkekliği elden bırakmamaya uğraşırken kendini zor tutmuştu ama şimdi ağlamaya başladı. Ağızından ne dediği anlaşılmayan kelimeler birbiri ardına dökülüyordu.

Abdül henüz tam olarak rahatlayamamıştı. Bu heriflerin ikisini de öldürmek isterdi, Ama bu defa bunu yapamayacağını biliyordu. Saldırgan zibidileri öldürürse, sonunda polis er geç peşine takılırdı; bu ise Ağa'yı fena halde sinirlendirmeye yeterdi.

Birkaç saniye ne yapacağına karar veremedi. Aşçı dükkanına dönüp o karıyı dışarı çıkararak zorla ırzına geçmeyi düşündü. Böyle şeyleri daha önce de çok yapmıştı. Gelip geçici heyecanlar ve hiçbirinden de başına dert açılmamıştı. Çoğu zaman kadınlar cinsel uzvunun haşmetinden korkarlardı ama hayvani bir zevk aldıkları da tartışılmazdı.

O hippî karının da bundan çok hoşlanacağını düşündü. Hem belki kendi isteğiyle, zora başvurmadan verirdi. Bu zavallılarıyla düzüştüğüne göre kendisini tercih etmesi çok normal geldi

Abdül'e. Gerçi içerde uzun saçlı bir hippie daha vardı, ama hiç umursamadı onu. Hatta belki daha da keyifli olurdu. Karıyı düzerken ona da nasıl becerdiğini seyrettirirdi. Tam bunları düşünürken, ardından bir ses:

"Ulan yine ne boklar yedin, Ayı?" diye sordu. Sesi tanıdı, Çakal Tahir'di bu.. "Seni hiç yalnız bırakmaya gelmiyor, öldürdün mü onları?"

Keyfi kaçan Abdül omuz silkti.

"Hayır" dedi. "Ağa'yı düşündüm. Başka sefere denk gelseydi itoğlu itlerin işini bitirirdim ama şimdi olmaz. Hem söylenip durma, onlar saldırdı bana."

Çakal yerde yatan adamlara şöyle bir baktı. İkisi de bitikti ama yaşıyorlardı.

"Hadi!" diye homurdandı Tahir. "Yürü gidelim, onları bırak artık, gecikiyoruz. Ağa'yı yolda bekletmeye gelmez."

"Daha gecikmedik be abi! Acele etme."

Çakal Tahir pis pis Abdül'e baktı.

"Ne geçiyor aklından?" diye sordu.

"Şu işi tamamlayayım be Çakal."

"Hangi işi?"

"Yahu karnımı doyuramadım, bari gidip içerdeki karıya bir şeyler yapayım."

Çakal garip garip Abdül'e baktı. Onu bunca yıldır tanınmasına rağmen, karnının açlığı ile kadına tecavüz etmek isteği arasındaki bağıntıyı kuramadı. Ayı'yı kolundan tutup kamyonete iterken, "Yürü hadi" diye söylendi. "Geç kaldık!"

Abdül elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi boyun eğerek kamyonun şoför mahalline doğru yürüdü.

Talihine lanetler okuyordu içinden. Hem aç kalmış, hem de o nefis parçayı düzememişti..

* * *

Az sonra Ağa'yla buluşacakları yol sapağına geldiklerinde gri cipi kendilerini beklerken buldular. Çakal Tahir heyecanlandı; acaba bekletmelerinden Ağa kızmış mıydı?

Cipin direksiyonunda Musa vardı. Onların geldiğini görünce cipi çalıştırdı.

Tahir rahatladı biraz, Ağa bozulmuş olsa, yanına çağırır, söverdi. Belki onlar da buluşma noktasına az önce gelmiş olabilirlerdi.

Gerçekten de fazla oyalanmamışlardı. Gerçi Ayı Abdül yine tek durmamıştı ama aklından bir hesap yaptı Tahir; yemeğini bitirmiş, kahvesini içerken de hesap istemişti.

Hatta hiç gecikmemişlerdi. Rahatladı biraz. Ağa'nın da keyfi yerinde olmalıydı...

"Alt tarafı bu da bir ağa" diye düşündü Nur sessizce karşısında oturan Hüseyin Molu'ya bakarken. İki de hükmetmekten, emir vermekten hoşlanıyor, çevresindekiler, güçlerinden dolayı kendilerini bağımlı ve mecbur hissediyorlardı. Tek fark şu idi ki, şehir eşkiyası Talat Ağa kötü ve çirkini, Hüseyin Ağa iyi ve güzeli temsil ediyordu.

Biri gücünü ve kötüyeye kullandığı kudretini arttırarak şehirde zengin olmuş, diğeri ise köyde kalarak ancak lokal bir otorite ve erk sağlayabilmişti.

Hatta ondan bile şüpheliyim, diye düşünmeye devam etti Nur. Sabahki adam toplama olayını anımsadı; beş kişiden fazla yardımcı bulamamıştı. Şu anki gerginliği de belki ondandı, yaşlı adam devamlı kırılmış gür bıyıklarıyla oynuyordu. Bir ayağını altına almış, sigaranın birini söndürüp diğeri yakıyordu. Altı çiftenin asılı durduğu cam vitrin boştu şimdi. Hüseyin Molu kendisine ayırdığı çifti hemen yanı başına koymuş, duvara dayamıştı. Her akşam soyunup pijamalarını giymesine rağmen, bu gece hâlâ siyah iş pantolonu ve içi kuzu postlu meşin yeleğiyle oturuyordu sedirin üstünde.

Tam karşısında Güllü hiç konuşmadan, yüzü asık, yün örüyordu. Tolga ve çocuklar çoktan uyumuşlardı. Tam bir sessizlik hâkimdi odada.

Gece rüzgârlı ve serindi. Kuzeyden esen rüzgâr çiftlik evinin dışında uğultular yaratarak ötüyor, duvarları yalıyordu.

Hiç konuşulmadığı için Nur sıkılmaya başlamıştı. Bir ara odasına çekilmeyi bile düşündü fakat bu gergin ortamda onları yalnız bırakmak saygısızlık gibi geldi ona. Oradaki mevcudiyeti ile hiç olmazsa destek olmalıydı. Dayanamayarak sessizliği bozdu.

"Galiba fırtına çıkacak" dedi.

Güllü başını örgüsünden kaldırmamıştı. Sözüünün boşlukta kaldığını sandığı anda yaşlı adam, "Hayır" diye fısıldadı. "Fırtına değil, ama yağmur yağacak, belki de kar."

Bu cevap bile hiç yoktan iyiydi.

Nur devam etti. "Kar için erken değil mi?"

"Bu yöreye kar erken düşer" dedi Hüseyin Molu dalgın nazarlarla.

İsteksizce konuşuyordu, sanki sırf misafirine cevap vermek mecburiyetinde hissediyormuş gibi bir hali vardı. Konuşurken de Nur'a bakmamıştı.

Genç kadın rahatsız ve tedirgindi, özellikle Güllü tarafından sevilmediğini ve çiftlikte istenmediğini biliyordu. Kadın haksız da değildi, geldiği günden beri çiftlikteki dengeleri bozmuş, tehlike ve uğursuzluk getirmişti. Genç kadın gerçekten de öyle miyim acaba, diye aklından geçirdi. Bu düşünce uzun zamandan beri beyninde yer etmeye başlamıştı. Beraberinde taşıdığı uğursuzluğu yalnız onlara değil, kocasına da getirmişti. On yıllık evlilikleri fiilen sona ermiş, iki çocukla ortada kalmıştı. Tolga adeta bitkisel bir yaşam sürüyordu. Nihat kendisine ümitsiz bir şekilde âşık olduktan kısa zaman sonra işinden istifa etmek gereğini duymuştu. Annesi babası ölümle tehdit edilmiş, şimdi de çiftlik sâkinlerinin hayatı tehlikeye girmişti. Ve bütün bunların sebebi de kendisiydi..

Bir an gerçekten de öyle mi acaba, diye kuşkuya düştü. Tolga'nın benzin istasyonunda yaşadığı

hadiseden de kendisi sorumlu olamazdı ya?

Kulaklarını dikip dışardaki rüzgârın sesini dinlemeye başladı. Çiftliğin hemen yanı başındaki ağaçların sallanırken çıkardığı uğultular ritmik hışırtılar halinde ve gittikçe şiddetlenerek artıyordu. Az sonra birden bastıran yağmurun sesini duymaya başladılar. Yağmur sağanak halinde indirmişti.

Nur, yaşlı adamın derisi büzüşmüş yüzüne baktı. Yanılmamıştı. O rüzgârlı havanın yağış getireceğini tahmin etmişti.

Nur uzun süre odaya akseden tabiatın ürkütücü seslerini dinledi. Gittikçe sınırları bozuluyor, içini bir ürperti alıyordu. Belki de korkuyordu.

Güllü'ye yeniden baktı. Ne kadar da soğuk kanlıydı, dışarda yer yerinden oynarken, o hiçbir şey umurunda değilmişçesine örgü örmeye devam edebiliyordu. Sanki hava şartlarından hiç etkilenmemiş gibiydi. Keşke Nihat burada olsaydı, diye aklından geçirdi. Hiç olmazsa onunla bir iki kelime konuşur ve bu gergin atmosferi yırtarlardı. Gerçi o da babası gibi fazla konuşkan biri değildi ama sıkıntısını ve gerginliğini anlar, yardımcı olurdu kendisine. Hüseyin Molu birden ayağa kalktı.

Güllü'ye dönerek, "Hanım, bana yağmurluğumu getir" dedi.

Kadın şaşırılmış bir ifadeyle, "Bu havada nereye gideceksin?" diye sordu.

"Adamları kontrole."

"Bu sağanakta mı?"

"Şeker miyim ben, erimem ya!"

"Nereye bakacaksın?"

"Onları nöbete diktiğim her yere."

"Vazgeç. O kadar yer yürünmez. Bu yağmur altında teknil çiftliği dolaşamazsın." "Atla gideceğim. Sen itirazı bırak da, ne söylüyorsam onu yap."

Güllü isteksizce yerinden kalktı, dışarıya çıkarken nefret dolu bakışlarını bir an Nur'a çevirdi. Sanki başımıza gelen bu belâdan sen sorumlusun dercesine.

Nur üzüntü ile yerinde büzüldü. Yaşlı adama bakamadı. Fakat Hüseyin Molu onun üzüntüsünü anlamış gibi yumuşacık bir sesle konuştu. Adamın kulağına akseden sesiyle Nur irkildi. Şimdiye kadar hiç fark etmemişti, ya da dikkat etmemişti, baba oğulun sesleri tıpa tıp birbirine benziyordu. Boş bulunan Nur sanki konuşanın Nihat olduğunu sanmıştı.

"Sen ona bakma kızım" dedi. "Hastalanmamdan korkuyor. Acı patlıcanı kırağı çalmaz."

Nur minnetle, "Haklı olabilir efendim" diye mırıldandı. "Hava çok kötü."

"Biz köylüyüz, böyle sert havalara alışmışız kızım."

Hüseyin Molu her cümlesinde "kızım" diye hitap ediyordu Nur'a. Genç kadının gözünden kaçmadı bu hitap tarzı. Sanki karısının kaba ve düşmanca davranışından özür diliyor ve oğlunun sevdiği kadına karşı duyduğu sorumluluğu ifadeye gayret ediyordu.

Az sonra Güllü elinde kalın sarı bir muşamba ile geri geldi. Bir de kasket getirmişti yanında. Yaşlı adam önce muşambayı giydi, kasketini başına geçirdi, sonra duvara dayalı çiftelyi eline alarak dışarıya çıktı.

Kapı açılınca soğuk rüzgâr bir anda içeriye doldu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir an verandada duran Hüseyin Molu arkasını dönerek, "Bir saate kadar dönerim" diye mırıldandı. Sonra kısa bir an tereddütte kalarak, "Şayet bir saate kadar dönemezsem bir aksilik var demektir. O zaman Güllü şiltenin altındaki silahları çıkarırsın.. "

Nur şaşkınlıkla, "Ne silahlan?" diye sordu.

"Bizim yatağın altında iki Browning vardır. İnşallah hiç kullanmak zorunda kalmazsınız. Ama son çare olarak onları almayı unutmayın. Allah'ın belâsı serserilere dünyayı dar edin."

Nur dona kalmıştı. Ağzını açıp başka tek kelime edemedi. Yaşlı adam onlara son bir kere daha baktıktan sonra karanlıklara dalıp ahıra doğru yollandı...

* * *

Kocasının arkasından kapıyı kapatan Güllü artık düşmanlığını açıkça belli eder şekilde Nur'a baktı. Nur odasına çekilmeyi düşünmüştü ama Hüseyin Molu'nun gider ayak söylediklerinden sonra yatamazdı, en azından o bir saatin geçmesini, yaşlı adamın eve dönmesini beklemek zorunda hissediyordu kendini.

O da Güllü'den hoşlanmıyordu ama şimdi içine bir de merak düşmüştü, kadının kendisine neden bu denli haşın davrandığını öğrenmek istiyordu. İçeriye dolan soğuk rüzgârla üşüyerek kollarını bedenine sardı. Kadının kendine kötü bakışlarına aldırmayarak konuştu.

"Nihayet yalnız kaldık" dedi. " Şimdi burada baş haşayız. Konuş bakalım."

Güllü hoyratça sordu. "Neyi konuşacağım?"

"Benden neden nefret ettiğini söyle."

Hemen hemen aynı yaşlardılar. Fakat yaşam şartlarının ağırlığından Güllü ondan çok daha yaşlı görünüyordu. Elindeki yün örgüsünü kerevetin üzerine bıraktı. Şehirli kadına biraz haset, biraz da huzursuzca baktı. Bir süre cevap vermeyerek onu alıcı nazarlarla süzdü.

"Senden nefret ettiğini de nereden çıkardın?"

"Bunu anlamamak için kör olmak lâzım. Daha geldiğimiz ilk günden beri bana şeytan görmüş gibi bakıyorsun. Benimle zorun ne? Ne alıp veremediğin var."

"Yanıyorsun. Seninle bir zorun yok."

"Numara yapma. Burada istediğim için kalmıyorum. Şartlar öyle gerektirdi. Sorun neyse açıkla da tartışalım."

Nur meydan okurmuş gibi konuşuyordu. Ve ne olursa olsun Güllü'nün kendisine duyduğu düşmanlığın sebebini öğrenmeyi kafasına koymuştu.

Köylü kadın sustu ama bakışlarındaki hiddet ifadesi daha da yoğunlaşmıştı.

Nur, "Yoksa beni kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Kıskanmak mı? Kimden?"

"Ne bileyim? Belki kocandan belki de Nihat'tan.."

Güllü kesik fakat boğuk bir kahkaha attı.

"Kocamdan seni niye kıskanacakmışım ki? O bir karıyı bile zor idare eder."

"Öyleyse Nihat'tan kıskanıyorsun, değil mi?"

Kadının yüzü birden gerildi, morardı ve Nur'a öldürecekmiş gibi baktı. Nur meseleyi kavradığını düşündü, zaten ilk günden beri bunu tahmin etmişti. Fakat Nihat'la aralarında bir ilişki olduğunu kabullenmek istemiyordu. Ama Güllü'nün yüz ifadesinin böylesine değişmesi tahmininde yanılmadığının belirgin işaretiydi.

"Doğru bildim, değil mi? Beni Nihat'tan kıskanıyorsun sen.. "

Güllü'nün yüzündeki mor renk önce kızıla döndü, sonra sarardı fakat kadın gülümsemeyi bile başardı sonunda. Alaycı bir sesle: "Sevgilin sana anlatmadı mı?" diye sordu. Nur tiz bir sesle homurdandı. "Nihat benim sevgilim değil."

"Yok canım! Çocuk mu kandırılıyorsun sen?"

"Sana o benim sevgilim değil, dedim."

"O halde bu çiftlikte ne işin var? Niye onun peşine takılıp buralara kadar geldin? Onun sevgilisi değilsen, Nihat seni niye buraya getirdi?"

Nur içinden, buna cevap vermek zor, diye geçirdi. Evet, ölüm korkusu, ailesini ve kendisini hunhar bir saldırıdan korumak için kaçıp gelmişti buraya. Ama. Güllü'nün sözlerinde hiç mi hakikat payı yoktu. Komisere karşı, tarifinde güçlük çektiği, eğilimi inkâr mı edecekti? Daha bu sabah yatak odasının kapısı önünde onunla ateşli bir şekilde öpüşmemiş miydi?

Nefesi sıklaştı, başını önüne eğdi ve kendini kontrole çalıştı. Şartlan daha açmaza sokup zorlaştırmak istemiyordu.

"Öyle bile olsa, bu seni niye ilgilendiriyor?" diye sordu. "Nihat bana âşık olamaz mı? Bir üvey anne olarak sen buna ne hakla karışırsın? O yetişkin bir adam, dilediği kadına gönül verebilir."

Güllü sıırıttı.

"Üvey anne mi?"

"Öyle değil misin?"

Hüseyin Molu'nun karısı gülümsemeye devam ediyordu. Daha sakinleşmiş bir hali vardı. Kendinden emin hareketlerle gidip sedire oturdu. Bakışlarını Nur'dan ayıramamıştı.

"Demek sana söylemedi" dedi.

"Neyi?"

"Buna inanmak çok zor. Garipsedim doğrusu."

"Açık konuşsana, neyi kastettiğini anlamıyorum."

"Uzun zamandır Nihat'ın çiftliğe neden hiç gelmediğini, babasıyla arasının neden açık olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Nur bir an duraladı. Bu soruların altında tatsız bir neden yattığını sezinler gibi olmuştu.

Nihayet, "Hayır" diye cevapladı. "Çünkü Nihat benim sözlümdü."

Nur nedense bu açıklamaya fazla şaşmadı. Üç aşağı beş yukarı böyle bir cevapla karşılaşacağını tahmin etmişti. Yine de kısa bir an sarsılmaktan kendini alamadı.

"Sözlün mü?" diye kadının lafını tekrarladı.

"Evet, öyle. Yıllar evvel daha biz çocukken ailelerimiz bizi evlendirmeyi düşünmüşler. Beşik kertmesi nedir bilir misin? Gerçi siz şehirliler böyle adetleri pek bilmezsiniz ama daha doğduğumuz zaman aileler arasında alınmış bir karardır bu. Bir tür nişanlılık.. "

Nur hafifçe titredi. Vücudunda ürpermeler hissediyordu. "Sonra ne oldu?" diye sordu. "Neden evlenmediniz?"

Güllü'nün bakışları geçmişin karanlıklarına uzanır gibi daldı. Cevap vermedi hemen, bir süre düşündü.

"O beni hiç sevmeyi" diye fısıldadı. "Ne gençliğinde ne de sonra."

"Ama sen hep sevdiğin, değil mi? Ve hiç unutmadın?"

"Doğru. Hiç unutmadım."

Nur'un aklı karışmıştı. Bir süre karşısındaki kadına afallayarak baktı. Sonra aklına çöreklenen soruyu yöneltti.

"Öyleyse niye onun babasıyla evlendin?"

"Bunu hâlâ anlamıyor musun?"

"Hayır, anlayamıyorum" diye mırıldandı Nur.

"Ona hep yakın olmak istedim."

Nur'un buna aklı yatmazdı, hemen karşı çıktı.

"Çok saçma. İnsan sevdiği genci babasıyla nasıl evlenir? Hem Hüseyin Efendi buna nasıl razı oldu?"

Bu kez Güllü içini çekti.

"Babamla Hüseyin uzaktan akraba olurlardı. Bir zamanlar babam da köyün eşrafındandı ve maddi durumu iyiydi. Bolu'ya gidip ticarete kalkıştı. Cahildi ve ziraatten başka bir şeye aklı ermezdi. Elinde avcunda ne varsa batırdı, iki sene sonra da kahrından kalp krizi geçirdi ve öldü."

"Eee?"

"İyice zor durumda kalmıştık. Ben ailemin tek çocuğuydum. O sıralarda Nihat'ın kesinkes bende niyeti olmadığını ve benimle evlenmeyeceğini anlamıştım. Çiftçilikten hoşlanmıyor, büyük şehirlerde okumak istiyordu hep. Hüseyin benimle evlenmesi için Nihat'ı epey zorladı ama o diretti ve asla benimle evlenmeyeceğini söyledi. Hem de bunu uluorta, annemin ve kendi ailesinin yanında yaptı. Gururum kırılmıştı, ne var ki onu hâlâ seviyor ve aklımdan çıkaramıyordum. Beş sene evvel Nihat'ın annesi de vefat etti. İyi bir kadındı, beni de severdi ama oğluna o da söz geçirememişti."

"Sonra neler oldu?"

"Hüseyin'in bakıma ihtiyacı vardı, ne de olsa o da yaşlanmıştı. Yeniden evlenmeye karar verdi.

Çevrede kendine uygun birini bulamamıştı, bizim durumumuz da gün be gün kötüye gidiyordu, benden ümidi kesen annem bir gün Hüseyin'e beni karı olarak alabileceğini söylemiş. Hüseyin önce bu teklife biraz şaşırmış ama sonra akli yatmış; ne de olsa genç ve kuvvetliydim, çiftliğin işlerini çekip çevirebilirdim, ayrıca biraz okumuşluğumda vardı."

Nur merakla sordu:

"Peki Hüseyin Efendi bu durumu oğluna açtı mı?"

"Evet onunla konuştu."

"Bu kararı onaylamadığı için mi babasıyla Nihat'ın arası açıldı?"

Güllü hüznle içini çekti.

"Pek öyle söylenemez. O sadece babasının evlenmesine karşıydı. Zira Hüseyin'e bu çiftlik karısından kalmadır ve toprak üzerinde bir yabancıнын yeni hak sahibi olmasına Nihat karşı çıkmıştı. Yoksa babasının çocukluktan kalma sözlüsü ile evlenmeye kalkışması onu hiç ırgalamadı. Hatta beni başından attığı için sevinmiş bile olabilir."

Duyduklarından rahatsız olmuştu Nur. Garip bir tedirginlik içindeydi. İşittiği kökleri uzun yıllara dayanan trajik bir aşk öyküsüydü. Nihat hakkındaki duygularını tahlil edemeyecek kadar şaşkındı o anda.

Bu öykünün en fazla zarar gören kişinin Güllü olduğunu hissediyordu. Elinde olmadan kadına acıdığını duyumsadı.

"Demek bu yüzden beni ilk gördüğün andan beri nefret ettin." Güllü itiraftan sonra rahatlamış gibi Nur'u süzdü.

"Senin hakkında hissettiklerim hiç önemli değil. Evli ve iki çocuklu olmana karşın mücadele şansım hiç yok. Çünkü sen şehirli ve okumuşsun. Yani tam Nihat'ın istediği gibi birisin, üstelik benden de güzelsin. Nihat'ı tanırım, o sana âşık. Sen de onu seviyor musun?"

Nur duraladı bir an. Komisere karşı hissettiklerini açıklamak zorunda olduğu duygusuna kapıldı. Karşısındaki kadın cesaretle konuşmuştu. Medeni bir şehir kızı olarak o da duygularını dürüstçe sergilemeliydi.

"Bilemiyorum" diyebilirdi. "O dürüst ve güvenilir biri. Yakışıklı da. Ama onu gerçek anlamda sevdiğimi söyleyemem."

"Ne demek bu?"

"Bunu açıklamak zor. Çok yalnız ve çaresizdim. Nihat hayatıma tam bir kurtarıcı gibi girdi; en zor anlarda bize yardımcı oldu. Müşfik, anlayışlı ve cesurdu. Benim ise o günlerde gerçek bir erkeğe ihtiyacım vardı. Ayrıca itiraf edeyim ki şartlar beni ona biraz itti. Ama sorunun tam karşılığını almak istiyorsan ona âşık olduğumu söyleyemem. Benimki daha ziyade şartların yarattığı bir yakınlaşma hissi."

Güllü kaygılı nazarlarla baktı Nur'a. Yüzünde tam tatmin olmamış bir ifade vardı.

"Ya o." dedi. "O seni seviyor, değil mi?"

"Korkarım öyle."

Güllü'nün yeniden kıskançlık krizine tutulacağını sandı Nur. Fakat genç kadın bir süre kımıldamadan dördü.

"Sağol" diye mırıldandı sonra. "Açık sözlüymüşsün. Onun için üzülüyorum. Bu ilişkinin sonu olmaz. Bunalımda olduğun belli, içinde bulunduğun sıkıntıların seni ona yaklaştırdığını şimdi daha iyi anlıyorum. Sen onunla yapamazsın. Ne de olsa o da bir köy çocuğu, önünde sonunda birbirinizin dengi olmadığınızı anlayacaksınız."

Nur rahat bir nefes aldı. Söylediklerim gerçek mi, diye düşündü. Galiba doğruydu da. Nihat'a onu iten içindeki tatmin edilmemiş cinsi heyecanlardı. O olmasa belki başka biri olacaktı. Annesi de aynı şeyleri söylemişti.

İki kadın bakıştılar. Güllü rahatlamış gibi gülümsedi.

"Sana tutulmuş olması normal. Sevebilir de ama sonunda yaptığı hatayı anlayacak ve bu sevdadan vazgeçecektir."

Nur güçlkle mırıldandı, "umarım öyle olur."

Ama o an bunu gerçekten isteyip istemediğinden kuşkuluydu.

* * *

"Ağam çok yağmur yağıyor" diye mırıldandı Musa.

Talât Alkan cevap vermeden cipin penceresinden bakışlarını göğe çevirdi. Öyle şiddetli sağanak vardı ki üç dört metre ilerisi görünmüyordu. İki araba arka arkaya zar zor ilerliyorlardı.

"Lanet olsun!" diye homurdandı Ağa. "Bu gece Tanrı bile bizden yana değil."

"Ne yapacağız ağam? Yola devam edelim mi?"

Ağa sesini çıkarmadı. Bir karar veremiyordu. Sansar Tefvik arkadan mırıldandı.

"Ağamın yanında fikir beyan etmek bana düşmez ama sabah ola hayır ola Ağam. İstersen günün ışışmasını bekleyelim. Burası dağ başı, ne yol biliyoruz ne iz. Elimizde sadece bir adres var. Doğru yol üzerinde olduğumuz bile meçhul."

"Ne o Sansar, korkuyor musun yoksa?"

"Ağam korkmadığımı bilirsin, fakat karanlıkta ve bu yağış altında şansımızı zorlamayalım. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Bakarsın, hazırlıklıdırlar, ne de olsa orası köy yeridir, bol adam olabilir, bize karşı koyabilirler."

"Saçmalama. Yanımda çok güçlü silahlar var. Köylüler neyle bize karşı koyacaklar? Balta ve tırmıklarla mı?"

"O komiseri unutma Ağam, çiftlikte çalışanları hazırlamış olabilir. Büyük bir çiftlikmiş diyorsun, belki umduğumuzdan fazla adam vardır."

"Öyleyse ilk olarak o hergele komiseri vurursunuz." Sansar fazla ısrar etmedi. Ağayı sinirlendirmeye gelmezdi. Gözü kararırsa hiç dinlemez, belindeki tabancanın ilk kurşununu kendi beynine sıkabilirdi. Sansar itirazı keserek arkadaki koltuğuna büzüldü. Ama böyle bir havada baskın yapmayı hiç akli kesmiyordu.

Bir süre konuşmadan yol aldılar. Musa arabayı iyice yavaşlattı. Talât Ağa sürücüye döndü. "Ne var? Niye duruyoruz?"

"Durmuyoruz Aşam, sanırım geldik. Şu yol ayırımından sola sapmalıyız. Biraz ilerde çiftliğin sınırı ile karşılaşacağız. Her şey bize verilen tarife uygun."

"Sap öyleyse."

Musa direksiyonu kırdı, ağır ağır ilerlemeye devam etti. Arkadaki kamyonet te onu takip ediyordu. Şimdi kesif bir ormanlığa girmişlerdi. Yol daralmış, ancak bir arabanın geçeceği kadar ufalmıştı. Yağmur altında farların güçlükle aydınlattığı toprak yolda devasa ağaçlar ürperten gölge oyunları yapıyordu. Hepsini bir heyecan kaplamıştı. Rüzgâr kasırga gibi esiyor, orman içinde olmalarına rağmen cipi Me sarsıyordu.

Talât Ağa bağırdı, "Ne o ulan ödleler, yoksa korkuyor musunuz?"

Ne Musa'dan ne de Sansar Tefvik'ten ses çıkmadı.

Ağa dönüp ikisine de baktı. "Aklınız bokunuza karışmış gibi bir haliniz var. Vay başıma gelenler, meğer bir korkaklar ordusu besliyormuşum da haberim yok!"

Musa bir şeyler söylemek zorunda kaldı.

"Yok aşam, korkmuyoruz tabii. Ama bence de Tefvik haklı. Hava şartları baskın için uygun değil. Sabahı beklesek daha iyi olur, belki bu sağanak da diner. Araziyi bilmiyoruz, neyle karşılaşacağımızdan haberimiz yok. Hele bir etrafı görüp tanıyalım, şartları inceleyelim, sonra uygun bir plan yaparız. Körü körüne gitmeyelim."

Talât Ağa homurdandı. Tam o sırada da cipin farları karşılarına çıkan bir tel örgüyü aydınlattı. Musa frenlere asıldı. Araba durdu.

"Geldik galiba."

Talât Alkan kapıyı açıp dışarıya atladı. Farların ışığında bir süre tel gerilmiş çite baktı. Sevgili oğlunu öldüren namussuz ve ailesini bulmuştu nihayet.

Gözleri karanlığa takılıp kaldı. Far huzmelerinin aydınlattığı dar alan hariç hiçbir şey göremiyordu. Ormanın içinde mutlak karanlık hâkimdi. Cipten inince birden sınırlı kesildi, yağış müthişti. Tüm nefretine rağmen bu şartlar altında vasıtasız olarak ilerlemenin imkânsızlığını kavradı. Tel örgüde çiftliğe girişi sağlayan bir kapı aradı; yoktu. Ya da karanlıktan göremiyordu. Oysa yolun bittiği yerde çiftliğe girişi sağlayan bir kapı olmalıydı, gelen vasıtalar araziye nereden girecekti. Yanlış mı geldik acaba, diye düşündü.

Toprak yol balçık çamura dönüşmüştü. Yürürken az kaldı ayağı kayıp düşecekti. Okkalı bir küfür savurdu. Sonra bağırdı, "Tahir'le Abdül'ü de çağırın buraya."

Beş kişi farların aydınlattığı noktada toplandılar. Çiftlik arazisine girişi henüz bulamamışlardı. Ağa homurdandı, "Cilan nereden gireceğiz buraya, yanlış mı geldik yoksa?"

Ayı Abdül hemen fikrini söyledi. "Aşam kamyoneti çite sürelim, devirip geçeriz."

Çitin yanına kadar giden Tahir, "İyi bir fikir değil" dedi. "Baksanıza çitin arkasında yol yok. Yeşillik, otlar bürümüş. Bu eski bir yol olmalı, sonradan iptal edilmiş. Her halde çiftliğe girişi sağlayan başka bir yol olmalı."

Bu mantıki bir tespitti.

Sansar, Ağa'ya dönerek, "Ağam yine sen bilirsin ama etrafı incelemek için sabahı beklesek nasıl olur?" diye sordu.

Talât'ın da aklı yatmıştı buna. Gerçi kan düşmanına bu kadar yakınken bir an evvel harekete geçip tüm sülalesini ortadan kaldırmak istiyordu ama soğukkanlı olması gerektiğinin de farkındaydı.

Etrafına bakındı, dudaklarını ısırды, "Pekâlâ" diye söylendi. "Sabahı bekleyelim."

* * *

Rüzgâr uğulduyor, yağmur aynı şiddetiyle devam ediyordu.

Güllü sakin bir şekilde mırıldandı, "Kalkıp bir çay demleyeyim. Musa az sonra döner, üşümüş olmalıdır, sıcak bir şey iyi gider."

Nur sessizce gözleriyle onu takip etti. Duyguları karma karışıktı. Beyni zonkluyor, yalnız kalmak istiyordu. Hâlâ az önceki konuşmaların etkisindeydi. Ağzından o kelimelerin nasıl döküldüğüne şaşıyordu.

Bir mahcubiyet duygusu benliğini kaplamıştı. Kendisini haksız yere suçlu gibi hissetmeye başlamıştı; kesinlikle değildi ama Güllü'nün mutsuzluğunun odağı sanki oymuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Zihninde bir yığın soru vardı, fakat bunları köylü kadına sorma cesaretini kendinde bulamıyordu. Keşke Nihat burada olsaydı ve İstanbul'a dönmeseydi. O zaman bunların hiçbiri olmazdı ve Güllü asla bu konuşmayı yapamazdı. Sonra haksızlık yapmayayım, diye düşündü. Konuşmaların bu mecraya dökülmesi Güllü'nün kabahati değildi; onu kendisi zorlamış, kadın da patlamıştı birden.

Odada yalnız kalınca dışardan akseden gürültüleri dinledi. Sanki açık arazide rüzgâr şehirdekinden farklı esiyordu. Korunaklı eve rağmen çiftliği sarmalayan ulu ağaçların rüzgârla çıkardığı hışırtılar kulağını tırmalıyordu.

Saatine bir göz attı. Bir saati geçiyordu Hüseyin Molu gideli. Neden dönmemişti acaba? Yoksa bir aksilik mi vardı? Olamaz, diye düşündü Nur. İstanbul'daki belâlıları bu kadar çabuk toparlanıp gelmezlerdi. Korkunun yarattığı panikti içindeki.

Garip, diye irkildi. İçinde filizlenen o ürpertiye, olası bir tehlikenin sinyallerini veren içe doğuşu uzun süredir hissetmiyordu. Çiftliğe geldikten beri hiç yaşamamıştı.

İlk defa bu gece bir şeyler hissediyordu, tıpkı bir medyum gibi.

Korku çöktü içine, yakından tanıdığı o ürperti yeniden başlamıştı. Mutfakta çayı koyup dönen Güllü onun yüzünü görünce, şaşırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Nur'un bakışları sabitleşmişti.

Çeneleri titreyerek, "Bir şeyler olacak!" diyebildi.

"Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Kötü, çok kötü."

Güllü bir süre titreyen Nur'a baktı.

"Nereden çıkardın şimdi bunu?" diye sordu.

"İçime doğuyor!"

"Sinirli ve gerginsin. Belki havadandır. Rüzgâr ve yağmur sınırlarını bozmuş olmalı. Çayı demledim. Bir bardak içersen iyi gelir."

Nur olumsuzca başını salladı.

"Hayır" diye mırıldandı. "Hissediyorum. Etrafımızda dolaşan bir felâket var."

Nur'un hali Güllü'yü de etkilemişti. Sanki bir ses duyacakmış gibi etrafa kulak verdi...

* * *

Hüseyin Molu atını çiftliğin güneydoğusuna doğru sürdü. Dolaşmaya önce oradan başlamak istemişti. Tel örgülerin en zayıf olduğu yer orasıydı. Şayet bir sızma olursa ilk deneyecekleri yer muhtemelen orası olurdu. Orası kayalık ve ana yola uzaktı. Gerçi en uygun yere eli silahlı bir gözcü koymasını yanaşma Rıfkı'ya tembih etmişti ama orası çiftliğin en uç noktalarından birisiydi. Hiç kuşkusuz gelenler de silahlıydı, nöbetçiyi farkedip bir kurşunla bertaraf etmeleri işten bile değildi. Ayrıca bu rüzgârlı havada silah sesi işitilmezdi de.

Atını hızlandırdı. Hava çok soğuktu ve rüzgârla yağın yağmur da görmeye engeldi. Başındaki kasket ıslanmıştı yaşlı adamın.

Gözcünün nerede gizlenmiş olacağını biliyordu. Karanlıkta bir kaza kurşununa kurban gitmemek için seslendi. Az sonra gözcüden beklediği cevabı almıştı.

"Hüseyin Emmi?"

"Benim evlat, telaşlanma benim."

Yağmur altında az ilerdeki kayanın arkasından Yakup'un uzun boyu görüldü. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda Emmi. Zaten bu havada buraya kim gelir?"

"Sen yine de gözünü dört aç. Su uyur, düşman uyumaz derler."

"Tamam Emmi, sen gönlünü ferah tut."

"Bir isteğin var mı?"

"Yoktur."

"Hadi bakalım, kolay gele."

Yaşlı adam atını mahmuzladı. Şimdi batı tarafındaki dereye gidecekti. Üstelik burası henüz çit ile çevrelenmemişti de. Yaz günlerinde dereye balık tutmak için yöreyi bilenler sık sık buraya gelirlerdi de. Kuşkusuz, fırtınanın etrafı kasıp kavurduğu böyle bir gecede kimse olmazdı buralarda. Ama yine de dikkatli olmalıydı. Rıfkı'ya dere boyunca açık koridoru kontrol etmesi için buraya üç kişi bırakmasını söylemişti. Ama onu rahatlatan bir husus vardı, gelenler yabancıydı ve arazinin içeriye sızması kolay olan yerlerini bilmeleri olanaksızdı. Çiftliğin bu kısmı kesif çam ağaçlarıyla kaplıydı

ve kontrolü zordu. Az sonra yağan yağmurla suları kabaran derenin gürültülü çağlayışını işitti. Yaklaştığını anladı. Kesif karanlıkta önünü bile görmekte zorlanıyordu artık. Ağaç dallarının uzantılarına çarpmamak için atı çok yavaş sürüyor, adeta kendi gidişine bırakıyordu. Birden, "Dur!" diyen sesi duydu. "Kımıldama yoksa kurşunu yersin."

Bu yanaşma Mehmet'in sesiydi.

"Benim Mehmet" diye seslendi. "Hüseyin."

Hemen yanındaki ağaçların arasından yanaşma fırladı.

"Ağam ne işin var burada, seni yabancı sandım."

"Etrafı bir kolaçan etmek istedim. Her şey yolunda mı?"

"Yolundadır ağam. Buradan evvel Allah kuş uçurtmayız."

"İyi iyi, hadi göreyim sizi. Hele bir gün ağarsın, işimiz daha kolaylaşır."

"Evine dön ağam, istirahat et. Bizler görevdeyiz."

Evet, her şey yolunda gözüküyordu.

Adamları verilen vazifeyi dikkatle yerine getiriyorlardı. İçi rahatladı, hatta daha fazla yağmur altında kalmayıp eve dönmeyi bile aklından geçirdi. Ama bu kadar ıslandıktan sonra bir de çiftliğin ana girişine bakmayı düşündü. Atının başını çevirerek kuzeye doğru sürdü. Aslına bakılırsa yabancı ziyaretçilerinin çiftliğe girmek için başvuracakları tek yol orası olmalıydı. Nasıl olsa arazinin daha uygun sızma noktalarını bilmediklerinden şanslarını oradan denemeleri çok mâkuldü. Hem bu havada gelseler bile yaya gelemeyeceklerine göre, vasıtayla girişi en uygun o kapıdan yapabilirlerdi.

Kapıya geldiğinde, girişin yanına geçen yaz kendi elleriyle yaptığı ahşap nöbetçi kulübesinin şimdi ne kadar işe yaradığını gördü. Salih içerdeydi ve ıslanmadan nöbet tutabiliyordu. Atı kulübeye doğru sürdü. Gözcü Salih de onu tanımıştı.

"Hayrola Hüseyin Emmi?" dedi. "Ne ararsın bu yağmurun altında?"

"Çiftliği şöyle bir dolaşayım dedim. Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet ağam. Ters bir şey yok."

"Hiç yaklaşan araba gördün mü?"

"Hayır ağam."

"Emin misin?"

"Yapma ağam; geliş yolu düz ve uzundur. Bir araba yaklaşırsa bu karanlıkta farları tâ uzaktan görürüm."

Yaşlı adam kafasını salladı sonra çiftlik evine dönmek üzere atını mahmuzladı. Sırılısıklam olmuştu.

Tam Güvercin Kayalıkları'na geldiği sırada dizginleri çekti birden. Aklına az ötedeki eski yol gelmişti. Uzun zamandır kullanılmıyordu. Ormanın içinde kaldığı için giriş çıkış her zaman zor olurdu. Kısa bir tereddüt geçirdi. Epey üşümüştü de. Fakat işi şansa bırakmadı ve atını zorlayarak eski ve metruk yola giden otluğa daldı. Yol hafif meyilliydi. Şayet birileri gelmişse, araziyi yeterince

bilmediklerinden eski yolu kullanmış olabilirlerdi.

İçinde garip bir tedirginlik vardı; yanaşmaya oraya da bir gözcü dikmesini nedense söylemeyi akıl etmemişti. At ağzından köpükler saçarak yol aldı. Burası kesif ağaçlarla kaplı olduğundan zifiri karanlıktı. Eski girişin ağzına gelince durup etrafına bakındı.

Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

Muşambasının eteğini kaldırıp beline taktığı pilli feneri çıkardı, tuşuna bastı. Işık karanlık ormanı ve tel örgüyü aydınlattı.

Hiçbir fevkalâdelik göze çarpmıyordu. Bir süre fenerin ışığını ağaçların arasına doğru tuttu. Her taraf ıssızdı. Ağaçlara rağmen sert rüzgârla yağın yağmur kırbaç gibi yüzüne çarpıyordu. Tam lambayı söndüreceği sırada toprak yoldaki lastik izleri dikkatini çekti. Lambayı çamurla kaplı yere doğru tuttu. İrkildi.

Buraya birileri gelmişti. İzler bozulmadığına göre yeni olmalıydı. Hüseyin Molu kırmasına davrandı.

Burada birileri olabilir. Feneri söndürdü ve usulca attan indi. Hayvanı hemen yanındaki ağaçlardan birine bağlayarak dikkat kesildi.

Etraftan sesler duymaya çalışıyordu, ama rüzgârın uğultusundan başka kulağına hiç ses gelmedi. Yaşlı adam eli tüfeğinin tetiğinde bekledi. İzleri düşündü.

Gündüzden kalma olamazdı. Yağmur bir iki saat önce başlamıştı ve izler gayet netti. Burada beklemekle bir şey elde edemeyeceğini anladı, cesaretle tekrar feneri yaktı ve izleri yeniden inceledi. İki farklı arabaya aitti. Biri çok daha geniş bir lastiğin izleriydi. Tel örgünün öbür yanına geçmedi. Biraz daha dikkat edince çamurlu alanda ayak izlerini de gördü. En az üç dört kişi olmalıydılar. Her nedense tel örgüyü aşmaktan vazgeçmişlerdi. Lastik izlerinin çamurdaki kalıntılarına bakınca arabaların zar zor manevra yaparak geri döndüklerine kanaat getirdi.

Acaba kimlere aitti bu izler? Bekledikleri kişilere mi yoksa tesadüfen yolunu şaşırarak buraya kadar gelip sonra yolun bu noktada kesildiğini görerek geri dönen herhangi birilerine mi?

Bundan emin olamazdı.

Huzuru kaçtı, sonra atına atlayarak eve dönmeye karar verdi. Henüz paniğe gerek yoktu. Ama bir an evvel eve dönmek istiyordu şimdi. Çünkü aldığı tedbirlere rağmen çitin tellerini ıssız bir noktada keserek araziye girmenin hiç de zor olmadığını gayet iyi biliyordu. Çiftlik arazisinde dolaşması bir saati geçmişti. Acaba geride bıraktığı kadınlar şimdiden endişelenmeye başlamışlar mıydı?

Eve döndüğünde mutfağın ışıklarının hâlâ yanık olduğunu gördü. Etraf sakindi, rahatlar gibi oldu biraz. Atı ahıra bırakmadan doğru eve yollandı. Mutfağa girdiğinde iki kadının karşılıklı oturup çay içtiklerini görünce rahat bir nefes aldı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

BİR ses Nur'un uyanmasına sebep oldu. Hafif bir "tak" sesi. Kısa bir gürültü..

Kaynağı belli değildi. Yoksa kapı mı vurulmuştu? Genç kadın yatakta doğrulup oturdu, uykusu açılmıştı.

Biri kapıya vurduysa cevap almak için yine tıkrdatacaktı. Bileğindeki fosforlu saate baktı. Üçü on geçiyordu.

Kapıda biri yoktu. Olsa tekrar vururdu.

Geceyi dinledi. Sanki fırtına dinmiş gibiydi, ama yağmurun biteviye çıkardığı sesler kulağına geliyordu.

Altı ay önce olsa bunu, uyanınca hatırlamadığı, korkulu bir rüyaya bağlardı. Yatakta döner ve tekrar uykuya dalardı. Ama artık böyle yapamıyordu.

Bu gece Hüseyin Molu'nun dönüşünden sonra aşağıda mutfakta çay içmişler, sonra yaşlı adamın ısrarı ile Güllü'nün yatak altından çıkarıp getirdiği Browning marka tabancayı alarak odasına çekilmişti. Silahtan nefret ediyordu fakat yine de onu yatağın başındaki komodinin üzerine bırakmıştı. Herhangi bir saldırı halinde hemen uzanabileceği bir yere.

Örtülerin üzerinde uykuya dalmıştı. Şimdi yataktan kalkmak için yorganı açıp yana itmesine gerek yoktu. Nur bu gece, gecelik yerine lacivert eşofmanlarıyla yatmıştı. Eşofman uyumak için oldukça rahat bir kıyafet sayılırdı. Hem gece yarısı bir olay patlak verirse hazır kılıkta olurdu. Şimdiki gibi.

Uykusunu bölen gürültüyü ikinci defa duymadı. Gecenin sessizliği hüküm sürüyordu. Şiddetini hafifleten kasırganın uğultusu ve yağmur şırıltıları sayılmazsa. Elini uzatıp komodinin üzerindeki 38'liği aldı. Bu gece yaşlı adam silahı kendisine teslim ederken nasıl kullanılacağını da öğretmişti. Ama genç kadın şimdi hatırlamıyordu.

Odayı dinledi. Yanındaki kocası da, sedirdeki çocukları da muntazam soluklarla uyuyorlardı. Her şey normal görünüyordu.

Fakat içi rahat ve huzurlu değildi Nur'un. O ürkütücü önsezi yine devredeydi. Bir şeyler olacağını seziniyordu. Eskiden olsa bu durumu "kesin bir paranoya" diye tanımlardı, ama şimdi zaman ve şartlar değişmişti. Vaktiyle paranoya denen şey şimdi bir gerçeklikti.

Nur bunu düşünmek istemiyordu, çünkü moralini bozuyordu. Dışardaki kötü havanın uğultusu dikkate alınmazsa, gece kuşku uyandıracak kadar sessizdi hâlâ. Genç kadın yalınayak odanın kapısına kadar ilerledi elindeki 38'likle. Tedbir olarak ışıkları yakmadı. Gözü karanlığa alışıktı.

Kulağını kapıya dayayarak dışarıyı dinledi. Konuşmalar, fısıltılar, ayak sesleri duyacağını sandı. Kulağına hiçbir ses gelmiyordu. Ama huzursuzdu.

Korkunun yarattığı önsezi onu hiç yanıltmamıştı şimdiye kadar. Sanki içinde tehlikeyi önceden haber veren bir sistem gelişmişti.

Sonunda kapıyı usulca araladı. Koridora baktı. Kimsecikler yoktu. Yanılmıştı galiba. Genç kadın, kuşkumu uyandıran o ses yine kâbusumun bir parçasıydı sanırım, diye düşünmeye başladı. Zaten artık ender olarak doğru dürüst ve deliksiz uyuyabiliyordu.

Yine de içindeki merakı yenemedi. Korkmasına rağmen koridora çıktı. Merdivenlere doğru yürüdü. Önce bir tıkırtı duydu. Sonra mutfağın taş zemininde ayak sesleri. Hafif ve derinden. Bu defa yanılmıyordu, aşağıda biri vardı. Hem de gürültü çıkarmamaya çalışan biri. Veya birden fazla.

Ne yapacağına karar veremedi. Sonunda düşmanları gelmişti galiba. Önce Hüseyin Molu'yu uyandırmayı düşündü. Başka ne yapabilirdi ki? Gözü kanlı düşmanlarına karşı tek başına boğuşamazdı ya?

Bütün vücudunu ter bastı.

Sonra birden mutfağın yanan elektriği ile irkildi. Mutfağın açık kapısından sarı bir ışık etrafa yayılmıştı.

Düşmanları bu kadar pervasız ve cesur muydular? Hedef olmaya korkmuyorlar mıydı? Bu tedbirsiz bir davranıştı.

Silahlı iki eliyle kavradı namlusunu ileriye doğru uzattı. Sinirleri çok gerilmişti ve içindeki korku artık onu kontrolsüz davranmaya itiyordu. İnsanın bir noktadan sonra korku sınırını aşabileceğini de o an anladı. Ateş de edebilirdi, evet önüne çıkan ilk adama kurşun sıkacak hâle gelmişti.

Merdivenlere doğru ilerledi. Yalınayak olduğu için ses çıkarmıyordu. Ne var ki son iki basamağın çatırdadığından da haberi yoktu.

Ağırlığı altında ezilen basamaktan tiz bir ses yükseldi.

"Güllü? Sen misin?"

Aman Allahım, diye titredi Nur. Bu Hüseyin Molu'nun sesiydi. Demek mutfaktaki gürültüler ona aitti. Titriyordu. Yaşlı adama cevap veremedi.

Hüseyin Molu tekrar seslenmişti. "Güllü? Kim var orada?"

Nur ağzını açıp, benim, demek istedi ama sanki çeneleri kitlenmiş, dili tutulmuştu. Hançeresinden ses çıkmadı.

Aynı anda yaşlı adamın görüntüsü kapının ağzında belirdi. Elindeki çiftmeyi Nur'a doğru yöneltmişti. Bir an hayretle Nur'a baktı yaşlı adam.

"Korkuttun beni" dedi. "Önce Güllü'nün arkamdan geldiğini sandım ama cevap alamayınca seni eve girmeyi başarmış biri sandım. Az kalsın tetiği çekecektim. Niye cevap vermedin kızım?"

Nur nihayet titreyerek konuştu.

"Siz de beni korkuttunuz" diyebildi. "Aşağıdan gelen seslerle uyandım."

Nur'un elindeki silah hâlâ Hüseyin'e yönelikti.

"İndir o silahı" dedi yaşlı adam. "Bir kaza yapacaksın?"

Neden sonra gevşeyen Nur kolunu yana sarkıttı.

"Ödüm patladı. Evde biri var sandım."

Yaşlı adam gülümsedi. "Hiç de ödü patlamış birine benzemiyorsun. Silahı alıp korkmadan aşağılara kadar inmişsin."

Korkusu yatışan Nur, onu yeniden giyinmiş görünce sordu: "Nereye gidiyorsunuz?"

"Etrafa yeniden bir göz atmak istiyorum. Bu yağmurda sabaha kadar nöbet tutmak kolay değil, çocuklara moral vermek gerekir."

"Ama bir iki saat evvel döndünüz."

"Olsun, bir daha dolaşmamda yarar var."

Genç kadın dikkatle adamı süzdü.

"Sadece onları morallendirmek için mi çıkıyorsunuz?"

"Evet" dedi Hüseyin Molu ama hemen bakışlarını Nur'dan kaçırmıştı. Nur bir şey hissetti. Bir şeyler saklıyordu galiba.

"Yoksa... " diye mırıldandı.

"Yoksa ne?"

"Geldiler mi? Sizi rahatsız eden bir şey var. Söylemiyorsunuz ama ben hissediyorum."

"Yok bir şey."

"Emin misiniz?"

Yaşlı adam bir süre kararsız bir şekilde genç kadına baktı.

"Önemli değil, Güvercin Kayalarda taze araba izleri buldum. Kuşku benimki. Ama uyanık olmalıyız."

"Güvercin Kayalar da neresi?"

"Çiftliğin eski giriş mevki, uzun zamandır oradaki girişi kullanmıyoruz. Tam ormanın içine isabet ettiği için o yolu iptal ettik, tel örgüyle kapattık."

Nur telaşlanmıştı.

"İzlerin yeni olduğunu nereden anladınız?"

"Belli ki arabalar oraya yağın yağmurdan sonra gelmişler, lastikler çamurda derin çökükler yaratmış."

"Arabalar mı dediniz? Yani birden fazla mı?"

"İki farklı lastik izi gördüm."

"Başkalarına, yani yolu şaşırıp oraya gelen masum yolculara da ait olamaz mı?"

"Olabilir tabii. Hemen telaşlanmana gerek yok. İncelemeye devam edeceğim."

"Tek başınıza mı?"

"Hayır bu sefer yanaşma Rıfkı'yı da yanıma alacağım."

Nur sesini çıkarmadı fakat şimdi içindeki o ürpertiye daha iyi anlamıştı. Boşuna değildi ve tehlike yaklaşıyordu. Genç kadın kendinden de korkmaya başlamıştı. Uzun süredir hissetmediği ruhi bunalımların tekrar pençesine düşüyordu. Tehlikeyle beraber. Bunun nasıl olduğunu izah edemiyordu, ama oluyordu işte.

Keşke Nihat burada olsaydı. Ona en ihtiyaç duydukları sırada yoktu.

Dayanamadı sordu, "Nihat'ın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Yaşlı adam tekrar gülümsedi. "Senin daha iyi bilmem gerekmez mi kızım?"

Nur kızarak, "Bana bir tarih vermedi" dedi.

"İstanbul'da fazla oyalanacağını sanmıyorum. Belki yarın döner."

"Korkmana gerek yok. O olmasa da ben ve adamlarım sizi koruruz."

Başını önüne eğen Nur, "Sağolun" dedi.

"Hadi şimdi git yat. uyumaya çalış."

"Hayır" diye fısıldadı Nur. "Dönüşünüzü bekleyeceğim. Sizin için de endişe ediyorum."

Hüseyin Molu bir şey demedi, sadece minnettar nazarlarla genç kadına baktı. Galiba onun hakkında yanılmıştı. Sevdiği insanlara bağlılığını gösterebiliyordu.

Muşambasını giyip çiftesini alarak tek kelime etmeden evi terketti.

* * *

Lastik izlerini inceleyen yanaşma Rıfkı çömeldiği yerden kalkarken: "Haklısın beyim" dedi. "Bunlar taze izler."

"Evet, bu gece buraya birileri gelmiş."

Yanaşma yağmurdan yüzünde biriken damlacıkları elinin tersiyle silerken, "İyi de, niye içeriye girmeye kalkışmamışlar?" diye soldu. "İsteseler rahatlıkla buradan sızabilirdi. Buraya gözcü de dikmemiştik."

"Biliyorum. Beni de rahatsız eden bu zaten."

"Beyim sanırım biraz daha adama ihtiyacımız var. Mevcutlar yetmiyor. Arazi geniş, daha hâlâ boş giriş noktaları var."

"Farkındayım."

"Hepimiz etrafa yayıldık ama ev, samanlık, ahır ve yattığımız yerler tamamen korumasız. Ne önerirsiniz?"

"Hele bu geceyi bir atlatalım. Yarın erkenden köye gidip yeni adamlar bulmaklığım gerekecek."

Yanaşma yüzünü buruşturdu.

"Bu köylüler çok nankör beyim, onlara yaptığın iyilikleri ne çabuk unuttular. Fazla bel bağlamasan iyi olur. Bu sabah olanları gördük. Korkarım başımızın çaresine kendimiz bakacağız." Sonra kısa bir

an durakladı. "Beyim" dedi. Acaba Nihat Bey ne zaman döner?"

Yaşlı adam ters ters yanaşmasına baktı.

"Niye sordun?"

"Eee beyim, ne de olsa o polistir, böyle şeylere aklı bizden fazla erer. Belki bizim düşünemediğimiz tedbirleri akleder."

"Evet, bir an önce gelse iyi olur. Umarım yarın döner. Ne o yoksa korkuyor musun Rıfkı?"

"Hayır dersem yalan olur beyim. Şu izlere baksanıza. Buraya en azından iki araba gelmişler. Lastiklere bakılırsa biri rahat kamyonet. İçine her halde bir yığın adam doldurmuşlardır. Zahir çiftlikte fazla adam olduğunu düşündüler."

"Az da değiliz. Şu anda on kişiyiz."

"Ama bu sayı yeterli değil."

Yaşlı adam derin bir soluk aldı.

"Umarım bu akşam bir vukuat olmaz. Yarına da Allah kerim. Korkmana gerek yok. Belki biz yanılıyoruz. Bu izler tesadüfen buradan geçen ve yolunu şaşırın insanlara aittir."

"Hiç sanmıyorum beyim."

"Neden?"

"Bu kötü havada çiftliğe kim gelir? Fırtına gece çıktı, yağmur geç başladı."

"Bu neyi değiştirir? Daha iyi ya, birileri yolunu kaybetmiş olabilir."

"Sanmıyorum. Bu mevsimde bizim buralara pek yabancı uğramaz."

Yaşlı adam öfkeyle homurdandı.

"Öyleyse nerede bu cehennem olası herifler? Buraya kadar gelmişken neden içeriye girmediler? Bu telleri kesip topraklarıma girmeleri çok mu zor sanki?"

Yanaşma Rıfkı, Hüseyin'e bakıp nereden bileyim dercesine başını salladı...

* * *

"Ağam" dedi Musa. "Çiftlikten iyice uzaklaştık. İsterseniz Bolu'ya dönüp bir otelde kalalım. Şafakla yeniden yola çıkarız. Siz de geceyi rahat geçirirsiniz."

"Olmaz" diye hırladı Talât Alkan.

"Arabaların içinde mi geceleyeceğiz?"

"Ne olur, ormandan korkuyor musun yoksa?"

"Ne münasebet ağam. Sizin rahat etmeniz için söylemiştim."

"Hayır. Otellerde kimlik filan sorarlar. Adımızın kayıtlarda bulunmasını istemem. Bu iş sessizce kapanmalı."

"Siz nasıl uygun görürseniz."

Ağa ağzının içinde bir şeyler homurdandı ama ne Musa ne de Tevfik ne dediğini anlamadılar. Onu iyi tanırlardı; fena halde gergin ve sinirliydi. Üst üste iki defa geçirdi.

"Arka arabadakilerine de söyle geceyi burada geçireceğiz."

Musa şoför mahallinden kımıldamadan Sansar'a dönerek, "Git ağamın emirlerini onlara da ilet" dedi.

Sansar Tevfik cipten atladı. Sert rüzgâr ve yağmur altında kamyonete koştu. Bir an önce ıslanmadan cipe dönmek istiyordu. Onun yaklaştığını gören Çakal Tahir yan camı indirdi.

"Neden durduk?"

"Geceyi burada geçireceğiz. Ağa öyle istedi." Tahir tamam, dedi. Ama Ayı Abdül hemen itiraz etti.

"Burada mı? Bu Allah'ın dağında mı?"

Sansar sıırttı.

"Ne o Ayı, yoksa beğenmedin mi?"

"Cilan ormanın içinde sabahlanır mı?"

Tevfik'in keyfi yerindeydi. Şaka yollu arkadaşına takıldı. "Ne fark eder, buralar senin memleketin sayılır."

"Anlamadım? Benim buralardan olmadığımı bilirsin."

"Öyle mi? Ben aylar hep ormanda yaşar, diye bilirdim."

Tepesi atan Abdül, Sansar Tevfik'i yakalamak için uzandı. Eline geçirse gerçekten canını yakacaktı. Ama atik ve çevik olan Sansar hızla kamyonetin yanından uzaklaşarak cipe koştu.

"Lanet olsun" diye bağırdı Abdül. "Şimdi sabaha kadar ne yapacağız?"

"Cilan yine acıktın mı yoksa canın oynaşmak mı istiyor?"

"Her ikisi de olabilir."

"Yahu az önce o iki serseriye fena halde dövmedin mi? Hırsın yatışmadı mı? İlle kan mı çıkaracaksın?"

"Hata bende seni dinledim. Ne doğru düzgün bir şey yiyebildim, ne de o karıyı düzebildim. Hep bu gece bir şey olacak diye bekledim."

"Sık dişini evladım. Sabah çiftlikte her istediğini yaparsın. Kanını dökecek adam da bulursun, düzecek kadınlar da."

"Çok boktan oldu bu iş" diye söylenen Ayı Abdül şoför mahallinde iki büklüm oldu. Dizlerini kırarak yukarıya kaldırmış başını iyice eğmişti. Tahir:

"Ne yapıyorsun öyle?" diye sordu.

"Sakinleşmeye çalışıyorum sadece" dedi Ayı...

Kasım ayı için hava gerçekten çok soğuktu. Gök baştan başa kurşuni bulutlarla kaplıydı. Az önce sürdüğü Opel'in radyosundan Bolu yöresine mevsimin ilk karının düşeceğini öğrendi Nihat. Fakat meteoroloji raporunu dinlemese de, ö yörede yetişmiş bir insan olarak, gökyüzüne baktığı zaman kar yağacağını anlardı. Dışarısı buz gibi soğuktu.

Nihat dün çevreye esaslı bir yağmur yağdığını da tahmin ediyordu. Çiftliğe yaklaştıkça toprak yolların ne denli çamura dönüştüğünü gördü. Hafifçe esnedi. Çiftlikten ayrıldığından beri uyumamıştı. Dikkatini yola verdi. Tek arzusu bir an önce sevgilisinin yanına dönmektir. Daha şimdiden onu özlemişti. Onun yanından ayrılalı sadece yirmi dört saat olmuştu ama bu süre bile onu şiddetle özlemesine yeterliydi.

O artık komiser değildi. İstifasını vermişti. Hem de âmirlerinin istifa dilekçesini kabul etmeyip yeniden düşünmesini istemelerine rağmen. Dilekçeyi on beş gün yürürlüğe koymayacak ve kendisine yeni bir düşünme süresi tanıyacaktı.

Dönmeyecekti işine. Kesin kararlıydı. Polislik yaşamı bitmişti, üzgün de değildi. Şimdi önünde henüz kesin göremediği yepyeni bir hayat başlıyordu. Şayet Nur'la birleşecekse hayata polis olarak devam edemezdi. Bu kararı neden verdiğini tam olarak o da bilmiyordu; ama emin olduğu bir şey vardı, Nur polislerden hoşlanmıyordu.

Gazı biraz daha kökledi. Bir an önce çiftliğe varmak istiyordu. Bu sabah gün ışığı gayet kasvetliydi, uçları göğe yükselen ağaçlar yeşilden çok gri gibi gözükiyorlardı. Ormanın genel görünümünü artık önlerindeki bahara kadar hep böyle kalırdı. Yine de manzara karakalem bir resim gibi güzeldi. Bu, güneşin ormanı sıcak ışınlarıyla okşadığı zamandan farklı bir güzellikti. Çıplak, kasvetli, loş ama haşmetli.

Nur şu an ne yapıyordu acaba? uykuda mıydı? Çocuklar genellikle çok erken kalkıyorlardı; daha bir hafta olmasına rağmen, dağ havası Oya'ya çok iyi gelmiş, serpilmiş, yanakları al al olmuştu. Kendisi de şaşırı ama çocukları dahi özlemişti. Onları kendi evlatları gibi seviyordu; hele Hakan'la çok iyi anlaşıyordu.

Arabanın ısıtma sistemi iyi çalışmıyordu. Nihat sırtındaki monta rağmen üşüdüğünü hissetti. Soluğu arabanın içinde bile ağzından beyaz bulutçuklar halinde çıkıyordu.

Aldırmadı, eve varmaya az kalmıştı. Eldivensiz parmakları buz kesmişti.

İlk kar tanecikleri o sırada düşmeye başladı. Göğü kaplayan gri bulutlar nihayet yüklerini aşağıya bırakmaya hazırıldılar. Bu soğuk ve ayaz devam ederse kar tutar ve her yeri beyaz örtüsüyle kaplardı. Çocuksu bir keyif duydu Nihat. Çiftlikteki çocukluk yıllarını anımsadı. Bu yöre halkı kara alışıktı. Rakım nedeniyle kar buralara erken yağar ve uzun süre kalırdı.

Az sonra yağış tipiye dönüştü. Opel'in silecekleri hızlı hızlı çalışmaya başladı. Nihat şimdi bir an evvel çiftliğe varmak istiyordu. Önünde çok az bir mesafe kalmıştı.

Önündeki virajı aldıktan sonra yeni açılan çiftlik girişinin düz yoluna çıkacaktı. İşte tam o sırada soldaki kesif ağaçların arasında sanki bir hareket sezinledi. Önce pek emin olamadı, arabanın hızından bunun bir gölge yanılması olabileceğini düşündü. Ama sonra tipi nedeniyle pek hızlı gitmediğini anımsadı. Bu bir göz yanılması olamazdı. Gazdan ayağını hafifçe çekti o yöne bir daha

baktı.

Evet, ağaçların arasında bir hareket vardı. Buna emindi. Bu ormanlarda hele bu mevsimde pek yabancılar bulunmazdı. Neydi acaba? Bir hayvan mı?

Ayağı fren pedalına dokundu, araba yavaşladı, sonra durdu. Camı indiren Nihat o yöne dikkatle baktı. Hareket kaybolmuştu. Ağaçların arasında hiçbir şey görünmüyordu.

Belki de yanıldım, diye düşündü. Ama içini bir tedirginlik kapladı. Nur'un kan davalılarının bu çiftliği bilmeleri olanaksızdı, Nur ve ailesi için bu topraklar son derece güvenli bir yerdi. Herhangi bir tehlike olamazdı.

Ama o eski bir polisti. Şüpheli ve dikkatli olmak onun asli göreviydi. Arabanın motoru sessizce çalışmaya devam ediyordu. Bir an yeniden yanıldığını düşünerek yola devam etmek istedi. Açık camdan tipiyle savrulan kar tanecikleri içeriye doluyordu.

Nihat gözlerini kısarak o yöne bir daha baktı. Hatta bir an yanıldığına kanaat getirdi. Sabahın bu saatinde bu yörede köylüler bile olamazdı. Av mevsimi de değildi.

Camı kapattı, tam gazlıyacağı sırada içinden bir his, arabadan inip etrafa bir göz atmasını söyledi. Saçma ve anlamsız bir davranış olabilirdi ama içindeki kuşku Nihat'ı rahatsız etmeye başlamıştı. Nur'un düşmanları artık onun da düşmanlarıydı. Boşuna dememişlerdi, su uyur düşman uyumaz diye. Acaba herhangi bir şekilde Ağa, Nur'un buraya sığındığını öğrenmiş olabilir miydi?

Bu kadar çabuk, bir hafta içinde mi? Hayır, imkânsızdı bu. Gaddar Ağa'nın bu sevdadan sonuna kadar vazgeçmeyeceğini biliyordu ama onun kaynakları bile henüz saklandıkları yeri öğrenmesine yetmezdi. Buraya geldiklerini kimse bilmiyordu.

Kontağı kapatıp arabadan çıktı. Zimmetli tabancasını dün teslim etmişti. Ama üzerinde hâlâ ruhsatlı 38'lik Korth'u vardı. Belindeki kılıfından silahını çekip eline aldı. Almanya'da, Waffenfabrik Korth tarafından üretilmişti. Belki de dünyanın en iyi tabancalarından biriydi. Başka hiçbir yapımcının tutturamadığı bir tolerans derecesi vardı. Silahı sıkı sıkı tutarak kımıldayan gölgeyi gördüğü yere doğru ilerledi.

Ağaçların arası ıslak ve çamurluydu. Belli ki dün gece buralara iyi yağmur yağmıştı. Sabahın ayazı etraf dona çekmeden çamurları katılaştırmıştı ama yerdeki otlar yer yer hâlâ nemli çiğle kaplıydı.

Usul usul yaklaşmasına rağmen adımlarının çıkardığı seslere engel olamıyordu. Meçhul gölge nedense arabayı görünce saklanmak, göze çarpmamak istemişti. Oysa bunun için hiçbir neden yoktu. Daha çiftlik arazisine henüz mesafe vardı. Buraları özel mülkiyete dahil değildi. Şayet gözü onu yanıltmadıysa, gölge neden saklanmak ihtiyacı duymuştu?

Dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti Nihat. Yanılmıyorsa o gölgeyi az ilerdeki kayın ağaçlarının arasında görmüştü. Vücudu yay gibi gerilmişti. Her an ağaçların ardında bir hareket, sürpriz bir saldırı bekliyordu.

İlk dikkatini çeken şey rastladığı ayak izi oldu. Taze izlerdi bunlar. İçlerini kar bile örtmemişti henüz.

Emin oldu Nihat. Hemen yanı başında biri olmalıydı. Hızla dönüp arkasına baktı. Arkadan beklenmedik bir saldırıya uğramak istemiyordu. Şimdi pür dikkat kesilmişti. Ulu orta ilerlemesinin sakıncalı olduğunu sezinleyerek kendini hemen en kalın ağaçlardan birinin ardına attı, saklandı. Kar

tipi halinde düştüğünden görüş alanı epey dardı. Buna bir de ormandaki yoğun ağaç bolluğu katılırsa durumunun hiç de kolay olmadığını anladı.

Derin bir sessizlik vardı ormanın içinde. Ne rüzgar, ne yaprak hışırtısı ne de kuş sesi. Mutlak bir sessizlik. Nihat hani nerdeyse düşen karların sesini bile duyacağını sandı.

Kanındaki adrenalin artmıştı.

Silahı sıkıca kavrayarak siper aldığı ağacın altına çömeldi. Boy hizasını küçülttü. Beklemeliydi. Ormandaki esrarengiz kişi eninde sonunda ortaya çıkacak veya herhangi bir şekilde varlığını belli edecekti. Şayet düşman veya kötü niyetli biriye Nihat, ona karşı avantajlı olduğunu düşündü. Buraları onun bildiği alanlardı, şimdi kendi çöplüğünde aşık atacaktı.

Birkaç dakika geçti. Düşman da tetikte olmalıydı. O da saklandığı yerde dikkatle rakibinin ortaya çıkmasını bekliyor olmalıydı. Kahredici sessizlik devam etti.

Sabırlı biri, diye düşündü Nihat. Ya da bu işler için yeterli derecede deneyimli bir profesyonel. Sonra hayır diye homurdandı içinden; şayet Ağa'nın adamlarıysa onlar sıradan katildiler ama kesinlikle profesyonel kişiler değildiler. Sadece acımasız, körü körüne ağalarına hizmet eden, cahil yaratıklardı hepsi. Çıt yoktu.

Neden sonra Nihat başını sallamaya başladı, saçmalıyorum galiba, diye düşündü. Sadece göz ucuyla bir karaltı ve ormanın içinde bir ayak izi görmüştü; bu kadar paniğe kapılıp silaha sarılmanın ne anlamı vardı? Hem adamlar çiftliğe baskına gelseler herhalde sayıca daha fazla olurlardı. Bilmedikleri topraklarda da tek başına dolaşmazlardı. Ayak izi buradan tesadüfen geçen birine de ait olabilirdi; tabii ya, diye söylendi. Ballı Çiçek ormanına giden en kestirme yol buradan geçirdi, hiç düşünmemişti bunu.

Usulca yeniden dizlerinin üzerine doğruldu. Artık ormanda bir tehlike olmadığına inanıyordu, fakat Korth'unu yine de tedbir olarak kılıfına sokmayarak elinde tuttu. Ormanın içine doğru birkaç adım daha attı.

Rahatlamıştı içi. Çamurlu yolda uzaklaşan izleri yeniden gördü. Zararsız biri buradan geçip gitmiş olmalıydı. İzler tazeydi ama o an orada kimsenin saklanmadığı da bir gerçektir. Nihat geri dönerek arabasına doğru ilerledi.

Dikkat etmese belki hiç farkına varmayacaktı. Ama birden irkildi tam yola çıkacağı sırada. İri kayın ağacının altında gözüne bir şey ilişmişti. Gözlerini kısarak ağacın dibine baktı. Sonra da emin olmak için ağaca doğru yürüdü.

Ağaç kökünün tam dibinde içilerek söndürülmüş en az on tane sigara izmariti vardı. Çok ilginçti bu.. Eğildi, parmaklarıyla izmaritleri eşeledi. Bir tanesi sanki hâlâ sıcaktı.

Aklı karıştı Nihat'ın. Bu olağan bir şey değildi. Ormanda dolaşan adamın bir an yorulup dinlenmek için mola verdiğini ve bir sigara yaktığını düşünebilirdi ama böyle berbat bir havada oturup da on sigara içilmezdi. Bulduğu hoşuna gitmedi*-

Doğrulup önce yola baktı. Adamın birinin bu soğuk havada neden on sigara içtiğini düşündü önce, aklına uygun bir sebep gelmedi. Sonra gözü kayın ağacının yaprakları arasından aşağıda kalan çiftliğin ana giriş kapısına takıldı. Evet, tam o noktadan babasının yeni açtığı giriş kapısı gayet net görünüyordu.

O zaman anladı; meçhul bir kişi buradan çiftlik girişini kontrol etmiş olmalıydı. Belki bir dürbünle kapıyı izliyordu.

Burada oyalanmanın hiç anlamı yoktu artık. Az evvelki rahatlığı kaybolmuştu şimdi. Nur ve çiftliktekilere bir an önce ulaşmalıydı. Bu kez tehlike kokusunu gayet iyi alıyordu...

* * *

Arabaya atladı ve dönemeci aşarak çiftlik girişine giden düz yolda hızlandı. O ufak, tek kişilik bekçi kulübesinde biri vardı, Allah Allah, diye söylendi içinden. Evvelki gün buradan çıkarken kulübede kimse yoktu, hatta arabadan inip çitin kapısını kendinin açtığını gayet iyi anımsıyordu. Niye şimdi birisini dikmişlerdi buraya? Babası mı istemişti acaba? Az evvel ormanda bulduğu izmaritlerle babasının kapıya diktiği nöbetçi arasında ister istemez bir ilişki kurdu. Heyecanı daha da arttı. Üstelik gözcünün elinde bir de çifte vardı. Ne anlamı olabilirdi bunun? Sabahın bu saatinde babası girişe eli silahlı bir adam bıraktığına göre mutlaka bir şey olmuştu çiftlikte.

Deli gibi Opel'i kapıya sürdü. Gözcüyü tanıdı, Salih'ti. Salih ise Opel'in Nihat'a ait olduğunu bilmediğinden tüfeği arabaya çevirmişti. Tipi halinde yağın kar ise görüşü iyice azaltıyordu.

Salih, "Dur!" diye bağırırken, camı açan Nihat, "Benim Salih, Nihat" diye seslendi. Gözcü hemen tanıdı, silahını indirip sevinçle Nihat'a doğru koştu.

Eski komiser heyecanla:

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum beyim" dedi Salih. "Hüseyin Emmi emir verdi, biz de sabaha kadar çiftlikte nöbet tuttuk."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Galiba sizin getirdiğiniz ailenin düşmanları varmış. Kan davası. Siz daha iyi bilirsiniz. Emmi onların çiftliğe bir baskın yapmasından huylandı."

Bu kadarcık izahat bile Nihat'a yetmişti.

İçi bulgur savurmaya başladı. Gidişinden sonra bir şeylerin olduğu belliydi. Adama başka bir şey sormadan arabayı içeri sokarak eve giden yola sürdü.

Sinirden titriyordu. Orada olmadığı tek günde Nur'un başına bir hal gelseydi, kendini asla affetmezdi.

Kapıyı ona Güllü açtı. İçeriye top gibi girdi.

Görünürde ne Nur vardı ne de babası. "Nerdeler?" diye sordu deli gibi.

"Seninki uyuyor" dedi. Güllü iğneleyici bir şekilde. "Merak etme bir şey olmadı."

"Babam nerede?"

"Çiftliği kontrole çıktı yine."

"Ben yokken ne oldu burada?"

"Dedim ya, hiçbir şey!"

"Ne demek hiçbir şey? Çiftlik girişindeki o silahlı nöbetçi ne oluyor, babam neden araziyi kontrole çıkıyor? Neler dönüyor burada?"

Güllü pek oralı olmaksızın, "Aç mısın?" diye sordu. "Kahvaltı ister misin?"

"Bırak şimdi kahvaltıyı, bana olanları anlat."

"Bunu sevdiğin kadına sorsan daha iyi edersin. O daha iyi biliyor."

Nihat dik dik Güllü'ye baktı. Bir an merdivenleri çıkıp Nur'u uyandırmayı düşündü. En iyi cevabı ondan alacağını biliyordu, fakat çocukları da uyandırmaktan çekindi, onların yanında bu konuyu tartışmak sakıncalı olabilirdi.

"Babam atla mı gitti?" diye sordu.

"Evet. Güneye doğru, Çamlıbel'e. Bizim köye."

"Ne yapacak orada?"

"Çiftliği korumak için daha fazla adama ihtiyacı var."

Nihat doğru odasına koştu. Kıyafetini değiştirdi, sırtına kalın bir mont aldı, blucinini giydi, başına lacivert beyzbol kepini taktı beline de Korth'unu kuşandı. Ayaklarına sarı lastik çizmeler geçirdi ve odasından fırladı. Niyeti Çamlıbel'e gidip babasını bulmaktı.

Koridora çıktığında da Nur'la karşılaştı. Sevgilisi odanın kapısı önünde eşofmanlarıyla duruyordu. Bir an bakiştılar.

Nur'un yeşil gözleri mahmurlaşmıştı.

Genç adam sevdiği kadını kucaklamak için kollarını açtı ve hasretle ona koştu. Nur onun döndüğünü görünce yüzünde saklayamadığı bir memnuniyet ifadesi belirmişti. Ama bakışları yine de buruk ve hüznüydü.

Nihat kollarını ona dolarken, "Nihayet sana kavuştum" diye fısıldadı. Sesi titrek ve hüznü çıkmıştı. "Anlat bana, ben yokken neler oldu?"

Nur, genç adama sarılmamış fakat onun kendisine sarılmasına da ses çıkarmamıştı. Nihat bunu onun korkusuna bağladı.

"Dün annem telefon etti. Ağa'nın adamları Beşiktaş'taki evi basmışlar."

Nihat'ın kaşları çatıldı birden. "Yoksa?.. "

"Evet... Babamı hırpalamışlar fena halde. Yumruklamışlar."

Nihat çaresizlik içinde, "Allah belâlarını versin" diye homurdandı.

"Annem de konuşmak zorunda kalmış... "

"Ne söylemiş? Nerede olduğunu bilmiyor ki? Yoksa ona anlattın mı?"

"Sadece bir çiftlikte olduğumu söylemiştim... "

"İzimizi bulmaları için bu yeterli değil."

"Seninle beraber olup olmadığını sordu, ben de evet demiştim. O kadarını açıklamak zorundaydım. Lütfen kızma, anlamaya çalış. Ne de olsa bir ana o. Beni ve torunlarını merak

ediyordu."

Nihat ellerini Nur'un bedeninden çekti. "Kızdın mı yoksa?"

"Hayır. Fakat aramızdaki ilişkiyi anlamış olmalılar" diye mırıldandı.

"Sanırım öyle oldu. Ama bu kadar çabuk çiftliği bulabilirler mi?"

Nihat bir iki saniye sessiz kaldı. Boğazı düğümlenir gibi oldu.

"Mümkündür" diye fısıldadı. "O rezil herifin her yanda adamları vardır. Rüşvetle her yere sokulur, poliste bile satın aldığı kimseler bulunur."

"Ne yapacağız şimdi? İstersen ailemi toplayıp buradan gideyim. Başınıza yeterince dert açtım. Daha başka bela açılmasını istemiyorum. Buraya saldırırlarsa kan akacaktır."

"Saçmalama. Seni nasıl bırakabilirim, çıkar aklından bu düşünceyi. Annenden aldığın telefonu babama söyledin tabii, değil mi?"

"Evet... Ondan sonra baban harekete geçti. Civardaki köyden adamlar getirdi, ama çoğu yardımı reddetti, yanılmıyorsam beş kişi dün gece burada nöbete kaldı. Çiftlik arazisine yayıldılar. Dün gece baban hemen hemen hiç uyumadı. Atla araziye hep gezip durdu."

"Öyledir o."

Nur mahcup bir şekilde fısıldadı.

"Biliyor musun, baban hakkında yanılmışım."

"Anlayamadım?"

"O görüldüğünden çok daha iyi ve anlayışlı bir adammış."

Nihat bir an genç kadının güzel yeşil gözlerine baktı. Sonra, "Neyse bunu sonra konuşuruz" diye fısıldadı. "Ben şimdi hemen onun yanına gitmeliyim."

"Neden?"

"Önce geldiğimi bilsin. Morali güçlenir. Artık yalnız olmadığını anlar. Ayrıca..."

Nur onun sözünü kesti. "Ben de seninle gelebilir miyim?" Nihat, genç kadının gözlerindeki parıltıları garipseyerek süzdü.

"Ne yapacaksın açık arazide? Lapa lapa kar yağıyor dışarda. burada çocukların yanında kalsan daha iyi değil mi?"

"Seninle gelmek istiyorum."

Genç adam Nur'u omuzlarından tutarak bakışlarını yeşil gözlerine dikti yeniden. "Nen var senin? Korkuyor musun?"

"Hayır... Hele sen döndükten sonra hiç korkmuyorum... Fakat konuşmamız gereken şeyler var."

Nihat'ın bakışları bir an mahzunlaştı. "Bekleyemez mi anlatacakların?"

"Bir an önce konuşsak iyi olur." "Güllü ile mi ilgili?" "Burada konuşmayalım."

"Anlıyorum ama şimdi sırası değil. O konu üzerinde bile durulacak mesele değil. Önce sizin ve çiftliktekilerin emniyetini sağlamalıyız. Sana söz veriyorum. İlk fırsatta kafadaki yersiz düşünceleri

tartışırlz."

"Ama... "

"Ŗimdi bunu tartışacak değilim. Burada çocuklarının yanında kal ve dönüşümü bekle."

Nur suratını astı. Aslında söyleyeceği Ŗey sadece Güllü'den öğrendikleri değildi elbette. Ama zamanlaması yanlıştı. Çaresizce başını eğdi.

Nihat alnına müşfik bir öpücük kondurdu.

"Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışacağım" dedi.

Kar çok kısa zamanda tutmuştu. Çamlıbel'deki çiftliğin uç sınırına giden düz alan daha Ŗimdiden, özellikle rüzgâr alan yerlerde on beş yirmi santim yükselmişti. Sert esen kuzey rüzgârı biriken karları bir yerden alıp diğer tarafa yığıyordu. Ne de olsa Nihat'ın çocukluğu bu çiftlikte geçmişti; bu nedenle arazinin özelliklerine ve rüzgârın etkisine alışıkta, hiç düşünmeden en kolay yolu seçti.

Kar bu tempoyla yağarsa kısa zamanda diz boyunu geçerdi. Nihat temposunu arttırdı. Ağzından burnundan soluyordu. Sert hava yanaklarının kızarmasına neden oldu. Genç adam bu kış gününün tanıdık etkilerini inceleyip zevkine vararak sakinleşmeye çalıştı.

Fazla endişelenmesine de gerek yoktu. Babasını dinlememişti daha, ama ortada somut tehlike işareti yoktu. Bulduğu sigara izmaritlerini gözünde büyütmemeliydi.

Yürüyüşünü biraz hafifletti, hatta karla kaplı çayırın alt sınırında durdu, soluklandı biraz. Buraya kadar oldukça hızlı gelmişti. Etrafa bakındı. Babasının köyden Ŗimdiye kadar dönmesi lâzımdı. Sık ağaçların yarattığı kara fonun önünde dumanlı, kehribar rengi parıltılar çıkaran çamların yanında önünde uzanan çitin arkasındaki köy yoluna baktı. Yol boştu.

Korunun sınırındaki ağaçlar, arkalarında yükselen çamlardan daha gençtiler. Boyları altı yedi metreydi. Nihat dikkatle ağaçları inceledi. Çiftliğin bu kısmını çok severdi. Küçük bir çocukken de sık sık buraya kaçardı. am kokulu sessizlik derin düşüncelere dalmaya çok uygundu. Kendini bu koruda daima güvende hissetmişti, ama ilk defa içinde bir tedirginlik duyuyor, sanki her an ağaçların arkasından silahlı birileri çıkacakmış gibi geliyordu. Yola daha fazla devam etmek istemedi.

Garip bir huzursuzluk hissetti içinde. Kendi arazisinde kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı. Ağzı kurumuştu. Hızlı yürüyüşten terlediği halde, birden bütün sırtının buz kestiğini hissetti. Bunun kış havasıyla da bir ilgisi yoktu.

Kendi kendine kızan Nihat arkasına dönerek açıklığa baktı. Yer yer yayılmış karların ve am iğnelerinin üzerinde bıraktığı kendi ayak izlerinin dışında bir Ŗey görünmüyordu. Bulunduğu yer fazla rüzgâr aldığından zaman zaman kar altındaki toprağı bile görmek mümkündü.

Genç adama korunun burasında bir terslik var gibi gelmeye başlamıştı. Ama derin sessizlik içinde dikkatini çekecek hiçbir Ŗeye de rastlamamıştı. Yola devam etmedi Nihat.

Etrafi inceleyerek beklemeye başladı. Ne beklediğini bilmiyordu. Her an bir kıpırtı, bir harekete rastlayacaktı sanki.

Elinde olmadan belindeki tabancayı çıkardı. Silahı yöneltecek hiçbir hedef yoktu karşısında. Yersizdi bu davranışı. Ama duyumsuyordu, çok yakın bir tehlike vardı etrafında. Gözlerini kıstı. Sessizliği dinledi.

Bir şeyler bekliyordu. Buraya geldiğinden beri koruda bir terslik varmış gibi geliyordu. Durumu daha başka biçimde açıklayamıyor ve bu da öfkesini arttırıyordu.

Bir terslik! Allah kahretsin, diye tıslar gibi homurdandı Nihat. Ne anlama geliyordu bu terslik? Uçan bir karga. Beyaz karların üzerine düşmüş diken diken çam kozalakları. Grimsi-yeşil dalların üzerinden rüzgârla yuvarlanan kar zerrecikleri. Başka bir şey yoktu.

Bunların hepsi sıradan şeylerdi. Huzur veren erken bir kış manzarası. Ama hâlâ o tersliği hissediyordu içinde. Korth'u kavrayan eli terden sırılsıklamdı. Çitlere doğru birkaç adım daha attı.

İlerdeki çam ağaçlarının arasından köye uzanan yolu gayet net görüyordu. Her ne kadar tipi görüş alanını daraltıyorsa da, yolda gelen giden yoktu.

Babası gecikmemiş miydi? Acaba köye yalnız mı gitmişti. Bunu daha önce sormadığı için kendi kendine söylenip küfretti, neden sonra akletti, her ne kadar köy yolu buradan gözükiyorsa da babasının atla dönüşü buradan olamazdı, zira buraya tel örgü çekilmişti ve giriş kapısı yoktu yol başında. İster istemez ya ormandan gelecekti ya da ta kuzeye doğru yollanıp ana girişten.

Ahmak kafam, niye bunu düşünemedim, diye söylendi. Sonra ormanın içinden geçen kestirme yola saptı. Ayağındaki lastik çizmelerin çıkardığı kös sestten başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Yirmi metre kadar ilerlemişti ki o keskin vızıltıyı işitti. Yanılmasına olanak yoktu. Kurşun sesiydi bu...

3

Çakal Tahir göz kapaklarını araladı, uyuşan vücudunu rahatlatmak için uzun uzun gerindi. Bütün bedeni tutulmuştu. Bütün geceyi dağ tepesindeki ormanda, kamyonetin içinde geçirmişlerdi. Sık sık uyanmıştı soğuktan. Hava buz gibiydi.

Yanında horuldayarak uyuyan Ayı Abdül'e baktı. Dünya umurunda değildi. Koca bedeni şoför mahalline zor sığıyordu.

Çişi gelmişti Tahir'in. Kapıyı açıp kamyonetten inerken, gözlerini aralayan Ayı "Nereye?" diye sordu.

"İşemeye."

"Ben de geleyim."

Ağaçlara doğru yürüdüler. Birbirlerine sırtlarını dönerek ağaç diplerine işemeye başladılar. Çakal, "Ne kadar soğuk yahu!" diye homurdandı.

Ayı'dan ses çıkmamıştı. Mesanesini boşaltırken kısık kısık, rahatlamasının ifadesi olarak, "ohh" diye mırıldanıyordu. Fermuarını çekerken nihayet, "Amma sıkışmışım be" dedi.

Gün ağarmıştı. Kamyonete dönerlerken Tahir yandaki cipe baktı. İçindekiler hâlâ uykudaydılar. Abdül, "uyandırsana şunları" diye mırıldandı. "Sabah oldu."

Tahir kısa bir tereddüt geçirdi. İçinden de Ayı'ya hak verdi. Artık harekete geçme zamanı gelmiş

sayılırdı. Ne yapacaklarsa bir an önce yapmalıydılar. Bu ormandan hiç hoşlanmamıştı. Bir süre gerinip uyuşan vücudunu ısıtmak için elini kolunu salladı. Sonra cipe doğru yürüdü. Yan camdan içeri baktı.

Musa direksiyon başında uyuyordu. Sansar Tevfik'in başı sanki kırılmış gibi göğsüne düşmüştü. Ağayı ise arkaya almışlar ve yatmasını sağlamışlardı. Camı tıkdattı.

Musa hemen gözlerini açtı. Çakal'ı görür görmez camı indirerek, "Ne var?" diye sordu uyku sersemi telaşla.

"uyanın artık" dedi Tahir. "Sabah oldu. Sor bakalım Ağa'ya, emirleri nedir?"

Aralarındaki konuşmayı Ağa da duymuştu. Yerinden doğruldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gecenin büyük bir kısmını uyumadan geçirdiği belliydi. Arabadan indi. Derin derin nefes aldı. Sansar da uyanmıştı. Hepsi Ağanın karşısına dizildiler.

Talât Ağa hepsini birer birer süzdü. " Şu kumanda sepetini çıkarın, önce bir şeyler yiyelim, termoslardaki sıcak çayla da içimizi ısıtalım. Dün gece boyunca düşündüm. Bu çiftlik umduğumdan da büyük çıktı. İçinde epey çalışan ırgat vardır. İşimiz zor olacağına benzer. Önce ikişer ikişer etrafa yayılacak ve gündüz gözüyle çiftliği iyice inceleyeceksiniz. Sınırları ne kadar geniş bir anlayın bakalım. Kendinizi sakın göstermeyin. Köylü milleti erken kalkar daha şimdiden ayaklanmışlardır. Kaç kişiler bir tespit etmeye bakın. Sonra o karı ve çocuklarıyla canlı cenazenin nerede kaldığını anlayın. Çiftlik içinde kaç yapı var, onu öğrenin. Onların kaldığı yere en kestirme nereden inebiliriz, onu bulun. Daha sonra getirdiğiniz bilgilere göre bir saldırı planı hazırlayacağım."

Ayı Abdül gür sesiyle konuştu.

"Ağam bunlara ne gerek var, hepimiz silahlıyız, en yakın çiti aşıp girelim içeri. Bize karşı duramaz bu ödle köylüler. Bir anda her yeri darmadağın ederiz."

Ağa sertçe karşılık verdi.

"Olmaz, aptal herif! İçerde neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Olası bir saldırıyı bekliyor olabilirler. Konuştuğunuz o karının boş mu duracağını sanıyorsunuz, çoktan kızına haber uçurmuştur bile. İçerdeki adam sayısını da silah durumlarını da bilmiyoruz. Olumsuz bir durumla karşılaşmak istemiyorum. Tedbirli olmalıyız."

Ayı Abdül dudaklarını büktü. Ağa yanılıyor ve meseleyi gözünde büyütüyordu. Bu çiftliktekilerde olsa olsa bir çifte bulunurdu. &arşı koyacaklarını hiç sanmıyordu. Ona göre tereyağından kıl çeker gibi basit bir baskın olacaktı bu. Ama susmak zorunda kaldı.

Sansar Tevfik kumanya sepetinden jelatine sarılı sandviç ve plastik kaplarda çayları dağıtırken ilk kar taneleri düşmeye başladı. Kısa zamanda da kar tipiye dönüştü.

"Hadi dağılın" dedi Ağa. Tahir ile Abdül, Musa ile Tevfik birlikte olacak. Ben de araçların başında bekleyeceğim."

* * *

Kar aman vermiyordu. Tipiden on metre ilerisini görmek mümkün değildi. Tahir, Abdül'ü kolundan çekti. Sırtındaki otomatik tüfeği yere dayayarak, "Dur, biraz" dedi.

"Ne oldu? Daha şimdiden yoruldu mu?"

"Ağa yanılıyor. Boşuna vakit kaybediyoruz. Bu havada ne göreceğiz ki? İnsan burnunun ucunu bile seçemiyor."

"Ben daha önce de söylemiştim. Bunca zahmet boşuna. Donduk soğuktan. Girelim çitten içeri işimizi yapıp çıkalım.

"Saçmalama. Ben onu kastetmedim. Bir şey göremediğimize göre çiftliğin etrafında dolaşmamız abes. Bir ağaç altına sinip şu tipinin dinmesini bekleyelim."

"Soğukta durmak yaramaz abi. Büsbütün üşürüz. Hareket iyidir."

Tahir başını salladı.

"Koca oğlan ben senin kadar genç ve güçlü değilim. Şimdiden nefes nefese kaldım. İstersen sen yukarıya doğru git bak bakalım. Ben seni burada beklerim. Dönüşte sen bana gördüklerini anlatırsın."

Abdül sıırıttı. "Kaytarıyorsun abi! Ağa öğrenirse seni haşat eder."

"Sen söylemezsen nerden duyacak. Hadi birbirimizi idare edelim. Hem unutma bana borcun var."

"Ne borcu?"

"Yapma ayı! Şimdiye kadar beraberken yediğin naneleri hiç Ağaya söyledim mi?"

"Söylemedin valla. Helal olsun."

"Hadi öyleyse, şimdi sen dediğimi yap. Ben de burada etrafi gözlerim."

Ayı Abdül sıırarak Tahir'i ağaçların arasında bıraktı ve yola devam etti. Az sonra çiftliğin tel örgülerini bulmuştu. Çiti takiben yoluna devam etti. Tipi gerçekten de görüşünü çok düşürüyordu.

Çakal kayın ağacının dibine çömeldi, hemen bir sigara yaktı. Dumanı ciğerlerine kadar çekti. Sırtı kalındı ama yola çıkarken kar yağacağını hesap etmediğinden ince pabuçlarının daha şimdiden ıslanıp su geçirdiğini fark etti. Çorapları bile ıslanmıştı.

Hemen ardından bir sigara daha yaktı. Duman sanki içini ısıtıyordu. Nefesini üşüyen parmaklarına hohladı. "Ne boktan yer burası" diye söylendi; kasım ayında kar yağıyordu. Şartlara lanetler okudu, bir an evvel ne yapacaklarsa yapıp, dönmek istiyordu. Ağa da hakikaten bu işi biraz fazla büyütüyordu. Bu kadar merasime hiç gerek yoktu, hepsinin ellerinde otomatik silahlar vardı, alimallah hallaç pamuğuna çevirirlerdi çiftliği. Taş üstünde taş bırakmazlardı, bu denli titizliğin ne gereği vardı?

Etrafa bir göz attı. Buldukları yeri bile tam olarak kestiremiyordu. İnşallah Ayı ormanın içinde kaybolmaz, diye homurdandı. Geriye dönmezse Ağa'ya ne derdi sonra?

Başını çevirip sağa doğru baktı. Orada, hemen ufak bir- yükseltinin altında düz, toprak bir yol gördü. Daha önce fark etmemişti. Parmaklarının üstünde yükselip yolun sonunu görmek istedi. Hayret, çiftlik girişi hemen oradaydı. Nasıl da farkına varmamışlardı? Ufak bir de bekçi kulübesi vardı. İçinde kapıyı bekleyen biri var mı, diye gözleriyle taradı ama kimseyi göremedi. Tipi rahat görmesini engelliyordu.

Bir sigara daha yaktı. Üşümeye devam ediyordu. Paketin yarısını bitirmişti ama Abdül hâlâ dönmemiş. Kuşkulandı. Yoksa ayının başına bir hal mi gelmişti? Hiç ihtimal verilmezdi

buna, hele anormal güçlü Ayı'nın elinde bir de otomatik tüfek varken.

Herif on kişiye bedeldi. Kim onunla çatışmayı göze alabilirdi ki?

Bir homurtu duydu birden. Araba sesiydi. Başını arkaya çevirdi. Yaklaşık sağ yanından on metre kadar ilerden geliyordu ses. Demek aşağıda görünen yol hemen yakınından geçiyordu. Görülüp görülmeyeceğini tam kestiremediğinden hemen kendini kalın çam ağaçlarından birinin kalın gövdesi arkasına attı. Durup dinledi. Bu karda, hele ormanın ağaçları arasında görülmesi zayıf bir ihtimaldi. Arabanın hızla yoluna devam edeceğini sandı.

Fakat motor homurtusu birden kesilmişti. Kımıldamadan bekledi Çakal Tahir. Yoksa sürücü kendisini görmüş müydü? Arabanın çiftliğe gittiği muhakkaktı.

Hafifçe başını siper aldığı ağacın arkasından çıkarıp baktı. Arabayı görüyordu şimdi. Beyaz bir Opel. Camlar buğulu ve ıslak olduğundan içindekileri seçmesi olanaksızdı. Araba neden durmuştu acaba?

Yoksa kendisini fark etmiş miydi sürücü?

Tüfeğini sıkıca kavradı. Her an hedef alıp kurşun sıkabilirdi. Ama acele etmeye hiç gerek yoktu. Opel'in kapısının açıldığını gördü. Biri iniyordu aşağıya. Gözlerini kısıp bakınca sürücüyü tanıdı. O namussuz komiserdi bu. Hırsından yere tükürdü. Aslına bakılırsa herifi zımbalamak için en uygun zamandı. Gıkını bile çıkaramadan temizleyebilirdi hergeleyi.

Doğrusu bunu yapmayı çok istedi. Ama Ağa'dan emir almadan harekete geçemezdi. Saldırı planını Ağa düzenleyecekti.

Şimdi komiserin elinde bir de tabanca peydah olmuştu. Demek görmüştü kendisini. Ateş edemeyecekse burada daha fazla durmasının anlamı yoktu hiç. Kararsızdı hâlâ. Tüfeği tutan parmakları karıncalanmaya başladı.

Ağa bozulmamalıydı; nefsi müdafaa sayılırdı bu. Komiser kendisini sıkıştırmıştı. O ateş etmezse komiser kendisini vuracaktı. Hem de hiç çekinmeden.

Ne yapacağına bir karar vermeliydi artık. Ecel terleri döktü Çakal Tahir.

Diğer yandan da planını bozduğu için Ağa'nın gazabından korktu. Sinirlenince ne yapacağı bilinmezdi. Kanlısını zar zor bulmuştu, hiçbir şeyin aksamasını istemezdi kuşkusuz. Komisere baktı.

Ağır ağır elinde tabancasıyla ormana doğru yaklaşmaya başlamıştı. Biraz daha yaklaşmasına izin verirse tehlikeli olacaktı. Beyninde son muhakemeyi yaptı ve oradan kaçmaya karar verdi. Dizlerini kırarak, görünmemeye çalıştı ve ağaçların arasında hızla koşmaya başladı. Elinden geldiğince hızlı ve görünmemeye çalışıyordu.

* * *

Ayı Abdül yoluna devam etti. üstü başı kardan sıırılsıklam olmuştu. On beş dakika hiç durmadan yürüdü. Çiftliğin bu denli geniş bir araziye yayılacağını hiç düşünmemişti. Tel örgüler olmasa bu toprak parçasının özel mülk olduğunu bile kabul etmeyecekti. Durup soluklandı biraz.

Kardan ziyade esen sert rüzgârdan rahatsız olmuştu. Daha ileriye gitmekten vazgeçti sonra.

Çiftliği dışardan incelemenin ne anlamı vardı? Ona asıl içerisi ile ilgili bilgiler lâzımdı. Tel

örgülerin içinde kalan açık araziye baktı. Sonra dikkat kesildi. Elini kaşlarının hizasına kaldırarak gözüne siper etti. Yanılmıyorsa üç yüz metre kadar aşağıda iki baraka seçmişti. Onlardan yüz metre kadar ötede de iki katlı bir başka yapı vardı.

Çiftlik evi o iki katlı bina olmalıydı. Diğerleri de ahır ya da samanlık. İşte bulmuştu aradığını. Hemen dönüp Çakal Tahir'e bildirmeliydi gördüklerini. Belki o da gelip bakmak isterdi. Geri dönüp hızla koşmaya başladı. Gidişte tırmandığı çitin yanından koşuyordu. Kar gelirken yaptığı ayak izlerini örtmeye başlamıştı ama geçtiği yerleri gayet iyi anımsıyordu.

Hiç yorulmamıştı. Hızını arttırdı. Bu koşu onun için bir idman sayılırdı. Kısa sürede Çakal'ı bıraktığı yere geldi. Etrafa bakındı, yoktu Tahir. Kendisini burada bekleyeceğini söylemişti. Çakal, diye seslendi. Cevap alamadı.

Hangi cehenneme gitmişti bu adam?

Onun tedbirli biri olduğunu bilirdi, ama asla korkak değildi. Belki ayak seslerini duyduysa kim olduğunu anlamak için saklanmış olabilirdi.

"Tahir abi benim, Abdül" diye seslendi yeniden. Yine ses yoktu.

O zaman buradan uzaklaştığını anladı. Ama neden gitmişti acaba kendisini beklemeden? Bir an Ağa'ya ne diyeceğini düşündü. Tahir'in kayboluş nedenini açıklamak zorundaydı.

Ayrıldıkları noktaya ilk geldikleri yönde ilerlemeye devam etti. Bu yönde giderse araçların beklediği açıklığa çıkacağını biliyordu. Yürüdü. Sonra rahatladı. Çakal Tahir cipin önünde Talat Ağa ile konuşuyordu. Herhalde Ağa'ya uygun bir sebep açıklamış olmalıydı çünkü Ağa kızgın görünmüyordu. Hem kendisinin de açıklayacağı bir şeyler vardı.

* * *

Sansar Tevfik yorulmuştu. "Musa Ağa gözünü seveyim biraz yavaş yürü" dedi. "Bir saattir taban tepiyoruz karlı yollarda. Bir bok da göremedik."

"Senin için geçmiş Sansar. Daha bu ne ki? Yaşlanıyorsun artık."

"Ha şunu bileydin? Senin kadar genç değiliz tabii."

Musa'nın onunla pek ilgilendiği yoktu. Asıl üzüntüsü yeni aldığı ince tabanlı İtalyan pabucunun kara dayanıklı olmamasıydı. Böyle hava şartlarıyla karşılaşacağını bilseydi giyer miydi hiç? Musa her zaman şık giyinirdi, ne var ki kıyafeti böyle bir yolculuğu tahmin etmediğinden pek uygun düşmemişti. Kamel pardösüsü kardan ıslanmıştı, süet eldivenleri de sıırıslılamdı.

Yürüdükleri yer kesif bir ormanın içiydi. Çakal Tahir'le Ayı Abdül'ün tamamen zıttı olan yönde ilerliyorlardı. Nihayet ormanın sık ağaçlarının bittiği yerde çiftlik sınırını belirleyen çiti gördüler. Tel örgü ağaçların başladığı noktada bitiyordu.

Sansar sırıttı. "Bu ne biçim şey, yahu?" dedi. "Nasrettin Hoca'nın türbesine benziyor. Baksana Ağa, çiti ormanın başlangıcında kesmişler. Çiftliğe girmek isteyen biri ormanın içinden elini kolunu sallaya sallaya girer buradan."

Musa da gülümsedi. "Haklısın"

"Talat Ağa'ya söyleyelim. Buradan rahatlıkla girebiliriz içeri."

"Doğru, doğru da buradan nereye gideceğiz. Etrafta tek bir bina yok. Sen bir Şey görebiliyor musun?"

Sansar Tefvik başını çevirerek meyil aşağı uzanan toprakları süzdü. Sonra birden Musa'nın kolunu drtt.

"Musa Ağa bak, biri geliyor!"

Musa hemen gösterilen yöne baktı, zn boylu bir adam hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Karla kaplı açık arazide adamı görmek gayet kolay olmuştu.

Musa gözlerini kıstı. Aralarında epey mesafe vardı ama yaklaşan adam kendisine yabancı gibi gelmemişti. Tüm dikkatini topladı.

"Yanılmıyorsam bu o" dedi.

"O da kim? Kimi kastediyorsun?"

"Komiser. Karıyı ve ailesini buraya getiren herif."

Sansar dikkatle Nihat'ı incelemeye başladı, fakat mesafe yeterince görmesine yetmiyordu.

"Ağam saklanalım mı?" diye fısıldadı. "Bizi görmesin."

"Merak etme, ormanın içindeyiz. Ağaçların arasında bizi seçemez."

"Ama tam buraya doğru geliyor."

Musa elindeki tüfeği kaldırdı.

"Gel" dedi. "Şu ağaçların arkasına geçelim."

Beklemeye başladılar. Komiser iyice yaklaşmıştı. Birden durdu sonra. Sanki koku almış gibi yerinde taş kesilmişti. Birden belinden silahını çekip çıkardı. Sansar fısıldadı yine:

"Galiba bizi gördü."

"Hiç sanmam. Görse kendini yere atardı. O bir polis. Açık alanda keklik gibi kendisini vuracağımızı bilir."

Sansar sesini çıkarmadı. Beklemeye devam etti. Herifin yaman ve belâlı bir polis olduğunu biliyordu, akal Tahir'i de bir kere tutukladığını işitmişti. Dayanamadı. Sesini daha da kısarak, "Silahını niye çekti yleyse?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bizi görmediğine eminim."

"Bence gördü. Vuralım hergeleyi, daha ne bekliyoruz?"

"Acele etme."

"Neden ki? Nasıl olsa topunu öldürmeyecek miyiz, Ağa'nın dün gece söylediklerini unuttun mu?"

"Kes sesini Sansar!"

Tefvik dayanamamış, ufak başını yine ağaın arkasından çıkarmıŐtı. Galiba Musa haklıydı. Komiser Şimdi başka bir yöne bakıyor, sesler dinliyordu. Onları görmemiş ama bir Őeylerden ŐphelenmiŐti. Yoksa tabancasına boş arazide el atmazdı.

Hâlâ niye ateş etmediklerini anlayamıyordu. Herifin alnının tam ortasında bir delik amaları işten

bile değildi. Bu mesafeden kesinlikle ıskalamazdı Sansar.

"Hadi!" diye ısrar etti. "Sen ateş etmeyeceksen, ben vuracağım namussuzu."

Komiser hâlâ başka yöne bakıyordu. Musa kısa bir kararsızlık geçirdi. Talat Ağa baskını bizzat yönetmeye kalkışmış olmasa çoktan basardı kurşunu, ama burada son sözü söyleyecek kişi oydu. Komiseri vurursa harekâta başlamış olacaktı. Yine de fazla düşünmedi. Bu bir mecburiyet anıydı, herif kendilerini görürse nasıl olsa çatışmadan kaçamazlardı ve Musa bu şerefi Sansar'a bırakamazdı.

Ağacı kendine siper alıp tüfeğin namlusunu komiserine yöneltti. Hedef gayet net görünüyordu; tek dezavantajı rüzgârla gözlerine dolan kar tanecikleriydi.

Kirpiklerini kırıştırdı bir süre. Sonra tüfeğin tetiğini çekti. Rüzgâr çıkan sesi omzunun üzerinden geri atmıştı. Tepkisi gayet azdı tüfeğin.

Gözünü açıp hedefe baktı. Komiser boylu boyunca yatıyordu yerde. "Vurdum!" diye sevinçle homurdandı.

Sansar ıslık gibi bir sesle, "Hayır, ıskaladın" dedi. Musa inanamayarak yerde yatan adama baktı.

"Kör müsün ulan? Herif bir doksan serildi yere."

"Yanıyorsun o kendini yere attı."

İnanamamıştı Musa. Namluyu indirerek tekrar baktı.

* * *

Atının üstündeki Hüseyin Molu üzengilerin üzerinde dikleşti. Kendisini takip eden yeni bulduğu köylülere dönerek, "İşittiniz mi?" diye sordu. "Silah sesi bu!"

Patlamayı köylüler de duymuştu. Hacıların Nuri, "Evet Emmi" dedi.

"Tüfek sesidir bu. Doğru duymuşsundur."

Yaşlı adam bir an kuşkuyla önündeki boş araziye baktı. Ses yakındaki ormanlık araziden gelmişti galiba. Yoksa bir işaret atışı mıydı bu? Çünkü nöbete dağıttığı adamlara öyle emir vermişti. Şüphelendikleri bir hal olursa, havaya bir el kurşun sıkacaklardı.

Fakat aynı anda bir iki el silah sesi daha işittiler.

Bir aksilik olduğunu anlamıştı Hüseyin; bunlar işaret ve ikaz ateşi değildi. Düpedüz bir çatışma başlamıştı.

"Acele edin" diye kükredi ve atını mahmuzladı. Kendisi önden gidecekti. Köy yolu ağzının çitle kapalı olduğunu bildiği için doğru ormana giden ufak tepeye sürdü atını. Bu arada kayışı ile omuzuna çaprazlama attığı kırmayı çıkarıp eline almıştı. Beyaz küheylân kişneyerek ileri atıldı. Hüseyin olanları bir an evvel anlamak için atını mahmuzlayıp duruyordu. İri ve yüksek çam ağaçlarının olduğu yere vardığında durumu kavradı. Ormandaki iki kişi düzlük ve açık alandaki bir adama ateş ediyorlardı. Çiftlik sınırları içinde kalan adam kendilerinden biri olmalıydı. Adam yerde karların içinde devamlı yuvarlandığından üstü başı bembeyaz kesilmiş, sanki kardan adama dönmüştü. Ama bu tür çatışmalara alışık biri olmalıydı, zira bomboş toprak üzerinde sabit hedef olmamak için bir sağa bir sola dönerek yuvarlanıyordu. Her hareketi bilinçliydi.

Yaşlı adam şaşırarak onu tanımaya çalıştı. Yanaşmalar dahil yardıma gelen köylüler arasında bu kadar usta davranacak yetenekte biri yoktu. Üstelik onlara mevcut beş çiftiyi dağıtmıştı, ama dikkat edince karlar üzerinde dönüp duran adamın elinde tuttuğu silahın tabanca olduğunu anladı.

Oğluydu bu. Onu bedeninden, mahir hareketlerinden ve ustalığından tanımıştı.

Sevinçle gözleri ışıldadı. "Dayan Nihat, yettim!" diye atın üzerinden bir nara attı. Aynı anda çiftiyi omuzlamış ve ormandaki henüz görmediği hedeflere rastgele ateş etmeye başlamıştı. Arkasından köylülerin yetişeceğini de biliyordu.

Atını sürerken ormandaki silah seslerinin kesildiğini fark etti. Saldırganlar kaçıyor olmalıydılar. Bir an arkalarından gitmeyi düşündü ama baba yüreği öncelikle oğluna bir bakmayı emrediyordu. Takibi bırakarak çam ağaçlarının arasından düzlüğe atını sürdü.

Silah sesleri kesilince Nihat ayağa fırlamıştı.

Yaşlı adam yanına yaklaşınca, "İyi misin? Bir şeyin yok ya?" diye sordu.

"İyiyim baba!" diye mırıldandı Nihat. "Tam zamanında hızır gibi yetiştin. Az evvel son kurşunumu da yakmıştım. Yanımda yedek kurşun da yoktu."

"Aslan oğlum" diye gülümseyen Hüseyin attan atlayarak oğlunu kucakladı. Baba oğul bir süre sarmaş dolaş kaldılar.

Nihat babasının kollarından sıyrılarak, "Ne zamandan beri bu herifler burada?" diye sordu.

"Sanırım dün gecedan beri."

"Kaç kişiler tespit edebildin mi?"

"Sayılarını kesin bilmiyorum. Fakat dün gece Güvercin Kayaları'nda araba ve ayak izlerini buldum. Sayıları fazla sanırım."

"Mesela?"

"Yedi sekiz kişi olabilirler. Sana saldıranlar kaç kişiydi?"

"Sanırım iki."

"Daha fazla geldiklerine eminim."

Bir an birbirlerine baktılar.

"Evde gözcü var mı?" diye sordu Nihat.

Yaşlı adam kekeleydi. Yüzü bir an sapsarı oldu.

"Yok" diyebilirdi. "Gündüz gözü saldırıya kalkışacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Baba ne yaptın? Nasıl düşünmezsin? Ya şu anda diğerleri eve saldırdıysa?"

Hüseyin, "Hadi" dedi. "Ata birlikte binelim. Eve yetişmenin en kestirme yolu bu."

Tam o sırada yaşlı adamın köyden topladığı silahlı beş adam arkalarından yetişerek, ağaçların arasından açık araziye çıkmışlardı.

Hüseyin ata atlarken adamlara bağırdı, "Ormana girin ve o iki kişiyi arayın, silahlı olduklarını da unutmayın."

Nihat da atın terkisine atlamıştı. Yaşlı adam atı mahmuzlayarak dörtlü eve sürmeye başladı. Genç adam içinden, inşallah geç kalmamışızdır, diye dua ediyordu...

4

Çiftliğe yeni gelen köylülerle birlikte gözcü ve muhafız sayısı on beşi geçmişti. Güllü öğleyin hamur açmış, yoğurdu bol sarımsaklı mantı hazırlamıştı. Nöbetten dönenler sıra ile yemeklerini yiyor, üstüne birkaç bardak sıcak çay içip yeniden görev başına dönüyorlardı. Hatta bazıları bu işi eğlenceli bulmaya başlamış, hele Nihat'ın gelişi morallerini yükseltmiş, içlerine güven getirmişti.

Nur hamur açmaktan pek anlamadığı halde, sırf yardım edebilmek için mutfakta Güllü'ye elinden geldiği kadar yardım etmiş, özellikle adamlara servis yapmış, çayın ocakta devamlı demli kalmasını sağlamıştı.

Dün gece Güllü ile düzelir gibi olan ilişkileri nedense Nihat'ın dönüşü ile yeniden gerilmiş gibiydi. Fakat bu gerginliğe kendisi sebebiyet vermemiş, köylü kadın yine o eski surat asmalarına, soğuk ve düşmanca davranışlarına dönmüştü. Mecbur kalmadıkça Nur'la konuşmuyor, konuştuğu zaman kısa ve tek kelimelik laflar ediyordu.

Baba oğul at sırtında çiftliğe döndüklerinde herhangi bir vukuat olmadığını görünce rahatlamış ve hemen çiftliğin korunması için plan yapmaya başlamışlardı. Nihat masanın üzerine kâğıt sererek kabataslak çiftliğin bir haritasını çizmiş ve saldırıya elverişli zayıf noktaları babasından aldığı bilgilerle tesbite çalışmıştı.

Aslına bakılırsa, yedi sekiz kişilik silahlı bir grup, hangi noktada olursa olsun, tel örgüleri aşarak baskını gerçekleştirebilirdi. Az evvelki silahlı çatışmadan saldırganların silah gücünün kendileriyle kıyaslanmayacak kadar güçlü olduğunu anlamıştı Nihat. Ellerindeki çifte ve kırmalarla onların otomatik tüfeklerine karşı koymaları olanaksızdı. Bu nedenle taktik olarak onlardan üstün olmaları gerekiyordu. Tek avantajları yabancıların araziyi yeterince bilmemeleri idi.

Nihat çizdiği harita üzerinde üç noktayı özellikle zayıf ve saldırıya müsait buldu. Birincisi Güvercin Kayalıkları denen mevkiydi. Tel örgülü olmasına rağmen çiftlikteki binalara en yakın yeri. İkincisi Balkaya denen güneydeki kayalıktı. Ormana açılan sarp çıkış noktasıydı. Buradan çiftliğe sızmak çok kolaydı. Eve biraz uzak kalıyorsa da orayı tutmak çok zordu, üçüncü nokta kuzeybatıdaki meyve ağaçlarının bulunduğu Kirazlı Tepe'ydı. Nihat savunma planında bu üç noktanın takviyesini önerdi babasına. Buralara en azından dört adam yerleştireceklerdi. Bu noktalar arasında devamlı irtibatı sağlayan bir posta bulduracaklardı. Posta görevini Rıfkı sağlayacak ve Hüseyin Molu'nun atını kullanacaktı. Geri kalan bütün adamları evin korunması için burada tutmaya karar verdiler. Buna rağmen eldeki koruyucu sayısı yine de yetersizdi. Böylece 13 adam çiftliğin muhtelif köşelerine dağılınca evin korunması için yalnızca baba oğul ve iki köylü kalıyordu. Yaşlı adam, yavaşça Mehmet'in evde kalmasını istedi.

Güçlü kuvvetli biriydi Mehmet ve keskin nişancıydı. En önemlisi oğlunun dönüşüyle güven kazanmış olmasıydı; sanki güçlü bir orduya bile kafa tutacak gibi hissediyordu kendini. Oysa Nihat hiç de babası gibi düşünmüyordu. Hatta planın isabetinden şüpheliydi. Bir ara tüm adamları evin civarında toplamayı düşündü. Tasarladığı savunmanın en aksak yanı gruplar arasındaki

iletişimsizlikti. Aralarında haberleşmeyi sağlayacak telsizler olsa belki mesele çözüldü ama böyle bir havada tehlikeli gördüğü giriş noktalarından birine saldırıdan, silah sesleri duyulamayacağı için, atlı posta oraya gidinceye kadar haberdar olamayacaklardı.

Nihat'ın ağzını bıçak açmıyordu. Korth'unu doldurmuş, yedek kurşun kutusunu da montunun cebine yerleştirmişti. Olayların gelişme hızı yüzünden Nur'la da konuşacak zamanı olmamıştı. Evin içi hareketliydi. Yardımcı olan köylüler, hele dün geceyi dışarda geçirenler, birer ikişer ısınmak ve yemek için eve geliyorlardı. Ayrıca babası da oğlunun yanından ondan destek alıyormuş gibi hiç ayrılmıyordu.

Nur çocuklarını mutfakta bir yere oturtmuştu, ufaklıklar biraz şaşkın, biraz da korkuyla gelişmeleri seyrediyor, hâlâ tam kavrayamadıkları bir gerilim yaşıyorlardı. İki kardeş saatlerdir elele tutuşmuş, buldukları yere sinmişlerdi. Bir ara Oya, abisinin koluna başını dayamış esnemeye başlamıştı. Hele hele mevsimin ilk karını coşkuyla karşılayamadığı, evin önündeki açık alanda kar topu oynayamadığı için, kalın ve pembe alt dudağını sarkıtıp küsmüştü. Bunca büyük insanın omuzlarında silahlarla mutfığı doldurmasını küçük beyniyle çözemiyordu. Hakan ise büyük adam gibi sessizdi; artık olanları daha iyi kavrayabiliyordu. O da Nihat Amcanın gelişine sevinmiş, içinde, tam açıklayamadığı bir güven hissi doğmuştu. Mutfaktaki konuşmalardan, az evvel yeni bir kahramanlık yaptığını, kötü adamlarla çarpıştığını öğrenmişti. Ne yazık ki onunla yeteri kadar konuşma fırsatı olmamıştı. Nihat Amca geldikten sonra onlara yalnızca, "Ne haber çocuklar?" diye takılmış ve gülerek saçlarını okşamıştı. Hepsi o kadardı.

Nur korucu köylülerden birinin önüne mantı tabağını koyarken kaçamak bir bakış attı Nihat'a. Kısa bir an göz göze geldiler. Nihat ancak o zaman genç kadına konuşmak için söz verdiğini anımsadı. Ama şu an çok işi vardı ve bu kalabalık arasında konuşma olanakları yoktu. Tatlı tatlı gülümsemeyi başardı genç kadına. Ama Nur aynı sıcaklıkla karşılık vermemişti.

Ne olduğunu düşündü bir an. Çiftlikten ayrılırken kucaklaşmış ve öpüşmüşlerdi. Bu aralarında sıcak bir ilişkinin kurulduğunu ve bundan sonra da devam edeceğinin en açık belirtisiydi. Fakat İstanbul'dan döndüğünden beri Nur'da belli Belirsiz bir çekingenlik hissediyordu. Sebep Güllü olmalıydı; sabahki o kısa konuşmada Nur da bu sebebi kabul etmiş gibi davranmıştı zaten.

Nihat umursamadı. Güllü onun için mazide kalan ve bugüne hiçbir iz bırakmayan sıradan bir anıydı sadece. En ufak bir yakınlıkları olmamıştı, hiç olmazsa kendi açısından.

Güllü acaba ne anlatmıştı sevgilisine? Gerçek olmayan bazı yalanlar mı? Hâlâ kendisinde gözü olduğunu biliyordu, Güllü bu sevgiden asla kurtulamayacaktı. Zaten bu yüzden de uzun zamandır çiftliğe gelmemişti.

Ona kalsa daha da gelmezdi, Nur'u ve ailesini barındıracak, gözden uzak tutacak, en emniyetli yer, diye düşündüğü için gelmişti.

Ama şimdi yanıldığını da anlıyordu. Düşmanları çok kısa zamanda izlerini ele geçirmişlerdi. Nihat tekrar sevgilisine baktı.

Nur artık kendisine bakmıyordu. O güzel yeşil gözler endişe, ürküntü ve mahcubiyet içinde yere çevrilmişti. Çok yorgun görünüyordu; belli ki bütün gece uyumamıştı. En önemlisi her zamanki vakur ve alımlı hali kaybolmuştu.

Genç kadının yaşadığı bu gerilime katlanması zordu gerçekten. Temmuz ayından beri hep korkuyla yaşıyordu. Ayrıca bakıp gözetmek zorunda olduğu bir koca ve iki ufak çocuk vardı. Nihat ona hak

verirken, Nur'un elinde bir tabak mantı ve tahta kaşıkla kendisine yaklaştığını gördü.

"Sen de ye. Acıkmış olmalısın, sabah kahvaltı da etmemiştin."

Tabaktan sıcak mantının buharları çıkıyor, yoğurdun sarmısak kokusu burnuna çarpıyordu. Nihat gerçekten acıktığını hissetti. Dün gecedен beri ağzına bir lokma girmemişti. Tabağı genç kadının elinden alırken, "Çocuklara da verdin mi?" diye sordu.

"Onlar yediler."

"Ya sen?"

"Benim canım istemiyor."

"Aç bilaç dolaşamazsın, sen de ye. Çok yorgun görünüyorsun."

"Uykusuzluktandır" dedi Nur. "Hadi bir kaşık al, sen de bana katıl."

Nur yorgun gözlerini Nihat'a çevirdi. Davranışları şimdi daha samimi ve içtendi. İki gün önce olsa, kendisine asla aynı tabaktan yemeyi teklif edemeyecek kadar mesafe koyardı araya. Ama o sabah kucaklaşıp öpüşmeleri, genç adamı değiştirmiş, haklı olarak aradaki mesafeyi kaldırmıştı şimdi. Nur kendisine gerçek bir sevgili gibi baktığını biliyordu. Bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Ona bu ilişkinin sürmeyeceğini nasıl açıklayabilirdi? Hem de adamın hayatı pahasına giriştiği bunca fedakârlıktan sonra. Nur ağlamak istiyordu. Ama asla zamanı değildi şimdi; iradesine hakim olmalı, duygularını belli etmemeliydi.

Nihat, "Hadi al bir kaşık, katıl bana" dedi tekrar.

"Tokum, yemeyeceğim."

"Emin misin?"

"Hı, hıh..."

Nihat sol elini mutfaktaki kalabalığa aldırılmadan onun saçlarına götürdü, usulca okşamak istedi. Genç kadın ise bu okşamadan rahatsız olmuşçasına bir adım geri kaçtı. '

"Biliyorum" diye fısıldadı Nihat. "Mutlaka Güllü abuk sabuk şeyler anlatmıştır sana. Gerginliğin ondan."

"Bunu tartışmanın sırası değil şimdi."

"Haklısın, başımızda çok daha önemli dertler var. Fakat şunu bilmeni isterim ki."

"Lütfen Nihat. Şimdi değil."

Genç adam merakla Nur'un gergin yüzüne baktı.

"Yoksa başka bir şey mi var."

"Olabilir."

"Babam mı? Seni o mu üzdü?" Nur başını iki yana salladı.

"Hayır, kesinlikle o değil. Sen yokken ondan beklemediğim müşfik bir ilgi gördüm."

"O halde sorun ne sevgilim? Ne oldu? Seni üzen nedir?" "Dedim ya, sonra konuşuruz."

Tabağı veren genç kadın, Nihat'ın yanından uzaklaşmak istedi. Fakat genç adam onu kolundan yakalamıştı.

"Bilmek istiyorum. Hemen konuşmalıyız. Bence bu her şeyden daha önemli."

Nur uzaklaşmak istiyordu, hem de bir an önce. Gerçek duygularını ona açıklamakta zorlanıyordu. Nihat kolunu öyle sıkı kavramıştı ki, bir an canının yandığını duyumsadı.

"Yoksa... " diye mırıldandı. "Yoksa beni?.. "

"Evet, Nihat... Lütfen anlamaya çalış. Olacak şey değil bu."

Nihat cümlesini tamamlayamadı.

Genç kadının kolunu bıraktı. Yüzünde derin bir yeysin karartısını gördü Nur. Çok üzgündü ama elinden bir şey gelmezdi.

Yapamazdı, yapamayacaktı.

Koşarcasına mutfaktan çıkıp uzaklaştı...

"Hayır" diye bağırdı Talat Ağa. "Hemen saldırmayacağız."

Musa önce itiraza yeltenecek oldu ama bunun işe yaramayacağını kestirdiği için susup fikirlerini içine atmayı yeğledi. Tahir ile Tevfik sessiz, saygıda kusur etmeden, bakışlarını önlerine indirmiş dinliyorlardı sadece.

"Anlattıklarınızı dinledim" diye gürledi Ağa yeniden. "Tamam, sayıca bizden fazlalar, bu belli. Ama onlar beceriksiz köylüler. Sizler ise hepiniz iyi silah kullanırsınız, üstelik onların kırmalarına karşı elinizde otomatik tüfekler var."

Bir an susarak hepsine baktı birer birer.

"Bu işin en ince noktası baskın anını iyi seçmektir. Anlaşıldı mı?"

Tahir'le Tevfik, "Evet ağam" diye tasdik ettiler. Abdül'ün sesi çıkmıyordu. Ağa yavaş adımlarla onun önüne geldi.

"Sen ne düşünürsün Ayı?"

"Ağamın yanında bana laf etmek düşmez."

"Aferin!"

"Yalnız Ağam... "

"Söyle, çekinme."

"Burada daha fazla kalırsak donacağız."

"Çüş be! Cilan bari sen deme? Onların arasında en güçlüsü sensin, bokun mu dondu?"

"Hayır ağam, ama çok acıktık. Aç ayı oynamaz derler, bilirsin."

Talât bir kahkaha attı. Diğerleri de bu cevaba gülüştüler.

"Cilan Abdül!" dedi. "Senin zekânın bedenine orantılı olduğunu bilmezdim ama bakıyorum espri yapmasını da biliyormuşsun. Merak etmeyin burada daha fazla kalmayacağız zaten."

"Dönüyor muyuz?" diye sordu Musa hayretle.

"Evet, ama Bolu'ya."

"Neden ağam? Etrafta görünmenin sakıncalı olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Talât kaşlarını çatarak Musa'ya kötü kötü baktı.

"Cilan Musa, bazen kafan Abdül kadar bile çalışmıyor. Az önce size ne dedim? Önemli olan saldırı anını iyi seçmek demedim mi? Sayıca çok adamın bulunduğu çiftliğe gündüz saldıramayız, bu riske giremem. Geceyi bekleyeceğiz. Karanlığı... İyice ilerleyen saatleri. Mesela gece yarısı üçü. Nöbettekilerin bile kan uykuya dalabileceği saatleri. En uygun saldırı vaktini."

"Anlıyorum ağam" diye fısıldadı Musa."

"Anladınsa, nihayet, iyi. O zamana kadar da çiftlik çevresinde bulunmamızın anlamı yok. Artık saldırıya geçeceğimiz noktayı biliyoruz. Gündüz vakti bizi çevrede de aramaya çıkabilirler. En iyisi buradan uzaklaşmak şimdi. Kendimize sıcak bir yer buluruz, biraz da dinlenir, uyuruz. Bu arada Ayı Abdül'ü de doyururuz." Bu karara en fazla Abdül sevindi.

* * *

"Babam uyanık" diye kısık sesle annesine fısıldadı Hakan, ufak çocuk adeta şaşırılmıştı babasının uyanık oluşuna. Oya da ürkek nazarlarla annesine yaslanarak her geçen gün biraz daha çöken adama baktı. Korkmuşlardı sanki. Çünkü uzun zamandan beri onu hep uykuda görüyorlardı.

Tolga ferî kaçmış nazarlarıyla onlara bakıyordu ama onları görüp ailesini tanımış gibi değildi. Yüzü sapsarı ve sakalları uzamıştı. Nur onu üç günden beri tıraş edemediğini anımsadı. Taş gibi hareketsizdi Tolga tekerlekli iskemlesinde.

Özellikle Oya babasını uyanık görünce korkarak annesinin eline sarılmıştı. Nur içini çekti, gerçeği kabullenmesi lâzımdı, kanını taşıyan çocukları bile, şimdi öz babalarına umacı gibi çekinerek bakıyorlardı.

Çocukları oda kapısının önünde bırakarak kocasına doğru ilerledi. Bakışları anlamsızdı, ama onun ne zaman şuurlu bir insan gibi konuşacağı anı kestiremiyordu. "Tolga, hayatım!" diye mırıldandı. Dizlerini kırıp yere eğilmişti. Tolga'dan ses çıkmadı. "Beni duyuyor musun?" Cevap yoktu yine. "Bir isteğin var mı?"

Genç adamın morarmış dudakları sanki söyleneni anlamış gibi aralandı. Galiba bilinçli bir şekilde kendini zorluyordu. Nur heyecana kapıldı. Bir şey söyleyeceğini sandı.

Fakat konuşamadı Tolga. Hafif bir salya alt dudağından çenesine doğru kayd.

Sabahtan beri ağlamamak için direnen genç kadın göz yaşlarının yanaklarına süzülmemesi için kendini zorladı.

Hakan arkadan titrek ve ürkek sesiyle, "Babam hiç konuştu mu anne?" diye sordu. Nur oğluna söyleyecek bir şey bulamadı; onların boşu boşuna ümide kapılmalarını istemiyordu. Oğlunun sorusu cevapsız kaldı.

Kocasına bakmaya devam ediyordu Nur.

Üzerindeki battaniye kaymıştı. Nur perişan bir halde battaniyeyi kaldırıp sandalyenin iki yanına sıkıştırdı. Odadaki ocağın kütükleri sönmeye yüz tutmuş, oda biraz soğumuştı. Ocağa yeni kütükler atmak lazımdı. Nur, Tolga'nın konuşamayacağını biliyordu, kalkıp yeni bir kütük atmak istedi ocağa. Tam o anda, "Evimize gidelim Nur" dedi kocası. Net, açık ve hepsinin duyabileceği kadar gür bir sestir bu...

Nur çılgın gibi yere çöktü yeniden. "Tolga konuştun sevgilim" diye bağırdı. Çocuklar da şaşırılmıştı.

Gözleri irileşerek babalarına baktılar. Onun bir daha asla konuşamayacağını sanıyorlardı. Babalarının sesi onları sanki irkiltmişti. Asla olmayacak bir olay karşısında gibi hissediyorlardı kendilerini.

Hakan'ın ağzından, "Babam konuştu" lafı hayretle döküldü. Nur gözlerini yummuş sessizce Allah'a şükretmeye başlamıştı. Sanki bu Tanrı'nın bir lütfü, bir uyarısıydı ona. Her ne kadar bu, Tolga'nın ilk konuşması değilse de, çocuklarının yanında ilk defa konuşmuştu.

İçini bir sevinç dalgası kapladı. Kocası hayata dönecekti. Er veya geç. Buna inanıyordu artık.

Mutfak tenhalaşmıştı. Karınlarını doyuran gözcüler birer ikişer görevlerinin başına dönmeye başlamışlardı. Hüseyin Molu çay bardağını eline alıp, dalgın nazarlarla pencere önünde dikilerek dışarıya bakan oğluna seslendi.

"Neler geçiyor aklından?"

"Düşünüyorum" diye fısıldadı Nihat.

"Neyi?"

"Yaptığımız savunma planını."

"Nesi var ki düşünülecek? Sayıca daha çoğaldık. En zayıf noktalarımızı da daha güçlendirdik."

"Acaba mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sayıca onlardan fazlayız ama silah gücümüz onlardan daha az. Elllerinde otomatik silahlar var. Güçlü silahlar. Çatışma anında bizden avantajlı olacaklar. Galiba acele bir karar verdik."

Yaşlı adamın yüzünde bir tereddüt hasıl oldu. Oğluna güveniyordu; o tam bu işlerin adamıydı.

"Daha ne yapabiliriz?" diye mırıldandı. "Farklı bir taktik uygulamalıyız."

"Nasıl yani?"

Nihat dalgın bakışlarla dışarıyı seyretmeye devam etti. Hemen cevap vermedi babasına. Hüseyin Molu ısrar etti.

"Aklından geçenleri anlatsana."

"Gücümüzü böldük. Oysa hepsini bir arada tutmalıydık."

"Bir arada mı? Nasır yani?"

"Burada, bu evde. Adamlarımızın hepsini burada toplamalıyız."

"Neden?"

"Sebebi çok basit. Onların hedefi sadece misafirlerimiz. Sanırım dün gece ve bu sabah görünmeden çiftliği incelediler. Tespitler yaptılar ve misafirlerimizin nerede saklanabileceklerini düşündüler. Bir sonuca varmaları çok kolay olmuştur sanırım. Hasta bir adamla iki çocuğu ancak bu evde muhafaza edebilirdik."

"Eee?"

"Bence şimdi doğrudan doğruya bu eve saldıracaklardır."

"Bu kadarını ben de biliyorum. Ama önce arazime girmeleri lâzım. Biz de en kritik noktaları güçlendirdik."

"Yapma baba, buna gerçekten inanıyor musun? Topraklarımız çok geniş. Her yanı güçlendirmek imkânsız. Tel örgüleri, gözcülerin olmadığı bir noktadan, geçmeleri de çok kolay."

Yaşlı adamın yüzü asıldı birden. "Jandarmadan yardım isteyelim mi?"

"Pratik bir yararı olmaz. Olay patlak vermeden fiilen müdahale etmezler."

"Peki ne yapacağız?"

"Sanırım herkesi eve toplamakta yarar var."

Bu fikir yaşlı adama pek cazip gelmemişti. "Yani bütün kritik noktaları boşaltacak mıyız?" diye sordu. "Bu gündüz gözüyle adamlara gelin diye davetiye çıkarmak olmaz mı?"

"Gündüz saldıracaklarını hiç sanmıyorum. Baskını bu gece yapacaklardır."

"Neden? Sana bu sabah saldırmadılar mı?"

"Kanımca o bir saldırı değildi. Nitekim kaçtılar da. O iki kişinin niyeti araziyi tanımaktı. Tesadüfen üstlerine gittim. Silah çekince onlar da görüldükleri düşüncesiyle bana ateş açtılar."

"Onları görmemiş miydin?"

"Hayır. Görseydim en azından birini haklardım."

Yaşlı adam hayretle oğluna baktı.

"Niye silah çektin öyleyse?"

"Tamamen içgüdüsel bir şey baba. unuttun mu ben polisim. Tehlikenin kokusunu alırım. Eski köy yolunun orada tuhaf bir şeyler hissettim. Bir tuzak gibi. Pusuya düşeceğim hissi doğdu içime."

Hüseyin Molu sıırttı.

"Yaman adamsın be!" dedi oğluna iftiharla.

"Pek o kadar değil. Yetişmeseydin herifler eninde sonunda beni haklardı."

Yaşlı adam çayından bir yudum aldı.

"Sen bilirsin" diye mırıldandı sonunda. "Ama bana kalırsa herkesi buraya toplayıp tek bir savunma noktası yaratmak daha sakıncalı. Tüm çiftlik alanlarını onlara bırakmış olacağız. Dışarıyla bağımız kesilecek. Yanaşmaların kaldığı kulübe ve ahır ne olacak? Oraları da korumamız lazım."

Nihat düşünmeye başladı. Suratı asıktı. Babasına da hak verdi. Tasarladığı plan pek parlak değildi. "Haklısın galiba" diye homurdandı.

Yaşlı adam kolunu oğlunun omuzuna attı. "Seni üzgün ve düşünceli görüyorum. Bilmediğim bir şey mi var?" dedi.

"Hayır, baba. Hiçbir şey yok."

"Öyleyse ilk planımızı uygulayacağız."

"Nasıl istersen."

"Burayı biraz daha takviye edelim. Mehmet'le iki köylüyü turalım. Bizi de sayarsan beş kişi ederiz. Bu sayı da yeterli olur.

"Haklısın. Yeterince saçma ve fişek de var mı?"

"Var iki tane de Browning tabanca var. Onları da kadınlara veririz, umarım kullanmak zorunda kalmazlar."

"Öyle ümit edelim. Zaten Nur Hanımın silah kullanabileceğini sanmıyorum."

Hüseyin Molu bilgiççe mırıldandı. " İnsan zor durumda kalınca her çareye baş vurur evlât. Meraklanma, silah da kullanılabilir. Bu arada dün gece bir ara onunla epey konuşma fırsatı buldum. Gece üçten sonra mevzileri bir kere daha kontrole çıkıyordum, Güllü uyumuştı, gürültü çıkarmamaya azami dikkati çıkardım ama yine de uyanmış ve endişeyle aşağıya inmişti. Bir süre Nur Hanımla başbaşa kaldık. Onun hakkında yanılmışım. Dirayetli, cesur ve soğukkanlı. Artık itiraf et, onu seviyorsun, değil mi?"

Nihat dudaklarını ısırды, yüz hatları gerildi.

"Bu şimdi konuşulacak bir konu değil baba" mırıldandı.

"Niye? Bence tam zamanı. Onun için epey fedakârlık yapıyorsun. Bir sorun mu var? Şayet varsa bunu bana açıklayabilirsin, ben senin babanım."

Nihat sorunun ne olduğunu kendisi bile bilmiyordu. "Daha sonra baba" dedi. "Hele şu geceyi bir geçirelim.

* * *

Günün son ışıkları karla kaplı yüksek tepelerin ardında kayboldu. Gecenin soğuk ve kahredici karanlığı ağır ağır doğudan çiftliğin üzerine doğru çökmeye başladı. Dışarda şiddetli bir ayaz ve insanın kanını donduran bir sessizlik vardı. Alacakaranlığın bastırдыğı ormandan barakaya doğru sert bir rüzgâr esiyordu.

Bekleyişin en zor yanı buydu, uğursuz ziyaretçilerin ne zaman ve nereden birden ortaya çıkacaklarının bilinmemesi. Yanaşma" yatakhane olarak kullanılan kulübede o gece koruma görevlisi olarak bulunan Hasan, daha ondokuzunda, sarışın bir gençti. Mavi gözlerini sanki bastıran karanlığı delmek istercesine önünde uzanan boş araziye dikti.

Nefesini keserek etrafı kolaçan ediyordu. "Ne dersin, Kerem Abi?" diye sordu. "Bu gece saldırırlar mı?"

Kerem otuz altı yaşında, uzun boylu ve hafif kambur biriydi. Dört günlük sakalını kaşırken, "Bilinmez" diye mırıldandı. Köyden getirdiğı kendi çiftesini duvara dayamış, elektrikli ocağın

üzerinde çay suyunun kaynamasını bekliyordu.

"Bence cesaret edemezler. Sayıca onlardan fazlayız. Hüseyin Emmi'nin dediğine bakılırsa yedi sekiz kişiymişler. Burada yirmiye yakın adam var, kolay mı saldırmak?"

Kerem kaynayan suyu ufak çaydanlığa boşaltırken, "Belli de olmaz" dedi. Genç Hasan'ın ürkek bir hali vardı. Kerem onun yüzüne alaycı bir şekilde bakarken, aslında delikanlının korktuğunu sezindi. Deminden beri bunca soruyu içindeki korkuyu bastırmak kendisinden de saldırının zayıf bir olasılık olduğunu işiterek rahatlamak için sorduğunu anlamıştı.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Hasan hemen efelendi, "Niye korkacak mışım? Korksam gelir miydim buraya? Biliyorsun, kendi isteğimle buradayım."

"Hadi ordan velet, bana maval okuma! Seni buraya deden göndermiştir. Hacı Ahmet, Hüseyin Molu'nun eski arkadaşıdır, aralarında bunca yıllık hukuk vardır, onun isteğini kıramamıştır."

"Vallahi değil Kerem abi, gelmeyi ben istedim." Kerem üstelemedi. Çay fincanlarını çıkardı.

Delikanlı ise hem konuşuyor hem de bakışlarını karanlığa gömülen açık alandan ayırmıyordu. Arada bir de kayın ve çam ağaçlarının sona erdiği ormanın bitim çizgisine çeviriyordu.

"Hem onlar bu barakaya veya ahıra saldırmazlar zaten." dedi.

"İstedikleri kişilerin burada olmadığını tahmin ederler de ondan. Hüseyin Emmi misafirlerini yavaşmaların kulübesinde ya da ahırda saklayacak değil ya? Bu kadarını kim olsa hesaplar. Bir saldırı olursa doğru karşiki eve olacaktır, değil mi? Sen ne dersin?"

Kerem, delikanlıyı üzme ister gibi, "O hiç belli olmaz" dedi. "Nasıl yani? Buraya da saldırırlar mı?"

"Bence buraya da geleceklerdir. Arkalarını emniyete almak isterler." "Sahi mi?"

"Tabii ya, sen gözünü dört aç."

Hasan bakışlarını yeniden karanlık alanlara çevirdi. Kerem'in söylediğine aklı yatmıştı. Doğru, diye mırıldandı içinden. Eve saldırırlarken arkalarından kurşun sıkılmasını istemezlerdi elbette. Boğazı kurumuştü.

"Çay demlendi mi abi?" diye sordu.

"Acele etme. Az sonra tavşan kanı hazır olur."

Genç Hasan henüz sakalları bile tam çıkmamış yüzünde elini gezdirdi. Soğuğa rağmen alnında biriken ter damlacıklarının görülmesini istemiyordu.

* * *

Ahır ve samanlık müşterek kullanılıyordu. Bir zamanlar çiftlikte beş at vardı. Bu nedenle atların barındığı yer büyücek tutulmuştu, ama şimdi Hüseyin Molu'nun beyaz atından başkası kalmamıştı. Yapı daha ziyade boştu şimdi. Saman yığınları, kullanılmayan öte beri, eski tarım aletleri, çiftliğe henüz çekilmemiş çit telleri, bazı ziraat ilaçları istif edilmişti. İçerde ağır bir gübre kokusu vardı.

Kel Nuri aralık duran büyük tahta kapıyı kapatırken, "Cilan amma soğuk be!" diye söylendi. "Bu gece çekeceğimiz var."

Solak Halit, "Hadi hadi, mızımızlanıp durma, şanslı sayılırız" diye homurdandı. "Ya yine dün geceki gibi açık havada nöbet tutsaydık, o zaman ne olurdu halimiz? Ben perişan oldum dün gece; inşallah hasta olmayız. Kar altında iliklerime kadar ıslandım."

"Ben de öyle."

"Hiç olmazsa bu gece dam altındayız."

Kel Nuri havalandırma pencerelerine baktı. Akımı sağlamak için dört pencere vardı ama kırılan camlar takılmamıştı. Kırık camların bulunduğu boşluktan buz gibi hava doluyordu içeri. "Haklısın ama yine de içerisi soğuk."

Halit laf etmedi. Samanları toplayıp düzelterek kendisine uzanacak yumuşak bir yer ayarlamıştı. Silahını yanına bırakarak samanların üzerine çöktü.

"Kel Nuri, "Ne o, yoksa uyumaya mı hazırlanıyorsun?" diye sordu.

"Ne sandın? Dün gece de gözümü kırpmadım, sabaha kadar oturacağımı mı sanıyorsun? Nöbetleşe uyuruz. İki saat sen, iki saat ben."

"Olur mu yahu? Hüseyin Emmi gelirse rezil oluruz."

"Takma kafanı. Nasıl olsa uyumayan nöbette olacak, diğerini uyandırır."

Kel Nuri itiraz edecekti ama Solak Halit'in dinlemeyeceğini bildiğinden vazgeçti.

"Peki şimdi ben ne yapacağım?" dedi.

"Şu merdivenlerden yukarı çık. Pencerelerden birinin kenarından dışarıyı dikizle. Bir şey görürsen bana seslen ve uyandır."

"Yani şu baskıncıları görürsem mi?"

"Tabii değil mi, Kel? Bu arada Hüseyin Emmi atını almaya gelirse de uyandır."

"Tamam" dedi Nuri. "Ama unutma, iki saat sonra yer değiştireceğiz."

"Anlaştık."

"Şey... Halit!"

"Ne var?"

"Bu gece gerçekten Nihat Abi'nin dediği gibi çiftliğe baskın olur mu?"

"Ne bileyim ulan? Dün gece olmadı. Zahir bu gece de olmaz."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Ama Nihat Abi polis. O bilmez mi?"

Halit'ten cevap gelmeyince, arkadaşına bir göz attı. Samanların üzerinden hafif bir horultu yükselmişti. Arkadaşının çoktan uykuya daldığını gören Kel Nuri soru sormaktan vazgeçerek üst kata çıkan dik merdivene tırmanmaya başladı. Nöbet tutacağı pencerenin önünde mevzilendi. Tüfeğini

kavradı. Kırık camdan içeri buz gibi rüzgâr giriyordu. Dün geceden beri hâlâ tam kurumayan ceketinin yakalarını kaldırdı. Bir yandan da Solak Halife bozuluyordu. İlk nöbeti kendisinin tutması için bir anlaşmaya varmamışlardı.

* * *

Gece bütün dondurucu soğuğuyla devam etti, saatler ilerledi. Güvercin Kayalıkları'na yakın yerdeki eski yol girişi yüksekte kalışı nedeniyle, en fazla rüzgâr alan mevkilerden biriydi. Hüseyin Molu ilk araba izlerine burada rastladığı için tel örgülerin başına güvendiği iki adamı dikmişti. Burası en zor nöbet tutulan noktalardan biriydi.

Gözcülerden biri arkadaşına, "Saat kaç?" diye sordu.

"Bilmiyorum, yanımda saatim yok. Ama sabah yakındır. Neredeyse tan yeri ağarır" dedi öteki.

"Bu teklifi kabul ettiğime bin pişman oldum, bokum dondu soğuktan. Yarın Hüseyin Emmi'ye söyleyeceğim, ben artık yokum bu işte."

"Haklısın" dedi diğeri. "Soğuk benim de iliklerime kadar işledi. Boşu boşuna da bekliyoruz, ne gelen var ne de giden."

"Bizim Emmi işi biraz büyüttü galiba."

"Bana da öyle geliyor. Ayaklarım buz kesti."

İlk gözcü birden irkildi.

"Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?"

"Bir ses işittim."

Diğeri dikkatle etrafı dinledi.

"Ben bir şey duymadım."

Ses duyduğunu söyleyen silahını doğrultarak tel örgüye doğru yaklaştı. "Bir şey görüyor musun?"

Adam önce çitin ardında uzanan toprak yolu incelemiş, sonra bakışlarını içerdeki ağaçlara çevirmişti. Karların beyazlığı havanın zifiri karanlığını yumuşatıyordu. Cevap vermedi. Öteki emin bir sesle, "Yanılmış olmalısın" diye fısıldadı. "Buraya yayan gelemezler, vasıtanın gürültüsünü ise çok evvelden fark ederdik. Duyduğun bir gece kuşudur herhalde."

"Belki de ben yanıldım. Yine de dikkatli olalım."

Aradan bir iki dakika geçti. Gecenin karanlığında ormanın korkunç sessizliği devam ediyordu.

Gözcülerden daha yaşlı olanı, "Sen etrafa mukayyet ol" dedi.

"Niye? Sen ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki, işeyeceğim tabii. Soğuk ha bire çişimi getiriyor."

"Ulan bu kaçınıcı be? Sidikli ördeklere döndün. Hadi git şu ağacın altına işe."

Daha yaşlı olan gözcü biraz ilerleyerek ormanın içine daldı. Mesanesindeki acı veren doluluğu bir

an önce boşaltmak istiyordu, iri bir kayın ağacı buldu, fermuarını çabucak indirdi ve kasıklarını zorlayan idrarını bırakırken hazdan ve rahatlamadan bir an gözlerini kapadı...

Tel örgülerin başında kalan diğer gözcü beklemeye devam etti. Duyduğu o garip sesteki hâlâ huzursuzdu; az önce işittiği ses bir gece kuşunun kanat çırpması olamazdı, ayrıca gece kuşları bile böyle karlı havaları pek sevmezlerdi.

Arkadaşı dönmemişti. Sesini biraz yükselterek, "Ulan Sermet, bitmedi mi daha?" diye seslendi. "Kendi çişinin içinde mi boğuldun yoksa?"

Cevap alamamıştı. Başını çevirip arkadaşının daldığı karanlık ormana baktı. Fazla uzaklaşmış olamazdı, her taraf ağaçlarla kaplıydı, işini herhangi bir ağacın altında rahatlıkla yapması mümkündü. Ormanın karanlığına bir daha baktı. Göremiyordu arkadaşını...

"Sermet" diye seslendi yeniden. Yine ses yoktu.

* * *

Huylandı birden. İlk duyduğu sesle, arkadaşından cevap alamaması arasında ürkütücü bir bağlantı kurdu. Korkuya kapıldı. Silahını ağaçların arasına, arkadaşının son olarak kaybolduğu yöne çevirdi. Karanlıktan başka bir şey göremedi...

Nihat, babasına bir göz attı. Yaşlı adam sedirin üzerine uzanmıştı. Çiftesi hemen yanı başında yattığı yere dayanmış olarak duruyordu. Bileğindeki saate bir göz attı. Üçü çeyrek geçiyordu.

O saate kadar henüz gözünü kırpmamıştı genç adam. Bundan sonra da gözünü uyku tutmayacağını biliyordu. Yanaşma Mehmet çiftlik evinin ana kapısının içindeki dar antredeydi. Köylülerden biri ışıkları söndürülmüş mutfakta bekliyordu. Evin içindeki son muhafız ise arka kapıyı gözlüyordu.

Nihat babasının kuş uykusunda olduğunu biliyordu. En ufak bir gürültüde hemen gözlerini açardı. Onu uyandırmak istemiyordu. Az önce çiftlik sınırlarını dün akşamki gibi atla dolaşmış ve yeni dönmüştü. Ona üzüntüyle baktı; aslında bütün bu kargaşanın tek sorumlusu kendisiydi; Nur'u ve ailesini çiftliğe getirmekle, buradaki son derece monoton ve sakin hayatı allak bullak etmişti. Herkes tedirgin olmuş, çiftliğin üzerine ölümün dehşeti düşmüştü. Belli etmemeye çalışmalarına rağmen korku kol geziyordu.

Güllü epey zaman evvel odasına çekilmişti.

Nur ise o konuşmadan sonra bir daha odasından çıkmamıştı.

Nihat sessizce, gürültü çıkarmamaya çalışarak ayağa kalktı. Korth'unu kontrol etti. Babasına son bir kere baktı; derin derin nefesler alıyordu yaşlı adam. Çok yorgun düşmüş olmalıydı. Şimdi çiftliği bir de o kontrol etmeliydi, ahıra gidip atı almaya karar verdi...

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

DIŞARIDA dondurucu bir soğuk vardı. Kasım ayı için bu kadarı çok fazlaydı. Evin sığağından çıkınca gecenin ayazında titredi, ahır yaklaşık yüz metre kadar ötedeydi. Boş alanı dikkatle yürümeye başladı. Montunun fermuarını boynuna kadar iyice çekti.

Etraf öylesine sessizdi ki, genç adam karanlıktan ömrü boyunca ilk defa böylesine rahatsız oldu. O rahatsız edici tedirginlik yine içine çöktü. Huylanması için pek bir sebep yoktu, çiftlik sınırlarının zayıf ve saldırıya açık noktalarında şu an yaklaşık on beş adam nöbetteydiler ve en ufak bir olay patlak vermemişti. Bu karanlık ve sessiz gecede saldırı noktalarında patlayacak bir silah sesi her yandan işitilebilirdi, hele gecenin bu ürpertici sessizliğinde. Ama Nihat'ın içi yine de rahat değildi.

Yaklaşık yüz metrelik açık alanı hızlı adımlarla aştı ve samanlığa yaklaştı. O gelirken tahta kapı aralanmış, Kel Nuri'nin başı görünmüştü. Nihat biraz rahatladı, adamlar anlaşılın ciddiyetle görevlerini yerine getiriyorlardı. Kel Nuri hürmette kusur etmedi.

"Buyur beyim. Hayrola, bir vukuat mı var?" diye sordu.

Nihat uzun yıllardır çiftlikle eskisi gibi irtibat kurmadığı için Nuri'yi tam olarak çıkaramamıştı ama bozuntuya vermeden, "Atı almaya geldim" dedi. "Arkadaşlara bir göz atacağım."

"Hüseyin Emmi o işi yapmıştı bir iki saat evvel."

"Zıyanı yok, bir de ben bakayım."

Nihat içeri girince Solak Halit gemici fenerini yaktı. Solgun ışıktaki içeriye bir göz atan genç adam yerdeki samanlar üzerinde şekillenen izlerden adamların sıra ile uykuya daldıklarını anladı, ama ses çıkarmadı. İki gecedir zor şartlar altında uykusuz kaldıklarını biliyordu. Belki böylesi daha da iyiydi.

Ata doğru yürüdü. Halit ondan atik davranarak atı eyerledi.

"Hoşça kalın çocuklar" diyen Nihat samanlıktan at üzerinde çıktı. Önce güneye gitmek istiyordu. Ona göre en tehlikeli ve sızmaya müsait yer orasıydı. Atı mahmuzladı. Arazide meyilli yollardan aşağıya doğru kayarken rüzgâr hafiften şiddetini artırmıştı. Şimdi sert rüzgârla beraber yüzüne çarpan kar taneleri de çoğalmaya başladı. Atı on dakika kadar sürdü. Sivri kayanın olduğu yere yaklaşıırken karanlığın içinden iki gölge fırladı birden elindeki silahları üzerine doğru çevirmişlerdi. Biri, "Hüseyin Emmi, sen misin?" diye sordu.

"Tamam çocuklar, benim Nihat" dedi genç adam. "Her şey yolunda, değil mi? Yaklaşan birileri oldu mu hiç? Kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır beyim" dedi gözcü. "Burada her şey sakin. Yalnız çok üşüyoruz. Soğuk bizi perişan etti."

"Biraz daha dışınızı sıkın" dedi Nihat. "Neredeyse sabah olacak. Çiftlik evine döner sıcak bir çorba içersiniz."

Adamlar ses etmediler.

Ama Nihat onların içinde buldukları zor şartları takdir etmişti. Burası arazinin sert rüzgârlara en açık yeri idi. Onlara acıdı. Böyle bir yerde sabaha kadar nöbet tutmak cidden zordu. Geriye dönüp atını mahmuzladı. Şimdi doğru Güvercin Kayaları'na gidecekti.

* * *

"Ağam, çiftliğe yaklaştık. Topu topu bir kilometre ya var ya yok" dedi Musa.

"Farkındayım" diye homurdandı Talât Alkan. "Gördüğüm yerleri bir daha hiç unutmam. Şu ilerdeki ağaçların yanına çek ve dur."

Musa söylenen yere cipi çekti, farları söndürüp motoru stop ettirdi, uygun bir mesafe bırakarak arkadan gelen kamyonette cipin arkasında durmuştu. Beş adam araçlardan indiler. Hepsi dinlenmiş, uyumuş ve karınlarını doyurmuşlardı. Ellerindeki otomatik tüfekler karanlıkta parıldıyordu. Ağa onlara son bir kere baktı.

"Vakit geldi aslanlarım" dedi. "Şimdi oğlum Hasan'ın kanının yerde kalmayacağı andır. Sizlere güveniyorum. Hepiniz kendinize düşen görevi yapacaksınız. Biraz yürümek zorunda kalacağız. Tedbirli olmak ve pusuya düşmemek zorundayız. Karnınız tok, sırtınız pek. Ellerinizde güçlü silahlar var. Planımı iyice bellediniz. Kimsenin gözünün yaşına bakmayacaksınız. Sizi engellemeye kim kalkışırsa, kurşunu basın. Acımak yok. İyice anlaşıldı mı?"

"Tamam Ağam, anladık" diye başını salladı Musa."

Talât, Abdül'le Tahir'e bakarak, "Siz önden gidin" dedi. "Çiti kesin, o noktanın güvenli olup olmadığını araştırın sonra bizi haberdar edin. Bizler arkadan geleceğiz."

Dev adamla arkadaşı hızla ilerlemeye başladılar. Ayı Abdül nihayet heyecanlanmaya başlamıştı. İçindeki hayvani açlık yeniden kabarmıştı. İki yüz metre kadar ilerledikten sonra, arkasından güçlükle kendisine yetişmeye çalışan Tahir'e dönerek, "Abi orada karı buluruz, değil mi?" diye sordu.

Çakal Tahir, Ağa'nın planının hiç de sandığı kadar kolay uygulanmayacağını tahmin edebiliyordu; ellerindeki güçlü silahlara rağmen çiftlikte işleri zordu, fakat Abdül'ün şu anda bile aklını kadınlarla bozmuş olmasını ancak ruhsal ve anatomik yapısının anormalliği ile açıklayabilirdi. Karanlıkta ona ayak uydurmaya çalışırken, sesini çıkarmadı.

Abdül sorusunu yineledi. "Vardır değil mi abi?"

"Vardır, vardır. Sen merak etme!"

Bir yüz metre kadar daha ilerledikten sonra Abdül tekrar sordu:

"Tahir Abi?"

"Ne var yine?"

"Acaba Ağa o karıyı bana bırakır mı?"

Çakal Tahir, hayret diye düşünmekten kendini alamadı. Abdül'deki saplantıyı bir türlü anlayamıyordu.

"O kadarını bilemem artık" diye mırıldandı.

"Yoksa kendisi mi düzmek ister?"

"Ne bileyim koca oğlan, ağa bu. Ne yapacağı belli olur mu?"

Abdül birden durarak arkasındaki Tahir'in kendisine yetişmesini bekledi. Sonra iri pençesiyle onun kolunu yakaladı.

"Bana söz vermiştin. Yakaladığımızda o kadın benim olacaktı."

Çakal çaresizlik içinde, "Tamam canım" dedi. "Karıyı ilk sen bulursan dilediğini yaparsın. Önce onu becerir, sonra da öldürürsün."

"Evet, öyle olmalı. Söz verdin, sakın unutma."

"Tamam Abdül tamam, şimdi biz işimize bakalım."

Zifiri karanlıkta yola devam ettiler. Kar yağışı biraz daha artmıştı. Arkadan yavaş yavaş gelen ekiple araları epey açılmıştı. Çitin olduğu yere yaklaşıncaya yavaşladılar.

Tahir arkadaşının kulağına eğilerek, "Az ilerde iki kişi seçiyorum" diye fısıldadı.

"Nerede?"

"Nah şurada! Bak, biri sigara içiyor. Sigaranın ucundaki alevi görüyor musun?"

"Gördüm!" diye fısıldadı Abdül kısık bir sesle.

Tel örgüyle aralarında otuz metre kadar bir mesafe kalmıştı.

"Yere yat" dedi Abdül. "Bundan sonrasını da bana bırak. İkisinin de işlerini ben bir çırpıda hallederim. Şu tel kesme makasını da bana ver."

Çitin etrafındaki tel örgüleri gördükten sonra makası Bolu'dan tedarik etmişlerdi. Tahir cebinden çıkardığı makası Abdül'e uzattı. Sonra tüfeğine abanarak karla kaplı toprağa uzandı.

"Hadi göreyim seni aslanım" diye fısıldadı. Onları temizledikten sonra bana bir ıslık çal."

Ayı Abdül başıyla tasdik etti ve yoldan yana sürünerek sol taraftaki çit örgüye iyice yaklaştı. Gecenin derin sessizliğinde makası dikenli tele geçirerek ilk hattı kopardı. Hafif bir tık sesi çıkmıştı. Bir an durdu ve etrafı dinledi. Sonra ikinci teli kesti. Çitin üstündeki dikenlerden biri yere düşerken hafifçe yüzüne çarpmış ve yanağını kanatmıştı. Ayı Abdül sinirlenerek küfür etti içinden. Daha sonra üçüncü ve dördüncü teli kesti.

Rahatlıkla buradan çiftlik arazisine girebilirdi artık. İçeri süzülmeden önce Tahir'e bakarak sol elinin baş parmağını kaldırıp zafer işareti yaptı. Ama Tahir'in gördüğünden şüpheliydi, zira toprağa yattığı yer yabancı otlar ve taflan benzeri yeşilliklerin koyu gölgesi altındaydı. Ayı Abdül yılan kadar sessiz karlar üzerinde sürünmeye devam etti. Şimdi çiftliğin topraklarındaydı. Oldum olası ateşli silahlardan hoşlanmazdı; o gücünü yalnızca aşırı kuvvetli kaslarından alırdı, çok mecbur kalırsa bacağına bir kın içinde sakladığı ince hançeri kullanırdı. Ama onu bir kere, on kişiyle dövüşmek mecburiyetinde kaldığı bir sokak kavgasında kullanmıştı sadece.

Bir süre yattığı yerde hiç kıvıldamadan bekledi. Aslında o iki kişiyi bir çırpıda haklaması işten bile değildi, lâkin sessiz olması ve birini haklarken durumu farkeden diğerinin ateş ederek sessizliği bozmasını istemiyordu. Adamların ikisinin de ellerinde çifteleri görmüştü.

Karanlık gölgelerde biraz daha yaklaştı adamlara. Şimdi konuşmalarını dahi duyabiliyordu.

Yanıdaki otomatik tüfek ona yükü, usulca karların üzerine bıraktı, şimdilik ona hiç ihtiyacı yoktu.

Gözcülerin konuşmalarına kulak kabarttı. Biri işemeye gidecekti. Bekledi.

Adam bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. İnşallah üstüme basmaz, diye söylendi içinden. Herif fena halde sıkışmış olmalıydı. Hiçbir şeyden şüphelenmiyordu adam. İri bir kayın ağacının önünde durdu, sırtı Abdül'e dönüktü. İnen fermuarın madeni sesini duydu önce, sonra da ağacın gövdesine çarpan idrarın şakırtısını. Çok yakındı adam. Pis sidik kokusu burnuna çarptı.

Tam zamanıydı. Abdül'ün yay gibi gerilen vücudu birden boşaldı, yerinden fırladığı gibi sol elini arkadan adamın ağzını kapatacak şekilde yüzünü örttü. Gözcü ne olduğunu anlayamamıştı bile. Çırpındı. Boynunu kırması çok kolaydı fakat kırılan kemiğin çıkaracağı sesi hesaba katan Ayı Abdül, maharetle bacağındaki hançeri kullanmayı tercih etti. Kınından çıkardığı iki yanı keskin hançeri tek bir hamle ile gözcünün şah damarına soktu.

Önce yavaş yavaş, sonra iterek ta boynunun derinliklerine inene kadar. Adamın ağzını örten parmaklarına kadar kan sıçramıştı. Bir miktar da yüzüne gelmişti Ayı'nın.

Birkaç saniye debelendi adam. Ama gıki çıkmamıştı. Daha sonra boş bir çuval gibi boşalarak dizlerini kırdı ve çökmeye başladı. Abdül onu bıraksa gürültüyle karların üzerine yuvarlanacaktı. Düşmesini engelledi. Şah damarına sapladığı hançeri de tek bir hareketle boynundan çekti çıkardı.

İlkini haklamak düşündüğü gibi çok basit olmuştu. Keyiflendi, hatta başarısından dolayı sırıtmaya başladı. Adamın cansız vücudunu az önce sidiği ile ıslanan ağacın köküne oturttu. Tüm gayretine rağmen cesedin ağacın gövdesine sürtünmekten doğan hafif bir hışırtı olmuştu yine de. Diğer gözcünün sesini işitti. "Cilan Sermet, bitmedi mi daha?"

Sermet'in çışı değil, kendisi bitmişti aslında. Ama diğer gözcü henüz bu gerçeği bilmiyordu. Şüphelenmiş olmalıydı ki, tekrar "Sermet!" diye seslendi arkadaşına.

Tüfeğini doğrultarak karanlığa, arkadaşının az önce gittiği yöne baktı. Ayı Abdül arkasına geçip siper aldığı ağacın gövdesinin karanlıklar içindeki gölgesinden onu rahat görebiliyordu.

Henüz hayatta kalan gözcünün ürkerek yaklaştığını fark etti. Ayakları karların üzerinde yürürken ormanın derin sessizliğini bozan hışırtılar çıkarıyordu.

Birden yerde çömelmiş arkadaşını fark etti. Ama ne olduğunu anlamamıştı henüz.

"Uyudun mu ulan?" diye söylendi. Öldürülmüş olabileceği aklına bile gelmiyordu. Ne silah sesi ne de en ufak bir boğuşma sesi duymamıştı. Sermet genç irisi biriydi. Boğuşsa bile çığlık ve bağrışmalar duyardı.

Onun uykuya yenik düştüğünü sandı.

"Sakın uyuma enayi!" diye bağırdı. "Yoksa bu soğukta donar kalırsın."

Onu dürtüp uyandırmak için ağaca doğru yaklaştı. Sızdığından öylesine emindi ki bir tehlikeyi sezip silahını bile karanlıklara doğrultmak lüzumunu duymamıştı. Eğilip onu omuzundan sarstı. Gözcü yana doğru devrilirken durumu fark etti, ne var ki iş işten geçmişti artık. Ne olduğunu anlamadan tam beyninin ortasına balyoz gibi bir yumruk indi. Aslında o anda bayılmıştı, fakat Abdül emin olmak için sağ elindeki keskin hançeri adamın kalbine sapladı. İkinci gözcüyü temizlemek ilkinden de kolay olmuştu Abdül için.

Devasa adam hiç kımıldamadan durarak etrafta başkalarının da olup olmadığını anlamak için çevreyi dinledi. Ormanın kahredici sessizliğinden başka bir şey yoktu. Emin olunca geri dönüp yere bıraktığı tüfeğini aldı. Sonra kestiği çitin önüne gelerek Tahir'e hafif bir ıslık çaldı. Çakal karanlık gölgelerin arasından çıktı.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Bu ikisinin işi bitti" dedi Abdül.

"Başka birileri var mı?"

"Görünürde kimse yok."

"İyi. Öyleyse gidip Ağa'ya yaklaşmaları için haber vereyim."

"Hadi, fırla" dedi Abdül.

Az sonra beş adam çiftlik arazisi içindeki ağaçların koyu gölgelerinde ilerlemeye başlamışlardı bile. İntikam saati yaklaşıyordu.

* * *

Nur hâlâ uyanıktı ve uyuyamayacağını da biliyordu. Çocukların uykusu kaçmasın diye odanın elektriğini kapatmıştı. Odanın şöminesinde gürül gürül yanan kütükler duvarlarda hoş bir kızılık ve gecenin zifiri karanlığını azaltan yumuşak bir aydınlık sağlıyordu. Tolga da çocuklar da uykudaydı.

Bu gece soyunmamıştı genç kadın. Zaten yatağa da hiç girmemişti. İçindeki uyarıcı duygular bu gecenin hiç bitmeyeceğini ve ömrünün en uzun gecesi olacağını söylüyordu sanki. Gözlerini köy kiliminin üzerinde duran Browning marka tabancaya dikmişti.

Silahlardan nefret ederdi. Şimdi nefreti daha da artmıştı. Ama Hüseyin Molu'nun verdiği silahı yine de pek uzağa kaldırmamıştı. Tek isteği onu kullanmak zorunda kalmamasıydı.

Bileğindeki saate bir göz attı.

Tam üç buçuktu.

Silah sesini de o anda duydu. Gecenin karanlığında yankılar yaratmıştı patlama.

Bu bir işaret olabilirdi. Ya da kan düşmanlarının saldırıya geçtiklerinin ifadesi.

Nihat atı Güvercin Kayaları'na doğru sürüyordu. Ardından gelen rüzgâr uğuldayarak esiyor, kar tanelerini havada savuruyordu. Neyse ki rüzgârı sırtından aldığından yağıştan fazla etkilenmiyordu. Soğuktan tüm adaleleri uyuşmuştu.

Çıplak arazide at sürdüğünden kısa zamanda hedefine vardı. Eski çiftlik yolunun bulunduğu noktaya gelmişti. Karanlıkta etrafına bakındı. Kimseleri göremedi.

Tuhafına gitti. Babasının bu noktaya gözcü diktiğini biliyordu. Şüphelendikleri ilk araba izlerini de burada görmüşlerdi. Bu noktada gözcü olmaması imkânsızdı.

Acaba soğuktan nöbetçiler görev yerlerini terk mi ettiler, diye düşündü. Ama bunu yapmazlardı, şimdiye kadar hiçbir gözcü, hava şartlarının kötülüğüne rağmen görevi yarım bırakıp ayrılmamıştı. Onlara güveniyordu.

Bir aksilik olmalıydı, usulca attan indi, dizginleri elinde tutarak yürümeye başladı. Korth'u da belinden çekmişti. Bulunduğu nokta gerçekten çok karanlıktı. Şayet burada pusuya yatmış birileri varsa mükemmel hedef olabileceğini biliyordu. Özellikle at yürürken ses çıkarıyordu.

Etrafına bakındı tekrar. Henüz kayda değer bir şey görememişti. Sonra karlar üzerindeki ayak izleri dikkatini çekti. Bir ara burada gözcülerin bulunduğu aşikârdı. Bu izler onlara ait olmalıydı. Çit boyunca ilerlemeye devam etti.

Sinirleri gerilmiş ve dikkat kesilmişti. Tabancanın namlusu karanlığa, sanki henüz göremediği düşmanlara çevrilmişti. Nihayet kesik teller dikkatini çekti. O zaman durumu anladı. Düşmanları harekete geçmiş ve bu noktadan çiftliğe girmeyi başarmış olmalıydılar. Gerçekten de o noktada kârlar iyice ezilmişti ve izler çok tazeydi. Yağış temposu artan kar bile henüz izleri kapatamamıştı.

Sızma için Nihat burayı tercih edeceklerini sanmamıştı. Güneyden saldırıya geçseler hiç zorluk çekmeden sızmayı daha iyi başarırdılar. Ama ne de olsa araziye yeterince tanımayan yabancıları bunlar. Nereden saldıracıklarını bilmeleri pek mümkün değildi.

Nihat tam yeniden ata bineceği sırada iri kayın ağacının altında yatan karaltıları gördü. Hızla oraya seğirtti. İki gözcü de ölmüştü. Emin olmak için onlara baktı. Elleri kana bulaştı. Gecenin soğuşuna rağmen cesetler hâlâ sıcaktı. Olayın çok yeni olması gerekirdi. Belki caniler hâlâ etrafındaydı. Ölülerini bırakıp eski alışkanlığıyla etrafı dinledi. Tehlike çok yakınında olmalıydı.

Nihat ölüm kokusu almaya başlamıştı. Pusuya düşmüş gibi gözlerini dört açarak ormanın derin sessizliğini dinledi. Hemen yakınında birileri olmalıydı. Bu iki köylüyü öldürenlerin fazla uzaklaşmış olduklarını sanmıyordu.

Nefes alıp vermeler, ayaklar altında ezilen bir dal çıtırtısı bekledi. Ama duyamıyordu.

Biraz sakinleşince yerdeki kalabalık ve karışık ayak izlerinin hangi yöne doğru gittiklerine baktı. Hayret, ormanın içine doğru ilerliyorlardı.

Korth'u havaya kaldırıp iki el ateş etti. Umarım, bu işaret atışını bütün çiftlik duymuştur, diye geçirdi içinden...

* * *

Yanaşma Mehmet usulca yaşlı adamı omuzundan dürttü. Hüseyin Molu gözlerini açtı. "Ne var?" diye sordu hemen.

"Beyim iki el silah patladı. Bir işaret olabilir."

Yaşlı adam baş ucundaki tüfeğini kapıp ayağa fırladı. Odada yalnız olduklarını görünce, "Oğlum nerede?" dedi.

"Yirmi dakika kadar önce etrafı kontrole çıktı."

"Yayan mı?"

"Sizin atınızı alacaktı beyim."

"Bir bokluk var demektir. Hepiniz hazırlıklı olun."

Tam o sırada elinde tabancasıyla Güllü mutfığa girdi. "Silah sesini duydunuz mu?" dedi.

Kocasıyla yanaşmanın yüzlerine bakınca sorusunun abes olduğunu anlamıştı. Işıkları söndürüp pencerelerin önüne üşüştüler...

* * *

"Silah sesi bu" dedi Ağa. "Cesetleri buldular galiba."

"Bu kadar çabuk mu?" dedi hayretle Musa.

"Düşman uyumuyor. Herifler aptal değil, anlaşılan her an tetikteler."

"Ama Aşam çevrede tek canlı göremedik. Cesetleri ne zaman bulmuş olabilirler?"

"Kurşunları birbirlerine sıkılmış olamayacaklarına göre belli ki buldular. O iki el silah sesi ikaz olabilir. Artık gözlerinizi dört açın ve acele edin."

Beş kişi Güvercin Kayaları'ndan hızla aşağıya doğru yol almaya başladılar. Kesif çam ağaçlarıyla kaplı mıntıkayı geçince çiftlik evlerinin bulunduğu düzlüğün sınırına erişmişlerdi. Talât Ağa en önde ilerliyordu. Yanaşmaların yatakhanesini ve ahırını gördü, sonra da sırtarak iki katlı eve baktı.

Alacağı tatlı intikamın hazzı damarlarındaki kanı ısıtmıştı.

"Bakın" dedi. "Asıl hedefimiz şu ev. Canlı cenaze ve ailesini o evde sakladıklarına eminim. Ama ihtiyatlı olmalıyız. Önce şu iki ahır bozması yere saldırmalıyız. Mutlaka oralara birilerini yerleştirmişlerdir. Sansar, sen benimle burada kal. Musa, Tahir ve Abdül barakaları birer birer temizleyin. Kimsenin göz yaşına bakmayın, kim çıkarsa karşınıza basın kurşunu."

Musa, "Aman dileyen çıkarsa da vuralım mı Aşam?" diye sordu.

"Sersemlik etme! Bizi gören birini arkada bırakamayız."

"Tamam Aşam, anlaşıldı."

* * *

Genç Hasan'ın dudaklarına götürdüğü çay bardağı elinde kaldı. "Duydun mu Kerem Abi?" dedi.

"Neyi?"

"İki el silah sesini."

Kerem alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Hadi ordan velet! Kışından uyduruyorsun. Silah sesi filan yok!"

"Vallahi duydum abi... Eminim, silah sesiydi o."

"Niye ben duymadım? Niye öyle sesleri hep sen duyuyorsun? Bu gece kaçınıcı bu? Cilan gerçeği söylesene, korkuyorum desene?"

"Abi yemin ederim duydum. İki el silah patladı."

"Yaa!"

Kerem, Hasan'a inanmıyordu. Daha sakalları bile yeni yeni çıkan gencin korkudan devamlı tedirgin ve bir olay bekler halde olduğunu farkındaydı. Az sonra sabah olacaktı, ama gece boyunca Hasan

pek çok kere kendisini uyarmış, ayak sesleri, fısıltılar, dışarıda konuşmalar duyduğunu söyleyip durmuştu hep. Hepsi de boş çıkmıştı.

Aslına bakılırsa o da huzursuzdu ama korkmuyordu. Çiftliğin dört bir yanının silahlı adamlar tarafından korunduğunu biliyordu.

"Hadi hadi" dedi. "Ses filan yok, sana öyle geliyor, rahatına bak."

Çocuğun üstüne fazla da gitmemeliydi. Ne de olsa bu onun ilk deneyimiydi, daha askerliğini bile yapmamış bir genç için yeterince gerilimli bir geceydi. Acıdı ona.

Hasan'ı rahatlatmak istercesine yataklardan birine uzandı. Tüfeğini yere bırakmıştı.

"Uyuyacak mısın abi?"

"Ne de olsa görevdeyiz. Hani uykum gelmedi değil, ama uyumayacağım, merak etme sen. Hadi çayını bitir."

Hasan, Kerim'in kendinden emin haline bakarak utanmıştı, ama hâlâ silah sesi duyduğuna emindi. Susmak zorunda kaldı. Bardağında yarım kalan çayı bir yudumda içerek önündeki ufak masaya bıraktı. Kırmayı tekrar eline aldı.

"Dışarıya bir bakayım mı?" dedi.

"Hiç gereği yok, ama seni rahatlatacaksa çık bak. Bir tur at bakalım kulübenin etrafında."

Hasan isteksizce yerinden kalktı. Teklifi kendisi yapmıştı, şimdi çıkmazsa Kerim'in yine alaycı konuşacağını tahmin ediyordu. Kırmayı kavrayıp dışarı çıktı. Kapının önünde durarak bir süre etrafına bakındı. Gecenin ayazı yüzünü yalamıştı. Karanlık ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Bunca yıldır kar ilk defa ona böyle ürkütücü geliyordu.

Etrafı dinledi ve gözleriyle çevreye bakındı. Derin bir hareketsizlik... Lanetler okudu içinden. Yanılmış mıydı acaba? Ama duyduğu sesin silah patlaması olduğuna hakikaten yemin edebilirdi.

Az ilerdeki samanlığa baktı. Orada da hareket yoktu. Duysalar biri dışarı çıkmaz mıydı? Kendinden şüphe etti. Yoksa olmayan sesleri mi vehmetmişti.

Biraz cesaretlendi. Kulübenin arkasına bakayım, diye yürüdü. Köşeyi döndü ama bu Hasan'ın hayattaki son hareketi olmuştu. Ormana bakan yana döner dönmez kafasına inen dipçik darbesiyle bir anda kafatası kırıldı ve cansız olarak karların üzerine yuvarlandı. Delikanlının ağzından boğuk bir feryat bile yükselmemiş-ti...

Yatağa uzanan Kerim bir süre onun dönüşünü bekledi. Gecikince huylandı. Kısık bir sesle, "Hasan" diye seslendi. Cevap alamadı.

İlk defa içine bir şüphe düştü. Yataktan fırlayıp yerdeki tüfeği eline aldı. Yoksa delikanlının duyduğunu iddia ettiği ses gerçek miydi?..

* * *

Nur yerdeki tabancayı mihaniki bir davranışla kavradı. Önce çocuklarına baktı, sonra da Tolga'ya. Hepsi mışıl mışıl uyuyorlardı. Silah seslerini duymamışlardı. Tolga'nın gözlerini açması zaten olanaksızdı. Derin uykuda olan çocuklar da uyanmazlardı...

Bir an korkuyla yerinde büzüştü.

Uzun zamandan beri odadaydı. Nihat'la yaptığı o konuşmadan beri dışarıya çıkmamıştı. Neler oluyordu acaba? Nihat neredeydi ve patlayan silahları duymuş muydu?

Oda kapısını araladı ve koridoru dinledi.

Aşağıda ışıklar sönüktü ve hiç ses yoktu.

Yoksa herkes uykuda mıydı ve sesi sadece kendisi mi duymuştu. Buna ihtimal vermedi. Aşağıda nöbet tutan birileri olmalıydı muhakkak ve onların da sesi duymaları gerekirdi. Gözleri karanlığa alışınca ayaklarının ucuna basarak merdivenleri indi.

Mutfağa doğru yürüdü. Pencereden sızan yetersiz ışıkta mutfaktaki kımıldayan gölgeleri seçebiliyordu.

"Nihat!" diye seslendi.

"Nihat dışarda kızım" dedi yaşlı adam.

Hüseyin Molu'yu hâlâ tam olarak göremiyordu. Sesin aksettiği yöne doğru başını çevirdi. "Bir patlama duydum. Neler oluyor?"

"Henüz bilmiyoruz" diyen Güllü oldu.

Demek o da uyanıktı. Nur mutfakta başkalarının da olup olmadığını seçememişti daha.

"Senin kanlıların saldırıya geçti sanırım" diye söylendi Güllü düşmanca ve nefret dolu bir sesle. Yine o eski davranışlarını sergilemeye başlamıştı.

"Kes sesini be kadın! Homurdanmayı bırak şimdi."

Hüseyin Molu sanki karısının sesindeki iğneleyici tavrı anlamış gibiydi. Nur'un gözleri mutfağın karanlığına alışınca yanaşma Mehmet'le yaşlı adamın ellerinde tüfeklerle camın önünde yer aldıklarını gördü. Her an atışa hazır bekliyorlardı.

Nur dayanmadı sordu. "Nihat nereye gitti?"

"Gözcüleri kontrole kızım. Her halde yolunda gitmeyen bir şey var."

"Sakın başına bir şey gelmiş olmasın."

"Korkma sen, Nihat'a bir şey olmaz. Hem başka silah sesi duymadık, sanırım o iki el silah sesi uyarı atışıydı. Bize tehlikeyi haber vermek için. Bir çatışma başlamış olsa başka silah sesleri de duyardık.

Bu açıklamaya aklı yattı Nur'un. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok kızım. Gerekirse sana sesleniriz. Bence odana çekilip beklesen iyi edersin. Sana verdiğimiz tabanca yanında mı?"

"Elimde" diye mırıldandı Nur.

"Aferin kızım. Moralini bozma ve korkma. Her şey yoluna girecektir."

İçinden acaba mı, diye düşündü Nur. Fakat korkmamak elinde değildi.

Samanlıkta kestiren Kel Nuri gözlerini ovuşturarak yerinden doğruldu.

"Silah seslerini duydun mu?" diye üst kattaki Solak Halife seslendi.

"Duydum... Galiba şenlik başlıyor."

"Ne taraftan geldi ses?"

"Yanılmıyorsam kuzeyden. Güvercin Kayalıkları mevkiinden. Kalk sen de uyuma artık. Mukayyet olmalıyız."

Kel Nuri isteksizce tüfeğine uzandı. İçinden sunturlu bir küfür savurdu; Hüseyin Emmi'yi severdi ama pek iyi tanımadığı oğlunun tâ İstanbul'dan getirdiği ve yüzünü bile görmediği bir kadın için uykusuz kalması, soğukta titremesi ve de en kötüsü bir çatışmaya girmesi asabını bozuyordu. Yukarıya seslendi, "Hüseyin Emmi'nin evinde bir kıpırdama var mı?"

"Ne kıpırdanması?"

"Dışarıya çıkan filan oldu mu?"

"Yoo." dedi Solak Halit. "Bilakis evin ışıkları söndü."

Kel Nuri şaşkınlıkla sordu. "Söndü mü?"

"Evet. Az evvel."

"Emin misin Solak?"

"Tabii, gördüm."

Nuri huylanmıştı, tüfeğini kaptığı gibi fırladı. "Dikkat et Solak. Bu hoşuma gitmedi. Işığı söndürmeleri hoş değil, belli ki onlar da bir boktan şüphelendiler."

Nihat hızla samanlığa doğru at sürdü. Ormanın içinden çıkınca önünde, uzanan boşluğa bir göz attı. Açık alanda kimseyi göremedi. Gecenin karanlığında fazla bir şey görmesi mümkün olamazdı zaten. Evin ışıkları sönüktü. Bu yaptığı uyarı atışını anladıklarına işaretledi. Tedbir olarak ışıkları söndürmüşler ve beklemeye geçmişlerdi.

Yanaşmaların kulübesine ve samanlığa baktı. Orada bir hareket yoktu. Düşündü bir an; iki gözcüyü katleden caniler acaba nereye gitmiş olabilirlerdi. Yoksa geri dönüp uzaklaşmışlar mıydı? Buna ihtimal veremedi, saçmaydı. Öyleyse saldırıya geçmek için daha ne bekliyorlardı. Hiç kuşkusuz havaya sıktığı iki kurşunu onlar da duymuş olmalıydılar.

Atı mahmuzlayarak aşağıya doğru sürmeye başladı. Eve dönmeliydi. En iyisi Nur'u tehlikeden koruyacak bir yerde mevzilenmeliydi. Atı ahıra bırakmaktan da vazgeçti, şimdi atı düşünecek zaman değildi.

Birden gecenin derin sessizliğini bozan bir tarraka ile irkildi. Sanki biri makineli tüfekle ateş ediyordu. Yerin göğün inlediğini duyumsadı Nihat. Ses çok yakınından gelmişti. Ya da korkunç sessizlikte öyle sandı...

Yanaşmaların yatakhanesi olan kulübede Kerem, "Hasan" diye seslendi bir daha. Sesini biraz daha yükseltmişti. Hasan cevap vermiyordu. Kapı önünden akseden hafif bir ses duyar gibi oldu. Bir hışırtı. Ezilen karlar üzerindeki ayak sesleri gibi.

Hasan'sa niye karşılık vermiyordu korkak oğlan?

Kerem'in içini bir korku kapladı aniden. Çiftesini kapıya yöneltti. Avuçları terden kayganlaşmıştı. Ama yine de silahı kullanacak durumdaydı.

Yine ayaklar altında ezilen kar sesleri duydu. Kerem'in kalbi bir kuşunki gibi hızlı atmaya başladı. Artık kapının önünde biri olduğuna kesin kanaat getirmişti. Hasan olamazdı bu.

Delikanlının korktuğunu biliyordu; dışarda bu kadar oyalanmaz, hiç olmazsa sesine karşılık verirdi. Hatta o olsa çoktan kendini içeriye atardı.

Dışardaki her kim ise kapıya iyice yaklaşmıştı. Sonra yine sessizlik kapladı etrafı.

Kerem, delikanlıya korkaklığı nedeniyle takıldığı için pişman oldu. üç adım atarak kapı tokmağını kavraması ve kanadı içeri doğru çekmesi yeterli olacaktı. O zaman kapı önündeki Hasan değilse, meçhul ziyaretçi ile yüzyüze gelecekti.

Ama Kerem kımıldayamıyordu. Sanki yere kök salmıştı, tıpkı kulübenin arkasında yükselen tepelere kök salmış çam ağaçları gibi.

Dizleri titremeye başladı. Elinde tuttuğu çifteye rağmen içini korku kaplamıştı.

Artık kapı önünde duran kişinin Hasan olmadığını kavramıştı. Her kim ise sessiz ve sabırlıydı. Oradaydı, kapının dışında, ancak birkaç santim ötede.

Ne yapıyordu peki? Önce kendisinin mi harekete geçmesini bekliyordu?

Kerem korkusuna rağmen bu kahredici sessizliğe daha fazla dayanamayacağını hissetti. Şayet dışardaki Hasan ise içeriye girdiğinde ona unutamayacağı bir ders verecekti. Aklınca şaka mı yapıyordu yoksa kendisinin cesaretini mi sınıyordu?

Tabii ya, diye düşündü. Bu Hasan'ın yapmaya kalkışacağı bir eşek şakası olmalıydı. İddia ettiği o silah seslerini duymamıştı; imkânsızdı, bu derin sessizlikte bir patlama olsa o da duyardı. Sağır değildi ya!

İçine bir güven geldi. Böyle tatsız şakalara pabuç bırakmazdı, kapıyı ardına kadar açarsa oğlanın pişmiş kelle gibi sırttan yüzünü göreceğini sandı. Şiddetli bir tokat aşkedecek, Hanya'yı Konya'yı öğretecekti ona. Hiddetten gerildi. Korkusu birden geçmişti.

Ona korkmadığını göstermek için hızla kapıya gitti ve ardına kadar açtı. Karşısında Hasan'ı göreceğine yüzde yüz emindi o an. Çiftesini de indirmişti. Fakat bir an dona kaldı. Dehşetten gözleri irileşti. Karşısında devasa bir yaratık vardı. Korku masallarından fırlamış bir dev sanki.

Ömrü boyunca bu kadar uzun ve iri bir adam görmemişti. Karşısındakinin bir masal yarattığı olmadığını anladığında çok geç kalmıştı. Yüzünün tam ortasına inen yumrukla bir anda kendinden geçti. Sırtüstü yere yuvarlanırken çoktan bayılmıştı bile.

Ayı Abdül önce Kerem'le ilgilenmedi. İçerde başka birilerinin olup olmadığına baktı. Başka

kimseyi göremedi. Gözcüleri hep ikişer kişi olarak görevlendirdiklerini düşündü. Çitin önünde iki kişiyi temizlemişti, burada da iki adam vardı yine. Birini az önce dışarda haklamıştı. Simde de bunu öldürmeliydi. Bu işten zevk alıyordu; zamanı olsa, daha fazla zevk almak için önce onu ayıl-tır sonra adaleli gücünü uygulayarak onunla kedinin fare ile oynadığı gibi işini görürdü, ama ne yazık ki şimdi acelesi vardı. Açlığını özellikle o kadını bulduktan sonra giderecekti. Tahir Abi söz vermişti.

Yine sivri hançerini kullandı ve Kerem'i orada kalbinden vurdu. Talât Ağa geride canlı bırakmayın, diye emretmişti...

* * *

Abdül, Musa'ya dönerek, "Burası tamam" dedi. "İçerde başka canlı kalmadı."

Musa başıyla onayladı. "Hadi şimdi şu samanlık gibi görünen yere gidelim."

Öne Musa geçti. Tahir ile Abdül onu takip ettiler. Ahırın arkasına doğru hızla koşmaya başladılar. İlk kulübedeki işi sessizce ve başarı ile tamamlamışlardı. Samanlığın duvarına varınca soluklanmak için sırtlarını duvara dayayıp beklediler. Biraz yüksek olan yapının yukarıya rastlayan pencerelerinden hafif bir ışık sızıyordu.

Musa, "Acaba kaç kişi var içerde?" diye fısıldayarak sordu.

Ayı Abdül tereddüt etmeden, "İki" dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Her yere hep iki gözcü dikmişler."

"Aptallık etme, buna emin olamayız."

"Ben eminim."

Musa suratını ekşitti. Bunun gibi bir geri zekâlı ile çalışmak hiç hoşuna gitmiyordu, ama kabul etmeliydi ki, Ayı gerçek bir ölüm makinesiydi. Sessiz ve tıkr tıkr çalışan bir makine. Hiç teklemiyor ve kendisine verilen vazifeyi itirazsız ve başarıyla yerine getiriyordu. Şu sıra onu kızdırmak istemedi. İşlerine çok yarıyordu. Aslında ona pek güvenmiyordu da. Zekâsı tam gelişmemişti, kızarsa ne yapacağı belli olmazdı. Zaten Ağa'nın onu neden yanında barındırdığını hiç anlamamıştı. Abdül anormal biriydi, mutlaka aralarında bir kan bağı vardır, diye düşündü. Belki gayrimeşru çocuğu bile olabilirdi. Bir zamanlar Ağa'nın çok çapkın olduğunu işitmişti. Özellikle gençliğinde. Köyde bir kadından peydahladığını bile düşündü Abdül'ü. Yoksa bu geri zekâlıya tahammül etmek çok zordu. Fazla da üzerinde durmadı. Abdül, Ağa'nın kanını taşısa bile, kendisi için bir tehlike teşkil etmez, veliahtlık sıfatına hanel getirmezdi. O aralarında daima ikinci sınıf bir hizmetkâr olarak kalacaktı.

Çakal Tahir, Musa'ya dönerek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Buraya nasıl gireceğiz?"

Musa da bunu düşünüyordu. Çiftlik evi ile aralarındaki son engel burasıydı. Eve baskına kalkıştıklarında arkadan gelecek takviye yalnız buradan kaynaklanabilirdi. O nedenle samanlıkta Abdül'ün tahmini hilafına ikiden fazla kişinin barındığına hükmetti.

Ama neden dışarıya bir nöbetçi bırakmamışlardı? Kendilerini bu kadar emniyette mi hissediyorlardı? Başını kaldırıp solgun gaz lambasının dışarıya akseden ışığına bir göz attı. Pencereler yüksekti, oraya Ayı Abdül bile tırmanamazdı.

İçeriye saldırı için bir çare aradı. Uygun ve sessiz bir çözüm bulamadı. En iyisi ellerindeki güçlü otomatik tüfeklerle tahta kapıyı ateş yağmuruna tutup içeriye dalmaktı. İçerdekilerin şaşkınlığından istifade edip, kaç kişi olurlarsa olsun, onları delik deşik etmeleri işten bile değildi. Belki bir mukavemetle karşılaşabilirlerdi; sırttı Musa, o zaman öne Abdül'ü sürerdi, hani o geri zekâlının bir kaza kurşununa kurban gitmesi pek fena da olmazdı yani. Talât Ağa'dan sonra sözü dinlenen tek otorite kendisi olmalıydı; bunu diğer adamlar üzerinde kurabilmişti ama Abdül bilinçsiz bir şekilde direniyordu.

"Hep beraber kapıya kurşun sıkacağız" dedi. "Sonra içeriye dalar ve onları kalbura çeviririz."

Abdül'den hiç itiraz gelmedi. Hatta sevinmiş gibi sırtmaya başladı.

Ama Çakal Tahir kuşkuluydu. "Ağam" dedi. "Ya içerde tahminimizden fazla adam varsa, karşı koyarlarsa, o zaman ne yaparız. Ayrıca çıkan silah sesleri etraftan duyulur, boşu boşuna çiftliğe dağılmış olan diğer koruyucuların da buraya gelmelerine sebep olmaz mıyız? Talât Ağam buna bozulabilir."

Çakal haklı olabilirdi. Musa kötü kötü baktı adama. Fakat o an aklına başka bir çözüm gelmiyordu. "Daha iyi bir fikri olan varsa söylesin" diye homurdandı.

Çakal'dan ses çıkmadı. Abdül başını kaldırmış, yukardaki pencerelere bakıyordu.

"Bana destek olursanız şu pencereye tırmanabilirim" dedi. Hep beraber pencere hizasına baktılar yeniden. "Biraz zor" diye homurdandı Musa.

"Hele bir yol deneyelim" dedi Abdül.

Çakal ile Musa ellerindeki tüfekleri usulca duvara dayayarak karşılıklı ellerini birbirlerine kenetlediler. Abdül önce onların ellerine basarak yükseldi, az daha onun vücut ağırlığını çekemeyen parmakları çözülecekti, ama dev adam çok atik bir hamle ile hemen ayaklarını alttakilerin omuzlarına atarak daha da yükseldi. Sonra camsız pencerenin pervasına sıçradı. Güçlü parmakları pervaza tutunmuştu bile.

Usulca vücudunu yukarı çekti. Başını pervaz hizasına getirerek içeriye baktı. Sadece iki kişi gördü.

* * *

Nur belki odasına dönmeyecekti, her şeye rağmen duyduğu o iki el silah sesinden beri Nihat'ı merak eder olmuştu. Garip bir vicdan azabı çekiyordu, buraya hiç gelmemeliydi, bunca insanın da hayatını tehlikeye sokmuştu. Duyduğu silah sesleri hayra alâmet değildi, belki bir yerlerde çatışmalar başlamıştı bile.

Nihat için üzülyordu. Hislerine bir an yenik düşmesi kötü sonuç doğurmuştu. Genç adam haklı olarak büyük bir üzüntü ve düş kırıklığına uğramıştı, ama yapamazdı, asla yapamazdı bunu. Onunla bir ilişkiye giremezdi. Gelip geçici bir heyecandı yaşadığı, bir bunalım, içindeki açmazın, ümitsizliğin doğurduğu bir gaflet anı. Bedeninin isyanı, erkek özlemi onu anlamsız bir hataya sürüklemişti.

Ona karşı hislen asla sevgi ve aşk değildi. Dürüst ve gururlu bir adamdı Nihat, kendisini sevdiğini ve hayatı pahasına her türlü fedakârlığa katlanacağını da biliyordu ama kendisine denk ve uygun biri değildi. Hayatı rahatlıkla paylaşacağı biri de değildi. En önemlisi henüz evliydi ve kocasını hâlâ

seviyordu. Ona ve çocuklarına karşı sorumlulukları, yerine getirmesi gerekli görevleri vardı.

Odanın kapısını açarak karanlıkta uyuyan evlâtlarına ve Tolga'ya baktı, usul adımlarla onları uyandırmaktan korkarak yatağa yaklaştı. İçi sızladı. Genç adam solgun yüzüyle dünyadan habersiz derin bir uykudaydı. Oda yeterince sıcaktı ve hasta kocasının alnında hafif ter taneleri şekillenmişti.

Uyandırmaktan korkarak alnındaki terleri sildi. Gözlerini açmasını, sanki bir şey olmamış gibi kendisiyle konuşmasını bekledi. Buna şiddetle ihtiyacı vardı. Her zaman sevecen ve anlayışlı bir erkekti Tolga. Onda aradığı her şeyi bulmuştu şimdiye kadar. Hatta yaşamı boyunca rastladığı en mükemmel kişiydi.

Nihat'la öpüşmeyecekti.

Kendini komiserin kollarına attığı o âna lanetler etti içinden. Bir an zayıf davranmış, benliğini kasıp kavuran cinsel arzunun esiri olmuştu, üstelik komiseri de teşvik etmiş, cesaretlendirmişti.

Şimdi ona duygularını nasıl açıklayacak, yaptığı hatayı nasıl anlatacaktı?

Yatağın ucuna ilişti. Medet umar gibi bunca yıllık kocasının yorgun ve hasta yüzüne baktı. Yaptığına pişmandı ama kaderin hiç mi suçu yoktu bunda. İçindeki isyan hissi yeniden alevlendi; henüz genç, sağlıklı ve diri bir kadındı. Zaman zaman bu tür duygularla bocalaması, bir erkeğe ihtiyaç duyması normal değil miydi?

Başı önüne düştü, suçluluk duygusu ile benliğinde-ki savunma içgüdüsünün çatışmasını dinledi. Bir karara varmalı, huzura kavuşmalıydı. İlânihaye içindeki bu çatışmayı sürdüremezdi.

Birden duyduğu silah sesleriyle yerinden sıçradı. Bu kez tarrakalar çok yakından gelmişti. Korkuya kapıldı. Silah seslerinin yönünü tayin edemedi, ama yakın, hatta çok yakındı. Refleks olarak Tolga'nın yorganın üzerindeki kımıldamayan ellerine sarıldı.

Genç adamın gözlerini açtığını neden sonra fark edebildi. Masum ve boş nazarlarla kendisine bakıyordu. Sessiz ve derinden.

Konuşacağını sandı ama Tolga'nın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Çıkamaz zaten, diye düşündü Nur. Çevresinde olup bitenleri hiç anlamıyordu ki, sorabilsin...

Oysa konuşmasını istiyordu. Yataktan fırlamasını, kendisini »ve çocuklarını «her zamanki gibi korumasını, silahına sarılmasını, son kurşununa kadar gözlerini kan bürümüş o rezillere ateş etmesini istiyordu.

Göz göze gelip bakıştılar, uyanık olması bile cesaretlendirmişti Nur'u. uyuyor olmasından daha iyiydi.

Bakışlarından manevi bir destek alıyordu genç kadın. Tolga hiçbir şey anlamasa bile.

Fakat, "Anne ne oluyor, o sesler de nedir?" diye soran Hakan'ın sorusu üzerine Nur kendine geldi.

Bakışlarını hemen oğluna çevirdi. Ne diyeceğini, çocuğun sorusunu nasıl cevaplandıracağını bilemiyordu.

"Yok bir şey, sen uyumana bak!" diyebildi. Ama ufak çocuk korkuyla yerinden sıçramıştı.

"Bir şeyler oluyor anne" diyen Hakan'ın gözleri iri iri açılmıştı.

Gerçeği daha fazla inkârın anlamı da yoktu. Zira silah sesleri kesilmemiş tam tersine şimdi daha da

artmıştı. İlerde bir yerde belli ki silahlı bir çatışma oluyordu.

Hakan, "Onlar mı geldi?" diye sordu.

Çocuk aklını hiçe saymamalıydı. Her şeyin farkındaydı Hakan, fakat belki de sırf annesinin üzülmemesi için bu ana kadar onunla yüzleşmemişti.

"Olabilir yavrum, ama sen korkma. Endişelenecek bir şey yok" dedi. "Nihat Amca onları kovup uzaklaştıracaktır buradan."

Sesi o kadar titrek ve kısık çıkmıştı ki, söylediğine kendisi bile inanmadı. Oya da uyanmıştı konuşmalara. Sedirin üzerinde doğruldu. Küçük kız bile olağanüstü bir durumun mevcudiyetini sezinlemişti. Hiçbir şey anlamadığı halde sebepsiz yere ağlamaya başladı.

Nur duruma hakim olmak zorunluluğunu hissetmişti. Kocasının yanından ayrılarak Oya'yı kollarının arasına aldı. Çocuk sakinleşeceğine büsbütün ağlamaya başlamıştı. Nur bir an ne yapacağını, vaziyete nasıl hâkim olacağını kestiremedi.

"Ağlamayın, korkulacak bir durum yok" diye söylenmeye başladı. Kızını bedeninde sıkı sıkıya sarmalarken bir eliyle de oğlunun kabarık saçlarını okşuyordu. Çocuklar dahi onun titreyen bedeninden ne denli korku içinde olduğunu idrakte gecikmediler. Bu arada dışarda silah sesleri kesilmeden devam ediyordu.

2

Nihat dizginlere asıldı. Karanlıkta iki gölge gördüğüne emindi, ama kim olduklarını çıkaramadı. Yanaşmaların kulübesinden ahıra doğru ilerliyorlardı. Neyse ki at dizginlere asıldığında huylanıp ses çıkarmamıştı. Dikkatle bakarak adamları tanımaya çalıştı. Ama mümkün değildi. Karların yarattığı beyazlık bile net görmesini engelliyordu. Ayrıca yağın kar görüşünü etkilemişti.

Telâş eden bir halleri yoktu. Bir an onların düşmanları olmadığını düşündü. Belki de ikaz ateşini duyan gözcüler durumu kendi aralarında görüşmek için samanlıktaki arkadaşlarının yanına gidiyorlardı.

Kuvvetli bir olasılıktı bu. Atı tam ağaçların bittiği noktada durdurmuştu. Kulübelerle arasında yaklaşık yüz metre vardı. Karanlıktaki gölgeleri izlemeye devam etti. Ne yazık ki o anda önden giden Ayı Abdül'ü görememişti. Görse, onun iri cüssesinden kim olduğunu rahatlıkla anlardı. Fakat bir nokta dikkatini çekti. Gölgeler samanlığın ön kapısına değil, arka duvarına doğru ilerleyip gözden kaybolmuşlardı.

İlginçti; neden ön kapıyı tercih etmemişlerdi acaba? Şüphelendi Nihat. Tedbirli olmalıydı. Attan indi, hayvanı oradaki ağaçların birinin dalına bağlayarak, yayan, meyilli arazide ilerlemeye başladı.

Elinden geldiğince dikkatli ve görünmemeye çalışarak ilerlemek zorundaydı. Şayet görülürse karanlığa rağmen ateş altında kalabilirdi. Kâh sürünerek, kâh bazı yerleri koşarak yüz metrelik boş araziye kat etmeye çalıştı.

Nefes nefese yanaşmaların kulübesine vardı. Yine karların üzerine uzanıp etrafı dinledi. Çıt yoktu.

Kulübede elektrikler sönüktü, ama buna şaşmadı. İlerdeki çiftlik evinin de ışıkları sönüktü. Sinyal atışını işitip ışıkları söndürmüş olmalıydılar.

Bir süre daha bekledi. Sonra yavaş yavaş yattığı yerden kalkıp aradaki üç dört metrelik mesafeyi geçerek kulübenin yan duvarına vardı. Genç Hasan'ın cansız vücudunu da o zaman gördü. Artık şüphesi kalmamıştı. Az evvel gördüğü kişiler baskın yapan kana susamış saldırganlar olmalıydı.

Babasının gözcüleri dağıtışını anımsadı, her noktaya en az iki kişi bırakmıştı, şu anda kulübede de bir kişi daha olmalıydı. Tabii diğeri hâlâ sağsa...

Ama diğeri gözcünün sağ olduğunu hiç sanmıyordu. Korth'u her an ateşe hazır, yerde sürünmeye devam etti. Kulübenin kapısı açıktı. Nihat irkildi, yerde upuzun uzanmış yatan bir karaltı daha farketmişti. Onun da diğeri korumanın cesedi olduğundan hiç şüphesi yoktu artık.

İçinden küfürler etti. Tabancayı kavrayan parmakları karıncalanıyor, içindeki öfke her an daha da artıyordu. Daha şimdiden dört ölü görmüştü. Hiddetine rağmen yerinde durakladı birden. Düşmanlarının bu insanları nasıl bu kadar sessiz öldürdüklerini anlayamıyordu. Şimdiye kadar tek bir silah patlamamıştı; kendi Korth'u hariç...

Kaybettiği köylülerin nasıl öldüklerini inceleyecek vakti yoktu. Belki bıçak, belki de boğarak yapmışlardı bu işi, ama gözcüler neden silahlarını ateşlememişlerdi acaba. Çok garipti bu.

Kapı önünde daha fazla oyalanmasının anlamı yoktu. Adamların samanlığa doğru ilerlediklerini görmüştü zaten. Hiddetle karların üzerinden kalktı, tehlikenin farkındaydı fakat damarlarındaki kan çılginca atıyor ve öfkesi yavaş yavaş tüm benliğini kaplayarak daha dikkatli ve tedbirli olmasını engelliyordu. Her an serseri bir kurşuna hedef olacağını bilmesine rağmen samanlığın arka duvarına yöneldi.

Ve o anda karanlıkta sessizce bekleyen iki karaltıyı gördü, uzun yıllardan beri polislik görevi ifa etmişti Nihat; mesleğinin kazandırdığı bir alışkanlıkla doğrulttuğu silahı ateşleyeceğine, "Teslim olun ve silahlarınızı atın" diye bağırdı gölgelere. Oysa yabancılar hemen ateşle karşılık vermişlerdi. Silah sesleri bir anda etrafa yayıldı...

* * *

Solak Halit camı kırık pencereye yaklaşarak dışarıya bakmak istedi samanlığın üst katında. Niyeti, değişik ve şüpheli bir şey görürse arkadaşı Kel Nuri'ye bildirmektir. Kırık camdan atıştıran kar taneleri buz gibi esen rüzgârla içeriye savruluyordu.

Başını camdan dışarıya uzatırken, "Vay be!" diye homurdandı. "Amma soğuk! Mübarek de bu kış erken yağdı."

Nuri samanların üzerinden doğrulurken birden yukardan gelen bir hayret nidasıyla irkildi. Ne oluyor, diye başını kaldırıp baktı. Solak Halit'in birden pencerenin önünde şaşkınlıkla hopladığını gördü. Arkadaşını böylesine şaşırtan şeyin ne olduğunu anlamadı.

Halit tam başını dışarıya uzattığında, önce pervaza yapışmış iki el sonra da tam karşısında burun buruna geldiği bir surat görmüştü. Onun şaşkınlığı daha ziyade korkudan ve boş bulunmanın verdiği gaflettendi. O yükseklikte bir adamla yüz yüze geleceğini asla düşünemezdi.

Çok kısa bir andı, fakat Ayı Abdül'e yetmişti bu süre. Tek koluyla pervaza tutunmaya devam

ederken sağ elinin yumruğunu gözcünün suratına yapıştırmayı becerdi. Boş bulunan Halit yediği yumruğun şiddetiyle külçe gibi yere serildi. Gcsz bir adam değildi ama bir boksör bile böylesine bir yumruğa dayanamazdı.

Kel Nuri alt katta olanları görmüştü. Hiç duraksamadan elindeki çiftiyi kaldırdı ve pencereye nişanladı. Fakat tetiği çekmekte gecikti biraz. Ateş etmeden önce hedefi iyice görmek ve saldırgan adamın pencereden içeriye süzülmesini beklemek istedi. Bir kaza ile arkadaşını yaralamak istemiyordu.

Ama geç kalmıştı, belki de aksi bir tesadüf, aynı anda dışarda patlayan silah seslerini duymuştu. Saldırı başlamış olmalıydı. Kapıya birilerinin dayandığını sandı. Bu kez iftenin namlusunu kapıya yöneltti. İşte o kısa tereddütü, gcl Ayı Abdül'n pencereden içeriye süzülmesine yetmişti. Bakışları yukarısı ile kapı arasında gidip geldi. Henüz kapıda bir hareket yoktu. Bu defa silahı yeniden st kata çevirerek tetiğe asıldı, birbiri ardına iki el ateş etti. Hedefi tutturamamıştı; çünkü camdan içeri süzülen Abdül boylu boyunca yere uzanmış ve artık hedef olmaktan uzaklaşmıştı.

Nuri hâlâ şaşkındı. Gerçek tehlikenin yönünü saptayamıyordu. Her ne kadar üstteki pencereden birisi içeriye girmeyi başarmışsa da, dışarıda da hiç durmadan silahlar konuşuyordu. Tam bir arbeye başlamıştı. Yanında yeterince fişek vardı, heyecandan titreyen parmaklarıyla çiftiyi kırıp yeniden fişek koymak istedi. Ama bu kadarcık zaman bile yetmişti Abdül'e. İri vücuduyla bir anda bulunduğu sahanlıktan aşağıya atladı, tam Nuri'nin zerine. Tepesine bir gök cisminin düşmesi gibi, ağırlığın altında ezilip kaldı. Bayılmamıştı ama üzerinden bir tank geçmiş gibi ezilmişti sanki. Belki bir yerleri kırılmıştı, kımıldayamıyordu. En kötüsü pestil gibi samanların üzerinde yatarken, yukardan atlayan adamın sırtıarak sızlayan bedeninin üzerine oturduğunu fark etti. Yere yuvarlanan tüfeğine uzanması imkansızdı. Eli kolu kımıldayamıyordu. Çaresiz kaderini kabullenmiş gibi kalakaldı. Aman dileyen nazarlarla üstüne çullanan deve baktı.

"Etme beyim, ben susuzum" diye inledi. Belki merhamete gelir, kendisine dokunmazdı adam. Ama yüzündeki o korkunç ifadeyi görünce yalvarmasının anlamsızlığını kavradı. Dev pis pis sırtıyordu. Dışardaki silah seslerinden hiç etkilenmişe de benzemiyordu.

Neden sonra devasa yaratığın elindeki parıldayan hançeri fark etti. Sonunu kabullendi, tevekkülle gözlerini yumdu. Ve aynı anda bıçak kalbine saplandı. Bedeni bir iki kere yerde kıvrandı, acıya isyan eden sınırleri kaslarını ihtila içinde gerdi, sonra da tam bir hareketsizlik vücudunu kapladı. Kel Nuri lmşt.

* * *

Camın dibinden karanlığı szen Hüseyin Molu, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Meler oluyor karşıda? Silah sesleri bu sessizlikte dünyanın öbür ucundan duyulur, neden yardıma gelmiyor bizim adamlar?"

Yanaşma Mehmet sesini çıkaramadı. Bey haklıydı, hiç olmazsa en yakın nokta sayılan Güvercin Kayalıkları'ndaki gözcüler yetişmeliydiler.

"Beyim" dedi, "Silah seslerini duyuyoruz ama ben kimseleri göremiyorum."

Yaşlı adam ağzının içinde belli belirsiz bir şeyler homurdandı. Sustular yine..

Sessizliği Güllü bozdu. Sol camın yanından karşıdaki kulübelere bakıyordu.

"Nihat orada" dedi. "Ağaçların altında senin beyaz atını seçebiliyorum."

Hüseyin Molu'nun da endişesi oğluydu.

"Nerede? Ben göremiyorum."

"İşte, şurada!"

Kadın parmağıyla karanlıkları işaret ediyordu. Yaşlı adam kısa bir tereddüt geçirdi. Oğlunu o silahlı çatışmanın içinde yalnız bırakamazdı. "Siz burada kalın ve evi koruyun. Ben oraya gidiyorum," dedi.

"Ben de seninle geleceğim" dedi Güllü.

"Otur oturduğun yerde kadın, başımı belâya sokma! Ne işin var senin o çatışmanın içinde."

"Seni tek başına oraya yollayamam."

Yaşlı adam kötü kötü karısına baktı. Güllü'nün gerçek niyetinin kendisini korumak değil, çocukluk aşkının yardımına koşmak olduğunu sezinlemişti, ama ısrar edemedi, ne de olsa zor durumda olan oğluydu. Kanı, canıydı ve o anda yardımına muhtaçtı. Fazla itiraz etmedi. Kapıyı açıp dışarı fırladı. Güllü de Browning'i kapıp peşinden seyirtmişti. Karla kaplı açık arazide koşarlarken kaç kişiyle karşılaşacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Nihat can havliyle kendini yana attı. Meçhul gölgeler hiç duraksamadan ateşe başlamışlardı. Nihat yere düşerken Korth'un tetiğine asıldı, rastgele, hedef gözetmeksizin yapılmış bir ateşti. İki taraf ta isabet kaydedemediklerini anlamışlardı. Müteakip sıkılan kurşunlar da hedefi bulmadı.

Nihat karşısındakilerin ateş gücünün kendisinininkinden etkili olduğunu biliyordu. Ateş kusan iki otomatik tüfeğe karşı şansı olamazdı. O şartlar altında yerde şansı olmadığını anlayınca sürünerek duvarın arkasına kaçmaya çalıştı. Mermilerden biri adeta yanağını yalayarak geçti. Müthiş bir sıcaklık hissetti şakağına yakın bir yerde; hatta sol elini insiyaki olarak yanağına uzattı, isabet alıp almadığını anlamak istedi. Bir şeyi yoktu.

Duvarın arkasına geçince rahat bir nefes aldı. Burada daha fazla kalamazdı. Muhtemelen heriflerden biri yana kayacak ve çapraz ateşe alacaklardı kendisini. Bir an ne yapacağını düşündü. Hızla ayağa kalkarak samanlığın kapısına doğru koştu.

Acaba hâlâ içerde canlı kalmış korucu var mıydı, yoksa onlar da öteki kulübedeki gibi ölmüşler miydi. Karar veremedi, kapı kapalı duruyordu. Demek adamlar henüz içeri girememişlerdi. Öyleyse içerde gözcüler sağ olmalıydı.

Fakat silah seslerini duymalarına rağmen niye yardıma koşmuyorlardı. Kapıyı açıp samanlığa girmeyi düşündü, fakat rahatlıkla bir serseri kurşuna hedef olabilirdi. Eğer içerdeki gözcüler yaşıyorlarsa kapıdan içeri girmeye çalışan kişiyi saldırganlardan biri sanarak rahatlıkla kurşun sıkabilirlerdi.

İçerdeki gözcülerin de kim olduklarını bilmiyordu. Şansını denemek istedi. Dışarda kalırsa vurulması işten değildi. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ateş etmeyin. Ben Nihat'ım, içeriye gireceğim. "İnşallah sesimden tanırırlar, diye geçirdi aklından. Hiç olmazsa emin olmadan kurşun sıkılmazlardı içerdeki korucular.

Tam o sırada bir ses duydu ardından. Bir feryat! Biri olanca gücüyle bağııyordu. Önce sesi

algılamadı ama ses gecenin karanlığında yankılar yapıyordu.

"Dayan oğlum, yetişiyoruz!"

Babasının sesiydi. Aman Allahım, diye inledi. Babasının bu cehennemde ne işi vardı. Kendisine yarardan ziyade zararı dokunacaktı. Şimdi bir de onu düşünmek ve kollamak zorundaydı. Üstelik evi yalnız bırakarak yardımına koşması da hataydı. Ama yaşlı adamın sıkıntısını anlayabiliyordu, ne de olsa bir baba olarak yabancı bir kadın ve ailesini değil, öncelikle öz oğlunu kurtarmak isteyecekti.

Başını çevirip, çiftlik evinin yönüne baktı. Karanlıkta hızla koşan iki gölge gördü. Biri babası olmalıydı, ikincisini ise uzaktan seçemiyordu. İçini bir ürperti kapladı. Yardımına koşan kişiler bu mesafeden yabancıların elindeki tüfeklerin rahatlıkla atış menzili içinde sayılırlardı, usta bir nişancı çok kolay avlayabilirdi onları.

Kulübeye girmekten vazgeçti. İçeriye girerse onlara yardım şansı hiç kalmayacaktı. "Baba buraya gelme! Yere yatın!" diye bağırdı var gücüyle.

Aralarında çok mesafe vardı. Acaba duymuşlar mıydı sesini?" Duysa bile babasının aldıracağı yoktu, ikisi de hâlâ koşuyorlardı.

Samanlığın ya sağından ya da solundan fırlayacaklardı adamlar. Fena halde zor durumda kaldığını hissediyordu. Onları hareketsiz bırakıp sinmeleri için Korth'u bir sağa bir sola çevirerek boşluğa iki kurşun sıktı. Sırtını da samanlığın büyük tahta kapısına dayadı. Şimdilik her iki yanını da kontrol edebiliyordu. Hangi yönden çıkarlarsa adamları vurabilirdi. Tabii bu yaklaşan babasıyla yardımcısını korumak için bir çözüm değildi. Adamlar isterlerse, ahırın duvarları arkasına sinerek, ortaya çıkmadan, düzlükte yardıma koşanları keklik gibi avlayabilirlerdi. Neyse ki arkam emniyette, diye düşündü. Sırtını kapıya dayamıştı Nihat, ama Ayı Abdül'ün içerde olduğunu bilmiyordu.

Bilemezdi de. Ta ki, ardındaki kapı birden açılıncaya kadar...

* * *

Çocukları susturmakta zorlanıyordu Nur. Silah sesleri de durmak bilmiyordu. Camın ardından karanlıktaki samanlık ve yavaşmaların yatakhane olarak kullandıkları kulübeyi görebiliyordu. Çatışmalar orada oluyordu.

Önsezisi Nihat'ın da çatışmanın içinde olduğunu söylüyordu. Nefesini tutarak bakmaya devam etti. Ne çocukların ağlaması ne de sessiz kalmaya devam eden Tolga'nın durumu o anda umurunda değildi. Genç adamın ölmesini istemiyordu. Komiserin başına bir hal gelir ve kendisi de bu badireden kurtulursa ömür boyu affetmeyecekti kendini. Tüm bunlar Nihat'ın aşkı yüzünden olmuştu.

Garip duygular içindeydi o an. Komiserin sevgi uğruna hayatını pervasızca tehlikeye atması gururunu okşamış, bir kadın olarak mutlu olmuştu. Ama duygularına karşılık verememesi de müthiş rahatsız ediyordu şimdi onu.

Birden aklından geçenleri unuttu. Aşağı kattan iki kişi dışarıya fırlamıştı. Oya'nın ağlamasına aldırmadan kızı yere bıraktı ve karlar üzerinde koşanları daha iyi görmek için başını cama dayadı. Mustafa Molu ve Güllü'ydü koşanlar... Nihat'ın yardımına gidiyor olmalıydılar.

İçinde bir şeylerin cız ettiğini duyumsadı. İşte gerçek sevginin tezahürü buydu. Yaşlı adamın bir baba olarak endişesini ve oğlunun yardımına koşmasını anlaya-biliyordu, ama Güllü tehlikede olan

Hüseyin Molu olsa bunu yapmazdı, sırf sevdiği adamı kurtarmak için koşuyordu. Kararsız ve şaşkın bir şekilde başını çevirip Tolga'ya baktı.

Acaba o benzin istasyonunda kocasının yaşamını mahveden felâkette kendisi de orada olsaydı, tıpkı şimdi Güllü'nün yaptığı gibi pervasızca ve hiçbir şey düşünmeden Tolga'yı kurtarmak için harekete geçer miydi?

"Evet" diye mırıldandı içinden. Her şeyi göze alır ve kocasını yalnız bırakmazdı.

Asla bırakmazdı. Çünkü onu seviyordu.

Elleriyle yüzünü örttü. "Allahım" diye inledi. Tolga'yı sevdiğini anlaması için bu korkunç deneyimi yaşaması şart mıydı sanki?..

* * *

Ne de olsa Güllü kocasına kıyasen çok geçti. Yaşlı adamdan çok daha hızlı koşabiliyordu. Az sonra kocasını geride bırakmış ve yolun elli metresini katetmişti bile, üstelik Hüseyin elindeki tüfikle koşmakta daha da zorlanıyordu.

Nihat'ın avaz avaz bağırtısını çok iyi duymuştu. Gelmeyin ve yere yatın diyordu. Güllü yapamazdı bunu. Bunca yıldır için için sevdiği adam kurşun yağmuru altında iken yere yatıp olayların gelişmesini bekleyemezdi.

Samanlığa yaklaştıkça kapı önündeki Nihat'ın silüetini biraz daha görmeye başlamıştı. Yalnız nereye ve kime ateş ettiğini anlamıyordu. Çünkü ortada görünen kimse yoktu. Sonra birden yanı başından geçen bir kurşunun vınlamasını duydu. Şimdi üzerlerine kurşunlar yağıyordu. Başını kaldırıp kendilerine kurşun sıkanları görmeye çalıştı. Galiba samanlığın yan duvarlarının arkasında mevzilenmiş iki kişi vardı.

Birden kapının açıldığını gördü. İçerdeki gaz lambasının titrek ışığında bir karaltı gördü. Biri Nihat'ı çekip içeri almıştı. Korumalardan biri olmalıydı. Derin bir oh çekip, rahatladı. Hiç olmazsa sevgilisi emniyeteydi artık. Kocasının da durumu görüp görmediğini anlamak için başını çevirip ona baktı.

Düşmanları ateşe devam ediyorlardı. Boş alandaki uzamış otların arasında kaldığı için açık hedef olmaktan kurtulmuştu. Hatta belki de adamlar onu vurduklarını bile düşünebilirlerdi. Fakat Hüseyin'i göremedi. Her halde o da bir yere yatıp kalmıştır, diye geçirdi aklından. Ateş salvosu da aniden kesilmişti.

Araziyi yağın karın derin sessizliği kapladı. Bir süre hiç hareket olmadı. Güllü gözlerini açıp, kulaklarını dikti.

En ufak bir kımltıya duyarlıydı. Elindeki Browning'i kulübelere çevirmiş öylece sessiz bekliyordu.

Neden sonra arkasından kesik iniltieler duymaya başladı. Başını çevirip bir daha kocasını görmeye çalıştı.

Yoksa vurulmuş muydu?

İniltilerin kaynağını aradı. Yanılmıyorsa inlemeler yirmi metre kadar arkasından ve sağından

geliyordu. Hüseyin'in vurulduğunu anladı. Yaralı olmalıydı... Bir an buna sevindi bile.

Yaşlı adama bir şey olmuşsa, bu yıllardır beklediği hürriyetine kavuştuğu anlamına gelirdi. Ondan nefret ediyordu, tüm evliliği boyunca da nefret etmiş, iğrenmişti hep. O kısa anda tüm geçmişi bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Ama yine de vicdanı el vermedi, durumu anlamak istedi.

Fazla telaşa gerek yoktu. Sevgilisi nasıl olsa samanlığa girmiş ve ateş hattından uzaklaşmıştı, şimdilik emniyette sayılırdı. Yerini belli etmemeye çalışarak geriye döndü. Karlar üzerinde sürünerek kocasına yaklaştı. Bir yandan da tedbiri elden bırakmıyor ve sık sık başını çevirerek saldırganları kollamaya çalışıyordu. Üstü başı sıırılsıklam Hüseyin'in yanına vardı sonunda. İki metre kala, fısıldayarak, "Hüseyin!" diye seslendi. Cevap yoktu.

Şu farkla ki, şimdi kocasının boğuk hırıltılarını daha net işitiyordu. Yaşlı adam sırtüstü kapaklanıp kalmıştı. Güllü karanlıkta bile sarı yağmurluğun üzerindeki kanayan derin yarayı görmekte gecikmedi. Tam ciğerlerine yemişti kurşunu. Çok kan kaybediyor olmalıydı. Tekrar, "Hüseyin" diye fısıldadı.

Kocasını henüz ölmemişti ama bu şartlar altında yaşaması tam bir mucize olurdu. Cahil kafasına rağmen acele hastahaneye kaldırılıp tıbbi bir müdahale yapılmazsa hayatta kalmasının imkânsızlığını anladı.

Kocasını ölecekti. Kurtulma şansı hiç yoktu. Sevinmedi ama en ufak bir üzüntü de hissetmedi içinde. Yine de sonunun böyle olmasını istemezdi. Kendinde değildi yaşlı adam. Sadece bilinçsizce inliyordu.

Onun yanında oyalanmanın hiçbir anlamı yoktu. Güllü kendi yaşamının da tehlikede olduğunu farkındaydı. Bu adamların gerçek hedefi çiftlik evindeki kadın ve onun ailesiydi. Kendileri sadece onların yollarına çıkan birer maniydiler. Ve şimdi onlar birer birer önlerine çıkan engelleri temizleyerek yollarına devam edeceklerdi. Az sonra bu yoldan geçerek çiftlik evine ilerleyeceklerini de biliyordu.

Burada daha fazla kalamazdı. Derhal uzaklaşmalıydı. İnşallah Nihat da bir çılgınlık yapmaz ve samanlıktan çıkmaz, diye düşündü. Ama bundan çok kuşkuluydu. Babasının yolda olduğunu görmüştü, muhtemelen samanlıktaki adamları yanına alarak mücadeleye dışarda devam eder, diye aklından geçirdi. Nihat'ın karakterini bilirdi, o tehlike karşısında sinip bekleyecek bir adam kesinlikle değildi.

Karlar üzerinde sürünmeye devam etti.

Buradan uzaklaşmalı, çiftlik evine giden yol üzerinde durmamalıydı. Sol tarafa ormanın başladığı yere doğru sürünmeye devam etti. Diyagonal bir hat çiziyordu yerde. Elinden geldiği kadar temkinli olmalıydı.

Bir ara samanlığa Nihat'ın yanına gitmeyi de düşündü ama buna cesaret edemedi, yan duvarların arkasına saklanmış olan baskıncılar ortaya çıkar çıkmaz onu avlardı. Fena nişancı da sayılmazlardı. Her halde ellerinde güçlü tüfekler olmalıydı, nitekim kocasını elli metreden, bu karanlıkta, vurmuşlardı.

Samanlıkla arasındaki mesafe on metreye kadar inmişti. Güllü iyice toprağa yapıştı. Ve tam o anda sesler duydu. Yabancı bir erkek sesi, " İşleri bitti Çakal" diyordu.

"Evet" dedi başka biri. " İki de geberdi."

Musa, "Hadi" dedi. "Git, Ağa'ya haber ver de gelsin buraya."

Çakal, "Öbür herif ne oldu?" diye sordu. "Onu göremiyorum."

Musa sırıttı. "Onu da bizim Ayı hakladı," dedi. Güllü konuşmaları gayet net duymuştu. Ve tüyleri diken diken oldu birden. Yoksa Nihat'ı da mı öldürmüşlerdi bu namussuzlar?..

3

Ardındaki kapı birden açılınca boş bulunarak sendeledi Nihat. Bir an ne olduğunu anlayamadı ve şaşırarak arkasına dönüp baktı, dost bir elin uzanacağı umuduyla. Belki çiftlikten ya da köyden sağ kalmış biri olabilirdi içerde. Fakat, bakışları dev adamla karşılaşınca kim olduğunu hemen anladı. Sendelemesi dengesini bozmuş ve en önemlisi ardından kapıyı açanın dost olduğunu sanmıştı. Gerçi bütün bunlar bir iki saniye içinde cereyan etmiş ve Nihat çabuk toparlanmıştı ama kısa şaşkınlık anı da Ayı'ya yetmişti.

Güçlü kollarıyla Nihat'ı gövdesinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı, önce bir silkeledi, sonra olanca kuvvetiyle savurup fırlattı. Ayakları yerden kesilen Nihat ne olduğunu anlamadan havada adeta uçtu ve üç dört metre ilerdeki sert zemine düştü. Düşüşün şiddetinden Korth elinden fırlamıştı. Başını hızla yere çarptı, alını yarıldı ve oluk gibi kan akmaya başladı. Gözleri karardı Nihat'ın. Bütün kemikleri sızlamaya başlamıştı, belki vücudunda kırıklar da olmuştu. Doğrulamaya çalıştı ama beceremedi, bayılmak üzereydi. Can havliyle doğrulamak istedi fakat alnından akan kanlar gözüne giriyordu. Beceremedi, ayağa kalkamadı. Derin derin soludu ve kendinden geçti.

Ayı Abdül o an, karanlıkta komiseri tanımamıştı. Sıradan karşısına çıkan çiftlik adamlarından biri sanmıştı. Yerde yatan Nihat'ın yanına gitti, tepeden baktı. Hareketsiz kalan ve başından akan kanları görünce onun öldüğünü sandı. Sadece beline doğru sert bir tekme atmamakla yetindi. Eski komiser o an baygın yattığı için aldığı tekmeye karşı herhangi bir reaksiyonu olmamıştı. Belki Abdül daha yapacağı başka işleri olmasa, onu inceler öldüğüne kesin emin olmak isterdi, lâkin içindeki açlık hissi o an maksimum seviyeye ulaşmıştı. Şimdiye kadar beş kişiyi öldürmüştü ve tatminsizliğini daha da kamçılıyordu bu durum. Öldürdüğü kimseler gıkını bile çıkaramıyorlardı. En ufak bir karşı koyma gösterememişler, ümitsizce, güçlü adale kuvveti karşısında hemen eriyip gitmişlerdi. Zevk almıyordu bundan. Karşı koymalarını, direnmelerini istiyordu. Ancak o zaman rahatlayacak yaptığı işin zevkine varacaktı. Ya da şu kadını bir an önce bulmalıydı. Çok açtı. Bir an evvel cinsel ilişkiye girmek istiyordu.

Dışardaki konuşmaları o da işitmişti. Arkadaşları görevi tamamlamışlar Ağa'ya haber vermeye gidiyorlardı. Tahir Ağabey çoktan ormana yollanmış olmalıydı. Silah sesleri kesilmişti. Musa dışarda bekliyor olmalıydı. Kapıya doğru yürüdü...

* * *

Güllü adamlardan birinin ormanın içine doğru koştuğunu gördü. Diğeri şimdi tek başına kalmıştı. Samanlıktaki diğer adamı saymazsa, hani Nihat'ı içeri çeken diğerini...

Güllü kıvıldamadan yalnız kalan adamı incelemeye başladı. Açık renk bir pardösü vardı sırtında, üstü kardan bembeyaz kesilmişti. Oldukça genç biriydi. Kendini güvende hissediyor olmalıydı ki,

elindeki tufeğin namlusunu bile yere eğmişti.

"Abdül!" diye seslendi. "Hadi artık ık dışarıya. Burayı temizledik."

Adamın sesinde alaycı bir ifade vardı sanki. Samanlıktakiyle alay eder gibi.

Güllü yine kısa bir an düşündü. Ya kaçıp uzaklaşmalıydı ya da sevgilisini kurtarmaya çalışmalıydı. Bu son şansı sayılırdı. Çünkü ormana giden adamın yeni takviye güçleriyle döneceğini anlamıştı. Güllü karar vermekte zorlandı.

Acaba Nihat hâlâ hayatta mıydı? Yoksa o da diğerleri gibi ölmüş müydü? Ölmüşse kendini bile bile tehlikeye atmanın hiçbir anlamı kalmamış sayılırdı. İcini birden bire nefret ve hırs kapladı. Bu heriflerin çocukluk sevgilisini öldürmelerini kabullenemiyordu. Nihat'ı görmeden emin olamazdı öldüğüne, o güçlü biriydi, kolay kolay postu deldirmezdi.

Browning'in namlusu hâlâ hedefe yönelikti. İçinden bir his tetiği çekmesini söylüyordu. Artık dönüşü olmayan bir yola girmişti. Tüm yaşamı boyunca, kendini bildiği bileli hep Nihat'la beraber olmak istemişti. Ona kavuşmak için nelere katlanmıştı. Yaşadığı şu evlilik cehennemi bile yeterliydi. Dudakları gerildi, kıs kıs gülümsedi. Hüseyin Molu yoktu artık. şu anda belki de ölmüştü bile. Hiçbir şey onu kurtaramazdı. Kocasının kendisiyle sevişmelerini anımsadı; yoo buna sevişme denemezdi, yaşlı adam sadece vücudundan istifadeye kalkışmıştı. Her seferinde onun altında daima oğlunu düşleyerek, Nihat'ı hayal ederek yatmıştı. Tam bir tiksinti ile. Bir defa bile tatmin olduğunu hatırlamıyordu.

Durum bu raddeye gelmişken, sonuna kadar mücadele etmeliydi. Hâlâ bir ümit var sayılırdı. Belki Nihat'ı kurtarabilirdi. Samanlıktan silah sesi duymamıştı. Nihat belki içerde baygın yatıyordu. Çifliği avucunun içi gibi bilirdi, Nihat'ı bulursa nasıl olsa onu bir yere götürür saklardı. Bu saldırı ilânihaye devam edecek değildi ya? Onların niyeti Nur denen o lanet kadın ve ailesi idi. Hiç umurunda değildi, hepsini öldürebilirlerdi, hem en iyi sonuç bu olurdu. Sabaha henüz vakit vardı. Gün ağardığında her şey bitmiş olacaktı. Derin bir nefes aldı, soğuk havayı içine çekti, sonra tabancanın namlusunu kapı önündeki Musa'ya yöneltti. Nişan aldı ve tetiği çekti.

Tabancanın sesi derin sessizliği yırttı. Güllü iyi bir nişancıydı. Yaşlı kocasının ona sağladığı tek yarar bu nişan talimleri olmuştu. Güllü çiftyle de iyi ateş ederdi.

Kurşunu yiyen Musa bir an yerinde sendeledi sonra yüzükoyun karların üzerine devrildi. Böyle bir saldırıyı hiç beklemiyordu. Kendine olan güvenini ağır ödemişti. Bir süre toprağın üzerinde debelendi ve sonsuza kadar hareketsiz kaldı. Dudaklarının arasından karların üzerine doğru ince bir şerit halinde kan sızıyordu. Gözleri açık kalmıştı.

Güllü ayağa kalktı.

şimdi kulübeye girmeli ve sevgilisini kurtarmalıydı...

* * *

Yanaşma Rıfkı bulunduğu kuzeybatı yönündeki noktada kulaklarını dikerek havayı dinledi.

"Sen de duydun mu?" diye sordu yanındaki Ali'ye.

Ali başını salladı. "Duydum. Silah sesine benziyor."

Çiftlikteki en eski yanaşma olan Rıfki'nın suratu asıldı. "Galiba bir çatışma var," dedi.

İkisi de sessiz kalarak işittikleri silah seslerinin yönünü tayine çalıştılar. Kar yağışı sessiz sessiz devam ediyordu. Rüzgâr hızını azaltmıştı.

Ali, "Galiba sesler Güvercin Kayalıklarından geliyor" diye mırıldandı.

"Bana da öyle geldi."

"Ne yapacağız şimdi Rıfki Abi?" Yanaşma bir an düşündü.

"Burada daha fazla beklememizin anlamı yok. Adamları toplayıp doğru oraya koşmalıyız. Yardım gerekebilir."

"Ne yapmamı istersin?"

"Sen doğru ana girişe git, arkadaşlara haber ver oradakileri al ve çiftlik, evine gidin. O ekipten biri de diğer noktaya gitsin, böylece her nöbet tutulan yerdeki adamları çiftliğe çağırın. Anlaşıldı mı?"

"Tamam abi."

"Çabuk olun. Geç kalmadan yetişmeliyiz."

Yanaşma Rıfki yanına üçüncü gözcü Rahman'ı alarak en kestirme yoldan Güvercin Kayalıkları'na doğru koşmaya başladı. Adamların toplanması bu hesaba göre epey zaman alacaktı, umarım iş işten geçmeden oraya varırız, diye düşünüyordu.

* * *

Ayı Abdül tam kapının ağzında irkildi. Tek bir kurşun sesi işitmişti. Ama farklıydı bu. Tüfeğin çıkardığı ses değildi. Duraladı birden. Kurşunun bir tabancadan çıktığına yemin edebilirdi.

Bekledi... Başka sesler duyacağını umdu.

Ama hafif hafif esen rüzgârın uğultusundan başka bir şeyler duymuyordu. İçindeki açlık hissi yeniden kabarmıştı. Hem bu sefer daha farklı ve coşkulu olarak. Sanki içine doğuyordu, olağanüstü bir şey olacaktı.

Heyecanı arttı, keyiflendi. Damarlarındaki kanın akışı değişti. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, hatta cinsel organında belli belirsiz bir kabarma oldu. Fazla açlık duyduğu zaman bunu engelleyemezdi. Kapının arkasına geçip bekledi.

Dışardaki Musa'nın sesi kesilmişti. Artık kendisine seslenmiyordu. Duyduğu tabanca sesiyle Musa arasında bir bağıntı kurdu. Hiç hoşlanmıyordu ondan. Galiba biri Musa'yı haklamıştı. Bu hoşuna giderdi. Talât Ağa'nın hatırı olmasa ona şimdiye kadar asla unutamayacağı bir ders verebilir, cakasını bozar, o ukala ve kendini beğenmiş haline son vererek bir yerlerini kırardı. Mesela yakışıklı yüzünde ömür boyu taşıyacağı bir bıçak izi bırakmak, ya da kolunu veya bacağını kırarak aksamasını sağlamak ne hoş olurdu, inşallah gebermiş-tir, diye geçirdi içinden.

Sonra hançerini çekerek beklemeye başladı. Musa'ya ateş eden her kimse mutlaka samanlığa girecekti. Aslında ona bir teşekkür borcu vardı. Bu nedenle ona fazla acı vermeden öldürmeyi kararlaştırdı. Doğrusu herif bu kadarını hakketmişti artık.

Fazla beklemek zorunda kalmadı. Hemen kapının ardında hafif ayak sesleri ve ezilen karların

hişirtisini duydu. Adam yaklaşmış ve içeriye girmeye hazırlanıyordu. Abdül, adamın elinde ufak kalibreli tabanca taşıdığından emindi, dikkatli olmalıydı. Mutlaka o da bir sürprize hazır olmalıydı. Hiç acelesi yoktu Ayı'nın. Avı kendi ayağıyla kapana giriyordu.

Tahta kapı hafifçe gıcırdadı ve aralandı.

Önce bir silah namlusu sonra da duru beyaz bir bilek görüldü. Kapının ardındaki Abdül gözlerine inanmadı. Bu bir çocuk bileği değilse, mutlaka bir kadın eli idi. Az sonra her şey belli olacaktı. O kritik anda bile Abdül'ün cinsel heyecanı doruklara tırmandı.

Henüz görmemesine rağmen içeriye girecek olan kişinin kadın olduğuna inanmaya başlamıştı. Hem bu mutlaka o kadın olmalıydı. Ağa'nın öldürmek için peşinde koştuğu kadın, uzan zamandır ırzına geçmek için sabırsızlandığı o lanet kadın.

Onu perişan edecekti. İnlete inlete yapacaktı bu işi. Talât Ağa'nın oğlu Hasan'ın da intikamını alacaktı böylece. Hasan'ı çok severdi, onunla kafa dengiydiler. Birbirlerini iyi anlardı. Hasan kendisine hiçbir zaman Ayı dememişti. Bilakis gücüne kuvvetine hep hayran olmuştu. O kısa anda içini bir hüzün kapladı. Hasan şu anda hayatta olsa, mutlaka aynı şeyi yapmasını ister, kendisini öldüren adamın karısını canını yakacak şekilde düzmesini dilerdi.

O da öyle yapacaktı zaten. Düşüncelerinden sıyrılıp ani bir hamle ile kapının arkasından, kadının içeriye uzanan tabancalı bileğini kavrayıverdi. Kadının işi bitmiş sayılırdı artık. Öyle bir güçle Güllü'yü içeri çekti ki, ne olduğunu şaşırarak kadın topaç gibi dönerek samanlığın içine daldı. Bileği kopacak gibi acımişti. Hatta elinin kırıldığını sandı. Parmakları ister istemez açılmış tabanca yere düşmüştü.

Ne olduğunu anlamak için dehşete kapılarak kendisini yakalayan adama baka kaldı. İnsan azmanı bir herifti bu. Güllü'nün canı çok yanmıştı ama ilk şaşkınlığını atlattınca büyük bir yanılığa düşüp karşı koymaya çalıştı. Aynı anda yüzünde bir şamar patladı.

Güllü feleğini şaşırdı. Derhal anlayıverdi, bu devasa yaratıkla başa çıkmak adeta olanaksızdı. Korkunç masallardan fırlamış bir doğaüstü yaratıktı sanki.

Yanağı acımış, yüzü ateş gibi kızarmıştı. İlk şaşkınlığı geçince merakla etrafa bakınarak

Nihat'ı aradı. Beş altı metre ilerde yatıyordu sevgilisi. Başının bulunduğu alan kan gölüne dönmüştü. Acı ile, "Nihat!" diye bir çığlık attı. Ama cevap çam yarması devden geldi.

"Geç kaldın güzelim, öldü o" dedi.

Nutku tutuldu Güllü'nün. Hançeresindeki çığlık düğümlenip kaldı. Dili tutulmuştu sanki, ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. taş kesildi, vücudunun bütün adaleleri kasıldı. Dev adam bir şeyler homurdanıyordu ama söylediklerini anlaması olanaksızdı o an. Olanlara inanmıyordu. Gözleri Nihat'ın hareketsiz vücuduna saplanmış ve bakışlarını alamaz olmuştu. Vücuduna saplanan kramplar acı vermeye başlamıştı.

Birden yüzüne yediği ikinci bir tokatla sarsıldı. Biraz kendine gelir gibi oldu, ama şaşkınlığını ve acısını tam olarak üzerinden atamadı. Acıyla bakışlarını Nihat'tan alarak devasa adama çevirdi. Ancak o zaman ne dediğini işitti.

"Cevap versene orospu! Sevgilin miydi o?"

Henüz konuşacak hali yoktu Güllü'nün, ama adamın ne dediğini anlamıştı bu defa. Başını

sallayabildi.

"Demek sevgilindi, ha?" Güllü tekrar başını salladı.

"Daha fazla üzülme gerek yok. Artık yeni bir sevgilin var. Ondan çok daha fazla becerikli olduğuma inan. Seni uçuracağım, zevklerin doruğuna erişeceksin."

Güllü bön bön Ayı Abdül'ün ihtirastan ışıldayan gözlerine baktı. Korku ile titredi. Gemici fenerinin duvarlara yansıyan solgun ve yetersiz ışığında adama dehşetle bakakaldı. Neye mâruz kalacağını anlamıştı. Adamın niyeti tecavüz etmektir. Ona asla karşı koyamayacağını biliyordu. Hiçbir kadın, bu denli güçlü ve zorba bir adamla mücadele edemezdi. tiksinierek baktı Abdül'e, ama elinden bir şey gelmezdi.

Samanlığa gelmekle hata ettiğini çoktan anlamıştı, fakat artık çok geçti... İrzina geçeceği kesindi ama ya sonrası? Sonra öldürmeye de teşebbüs edecek miydi acaba? Onu geride sağ bırakır mıydı hiç?

İliklerine kadar titredi. Nihat da ölmüştü, sanki yaşaması için artık neden kalmadığı hissine kapılır gibi oldu. Neden sonra ölüm korkusu benliğini kapladı. Yaşamak istiyordu. Ölmek için çok gençti daha. Nihat ölmüş olsa bile, artık Hüseyin de yoktu, üstelik zengin biri sayılırdı şimdi. Kocasından kalacak miras onu bir anda varlıklı bir çiftçi haline getirmişti bile.

"Hadi soyun!" diye bağırdı Abdül.

"Lütfen!" diye inledi Güllü. "Bana dokunma. Ne istersen sana verebilirim. Para, pul, toprak... Dilediğini... Ne istersen?"

Dev adam sırttı. "Ben istediğimi alıyorum zaten," dedi.

"Benden sana hayır gelmez."

"Kes şamatayı da, soyunmaya başla pis fahişe! Yoksa canını yakarım."

Kötü kader tecelli edecekti galiba. Güllü devasa yaratığı ikna edemeyeceğini çabuk anladı. Hiçbir kurtuluşu yoktu bunun.

"Sonra?" diye fısıldayabildi. "Beni öldürecek misin?"

Sırıtmaya devam ediyordu Abdül. Çoğu zaman böyle olurdu zaten. Zor kullanarak sahip olmaya kalktığı kadınlar hep öldürülmek korkusu ile bocalarlardı. Başka şartlar altında olsa onu öldürmesi için hiçbir neden bulunmazdı; sadece açlığını giderir ve o kadına mutlu dakikalar yaşatırdı. Ama şimdi durum farklıydı, bu kadının yaşamaması gerekiyordu. Pek tabiidir ki alacağı zevk dakikalarının keyfini bozmaması için ona yalan söylemek zorundaydı. İsterik bir kahkaha attı.

"Seni niye öldüreyim güzelim? Sadece sana sahip olmak istiyorum, hepsi o kadar. tatlı bir avratsın ve ben açım. Benim açlığımı gidermek zorundasın."

"Dur bir dakika" dedi Güllü. "Beni işini gördükten sonra bırakacak mısınız?"

"Gayet tabii... "

"Söz mü?"

"Beni sinirlendirip karşı koymaya kalkışmazsan, söz. "Ama bir sürü insan öldürdünüz."

"Ne yapalım, onlar silahla bize karşı koydular. Yolumuzdan çekilselerdi hiçbir şey olmazdı onlara."

"Bizim sorunumuz, o kadın ve piçleriyle, anlıyor musun?"

Güllü kafasını toplamaya çalıştı. Bu dev adama inanmak caiz değildi, ama başka şansı yoktu ve bu şansı da değerlendirmek zorundaydı.

"Peki" dedi. "Ama verdiğin sözü unutma."

"Tamam, tamam... uzatma artık."

Güllü önce sırtındaki mantoyu çıkardı. titremesi devam ediyordu. Adamın yüzündeki ifade yüreğini titretmeye başlamıştı.

Bir türlü güvenemiyordu verdiği söze.

Sonra uzun eteğini çıkarıp attı yere. Dev de pantolonunun fermuarını indirmişti. Güllü durup bekledi.

"Şu yün çoraplarını da çıkar. Bacaklarının beyazlığını görmek istiyorum."

Köylü kadın hiç sesini çıkarmadan bacaklarındaki çorapları da çıkardı. Başını önüne eğip durdu. Berbat bir durumdaydı. Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Birden dev adamın kendisini kuş gibi kavrayıp havalandırdığını hisseli. Kucağına almış samanların kümelenildiği yere taşıyordu. İşini belli ki yumuşak samanların üzerinde görecekti. Düşmemek için adamın boynuna sarılmak zorunda kaldı. O zaman parmaklarının asıldığı sırt ve boyun adalelerinin ne kadar sert ve gelişmiş olduğunu fark etti. Kendi kendine sanki bu olanlardan hoşnut kalacağı duygusuna kapıldığını hissediyordu. Belki de yaşlı kocasından sonra bu, asla yaşamadığı bir deneyim olacaktı. Bunu nasıl düşündüğünü bile anlayamadı. Fakat Abdül'e tutunan eli sanki adaleli sırtı okşarcasına hareket etmişti. Kalbi şimdi farklı duygularla atıyordu. Önce utanılacak bir hal, diye düşündü. Hele yapacağı iş eski sevgilisinin cesedi yanında olacaksa. Sonra acı da olsa şu gerçeği kabul etti; hayat devam ediyordu ve o da en az kucağındaki adam kadar tatmine açtı.

Abdül, Güllü'yü usulca samanların üzerine yatırdı. Kaba ve hoyrat davranmamıştı. Bu kere adam söylemeden ellerini kalçalarına götürerek külotunu aşağıya çekti. Şimdi göbeğine kadar çıplak kalmıştı.

"Vay be!" diye homurdandı Abdül. "Sen tahminimden de sıkı karıymışsın be!"

Beğeni hoşuna gitmişti Güllü'nün.

"Ne sandın ya?" diye fısıldadı. Hatta hafifçe gülümsemeyi bile başarmıştı.

Abdül birden frenleyemediği bir hırsıyla kadının kazağını yukarıya sıyırdı. Sutyen kullanmadığı için Güllü'nün memeleri tüm iriliği ve ihtişamıyla ortaya çıktı.

"Vay anam, mallara bak be!"

Yalnızca bu kadar avam tarzda konuşmasından şikayetçiydi Güllü. Onların topluca İstanbul'dan geldiklerini biliyordu, bu dev adam da şehirli olmalıydı. Ama kendisini aşağılayan ifadeler kullanması, ikide bir orospu demesi hiç hoşuna gitmemişti.

Abdül bir memesinin başını diliyle yalar ve diğerini de aslan pençesini anımsatan ayasıyla sıkıştırırken gözlerini zevkten kapattı Güllü. Bu seferki duydukları çok farklıydı. Güçlü bir erkeğin nasıl seviştiğini ancak şimdi anlayacaktı. Kasıkları arasında önce sıcak ve çok sert bir et parçasının dolaştığını hissetti, sonra zevkten inlemeye başladı. Sanki bütün içi dolmuştu bir anda. İnanılır gibi

değildi, ömrü boyunca böyle bir zevki hiç tatmamıştı. Adamın üzerinde gittikçe artan ritmik hareketleri karşısında gerçekten zevkin doruklarına ulaştığını anladı. Bu saniyelerin hiç bitmemesini istiyordu...

İnledi. Onun her inleyişinde dev adam daha da hızlanıyordu.

Müthiş bir tempoydu bu. Gözbebekleri yuvalarının içinde yana kaymıştı. Haklıydı dev adam, onu gerçekten uçuruyordu...

* * *

Nur pencereden Hüseyin Molu ile Güllü'nün dışarıya fırladığını ve karlar altındaki açık arazide deliler gibi koşmaya başladıklarını görmüştü. Camın arkasından gözleriyle onları takibe devam etti. Yolun yarısına geldiklerinde karşı taraftan ateş edildiğini de gördü.

Titreyerek durumu seyrediyordu. Oda karanlıktı, Nur özellikle elektriği yakmamıştı. Ocakta yanan kütüklerin ışığı az buçuk aydınlatıyordu etrafı. Hakan ağlamayı kesmiş fakat Oya hâlâ için için ve kesik hıçkırıklarla devam ediyordu.

Bir süre sonra karanlık altında onları göremez oldu Nur. Belki vurulmuşlardı, belki de sürekli ateşten kurtulmak, hedef olmamak için yere yatmışlardı. Emin olamadı genç kadın.

Ama Nihat'ın zor durumda olduğu muhakkaktı. Müthiş huzursuzdu Nur. Bunca masum ve günahsız insanın başına açtığı dert için vicdan azabı çekiyordu. Şu ana kadar ölenler varsa, bunun tek sorumlusu kendisiydi.

Bir ara Hakan'ın usul usul yanına yaklaşarak elini tuttuğunu gördü. Ağlamamasına rağmen çocuk hâlâ titriyordu. Nur kendi halini unutarak oğlunun elini avucunun içine alıp sıktı. Çocuk hiç sesini çıkarmadan karanlığa bakıyordu, umutsuz ve üzüntülü bir şekilde. Neden sonra silah sesleri kesildi.

Oya da hıçkırıklarını kesmişti. Şimdi odadaki tek ses yanan kütüğün çıtırtıları ile Tolga'nın hırıltılı soluklarıydı.

Hakan, "Nihat Amca öldü mü anne?" diye sordu.

Bunun cevabını ne yazık ki Nur da bilmiyordu. Ama bu korkunç olasılığı küçük çocuğa söyleyemezdi. Onun körpe beyninde acı gerçeğin doğuracağı üzüntüyü düşündü bir an. Titrek bir sesle, "Bilmiyorum oğlum" diye mırıldandı. "Ama hiç sanmam. Nihat Amcan güçlü ve kuvvetlidir. Onu kolay kolay öldüremezler."

"Ama ya o kötü adamlar onu öldürmüşlerse? O zaman ne yaparız? Bizi kim korur?"

Hakan haklıydı; gerçekten de onları kim koruyacaktı? Ani bir kararla aşağıya inmeye karar verdi. Yanaşma Mehmet ile adını bilmediği bir köylü hâlâ aşağıda olmalıydılar. Yoksa onlar da gitmişler miydi? Hayır, diye düşündü. Onların çıktığını görmemişti. Hem her şeye rağmen yaşlı çiftlik sahibi mutlaka aşağıda evi ve kendilerini korumak için birilerini bırakmış olmalıydı.

Böyle bir hata yapmazdı. Acaba mı, diye mırıldandı içinden. Ne de olsa tehlikede olan öz oğluydu; o şartlar altında evdeki yabancıları mı düşünürdü bir baba?

Dönüp oğluna sarıldı. Onu sıkı sıkı omuzlarından kavradı.

"Şimdi beni iyi dinle Hakan" diye fısıldadı. "Aşağıya inip olan biteni anlamaya çalışacağım. Sakın

korkma. Ben odada yokken baban ve kardeşin sana" emanet. Ben dönünceye kadar sakın yerinizden kımıldamayın, anladınız mı? Peşimden aşağıya inmek de yok. Tamam mı?"

"Sen ne yapacaksın anne?"

"Anlattım ya, olup bitenleri öğrenmek istiyorum."

Çocuk kararsız ve korkuluydu.

"Gitmen şart mı anne?" diye sordu. "Burada kalamaz mısınız?"

"Merak etme. Çabuk dönmeye çalışacağım." Çocuk tevekkülle başını salladı.

Nur uzanıp yerdeki tabancayı aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Çıkarken önce çocuklarına sonra da Tolga'ya baktı. Kocasını sanki onların farkındaymış gibi garip nazarla ona bakıyordu. Şaşırdı Nur. O elim vakadan beri onun yüzünü ilk defa böyle gergin ve sinirli görüyordu. Konuşacaktı sanki.

Nur yerine mihlandı ve kocasına bakmaya devam etti. Vücudunu titreme almıştı, eğilip gözlerinin içine baktı. "Bir şey mi söylemek istiyorsun, hayatım?" diye sordu.

Tolga'nın suratı hâlâ gergin ve asıktı. Fakat Nur'un ki boş bir ümitti. Soruyu bir duvara da yöneltse ancak bu tepkiyi alırdı. Yaptığının anlamsızlığını fark etti ve sonra kapıya koştu.

Karanlıkta merdivenleri indi. Gözü etrafa uyum sağlıyordu. Doğru mutfığa yöneldi.

"Mehmet Efendi" diye seslendi.

Adamı görememişti henüz. Cevap alamayınca bir an kendini çiftlik evinde tek başına sanarak paniğe kapılmak üzereydi ki, duvarın yanından gelen sesle irkildi.

"Buyrun hanımcığım."

Derin bir nefes aldı Nur. Yalnız değildi evde. Hiç olmazsa biri vardı. "Neler oluyor kuzum?"

"Nihayet saldırdılar, çatışma başladı. Önce Güvercin Kayalıklarından silah sesleri geldi. Şimdi de karşı kulübelere. Sanırım küçük bey orada."

"Ya Hüseyin Bey'le Güllü?"

"Onlar da Nihat Bey'e yardıma gittiler."

Bu kadarını Nur da biliyordu. Yanaşmanın da bildiği kendisinden fazla değildi. Daha fazla soru sormanın anlamsızlığını anlayarak sustu.

Yanaşma, "Hanımcığım siz yukarı çıksanız daha iyi olur" dedi.

"Neden?"

Yanaşma Mehmet hemen cevap vermedi. Ezilip büzülerek, "Bundan sonra ne olacağı belli olmaz efendim. Çiftlik sınırındaki arkadaşlar yardıma gelmezlerse çok zor durumda kalabiliriz."

Nur yutkundu. Adam haklıydı. "Evde kaç kişiyiz?" diye sordu. "Yalnız ben varım efendim."

"Yalnız sen mi? Başka kimse yok mu?" Nur çok şaşırmıştı aldığı cevaba.

Yanaşma utanarak, "Bir de köylü vardı ama çatışma başlayınca korkarak kaçtı." diye söylendi.

Dona kalmıştı genç kadın. Durumları cidden çok kötüydü. Eli ayağı titredi. "Ne yapabiliriz şimdi Mehmet efendi?" dedi.

"Allah'a dua etmekten başka yapacak bir şey yok. Jandarmaya telefon edebiliriz ama bu havada bir ekip gelinceye kadar işimizi bitirirler. Tek şansımız çiftliğe dağılan arkadaşların yetişmesi. Siz yine de odanıza çekilin. Ben beyime sadığımdır. Benim cesedimi çiğnemedem yukarıya çıkamazlar. Bunca yıl onun ekmeğini yedim, bu halde ona ihanet etmem, gönlünüzü ferah tutun."

"Sağol Mehmet Efendi" dedi Nur, ama bu, o anda aklına gelen tek kelimeydi.

Durumlarının ne kadar karanlık olduğunu çok iyi anlamıştı. Bunca saldırgana karşı evde tek bir kişi kalmıştı.

Gerçekten de doyuma erişmişti Güllü. Böyle bir şeyin olacağını hiç ama hiç düşünmemişti. Ömründe ilk defa gördüğü devasa bir adamla, hem de tehdit altında, ilişkiye girmiş ve adam onu kısacık bir zaman diliminde mutlu etmişti. Tabii tuhaf bir mutluluktan bu; korku ile hazzın, ölüm endişesi ile zevkin içiçe geçtiği dakikalar.

Yaşamı boyunca ilk defa orgazmı tadıyordu. Gözleri karardı, bütün vücudu kasıldı. Adam da boşalmıştı ama Güllü neden sonra içindeki uzvun hâlâ sertliğini muhafaza ettiğini hayretle gördü. Kasılmaları geçince gözlerini açtı merakla.

En önemlisi devasa yaratığın bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Kendisini bırakacak mıydı acaba? Gayesine erişmişti nihayet. Şimdi sorun sözünü tutup tutmayacağı idi. Adamın hâlâ ihtiras dolu yüzüne baktı.

Sırıtiyordu Ayı Abdül. "Nasıl, hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Gerçekten de zevk almıştı ama "Evet" diye fısıldarken dudaklarından dökülen kelimedeki kuşkulu bir ifade vardı.

"Ben daha açım" diye söylendi üstündeki dev.

Doğrusu içindeki organın sertliğini hissedince buna hiç de şaşmadı. Başına ilk kez geliyordu böyle bir hal. Memnuniyetle bir kere daha deneyebilirdi aynı şeyi. Başını salladı, onay niyetiyle.

Şartların anormalliğini takdir ediyordu, biraz da bu teklifi kabule mecburdu. Başka çaresi yoktu. Adamın birden içinden çekildiğini hissetti. Yadırgadı bir boşluk duyumsadı bedeninde. Derin bir soluk aldı.

"Hadi!" dedi yaratık. "Arkamı dön!"

Güllü o zaman Abdül'ün niyetini anladı. Yoo, buna izin veremezdi. İmkânı yoktu. Bu ters ve anormal bir ilişkiydi. Cebir ve tehdit altında olsa bile karşı koymalıydı.

"Olmaz!" diye bağırdı. "Onu istemiyorum."

"İstemiyorum da ne demek be kadın? Mecbursun. Ben ne emredersem onu yapmaya mecbursun. Aptal kafan hâlâ anlamadı mı bunu."

"Hayır... Lütfen yapma bunu."

"Kes zırlamayı da dön arkamı."

"Yalvarırım, kulun olayım, yapma bunu bana."

Ayı Abdül şaşkın, kadına baktı.

"Yapma da ne demek? Az önce altımda zevkten inleyen sen değil miydin? Şimdi daha da zevk alacaksın."

"Hayır... Onu istemiyorum."

"Kes sesini orospu" diye bağırdı Abdül. Sonra yatan kadını omuzlarından kavradığı gibi çevirdi. Güllü direnmeye çalışıyordu, fakat devasa yaratığın arzudan daha da şiddetlenmiş gücüne dayanması olanaksızdı. Yine de karşı koymaya çalıştı. Hayatta tek nefret ettiği şeydi bu. Ona insanlık dışı gelirdi.

Yavaş yavaş gücünün tükendiğini hissediyordu.

Dev onu yüzü koyun yere yatırmış güçlü pençesiyle boynundan samanlara doğru bastırıyordu. Güllü bir yandan bağırmağa çalışırken ufak saman taneleri ağzına dolmaya başlamıştı. Az sonra nefes almakta dahi zorlanmaya başladı. Ense kökündeki tazyik dayanılır gibi değildi. Azman herif bedeniyle dilediği gibi oynuyordu.

Asla kurtulamayacağını anladı. Çabaları boşunaydı. Sonra büyük bir acı duydu. Dayanılmaz bir acı. Bağırmağa çalıştı. Birkaç kesik feryat da çıktı boğazından. Şiddeti yavaş yavaş kesilen çığlıklar. Kendi kulakları bile duymakta zorlanıyordu. Acısı dayanılır gibi değildi. Üstündeki dev sanki bir insan değil, azman bir canavardı. Bu ızdıraba ne kadar dayandığını bilemedi. Yarı baygın bir haldeydi. Ama hâlâ nefes alabiliyordu. Asıl nefesinin kesildiğini boynuna dolanan küt parmakların tazyikiyle hissetti. Mamussuz herif, diye düşündü bir an. Ve bu aklından geçen son şey oldu. Dev adam sözünde durmamıştı...

* * *

"Abdül neredesin? Hangi cehennemdesin?" diye seslenen Çakal Tahir'in sesini duyduğunda dev adam ayağa kalkmış yerdeki Güllü'nün cansız bedeninin tam önünde fermuarını çekiyordu.

"Buradayım, burada... Samanlıkta..." diye karşılık verdi.

Tahta ahır kapısı gıcırtyla açılmış, karlar içindeki Çakal Tahir'in yüzü görünmüştü. Manzarayı görünce hiddetle homurdandı. "Cilan yine ne boklar yedin? Bir karı buldun değil mi? Yediğin nanenin farkında mısın?"

"Ne olmuş ki? Karşıma çıktı, ben de tadına baktım."

"Ama bu arada Musa'yı kollamayı unuttun, değil mi?"

Abdül omuzlarını silkti. Dışarda neler olduğunu tahmin edebiliyordu. "Kocaman herif o. Ben onun bakıcısı değilim ya?" dedi.

"Musa'yı öldürmüşler."

"Bana ne? Çatışmaya girdik. Hepimiz her an vurulabiliriz."

"Sen bunu. Ağa'ya anlat, sersem! Sen burada keyfinden düzüşürken Musa'nın öldürüldüğünü öğrenirse, yandın demektir. Vallahi seni hadım eder."

"Bok eder! Musa'yı bu karı öldürdü. Ben de onu benzettim."

"Karıyı düzerek mi?"

"Sonunda öldü ya? Sen ona bak!"

"Dinle koca oğlan! Ağa, Musa'yı çok sever. Geliyor, az sonra burada olacak. Henüz Musa'nın öldüğünü bilmiyor. Ben şimdi cesedini dışarda buldum. Oğlunun ölümünden sonra bir de Musa'yı ölü görünce kıyametleri koparacaktır. Seni sorumlu görürse hapı yutarsın. Yandığının resmidir. Çabuk o kadının cesedini samanlarla ört. Bu hali görmesin, sakla kadını. Bu sana son tavsiyem."

Ayı Abdül bir an düşündü. Musa'nın ölümüne hiç üzülmemişti. Ama Ağa'nın gazabından çekinirdi. Ona saygısı da vardı. Çakal haklıydı, gerçekten de Ağa kızarsa ne yapacağı belli olmazdı.

"Tamam, anladık" diye homurdandı. "Karıyı samanlarla gizlerim."

Çakal samanlıktan dışarıya fırlarken dev adam yerden kaptığı samanları çabuk çabuk Güllü'nün cesedi üzerine yığın onu gözlerden sakladı. Tamamen kapatamamıştı ama pek önemi de yoktu zaten. Ağa'nın ahıra girip etrafı araştıracağını hiç sanmıyordu, üstünü silkeleyip arkadaşının peşinden o da dışarı çıktı.

Hava buz gibiydi ve kar devam ediyordu. Ter içindeydi Abdül. Ama rahatlamıştı biraz. Etrafa bakındı. Az ilerde ormanın koyu gölgeleri arasından yaklaşan Talât Ağa ile Sansar Tevfik'i gördü.

Geliyordu Ağa. Bozuntuya vermeden ahır kapısının önünde yüzükoyun yatan Musa'nın cansız bedenine doğru yürüdü. Az evvel zevk aldığı kadın onu tek kurşunla haklamıştı. İçinden gülümsedi. O piçten hiç hoşlanmazdı. Müstehak olduğu sona kavuşmuş, diye geçirdi aklından. Kadın yapmasa, bir gün nasıl olsa onu kendi haklayacaktı. Son zamanlarda alaylarına katlanamaz olmuştu.

Ağa samanlığın önüne gelir gelmez, kanlar içinde yatan Musa'yı gördü. Bir an duraladı. Boş gözlerle cesede baktı. Tek kelime etmedi. Ama gözlerinde müthiş bir hırs ve nefret parıltısı belirmişti.

"Burası temizlendi mi?" diye sordu. Çakal, "Evet Ağam" diye cevapladı.

"Öyleyse yürüyün" dedi. " Şimdi karşıdaki eve gidiyoruz. O melun ailenin tüm fertlerini yok edeceğiz. Taş üstünde taş bırakmayacağız."

Ağır ağır çiftlik evine doğru yürümeye başladı dört saldırgan...

ONUNCU BÖLÜM

1

SAMANLIĞIN sert zemininde baygın yatan Nihat önce kanlı kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı. Hissettiği ilk şey başındaki kunt ağrıydı. Elini alınına götürdü. Parmakları vıcık vıcık pıhtılaşmaya yüz tutan kendi kanına bulaştı.

Bir an neler olduğunu, nerede bulunduğunu anımsayamadı.

Yerden doğrulmak için dirseklerinden destek almaya çalışırken olaylar birer birer zihnine üşüşmeye başladı. Kendisini kurtarmaya koşan babasını hatırladı. Neredeydi acaba? Yoksa o da vurulmuş muydu?

Burada ne kadar zamandan beri baygın yattığını çıkaramıyordu, ama babası hayatta olsaydı şimdiye kadar çoktan imdadına yetişirdi. İçini ümitsizlik, yeis ve korku kapladı.

Nur'u düşündü sonra, kalkmalı ve olanları anlamalıydı. Hâlâ birileri yardımına muhtaç olabilirdi.

Nihat güçlkle ayağa kalkabildi. Başını dönüyor, beyni zonkluyordu. Bir iki adım attı, sendeledi. Doğru düzgün yürüyemiyordu bile. Aşırı kan kaybından olmalıydı. Yattığı yere bir baktı. Zemin pıhtılaşmış kan izleriyle kaplıydı.

Sersem sersem etrafına bakındı. Gemici feneri asılı olduğu yerde yanıyordu hâlâ. Az ilerde köylülerden birinin cansız vücudunu gördü. Sonra kendisini bu hale sokan o devasa adamı anımsadı. Onu tanımişti. Ağa'nın adamlarından Ayı namıyla tanınan Abdül'dü.

Birkaç adım daha attı samanların üstünde. Düşürdüğü Korth'unu bulmalıydı. Ona şiddetle ihtiyacı vardı. Tabii bu arada tabancasını gözlerini kan bürümüş saldırganlar almadıysa...

Yerlere bakıp silahı aradı. Bulamıyordu. Tam o sırada saman yığınının gözü takıldı. İrkildi birden, yığının arasından çıplak bir kadın bacağı görünüyordu. İliklerine kadar titredi. Yoksa Nur muydu bu?

Son bir gayretle yere çömelip ceset üzerindeki samanları kaldırmaya çalıştı. Güllü'yü tanıyordu. Genç kadın yüzü koyun yatıyordu. Yarı çıplaktı. Çıplak kalçalarının üzerinde hafif kan izleri mevcuttu. "Allah kahretsinsin!" diye bağırdı. Güllü'ye tecavüz etmişlerdi.

İntikam hırsı bir anda tüm benliğini kavradı. Artık o gözü dönmüş serserilerden bir farkı yoktu. O da öldürmek istiyordu. Hem de hepsini... Babasını da öldürdüklerini biliyordu. Belki Nur'u ve çocuklarını da... O da öldürecekti. Gözlerinin yaşına bakmadan.

Kesik kesik hıçkırdı. Bu kanı yerde bırakmayacaktı... Güllü'yü öylece bıraktı. Geri dönmeye ahdedti. Sonra gelip ona uygun bir şekilde gömülmesini sağlayacaktı. Çocukluk arkadaşı sırf onu kurtarmak için hem canından hem namusundan olmuştu. Bunu onların yanına bırakmazdı.

Artık eski bir polis olarak değil, kan davası güden bir intikamcı gibi düşünüyordu. Dizlerinin

üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Korth'u bulamamıştı ama gerekirse tırnaklarıyla bile o gaddar herifleri öldürebilirdi.

Sarsak adımlarla samanlığın açık duran kapısına doğru yürüdü. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Hepsinin az evvel geçirdiği baygınlıktan olduğunu da anlıyordu. Düz yürümek istemesine rağmen iki yana yalpalamayı engelliyemiyordu bir türlü. Kirpikleri kandan yapış yapıştı. Rahat göremiyordu da.

Önce toparlanmalıydı. Rahat hareket edebilmesi, iyi ve sağlıklı düşünebilmesi, sonra da intikam peşinde koşması için biraz kendine gelmesi lâzımdı. Su bulup kafasını altına sokmak istedi. Neden sonra ahırın arkasında bir musluk olduğunu anımsadı.

Dışarı çıktı. Feci bir ayaz vardı ve kar yağmaya devam ediyordu. Duvara tutuna tutuna ahırın arkasına doğru yürüdü. Bu arada ilerdeki çiftlik evine bir göz attı.

Kapkaranlıktı ev. Ve de derin bir sessizlik vardı ortada. Ne silah sesleri ne de çığlıklar...

Belki de çok geç kalmıştı. İçi cız etti. Kahroluyordu. Bunu asla onların yanına bırakmayacaktı. Galiba asıl kan davası şimdi başlıyordu.

Ahırın arkasına kadar güç belâ yürüyebilirdi. Hemen buralarda emme basma bir tulumba olmalıydı. Nihayet tulumbayı buldu. Koluna asılarak su çekti ve başını akan suyun altına soktu. Çok soğuktan su, ama onu diriltmişti. Elini yüzünü yıkadı, alınıdaki kanları temizledi. Yaradan hâlâ hafif hafif kan sızıyordu ama bu kadarına pek aldırmadı.

Yağan kar altında soğuk suyun da etkisiyle başı buz kesmişti. Üşümeye başladı. Daha iyiydi şimdi. Yürüyüşü bile değişmişti. Tam o sırada duvara dayalı bir metal dikkatini çekti. Ne olduğunu anlayamadı önce fakat dikkatlice bakınca bunun bir tüfek olduğunu gördü. Gidip aldı. Otomatik bir silahtı bu. Çiftliktekilerden birine ait olmadığı kesindi; burada hiç kimse otomatik bir tüfek buldurmazdı. Saldırganlara ait olduğunu tahmin etti ama onu nasıl burada bırakmış olduklarını anlayamadı. Tabii bu silahın Ayı Abdül'ün samanlığa tırmanırken duvara dayayıp sonra da unuttuğu tüfek olduğunu bilemezdi. Oysa Abdül samanlıktan çıkıp çiftlik evine doğru yürürken kendi silahını aramak külfetine katlanmamış ve kapı önündeki cansız Musa'nın tüfeğini almakla yetinmişti.

Tüfeği eline alıp inceledi. Doluydu silah... Morali biraz yerine geldi. Şimdi kaybettiği Korth'a kıyasla elinde çok daha güçlü bir silah vardı.

Ağır ağır çiftlik evine doğru yürümeye başladı.

Neyle karşılaşacağını bilmiyordu, ama bunu tahmin etmek hiç de kolay değildi. Her şeyden önce metin olmalı ve gerçekleri kabul etmeliydi. Mücadelenin ilk raundunu onlar kazanmıştı ama daha önünde birkaç raund daha vardı ve son raundu mutlaka o kazanmalı ve intikamını almalıydı...

Açık arazide ağır ağır yürümeye devam etti. Hızlanmaya veya koşmaya cesareti yoktu. O gücü bir türlü kendinde bulamıyordu. Nur'u buraya getirmemeliydim, diye mırıldandı içinden. Kızı galiba şehirde korumak çok daha rahat olacaktı. Burada izlerini uzun zaman bulamayacaklarını düşünmüş ve hata etmişti. Birden az ilerde karlar üzerinde yatan bir ceset daha gördü.

Şafak sökmemişti daha, etraf karanlıktı ama ona rağmen Nihat ilk bakışta yerdeki cesedin babasına ait olduğunu anladı. Bir anda gözlerinden sicim gibi yaşlar akmaya başladı.

Eski bir polisti fakat en yakınlarını bile korumayı başaramamıştı. Babası kurşunlanarak öldürülmüş, çocukluk sevgilisi ırzına geçilerek boğulmuştu. Nur'un akıbeti hakkında da henüz hiçbir

fikri yoktu.

Babasını kucaklayarak kollarının arasına alıp çiftlik evine götürmeyi düşüldü. Nasıl olsa şimdilik tehlike kalmamıştı; saldırganlar çoktan işlerini bitirip gitmiş olmalıydılar. Tam cesedi kaldırmak için eğilirken, ilk silah sesini duydu.

Tüyleri diken diken oldu birden.

Galiba henüz her şey bitmemişti.

Babasını yerden kaldırmaktan vazgeçti. Babası bile olsa bir ölü bekleyebilirdi. Fakat Nur hâlâ yaşıyorsa oyalanacak vakti yok demekti.

Çılgın gibi çiftlik evine doğru koşmaya başladı. Hırstan çıldırarak raddelerdeydi Nihat. Asıl çatışmanın şimdi başlayacağına inanmıştı. Hiç olmazsa kendi için bu böyleydi...

* * *

"İçerde kaç kişinin olduğunu tahmin edersiniz?" diye sordu Talât Ağa. Sesi bir yılanın tıslaması gibi ince ve hafif çıkmıştı. Ama sonunda çok belirgin bir nefret vardı.

"Bir fikrim yok Aşam" dedi Sansar Tevfik.

"Bence umduğumuzdan da fazla" diye mırıldandı Tahir. "Şu ana kadar altı erkek bir kadın öldürdük. Hem de evin dışında. Çiftlik sınırlarına yayılan diğerlerini de hesaba katarsak sayıca epey fazla olmalılar. Aşam kanımca asıl güçlerini de eve saklamışlardır."

"Yani kaç kişi dersin?"

"En azından on ya da on beş kişi vardır herhalde. Ne de olsa asıl öldürmek istediğimiz insanların orada olduğunu onlar da biliyor."

Ağa bir an tereddüt etti.

"O kadar var mıdır?"

"Hiç şüphe etme Aşam."

Abdül lâfa karıştı. "Ama yılanın asıl başını hakladık Aşam. O komiseri ben öldürdüm. Geri kalanı köylü takımı, kolay yola gelirler. Hepsi rahat ondan cesaret alıyorlardı, şimdi o olmayınca çil yavrusu gibi dağılırlar."

Sansar, "Yine de bizden sayıca fazla üstün sayılırlar. Tedbirli olmalıyız."

"Yoksa korkuyor musun Sansar?" diye sordu Ağa.

"Hayır Aşam, asla... Ama tedbiri elden bırakmamalıyız."

"Haklısın" diye homurdandı Talât. "Bir teklifin var mı?"

"Bence ikiye ayrılıp evi önden ve arkadan tarayalım."

Ağa bu fikre pek sıcak bakmamıştı. "Cephanemiz yeterli değil" diye homurdandı. "Buraya gelirken böylesine bir mukavemetle karşılaştığımızı sanmamıştım."

Çakal Tahir, "Evi ateşe verip yakmaya ne dersin Aşam" diye sordu. "Dışarı fırlayanları keklik gibi

avlarız."

"Olmaz" dedi Talât. "Yangın çok uzaklardan görünür. Bu da çiftlik sınırlarına dağılmış adamları buraya çeker. Ayrıca bizim için de pek cazip değil. O hengâmede karıyla çocuklarını belki kaçırabilirler."

Kararsızlığın doğurduğu kısa bir sessizlik oldu. Ağa eve epey yaklaşmışken birden durdu.

"Acaba geldiğimizi görmüşler midir?" diye sordu.

Sansar karanlık eve baktı. "Mümkündür Ağam" dedi.

"Öyleyse niye ateş etmiyorlar?"

"Belki biraz daha yaklaşmamızı bekliyorlardır."

Bu fikir de Talât'a pek mantıki gelmemiştir. Atış menziline çoktan girmişlerdi. "Hoşuma gitmedi bu durum. Bir bokluk var gibi geliyor bana."

"Nasıl yani Ağam?"

"Sakın karıyı, kocasını ve çocuklarını çiftlikten kaçırmış olmasınlar?"

Bu ihtimal hiçbirinin aklına gelmemiştir. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Nereye?" diye sordu Çakal Tahir."

"Ne bileyim ulan? Herhangi bir yere işte. Belki de İstanbul'a."

"Olmaz Ağam, yapamazlar."

"Bal gibi de yaparlar, unuttunuz mu, Musa dün komisere ateş etmişti, saldırıya geçeceğimizi anlayan herif belki de onları uzaklaştırmıştır."

Durdukları yerde yeniden tartışmaya başladılar. Bu ihtimal hepsinin keyfini kaçırmıştı. Bir anda tüm uğraşları boşa gitmiş oluyordu.

Tam o anda gecenin sessizliğini yırtan bir silah patladı. Biri evden ateş açmıştı. Hepsi yere yattılar. Ağa bağırdı. "Yaralanan var mı içinizde?"

Daha adamlarından cevap alamadan bir el daha ateş edildi evden. Adamlar birer ikişer cevap verdiler yattıkları yerden, ben iyiyim, diye.

Talât belki yanıyorum, diye düşündü. Kadın ve ailesi hâlâ içerde olabilirdi. "Haydi" diye bağırdı. "Siz de ateş edin."

Güçlü otomatik tüfeklerden çıkan kurşunlar karanlıkta çiftlik evine yağmaya başladı. Tarrakalar arasına kırılan cam sesleri de katılıyordu.

* * *

Demek koca evde sadece yanaşma Mehmet vardı; tüyleri diken diken ürpermişti Nur. Saldırganlara karşı tek başına ne yapabilirdi ki?

Bir an derhal buradan uzaklaşması gerektiğini düşündü. Başka ne yapabilirdi? Gerçeği kabullenmeliydi, çiftliğin savunması çökmüştü, ya da hatalı bir taktik kullanmış ve yeterince gözcü ile

koruyamamışlardı. Her halükârda burada barınamazdı artık. Önce çocuklarını ve kocasını düşünmeliydi. Tek başına olsa belki kaçmayı düşünmezdi ama evlatları için derhal buradan uzaklaşmalıydı.

Fakat nasıl? Aklına birden arka tarafta duran Nihat'ın arabası geldi. İstanbul'dan Opel'yle dönmüştü. O araba işine yarayabilirdi. Acaba mı diye düşündü sonra. Nihat her halde anahtarı üzerinde bırakmış olamazdı, olsa bile kocasını tek başına üst kattan aşağıya indiremezdi. Gerekirse yanaşmadan yardım isterim dedi. Alt tarafı onun görevi kendilerini korumaktı. Mehmet sağduyu sahibi, dürüst birine benziyordu.

Tek sorun arabanın anahtarının üzerinde olmasıydı. Olaylar patlak verinceye kadar burası son derece güvenli bir yerdi, kimse gelip arabayla uğraşmazdı. İşler daha da sarpa sarmadan dışarıya çıkıp bir bakayım, diye düşündü. Anahtar arabanın üzerindeyse hemen çocukları giydirir ve kocasını hazırlardı.

Tam o sırada mutfaktan yanaşmanın sesini duydu.

"Hanımım artık odanıza dönseniz iyi olur. Adamlar geliyorlar. Bundan sonra işimiz Allah'a kaldı."

"Lanet olsun" diye homurdandı Nur. Geç kalmıştı. Merdivenin başından seslendi. "Kaç kişiler?"

"Ben sadece dört kişi görebiliyorum şimdilik. Belli olmaz belki daha başkaları da vardır. Bu gelenler evin önünden yaklaşıyorlar. Açık alandalar... "

"Arkadan da evi sarmış olabilirler mi?"

"Bilemiyorum" diye mırıldandı yanaşma. "Ne yazık ki arkada adamım yok."

Nur hiç tereddüt etmedi, çılgın gibi evin arka cephesine koştu, ufak çıkış kapısının yanında iki pencere vardı. Soğuk kış günleri için tahta kepenklerle kapatılmıştı. Dışarıya bakacak bir yer bulamadı.

Az sonra burada da silahlı bir çatışma başlayacaktı. Kaçma fikrini unuttu, derhal çocuklarının yanına dönmeliydi. Deli gibi merdivenlere fırladı. Basamakları bir solukta çıktı. Odaya girip kapıyı içten kilitledi.

Çocuklar bıraktığı yerde put gibi hareketsiz duruyorlardı. Ağlamayı kesmişler, ayakta elele duruyorlardı. Annesinin telaşlı halini gören Hakan, "Kötü adamlar geldi mi anne?" diye sordu.

Şimdi onlara açıklama yapacak hali yoktu Nur'un. Ayrıca ne söyleyebilirdi ki? Ölüme hazır olun mu diyecekti? Bitkin bir sesle, "Sakın ses çıkarmayın!" diye mırıldandı.

O kadar zamandır kaldıkları odaya farklı bir şekilde baktı genç kadın. Son bir ümitle çocukları saklayacak bir yer aradı. Kan davalıları odaya girdiklerinde belki çocukları gözden irak tutacak bir yer bulabilirim, diye.

Ama yoktu öyle bir yer... Yapacağı hiçbir şey kalmamıştı...

Silahını kapıya çevirip bekledi. Hiç olmazsa ilk gireni vurabilirdi. Browning'i tutan eli çoktan titremeye başlamıştı bile. Ateş edebileceğinden bile şüpheliydi. Ömrü boyunca ilk defa ateş edecekti. Hem de bir insana. Şayet onlara insan denirse.

Soğuk soğuk terlemeye başladı Nur. Henüz hiç silah sesi duymamıştı. Saldırganlar ne bekliyorlardı acaba? Yoksa bu defa eve sessizce girmeye mi teşebbüs edeceklerdi?

Tam o sırada patlayan ilk tüfek sesini duydu. Sonra kurşunlar birbiri ardına sıkılmaya başladı. Birkaç tanesi üst kata kendi odalarının pencerelerine de isabet etmişti. Camlar un ufak olarak içeriye yağmaya başladı. Ardından da dışarının ayazı kırık camlardan odaya doldu.

O zamana kadar susmayı beceren çocuklar, şimdi gözleri irileşmiş olarak ağlamaya başladılar. Nur da şaşkındı.

Ne yapacağını bilemeden odanın içinde bir tur attı. Sonra çocuklarını tuttuğu gibi odanın penceresiz duvarının altına doğru sürükledi.

"Burada kalın, sakın yerinizden kımıldamayın" diye bağırdı. Aralarından biri her an bir serseri kurşuna hedef olabilirdi. Pencerelerden içeriye giren kurşunlar vızıltılar çıkararak odanın tavanına, duvarlara, rastgele yerlere saplanıyordu. Tolga'yı da buraya taşımalıydı. Kocasına doğru bir hamle yaptı, üzerindeki yorganı çekip koltuk altlarından bedenini kavradı. Felçli oluşu genç adamı külçe gibi ağırlaştırmıştı. Onu çekmekte zorlandı. Kucaklayıp duvarın dibine kadar götürmesi çok zordu. İster istemez, canının yanmasına aldırmadan onu yataktan çekti. Bacakları yere çarptı Tolga'nın ama hiçbir reaksiyon göstermedi. Gözleri açık, boş ve manasız bakmıyordu sadece. Belki Hakan'ı yardıma çağırıp,» bacaklarından tutursa, daha rahat taşıyabilirdi kocasını. Lâkin ufak çocuk korkudan duvarın dibine sinmiş, öylece kalmıştı. Nur oğlundan yardım istemedi. Zar zor onu duvarın dibine kadar çekti. O vaziyette yerde bırakamazdı, hemen atılarak, tekerlekli sandalyesini de aldı. Son bir gayretle kocasını arabaya oturttu. Bu daha da zor gelmişti genç kadına. Beli sancımaya başlamıştı ama o an belini filan düşünecek halde değildi. Hepsi duvarın dibinde toplanınca derin bir soluk aldı. Sonra yeniden gidip yerden silahını kaldırdı bekledi. Artık yapacağı başka bir şey de kalmamıştı zaten.

Sonra silah sesleri kesildi. Gecenin o kahredici sükûneti geri geldi. Yine çıt çıkmıyordu dışarda. Neler olmuştu acaba? O anda tek hissettiği şey pencereden dolan soğuk rüzgârın uğultusuydu.

Bekliyordu Nur. Sadece bekliyordu. Düşmanları savaşı kazanmışlardı sonunda. Az sonra eve girecekler ve birer birer odaları dolaşarak titreyen çocukları ile sevgili kocasını ve de kendisini bulacaklardı.

Bu saniye meselesiydi artık. Aşağıdaki yanaşma Mehmet de çoktan ölmüş olmalıydı. Zavallı tek başına o dört gözü dönmüş, vahşi adamlara karşı ne yapabilirdi ki? Evi dışardan delik deşik etmişlerdi.

Korkudan zangır zangır titriyordu. Güçlü olmalıyım, diye söylendi kendi kendine. Bu oyunun son perdesiydi artık.

Hiç olmazsa sinirlerine hakim olup, onlardan birini öldürmeliydi. İnşallah odaya ilk dalan Ağa denen o namussuz olur, diye geçirdi aklından.

Onun hesabını görmek şimdi tek dileğiydi. Basacaktı kurşunu. Silahındaki tüm mermiler bitene kadar. Nasıl olsa onlar da ateş edeceklerdi. Hiç olmazsa çocuklarının ve Tolga'nın gözleri önünde katledilmelerine tanık olmazdı böylece.

Ayak sesleri duydu. Tahta merdivenlerden biri çıkıyordu. Geliyorlardı. Tabancasını doğrulttu. Elinin titremesine mani olmalıydı. Kendine asırlar gibi uzun gelen birkaç saniye daha geçti. Nur bu dehşete dayanmaya çalışacaktı.

İnsan nelere katlanabiliyordu. Şaşılacak bir şeydi bu. Ona baskı yapan bir dehşetin altında ezilen, korkunun pençesine düşen, müthiş bir çaresizlik içinde kıvranan bir insanın yine güçlü olmaya

çalışması da şaşılacak şeydi.

Ölüm sessizliği denen şey bu olmalıydı. Nur odaya dolan rüzgârın uğultusunu dahi duyamaz olmuştu artık. Tek işittiği kapının önündeki sinsî ayak sesiydi.

Sanki gaddar düşmanı ona azap vermek, korkudan yüreğine indirmek istercesine ağır ve hareketsiz davranıyordu. Bir tür işkenceydi bu.

Ölümün ağırlığını hissettirmek, ölümü duyurmak istiyorlardı. Dayanamadı Nur, avazı çıktığı kadar bağırdı. "Hadi, ne duruyorsunuz? Gelsenize."

Cevap alamadı... Kapı da bir tekmeyle ardına kadar açılmadı.

Genç kadının silahı kavrayan parmakları metali sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. Ama hissediyordu, hâlâ kapının ardında biri olduğuna yemin edebilirdi.

Genç kadın sabit bakışlarını oradan alamıyordu. Önünde sonunda o lanet kapı açılacak ve içeriye dolacaklardı. Nur tekrar bağırdı:

"Haydi, haydi, gel artık, aşağılık köpek! Bana yüzünü göster! Bana o iğrenç yüzünü göster! Haydi aç kapıyı. Görebileceğim bir yere çık. Bu kadar korkak olma, seni iğrenç anormal yaratık."

Kendi sesi kulaklarında uğuldu. Duyulmaması imkânsızdı. Evde çıt yoktu şimdi. Bağırması alt kattan bile işitilirdi. Ne bekliyorlardı daha?

Nur sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Kapı önündeki bir dost olamazdı, öyle olsa kendini tanıtır, rahatlatırdı. Düşmanlarından biri olduğu kesindi. Ama daha ne bekliyordu? Neden saldırıya geçmemişti? Bunca insanı öldüren vahşî yaratıklar şimdi bir kadından korkacak değillerdi ya?..

* * *

Ağa yanındaki Çakal'a dönüp fısıldadı, "ulan sadece aşağıdaki tek pencereden ateş edildi. Nerede bu diğer insanlar? Niye onlar ateş etmiyorlar?"

Abdül yerde sürünerek Ağa'ya yaklaştı.

"Ağam bu evde galiba kimse kalmadı şimdi. İzin verirsen içeri girip bir bakayım."

Talât, Ayı Abdül'ün anormale varan bir cesarete sahip olduğunu bilirdi. Kimseden korkmazdı o. Galiba haklıydı da ama yine de kararsız bir şekilde duraladı. Bu bir tuzak da olabilirdi. Sayıca zaten yetersizdiler, ellerindeki güçlü silahlar şimdilik onları sindirmiş olabilirdi. Ama Abdül eve pervasızca girmeye kalkarsa açık hedef olur ve avlanabilirdi. Musa ölmüştü zaten. Daha fazla kayba tahammülü yoktu.

Karar veremedi, fakat sabaha kadar böyle bekleyemezlerdi. Sonunda, "Pekâlâ, gir içeri bakalım" dedi. "Dikkatli ol. Pisi pisine vurulmanı istemiyorum."

"Sen endişelenme ağam. Daha beni vuracak insan anasının karnından doğmadı."

Abdül bir süre yerde sessizce süründü. Evden kimse ateş etmiyordu. Mutlak sessizlik hâkimdi. Sanki çiftlik evi terk edilmişti. Evin karanlık görünümü lânetli bir hava veriyordu.

Ayı Abdül ayağa kalkarak tüfeğini doğrulttu. Yaşamı boyunca ilk defa içinde bir ürperti hissetti. Bir tür korku. Ama bu insanlardan kaynaklanan bir şey değildi. O hiçbir canlıdan korkmazdı.

Duraladı aniden.

Çocukluğunda dinlediği hortlak hikayelerini anımsadı. Avuçları terden kayganlaştı.

Az önce eve o kadar çok kurşun sıkılmışlardı ki, içerde bir sürü ölü olduğuna yüzde yüz emindi. Sonra saçma, diye homurdandı. Hortlak yoktu, onların hepsi uydurmaydı. Yakışır mıydı ona çocukluğundaki masallardan etkilenmek...

Doğru kapıya yürüdü. Yitirdiği cesareti geri gelmişti. Tüfeğini sıkı sıkıya kavrayarak ilerledi. Verandanın iki basamağını çıktı. Dışarıya fırlayan ya da ateş eden yoktu.

Olmayacağını da biliyordu zaten.

Kapıya güçlü bir tekme savurdu. Çatırdayan kalın kapı ardına kadar açıldı. içerisi karanlıktı. Soğuk ve ürkütücü bir karanlık. Bir Hışırtı ve boğuk bir inilti duydu. Kulağına akseden tek ses oydu.

Bakındı etrafa. Kimsecikleri göremedi. Birinin inlediğinden emindi. Odalardan birinde yaralı olmalıydı. Muhtemelen kendilerine kurşun sıkan o şahıs. Tek bir adam.

Ağa yanılmamıştı galiba. Bu evde başka kimse yoktu. İniltinin geldiği yönü tayine çalıştı, sağ taraftan geliyordu. Bir sürprizle karşılaşmamak için ihtiyatla ilerledi. Karanlığa rağmen mutfağın zeminine devrilmiş adamı gördü.

Yanaşma Mehmet'di bu.

Adama baktı Abdül. Can çekişiyordu. Hayatına son vermek için bir kurşun daha sıkmayı abes buldu. Kurşuna yazık olacaktı, bırak acı çeke çeke gebersin pezevenk, diye homurdandı. Adamın yüzü gerilmiş, göz kapakları titriyordu. Çiftesi üç metre ileriye fırlamıştı. Yanına gitti, eğilip inceledi.

Adam medet umarcasına dudaklarını kıpırdatıp bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ama anlamak mümkün değildi, kuru bir hışırtı, boğuk bir fısıldamaydı boğazından çıkan.

Keyifle sırtıttı yanaşmaya... Sonra adamın son nefesini verişini seyretti.

2

Buruk bir sevince kapıldı Nihat. Babası ve Güllü ölmüştü ama evde hâlâ birileri vardı. Olmalıydı zaten; evdeki kadroyu anımsadı, yanaşma Mehmet ve adını bilmediği bir köylü daha olmalıydı misafirleri bekleyen. İlk kurşunu da onlar sıkmış olmalıydı.

Demek baygınlığı sandığı kadar uzun sürmemişti.

Ümitlendi yeniden. Hiç olmazsa onları kurtarmalıydı. Hem şimdi elinde güçlü bir de tüfek vardı. Bu mesafeden bile onları vurabilirdi. Farkında değillerdi ama düşmanları az sonra iki ateş arasında kalacaklardı.

Koşmaya başladı. Görünmek istemiyordu. Çok dikkatli olmalıydı bu defa. Ateşe başladığı zaman yalnız olduğunu öğrenmemeliydiler ve sıkıldığı her kurşunda birini devirmek zorundaydı.

Saldırganlar ondan önce yaylım ateşe başlamışlardı. Sayısız mermi yaktılar. Evi korkunç bir kurşun yağmuruna tuttular. Kısa bir süre sonra çiftlik evinden mukabil ateş kesilivermişti. Nihat'ın

nutku tutuldu. Galiba evdeki korucular da vurulmuştu...

Her şey ona kalmıştı artık. Nur'un ve ailesinin yaşamı -şayet hâlâ hayattaysalar- onun başarısına bağlıydı. Evin bu kadar çabuk düşeceğini sanmamıştı.

Saldırganlar hallerinden emin, zafer sarhoşluğu ile ayağa kalktılar birer birer. Hepsini görebiliyordu. Tam dört kişiydiler.

Karanlıkta ve uzaktan onları teşhis edebilmesi çok zordu. Acaba Talât Alkan da aralarında mı, diye düşündü. Genellikle o alçak böyle pis işlere kendisi bulaşmaz, hep maşalarını yollardı. Ama bu sefer durum farklıydı, oğlunun kanı için saldırıyordu, bizzat kendisi de gelmiş olabilirdi, uzun boyu ve devasa vücut yapısıyla Ayı Abdül'ü seçebildi. Samanlıkta kendisine de saldıran adamı tanımıştı.

Tüfeğini doğrulttu, dev adama nişan aldı. Tam tetiğe asılacağı sırada düşmanlarının tekrar yere yattıklarını fark etti. Bir şeyden huylanmış olmalıydılar. Belki de evde bir hareket olmuştu. Hâlâ bir canlı olabilirdi.

O da bekledi. Kesin emin olmadıkça ateş etmek istemedi. Ne de olsa açık arazideydi ve ardına saklanabileceği bir engel yoktu. Avantajlı sayılırdı henüz, hiç olmazsa kendisini görmemiş ve fark etmemişlerdi. Bu şansını en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu. İçinde gittikçe şiddetlenen intikam hissine kapılıp avantajını yok etmek işine gelmezdi. Soğukkanlı ve itidalli olmalıydı. Öyle de yaptı, bekledi.

Dev adamın ilerlediğini ve verandaya çıktığını gördü. Kendinden emindi Abdül. Bir tekmede kapıyı kırdığını gözlemledi. Sonra da ateş etmediğine pişman oldu.

Yanılmıştı. Evden silah sesi aksetmediğine göre canlı kalan koruma yoktu içerde. Mehmet çiftliğin en eskilerinden ve babasının güvendiği yanaşmalardan biriydi. Hayatta olsa hiç düşünmez Abdül'e basardı kurşunu.

Kanı çekilir gibi oldu. Adama ateş etmemekle hata yaptığını anladı. Düşman sonunda eve girmişti. Artık bekleyemezdi.

Yerinde doğruldu yeniden.

Önünde yere boylu boyunca uzanmış adamlardan birinin kafasını seçebiliyordu. Nişan aldı ve tetiğe dokundu. Başka çaresi kalmamıştı, şimdi hücum sırası ondaydı.

Tüfek sesi gecenin karanlığında yankılandı, aynı anda bir feryat yükseldi. Adamı vurmuştu. Yerde yatan diğer ikisi şaşkınlıkla geriye dönüp baktılar. Atışın geriden yapıldığını anlamışlardı. Tekrar tüfeğini doğrultup ikinci bir hedef aradı Nihat. Ama bu sefer kimseyi göremedi. Herifler sanki toprağa gömülmüşlerdi...

* * *

Sansar?

"Ben iyiyim Ağam. Bir şeyim yok."

"Çakal?" diye fısıldadı bu sefer Talât. Çakal Tahir'den ses çıkmamıştı.

Bir daha kısık sesle seslendi Ağa. "Çakal iyi misin?" Cevap yoktu.

Başını çevirip Tahir'in olduğu tarafa baktı. Karanlıkta adamının yüzükoyun yattığını gördü. Hiç kılmıdamıyordu. Çakal'ın tek kurşunla işinin bittiğini anladı.

"Eşşeoğlu eşşek!" diye homurdandı.

Arkalarında biri vardı. Kalabalık olsalar seslerini duyarlardı. Tek bir kişi olmalıydı. Sinirden titredi Ağa.

Tahir'i severdi, has adamlarından biriydi. Boku bokuna ölmüştü. Pis, sinsî bir kurşunla. Ama onu asıl düşündüren şey, bir adamını daha kaybetmesiydi...

Bu lanet çatışma umduğundan da kötü gidiyordu. Daha sevgili oğlunu öldüren herifin ailesine erişmeden iki adamını kaybetmişti. Önce Musa, şimdi de Tahir.

Kanı beynine sıçradı. Hasan'ın ölümünden sonra Musa onun geleceği idi. Gerçi çok hata yapıyordu ama ondan ümitliydi. Onu da bu pis topraklarda yitirmişti. Üstüne üstlük Tahir'i de. İçini bir endişe kapladı. Gücü azalmıştı. Sansar attığını vuran biriydi ama korkaktı. Hep korkak kalmıştı. Böyle sıkışık bir anda ona güvenemezdi pek. Geriye sadece Abdül kalmış sayılırdı.

İçinden birbiri ardına küfürler savurmaya başladı. Bu çiftliğe baskının çok kolay olacağını düşünmüştü, ama şimdi yanıldığını anlıyordu. İlk defa canından endişe etmeye başladı. Ağa yıllardan beri ilk defa korktu..

Paniğe gerek yok, diye kendi kendine telkine çalıştı. Etrafta kimseleri göremiyordu. Arkalarında tek bir kişi olmalıydı. Herif kendilerini gafil avlamış ve içlerinden birini vurmayı başarmıştı ama henüz üç kişiydiler ve o namussuzu haklayabilirdiler.

Fısıltı halinde sordu:

"Kimseyi görüyor musun Sansar?"

"Hayır Aşam. Göremiyorum."

"Dikkatli ol. Gördüğün her karaltıya ateş et."

"Zaten öyle yapacağım Aşam."

* * *

Ayı Abdül merdivenleri çıktı. Basamakların gıcirtısına aldırılmıyordu. Ama dikkat kesilmişti. Her an tetikteydi. Karanlığın içinden her an biri fırlayabilirdi. Şayet evde bir canlı varsa...

Kapıya yaklaştı. Daha da yaklaştı. Sonunda kapının önünde durdu. Kapının kilitli olup olmadığını bilmiyordu.

Sessizlik... Derin bir sessizlik. Zaten zaman zaman duyulan silah sesleri dışında çiftliğe hâkim olan tek şey bu kahredici sessizlikti. İnsan burada yalnızca doğanın sessizliğini duyabiliyordu. Kâh bir rüzgâr, kâh bir gece kuşu ya da yağın karın sesini.

Başka hiçbir ses yoktu. Ama Ayı Abdül birden odadan yükselen, genç bir kadının boğuk ve hiddet dolu âvazelerini duymaya başladı. Hadi, diyordu, aç kapıyı da o iğrenç yüzünü göster...

Sırıttı Abdül... Aradıklarını bulmuştu nihayet. O karı içerdeydi.

Açlığı yeniden kabardı. Midesi kazınıyordu. Köylü kadın onu doyurmamıştı. Çakal Tahir'in verdiği sözü hatırladı. Evet, Tahir söz vermişti. O kadını önce sana teslim-edeceğiz demişti... Ama ya Ağa? O ne derdi acaba?

Tahir'in verdiği sözü onaylar mıydı? Yoksa önce kadının tadına kendi mi bakmak isterdi? Ne de olsa o Ağaydı...

Öncelik hakkı onun olabilirdi. Üstelik oğlunu öldüren adamın karısını düzmek de az keyif verici bir şey olmazdı hani...

Kendi başına gelse o da aynı şeyi yapardı. Hem de kocasının gözleri önünde... Hoşuna gitmedi bu. Suratı asıldı.

O karıya önce kendi sahip olmak istiyordu. Şartlanmıştı buna adeta... Bağırmasını kesmişti kadın. Bekliyordu.

Abdül'ün kapı tokmağını kavraması ve kanadı içeriye doğru itmesi yeterli olacaktı. Ya da bir tekmeyle açması. O zaman kadınla yüzyüze gelecekti. Açlığı daha da kabardı.

Ama Abdül kımıldayamıyordu. Sanki yere kök salmıştı. Evin civarındaki yükselen tepelere doğru baş veren iri çam ağaçları gibi.

Kararsız kalmıştı. Kapıyı açıp içeri girerse, açlığını önleyemeyeceğini ve içindeki açlığı gidermeden dışarıya çıkamayacağını biliyordu.

Karı oradaydı. İçerde. Kapının ardında, birkaç santim ötede... Abdül sessizliği dinledi. Her şeye hâkim olan o sessizliği.

Tam eli kapının tokmağına gitmişti ki tüfek sesini duydu. Tek bir el patlamıştı... İrkildi birden. Kim olabilirdi? Yoksa hâlâ birileri mi vardı dışarda? Ağa tehlikede miydi?

İçindeki açlığın birden kaybolduğunu hissetti. Önce Ağasına yardımcı olmalıydı. Geri dönüp merdivenlere saldırdı. Tam son basamakta durdu.

Silah seslerinin ardı gelmemişti. Hem sonra dışarda Ağa'nın yanında iki adamı daha vardı. Sansar da Tahir Abi de iyi nişancıydılar, Ağa'yı koruyabilirlerdi...

Bana verilen görevi yapmalıyım, diye düşündü. Onun işi evin iç güvenliğini temin etmek ve o ailenin yerini bulup çıkarmaktı...

Başını çevirip yukarıya, kapıya baktı. İstedikleri o kapının arkasındaydı. Daha ne bekleyecekti ki? Tekrar ağır ağır basamakları tırmanmaya başladı. Girecekti o odaya...

Eve giren canavarın ne denli güçlü ve acımasız olduğunu biliyordu Nihat. Güllü'yü ne hale soktuğunu görmüştü. Aynı şeyi şimdi de Nur'a deneyecekti. Fazla oylanmamalıydı. Pek korkacak bir şeyi de kalmamıştı. Dışarda karların üzerinde sadece iki kişi vardı. Onları bir solukta haklamalıydı. Sadece biraz dikkat biraz itidal gerekliydi.

Evin verandaya bakan yüzünün beş metre kadar solunda hafif bir hareket sezindi. Dokundu tetiğe. Hedefin ne olduğunu tam anlamamış ve görememişti. Vuramamıştı da... Aynı anda bulunduğu noktaya iki el ateş edildi. Kurşunlar vınlıyarak yanından geçti. Ama bu defa ateş eden kişinin karaltısını seçmişti.

Hızla yeniden silahını doğrulttu ve o noktaya kurşun sıktı.

"Yandım anam!" diye bir feryat yükselmişti. İkinci adamı da vurduğunu anladı.

Talât Ağa az berisindeki Sansar Tevfik'in kurşunu yediğini görmüştü. "Allah kahretsin" diye hırladı. Güvendiği adamları birer ikişer ölüyorlardı. Ne lanet şeydi bu! Arkadaki adam tek başına iki kişiyi vurmuştu. Sonra içine can korkusu düştü.

Sıra kendisine gelmişti. Kimdi bu herif? Önce Çakal'ı, şimdi de Sansar'ı vurmuştu. Hem de gecenin bu karanlığında. Hiç sektirmiyor, hedefi hiç kaçırmıyordu.

Ayı da tam içeriye girecek zamanı bulmuştu...

Yalnızlık içindeki korkuyu büsbütün arttırdı. Dehşete kapıldı. Derhal buradan uzaklaşmalıydı, ama nasıl? Ayağa kalkamazdı, kurşun sıkan herifin ne kadar nişancı ve silah kullanmakta mahir olduğunu görmüştü. Ölmek istemiyordu Talât. Kim isterdi ki?

Gerekirse teslim olurdu. Evet, galiba teslim olmak en iyi fikirdi. Bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Soğuk soğuk terlemeye başladı. İki taraftan da çok insan ölmüştü. Teslim olmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Mahkemede canına ot tıklarlardı. Acaba mı diye, düşündü. İyi avukatları vardı, gerekirse onlar en iyi cezacıları da bulurlardı. Avukatlar daima kanunların boşluklarını yakalar, en hafif cezalarla kurtarırlardı kendisini.

Ateş etme, teslim oluyorum, diye bağırmayı düşündü. Ona rağmen karanlıklara gizlenen o namussuz yine basar mıydı kurşunu? Hiç belli olmazdı. Güvenemezdi ona... Hiç kimseye güvenemezdi zaten. Kuşkuyla karların üzerine mihlanıp kaldı.

* * *

Ağır ağır basamakları tırmanarak tekrar yukarıya çıkmaya başladı Abdül. Bu defa kapıya yüklenip içeriye girecekti. Ağanın oğlu Hasan'ı vuran iskemleye mahkum o adamı, iki veledini ve o kadını çok merak ediyordu.

Fırsat eline geçmişti işte. Bir çırpıda hepsini temizleyebilirdi. Hem de acımasızca, hiç zorlanmadan, keyif alarak... Böylece işi tek başına halletmiş olurdu. Ağanın da gözüne girerdi. Komiseri de kendisi haklamıştı.

Dışarda yine silah sesleri işitti. Sadece iki kurşun... Bizimkilerdir, diye düşündü. Herhalde şüpheli gördükleri bir nesneye ateş etmiş olmalıydılar. Aksi halde silah sesleri devam ederdi. Dışarda sükûnet olduğunu düşündü.

Her şey normal olmalıydı. Ağa görevini yapmasını bekliyordu. Biraz akıllı karıştı sadece, Ağa onları kurşunlamayı bizzat yapmak isterdi. Kan davasının raconuydu bu. Ama içeriye girmemiş, onu göndermişti. Bu işi bitirmesi için kendisine verilmiş bir izin, ruhsat değil miydi? Daha ne düşünecekti. Son basamakları hızlı hızlı çıktı.

Kapının önüne gelince bir soluklandı ve tokmağı çevirdi. Kilitliydi kapı. Hiç tereddüt etmeden tüfeği kaldırarak kilide bir kurşun sıktı. Kilit bir anda paramparça oldu. Abdül zevkten gevşeyerek kapıya bir tekme attı. Ve kapı ardına kadar açıldı...

* * *

Odanın kırık penceresinin dışında bembeyaz ve soğuk bir dünya vardı. Rüzgârın kamçılacağı kar tanecikleri amansızca, eğrilemesine içeriye doluyordu. Buz kesmişti her yer. Ocaktaki kütük sönmeye yüz tutmuş ve duvarlara akseden gölge oyunları silikleşmeye başlamıştı çoktan.

Nur huzursuzdu ve tabancayı tutan ile titriyordu. Çocukları ve kocasının arabasını arkaya almış, onlardan bir metre ileriye çıkmış, her an içeriye girecek adamı bekliyordu.

Kilide ateş edilince insiyaki olarak sıçradı. Kendini ateşe hazır sanıyordu ama kilidin parçalanması ve akabinde sert bir tekme ile kapı ardına kadar açılınca korkudan bir çığlık attı. Gözleri kapıda beliren devasa gölgeye takıldı.

Bu kadar iri birini görmemişti hiç, şimdiye kadar. Önce gözlerine inanamadı, karanlığın yarattığı bir gölge oyunu sandı bunu, fakat dev yaratık hareket edince, gördüğü acayip iriliğin gerçeğin ta kendisi olduğunu acı bir şekilde anladı.

Elindeki silah hâlâ kapıya yönelikti. Ateş etmenin, elindeki silahın mermilerini deve boşaltmanın tam sırasıydı. Bunun bilincindeydi genç kadın, fakat nutku tutulmuş, öylece kalakalmıştı. Her şey bitmişti artık. Silahının namlusu yavaş yavaş aşağıya kaydı, ateş edemedi.

O korkunç yaratık gözlerini kendisine dikmiş sırtıyordu. Öylesine güçlü ve kendinden emindi ki, tüfeğe gereksinimi olmadığını kavramış gibi yere fırlattı. Hepsinin işini çıplak elleriyle bitirmeye niyetliydi.

Nur öyle düşündü... Haklıydı da. Ayı Abdül ateşli silahları sevmez, gerçek adale gücünü insanlara tattırmak, kaslarının gücüyle onları kahretmek isterdi. Vahşi bir nara attı.

Nur'un arkasındaki çocuklar ağlamaya başlamışlardı. Tıpkı anneleri gibi böyle bir varlığın ancak karabasanları süsleyen bir yaratık olduğunu sanmışlardı.

Nur çocuklarının feryatlarıyla kendisine gelir gibi oldu. Onları korumak içgüdüğü birden ön plana çıktı ve genç kadına ne yapması gerektiğini anımsattı.

Ateş etmeliydi, hem de derhal. Çünkü dev emin adımlarla buldukları köşeye doğru yaklaşıyordu.

Nur elindeki silahı tekrar doğrulttu ve adamın birden duraladığını gördü. Devasa yaratık onu silahsız sanmış ve odanın karanlığında siyah metal tabancayı görmemişti.

Tabanca onu bir an hareketsiz kılmıştı. Nur bu fırsattan yararlanması gerektiğini anladı. Fakat adamın duraksaması kısa sürmüştü. Birden sanki odanın içinde bir gök gürledi. Ayı Abdül konuşmuştu.

"At elinden oyuncağı orospu. Yoksa ona mı güveniyorsun?" Nur hâlâ ateş edemiyordu.

Bir adım geri gitti. Sonra bir adım daha... Dev yaklaşıyordu. Genç kadın içinden, "Allahım, bana yardım et" diye mırıldandı.

Parmağı tetikteydi ama bir türlü çekemiyordu. Bir adım daha geri çekülce ayakları Tolga'nın tekerlekli sandalyesine değdi. Artık gidecek yer kalmamıştı. Adam iki adım daha atarsa ona erişecekti.

"At o oyuncağı" diye bağırdı tekrar. Adamın sesi önce kulaklarında sonra beyninin derinliklerinde yankılar yarattı. Bir insana ateş etmek hiç de sandığı kadar kolay değildi. Az evvelki hiddeti gözünün önüne geldi. Nefretten kudurmuştu adeta. O an sanki her kötülüğü yapabileceğini sanmış, hatta bundan

emin olmuştu. Oysa şimdi, tehlike karşısında belirince son kozunu bir türlü oynayamıyordu. Bir insanı vuramaz, öldüremez-di...

Karşısındaki dev de bunu anlamıştı galiba. Yüzünü karanlıkta tam ve net göremiyordu, fakat sırtıttığını hissetti canavarın. Sesi alaycı ve iğneleyici çıkmıştı şimdi.

"Kaltak!.. Pis fahişe! Korktun, değil mi? Hadi, uslu ol. Canını yakmayacağım.. Merak etme, sen de hoşlanacaksın!.."

Nur'un muhakeme gücü azalmıştı. İşittiklerini anlayamadı. Neler zırvalıyordu bu herif? Neden hoşlanacaktı, neyi kastediyordu acaba Kenetlenir gibi kasılan dişlerinin arasından zorlukla fısıldadı. "Yaklaşma daha... "

"Yaklaşırsam ne olacak? Ateş mi edeceksin bana?"

"Dur diyorum.. "

"Beni vuracağını mı sandın?"

"Dur!.. Bu sana son ikazım.. "

Ayı Abdül ihtirastan tutuşmuştu. Bu kadını ilk gördüğü günden beri arzuluyordu. üstelik kendisine karşı koyan, direnen kadınlardan daha da hoşlanırdı. Şuuraltında bu direnişin ve sonunda kedi gibi uysallaşmalarının kendisine ayrı bir zevk verdiğinin bilinci içindeydi. Bu da öyle olacaktı, hiç şüphesi yoktu, önce karşı çıkacak, bağırarak, çağırarak fakat kendisinden zevk almaya başlayınca da uysallaşacak, rahatlayacak ve yaşadığı anın hiç bitmemesini isteyecekti. Hep böyle olmuştu; kadınları tanırды o.

"Söylediğimi yap... Bırak o silahı da soyunmaya başla. Tam zamanı. Nefis bir sevişme olacak. Şu iblis kocanın önünde. Hadi çekinme... Senin gibileri bilirim. Sen de can atıyorsun sevişmeye, boşuna inkâra da kalkma. Bunu daha seni ilk gördüğüm gün anladım. Sapanca'daki yazlığınızda. Bir içim suydun. Bir erkeğe ne kadar özlem duyduğunu biliyorum. İşte tam fırsatı. Karşına çıktım nihayet. Ben arayıp ta bulamadığın kişiyim."

Kulaklarına inanamıyordu Nur. Neler saçmalıyordu bu deli? Onu vurmalıydı. Bu haliyle bir insan olamazdı o. Kesinlikle de değildi. Sadece insan kılığındaki bir zebani, şeytanın bir suretiydi. Artık kuşkusu kalmamıştı. Fazla düşünmedi de... Tabancanın tetiğine asıldı. Odada bir gümbürtü koptu...

* * *

Hayır, diye düşündü Talât, teslim olamazdı. Arkasındaki kişi acımasız herifin tekiydi. Basıyordu kurşunu. Her yaktığı kurşunla da bir adamını vurmuştu. Gaddar ve insafsızdı.

Kendisini de vururdu. Sorumluluğu da olmazdı. Canını, malını ve toprağını koruyordu namussuz. Saldırganlara karşı meşru müdafaa hali...

Teslim olmak çılgınlıktı. Sesini çıkardığı ya da teslim olmak için kollarını kaldırdığı anda kurşunu yerdı. Bu işin tek çaresi onu haklamaktı. Bir yolunu bulmalıydı bu işin. Artık eskisi gibi değildi, kocamıştı biraz, ama ne de olsa tecrübeli sayılırdı bu konuda. Gençliğinde olsa aklından geçen düşüncelerden utanırdı bile. Memleketinin dağlarında ne vartalar atlatmıştı bunun gibi. Şimdi arkasındaki bu densiz herif mi durduracaktı kendisini. Ben Ağayım, diye düşündü. Şanına yakışmazdı. Ölürse de bir korkak gibi ölmemeliydi.

Böyle düşündü ama yerinden de kımlıdayamadı. İtiraf etmeliydi, korkuyordu. Planını uygulamakta yanılığa düşmüştü. Hem de baştan itibaren. Çiftliğe baskın düzenlemesi bir hataydı. Bilmediği topraklarda, tanımadığı insanlarla çatışmaya girmişti. Şartları yeterince incelemeyen. Yanındaki nişancı adamlarına güvenmiş ama sonuç tam bir fiyasko olmuştu. Şimdi de burada kendini kapana sıkışmış bir fare gibi hissediyordu.

Ölümün yavaş yavaş yaklaştığını duyumsadı. Bu herif vuracaktı kendisini. Soğuk soğuk terler dökmeye başladı. Karlar içindeki toprağa yapışmış kalmıştı. Artık bu türden bir mücadele için yaşlı sayılırdı. Daha şimdiden her tarafı uyuşmuştu. Şişman ve hantallaşan vücuduyla yerde yüzükoyun bile yatamıyordu.

Nefes nefeseydi. Çıkardığı soluklardan dahi huylanıyordu. Adam her an yattığı yeri keşfedebilirdi. Bakışlarını hafifçe semaya kaldırdı. Kar yağışı devam ediyordu, ama gecenin karanlığı sanki azalmıştı. Hafif bir aydınlanma hisseder gibi oldu doğu ufkunda. Galiba şafak vaktiydi, az sonra gün doğacak, bitmez gibi gelen gece sona erecekti. Etraf ışyınca da tatlı hayatı bitecekti. Sayılı dakikaları vardı.

Ağa paniğe kapılmak üzereydi. Lanet olsun, diye homurdandı. Sonunun, adını bile bilmediği bir çiftlikte karlar içindeki arazide cansız bir beden olarak noktalanmasını istemiyordu. Yaşamına doymamıştı daha. Yattığı yerde tüfeğini doğrulttu. Düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Henüz her şey bitmemişti. Kendisinin de şansı vardı daha. Belki şafak sökmeden herifi bir an olsun görebilirdi. İyi nişancı sayılırdı. Bir an, evet, kısa bir an görse yakardı namussuzu.

Neredeydi acaba? Son bir gayretle cesaretini topladı. Hafifçe başını kaldırıp etrafa baktı.

Her taraf karanlıktı daha. Kimseyi görememişti. Ama kulakları ona ihanet etmiyordu. Bir ses duymuştu. Hafif bir ayak sesi. Kar kümelerinin ezilmesi gibi Belki o da kendisini arıyordu. Üstelik ses oldukça yakınından gelmişti. Sağına dönüp bakmak istedi. Ama tam o esnada birden dehşete kapıldı. Ense köküne soğuk bir metal ucu değmişti.

Tüfek namlusu... Ardından da o kahredici sesi duydu. "İşin bitti Talât Ağa! Seni köpek gibi yakaladım."

Mesanesi soğuktan idrarla dolmuştu Talât'ın. O an işinin bittiğini anladı. Hem tepesindeki her kim ise, kendisini tanıyordu, adıyla hitap etmişti. Az sonra tetiğe asılacak beyni paramparça olacaktı.

Korktuğu başına gelmişti. Yapacağı kalmamıştı artık. İdrarını tutamadı. Ilık ılık akan çişinin bedenini ıslattığını hissediyordu. Korkudan işiyordu. Çok şerefsiz bir ölüm olacaktı bu. Dayanmak cidden zordu.

Yattığı yerde hiç kımlıdamadan, "Hadi hergele, ne duruyorsun? Çeksene tetiği", diye söylendi. "Bitir artık işini. Bitsin bu rezalet."

"Ne o? Şimdi haysiyetini mi düşünmeye başladın?" Herif bir de alay ediyordu.

"Bak sert şu işe! Bizim ünlü Ağa şimdi ölmek istiyor. Az sonra da öldürmem için yalvaracak."

"Hadi" diye mırıldandı Talât yeniden, "uzatma artık. Çek tetiği."

"Benim hiç acelem yok. Önce içeriye saldıgın şu iti çağır geri. O dev adamını."

Ağa'nın beyninde birden bir kurtuluş ümidi belirdi.

Arkasındaki adam hemen kendisini öldürmeyecekti anlaşılın. Bir beklediği vardı. Çiftlik evindeki aileyi düşünüyor olmalıydı. Abdül'ün onlar için ne denli tehlike yarattığını anlamıştı. Abdül dönerse çok şey değişebilirdi. O gözü kara bir yaratıktı, ne tüfekten ne de tepesindeki bu namussuzdan çekinirdi.

Düşünmeliydi. Pek vakti de yoktu. Ama adamın hemen kendisini vurmuyacağını anlamıştı, bu kadarı bile bir ümitti. Biraz rahatlar gibi oldu.

"Ayağa kalkabilir miyim?"

"Önce şu tüfeğini bırak. Hah, öyle. Şimdi de yavaş yavaş kalk. Bir çılgınlık yapmaya kalkarsan beline kurşunu yersin."

Ağa dizlerinin üzerinde doğruldu. Yavaş yavaş ayağa kalktı. Arkasındaki adamı hâlâ göremiyordu. Nihat da ustalıkla tam gerisine geçmiş tüfeğin namlusunu beline dayamıştı.

"Hadi, seslen şu itine."

Talât bir an arkasındaki adamı görüp tanımak sevdasına kapıldı. Çok kısa bir süre hareketsiz kaldı.

"Hadisene ulan, söylediğimi duymadın mı?"

"Tamam, tamam" diye homurdandı Talât. Sonra, "Abdül!" diye bağırdı var gücüyle. Aynı anda evden bir silah sesi yükseldi.

İkisi de patlayan silah sesinin evden yükseldiğini anlamışlardı. Bir tüfek sesiydi bu. Nihat dona kaldı. "Bir daha bağır" diye gürlledi. Tekrar seslendi Ağa. Evden cevap gelmiyordu. Az sonra evden yükselen bir silah sesi daha işittiler. Bu ikinci patlamanın bir tabancadan çıktığına yemin edebilirdi Nihat. Babasının Nur'a verdiği Browning'i anımsadı genç adam. Bu kez ateş eden Nur olmalıydı.

Tüyleri diken diken oldu. Nur şu anda üst katta o vahşi yaratıkla tek başına olmalıydı. Yüreğine bir kor düştü. Çok geç kalmış olabilirdi. Daha fazla beklemesinin de anlamı kalmamıştı. Belki o yaratık sahibinin sesini duyar ve geri dönerdi, ama o zaman iş işten çoktan geçmiş olacaktı.

Nihat derhal harekete geçmesi gerektiğini anladı. Hiç tereddüt etmeden tüfeğini geri çekerek havaya kaldırdı ve kabzasını Ağa'nın ense köküne doğru salladı. Talât son anda sanki arkasındaki düşmanının ne yapacağını hissetmiş gibi kaçmaya çalışmış fakat dipçiği yemekten kurtulamayarak yüzü koyun yere kapaklanmıştı...

* * *

Gözlerine inanamadı Nur... Tetiğe çok yakın mesafeden asılmış ve kurşunun karşısındaki acayip yaratığa isabet ettiğini görmüştü. Neresine isabet ettiğini bilmiyordu, ama adam bir an sarsılmış ve hafifçe yerinde hoplamıştı. Sonra durarak hayretle Nur'a bakmıştı.

Kadının kendisine ateş etmesini kabullenemiyordu bir türlü. Şaşkınlığı had safhadaydı. İrileşmiş gözleriyle önce sol baldırına sonra'da Nur'a baktı yeniden.

"Beni vurdun" dedi... Sanki kadının bu şartlar altında yaptığı çok anormal bir şeymiş gibi.

Yediği kurşuna rağmen adamın devrilmediğini gören Nur dehşete kapıldı. Gerilemek istedi ama artık gidebileceği yer yoktu. Tekerlekli sandalyedeki kocasının dizlerine değiyordu. Bir el daha ateş etmeliydi. Yapabileceği başka şey yoktu.

Bu defa silahın namlusunu biraz daha kaldırdı. Tam göğsüne nişanladı. Heyecandan nefesi kesilmişti. Hızlı hızlı atan kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Dev bir hamle daha yaparsa elindeki tabancaya uzanabilirdi.

Yaratık ta soluyordu. Ama bu yarasının acısından ziyade hiddetindendi. "Orospu!" diye gürledi yeniden. "Beni vurdun ha?"

Geri zekâlı olmalı, diye düşündü Nur. Kafasını, kendisine ateş etmesine takmıştı. Ne umuyordu acaba, sevişmek için "gel" demesini mi?

"Pis mundar" diye haykıran kadın ikinci kere tetiğe asıldı. Ama bu defa adamı vurup vuramadığını anlayamadı. Zira acayip yaratık yaralı halinden hiç umulmayacak bir süratle yana hamle yapmış ve kurşunun hedefinden kaçmıştı galiba. Nur bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Abdül sola kayarken Nur da kendini sağa attı. Şimdi aralarında az da olsa bir mesafe oluşmuştu. Nur çocuklara daha yakındı. İki çocuk ta feryat figan ağlıyorlardı fakat Nur şimdi onları düşünecek halde değildi.

Tekrar elindeki silahı doğrulttu. Bu defa ıskalamak istemiyordu. Silah kullanmakta çok acemiydi. Aslında kim olsa az önceki atışı hedefe ulaştırırdı.

O anda Abdül genç kadının hiç ummadığı bir şey yaptı ve tekerlekli sandalyede oturan Tolga'yı boynundan kavradı.

"Şimdi boku yedin pis fahişe!" diye bir sevinç narası attı. "Kocan elimde, çok basit bir hareketle onun boynunu kırabilirim. Anlıyor musun beni?"

Nur yerine mihlanıp kaldı. Şoke oldu adeta. Bu hiç beklemediği bir şeydi.

Kalbi duracaktı sanki. Adamın söylediğini algılamaya çalıştı. Gözleri karanlık odada Tolga'ya çevrildi birden. Canavar tam kocasının arkasındaydı ve iri pençeleri kocasının boynuna sarılmıştı. Söylediğini yapabilir ve her an boynunu kırabilirdi. Hâlâ onu vurma şansı vardı. Zira adam çok uzun boyluydu ve iskemlenin arkasında durmasına rağmen bedeninin büyük bir kısmı hedef teşkil ediyordu.

Nur kararsız bekledi. Ateş etmeye korkuyordu. Yine ıskalarsa kurşunun Tolga'ya saplanma olasılığı dahi vardı. Bu riski göze alamazdı, bile bile kocasını vuramazdı. Hayır, yapmam, ateş edemem, diye geçirdi aklından. Çok tehlikeliydi bu.

Silahı tutan parmakları zangır zangır titremeye başlamıştı. Ne yapacağını bilemedi. Kendisine asırlar gibi uzun gelen bir süre beklemek zorunda kaldı.

Abdül avantajı ele geçirdiğini anlamıştı. Bu sefer kadını en açık yerinden yakaladım diye düşünüyordu. Tatlı bebek teslim olacaktı, başka şansı yoktu artık.

"At, o silahı elinden" dedi.

Kadının kararsız durduğunu görünce, "Sana üç saniye süre tanıyorum. Sonra kocanın boynunu kıracağım, bilmiş ol."

Nur adamın kararlı olduğunu anladı. "Yapma" diye inledi. "İsteğini kabul ediyorum."

"Kabul edeceksin tabii. Başka şansın yok zaten."

Nur silahı elinden bıraktı. Tabanca gürültüyle yere düştü. Şimdi tamamen korumasız ve çaresizdi. Genç kadın başına gelecekleri çok iyi tahmin ediyordu. Tam bir faciaydı bu. Canavar çocuklarının ve

kocasının gözleri önünde kendisine tecavüz edecekti. O anda beyni deliler gibi çalışıyordu. Belki Tolga hiçbir şeyin farkında olmayacak, uğrayacağı menfur tecavüzü asla anlamayacaktı. Fakat çocuklarının gözü önünde cereyan edecek şeyler onu kahrediyordu.

Bir an hata edip etmediğini, silahı elinden atmakla doğru yapıp yapmadığını düşündü. Her şeye rağmen vicdanı rahattı. O canavarın kocasının boynunu kırmasına izin veremezdi.

"Bakıyorum, yola geldin."

Adamın söylediklerini anlamakta zorlanıyordu artık. Vücudu gerilmiş, adaleleri kasılmış, donuklaşmış genç kadın. Kuruyup ağzında şişmiş diliyle, "Bunların yanında olmaz" dedi. "Onları dışarı çıkar. Olacakları görmelerini istemiyorum."

Ayı Abdül alaycı bir şekilde Nur'u süzdü. "Aslında sana öylesi gerekir. Orospuluk ettin, bana kurşun sıktın pis fahişe. Ama ... sana bir şans tanıyacağım. İstedğin gibi olsun. Onları buradan çıkaracağım." Nur rahatlar gibi oldu.

Neredeyse yaratığa teşekkür edecekti. Hiç kımıldamadan öylece duruyordu. Ayı Abdül önce silahı yerden aldı ve montunun cebine attı. Daha sonra yüzünü kaplayan vahşi ve acımasız sırıtışla Nur'u süzdü.

Çocukların ağlamaları canını sıkmaya başlamıştı artık. Onlara öyle bir bakış fırlattı ki ikisi de aynı anda korkudan birbirlerine sarılıp duvarın dibine çöktüler. Dev adamın bir bakışı ikisini de sindirmişti. Oya başını çevirip, abisinin sırtına saklanmıştı. Kesik kesik hıçkırıyordu sadece.

"Hadi fazla vaktim yok. Soyunmaya başla." Nur yutkundu yeniden. "Önce burası boşalmalı," dedi.

Ayı Abdül tekerlekli iskemleyi tutarak kapıya doğru itti. Bir yandan da gülüyordu. Dostunu öldüren bu canlı cenazeyi mahvedecekti şimdi. Arabayı hızla koridora çıkardı, sonra merdivenlere doğru sürerek hızla basamaklardan aşağıya yuvarladı.

Gecenin sessizliğinde merdivenlerden yuvarlanan araba karanlık evin içinde gürültüler yarattı. Tolga iki üç basamaktan sonra yerinde duramamış ve hareketsiz bedeni paldır küldür basamaklara vurarak merdivenin dibine kadar yuvarlanmıştı. Tekerlekli sandalye adamın üstüne devrilmiş, tekerlekleri boşlukta dönmeye başlamıştı.

Nur bir an gözlerini yumdu. Görmemekle beraber olanları tahmin ediyordu. O zaman hata ettiğini bir kere daha anladı. Elinde silah varken, şansını denemeli ve ateş etmeliydi o yaratığa. Ne kaybedecekti ki? Tolga'nın hiçbir şekilde yaşama şansı kalmamıştı zaten. Ama hâlâ çocukların kurtulma ihtimali vardı. Kısıp bir sesle, "Dışarı çıkınca mümkün olduğunca hızla buradan uzaklaşmaya çalışın" dedi.

Kuşkuluydu, acaba böylesine gergin bir durumda olan çocuklar kendisini anlamış mıydılar? Çok şüpheliydi. Aynı cümleyi bir daha tekrarlardı. Daha fazla konuşamazdı. Dev adam dönüyordu, koridordaki ayak seslerini işitti.

Ayı Abdül çocukları da çıkaracaktı. Nasıl olsa dışarı çıkar çıkmaz Sansar ile Ağa onların işini bitirirlerdi.

Gülerek odaya daldı. Nur'da bir kımıldama yoktu, soyunmamıştı.

"Hadi!" dedi çocuklara "Siz de çıkın dışarıya." Çocuklar titreyerek annelerine baktılar. Korkularından yerlerinden kımıldayamamış öylece sessiz kalmışlardı.

Nur metin olmaya çalıştı. Artık bu kâbusun şu veya bu şekilde bitmesini istiyordu. Hayatta en değer verdiği insanı kaybetmişti. Merdivenlerden yuvarlanan Tolga'nın artık yaşama şansı yoktu. Belki şu anda ruhunu teslim etmişti bile. İnşallah çocuklar kurtulurdu. Son anında onlar için dua edecekti. Çocukların geleceğinden de kuşkuluydu. Gecenin karanlığında onların kaçıp kurtulma şansları ne kadar olabilirdi ki. Tek ümidi sabah olmasıydı. Belki gün ışıyınca önlerini görüp kendilerini bir yere saklayabilirlerdi. Çok zayıf bir ihtimaldi ama belki çiftlik gözcüleri onları bulurdu.

Çocuklara döndü Nur. "Sözümü dinleyin ve uzaklaşın buradan."

Hakan dizlerinin üzerinde doğruldu. Oya gitmemek için direniyordu. "Ben sensiz gitmem" diye yine ağlamaya başladı.

Hakan onu çekiştirdi. Kız direnmekte ısrar etti. Ta ki Abdül ona kötü kötü bakıncaya kadar. Sonra ikisi birden koşarak odadan çıktılar.

Nur onların koridordaki koşuşmalarını ve merdivenleri inerken çıkardıkları ayak seslerini işitti. İçi biraz rahatlar gibi oldu. Bundan sonrasına şahit olmayacaklardı hiç değilse.

Başı önüne düştü ve o ana kadar tuttuğu gözyaşlarını salıverdi. Gözyaşları leblebi taneleri gibi yanaklarına süzülüyordu ama ağzından en ufak bir hıçkırık yükselmedi. Kötü talihini kabullenmek zorundaydı.

Dev adam elini omzuna atmış ve sırtındaki eşofman üstünü kavramıştı. Sert ve haşin bir hareketle kumaşı tutup başından çıkardı. Nur sarsıldı, kollarına takılmıştı eşofman. Abdül ikinci bir hareketle eşofman üstünü sıyırıp attı.

Oda fazla karanlıktı. Ocaktaki kütük iyice yanıp söndüğünden ışık hemen hemen kalmamıştı. Abdül kadının çıplaklığını yeterince göremiyordu. Homurdandı.

Oysa bu kadını hayalinde çok canlandırmıştı. Onu hep çırılçıplak düşlemişti. Kollarına aldı ve yatağa götürdü. Bacağındaki kurşun yarasının acısını hissetmiyordu hiç. Kanaması da yoktu.

Kadını yatağın üstüne bıraktı. Nur kalıp gibi hareketsiz kaldı. Kulakları hâlâ çocuklarından gelecek sesteydi. İnşallah evi terketmişlerdir, diye düşündü. Hakan galiba biraz kendisine gelmişti. Ondan bu kadarını beklemek haksızlıktı, artık tek umudu oğlunun kız kardeşini alıp uzaklaşmasıydı.

Dev adam yatakta üstüne çıkıyordu. Hareketleri biraz ağırlaşmıştı. Nur bunu yaralı bacağına verdi. Eli şimdi göğüslerinin üzerindeydi. Sutyenini çıkarmaya çalışıyordu ki ikisi de kulaklarına akseden sesle irkildiler.

"Abdül!" diye bağıırıyordu biri dışarda.

Sesin sahibini tanımadı Nur. Bir yabancı olmalıydı. Tabii ya, diye inledi içinden. Dışarıda başkaları da olmalıydı. Bu devin arkadaşları.

Midesine bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Çocukları kaçamamışlardı. İşittikleri bağıırış o yüzden olmalıydı. Herhalde Oya ile Hakan'ı yakalayan adamlar şimdi üstündeki yaratığı uyarıyorlardı.

O anda her şeyin bittiğini anladı. Artık yaşaması için bir neden kalmamıştı. Nur ölüme hazırdı. Tek isteği o bilinmeyen meçhule bir an evvel ulaşmaktı.

Nihat kedi kadar sessiz çiftlik evinin içine süzülüyordu. Sınırları iyice gerilmiş ve suratı sapsarı kesilmişti. Eli tüfeğin tetiğinde göreceği karaltıya atışa hazır haldeydi.

İçeriye dalınca kulağına ilk çarpan şey metal bir nesnenin çıkardığı vınlama oldu. Sesi dinledi ama ne olduğunu çıkaramadı. Evin içi, karın beyaz tabakasıyla aydınlanan dışarıdan daha karanlıktı.

Çocukların ağlama sesi kulaklarına çarptı. Çok şükür, onlar hayattaydı. Herhalde Nur da, diye düşündü. Öyle ümit ediyordu, onun da yaşaması lazımdı. Hiç olmazsa onları kurtarmalıydı.

Kurtaracaktı da, her ne olursa olsun ahdetmişti buna.

İçindeki hırs, nefret ve intikam arzusu maksimuma yükseldi. Çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Yukarıdaki düşmanını yeterince tanımişti. Gaddar, vahşi ve acımasız. Ayrıca çok da güçlü.

Usul usul merdivene doğru yürüdü. Çocukların ağlaması buldukları yatak odasından geliyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Güçlü yaratık orada olmalıydı. Acı gerçek beyninde yer etti. Abdül, Nur'a tecavüze yelteniyordu mutlaka.

Yine de acaba mı, diye düşündü bir an. Az evvel Güllü'ye de saldırmış, onu kirletmişti. Bu kadar kısa arayla yine aynı şeyi yapabilir miydi? Olacak şey değildi. Bu ne vahşetti. Çatışma ortamında dahi adam seks yapmayı düşünebiliyordu.

Merdivene iyice yaklaştığında, eve girdiği zaman duyduğu o garip madeni sesin ne olduğunu anladı. Bu Nur'un kocasının devrilip de yan yatmış iskemlesinin boşa dönen tekerleğinin metal hışırtısıydı. Durumu anlar gibi olmuştu. Karanlık zemine bakıp Tolga'nın hareketsiz bedenini aradı. Bulmakta gecikmedi.

Yüzü koyun yatıyordu yerde. Kımıldamayan bacakları hâlâ basamaklarda kalmıştı. Hiddetten köpürdü. Hemen eğilip parmağını adamın boynundaki atar damarın üstüne dayadı. Hiç hareket yoktu. Öldüğünü anlamakta gecikmedi.

Nur'la arasındaki en önemli engel ortadan kalkmış sayılırdı; fakat buna kesinlikle sevinmedi Nihat. Engelin bu şekilde ortadan kalkmasını kabullenemezdi.

İçindeki öfke ve üzüntü daha da arttı. En önemlisi Nur'a verdiği sözü tutamamış ve onları koruyamamıştı. Hiddetten gözleri karardı, o namussuz herifi daha fazla kötülük etmesini önlemek için öldürmeliydi. Hem de derhal. Hiç zamanı kalmamıştı artık. Boşa giden her dakika önlenemeyecek başka felaketlere gebeydi.

O şartlar altında dahi, bilinçaltı ona gürültü çıkarmamasını söylüyordu. Sakin olmalı, tedbiri elden bırakmamalıydı. Tam basamakları çıkmaya davranırken, kapıdan fırlayan çocukların gölgelerini fark etti.

İkisi de dehşete kapılmış bir şekilde karanlıkta koşuyorlardı. Nihat'ın varlığını görmemişlerdi bile. Genç adam içinden inşallah, heyecana kapılıp sevinç çığlığı atmazlar diye geçirdi. Paldır küldür basamaklardan iniyorlardı. Biraz sonra babasının cesediyle burun buruna geleceklerdi, uğrayacakları şoku düşündü, ne kadar korkmuş olurlarsa olsunlar, alt tarafı ölen babalarıydı. İki ufak yavru için karşılaştıkları manzara tam bir felaketti. Nihat birden önlerine çıktı.

Çocuklar öylesine korkmuşlardı ki Nihat'ı karşılarında görünce dilleri tutulmuş gibi öylece

kaldılar. Hiç sesleri çıkmamıştı. Neden sonra Hakan: "Nihat Amca, sen ölmemiş..."

Nihat hemencecik ağzını kapattı oğlanın. Allah'tan korkunun verdiği şaşkınlıkla sesi çok zayıf çıkmıştı oğlanın. Oya'nın ise hayretini «gösterecek takati bile yoktu.

Nihat, Hakan'ın kulağına eğilerek, "Beni burada bekleyin. Sakın merdivenlerden aşağıya da inmeyin" diye fısıldadı. "Anneniz hâlâ yukarıda, değil mi?"

Hakan ancak tasdik anlamında başını salladı. Genç adam onlara kuvvet vermek istercesine başlarını okşadı usulca. İnşallah dediğimi yapar ve aşağıya inmezler, diye düşünüyordu.

Hakan kendini tutamayarak, "Babam? Babam nerede Nihat Amca? Onu gördün mü?" diye sordu. Buna cevap verecek halde değildi genç adam. Oğlanın saçını okşamaya devam etti. "O öldü, değil mi?" sesi titrek çıkmıştı çocuğun ama gerçeği kabul edecek kadar da anlayışlıydı.

Üst kattaki açık kapıdan inilteler duyunca Nihat çocukların yanında daha fazla duramadı ve çıkaracağı seslere aldırılmadan basamakları ikişer üçer çıkararak odanın kapısına dayandı.

* * *

Nur kendini ölmüş gibi hissediyordu. Bütün duyguları tükenmişti. Yapacağı bir şey de kalmamıştı. Adama karşı koymak da istemiyordu. Nasıl olsa işini gördükten sonra kendisini de öldürecekti. Onun istediği de buydu. Yeter ki şu işkence anı bir an önce bitse ve ölseydi. Ölüm artık kendisi için de bir kurtuluş tu.

Gözlerini tavana dikti ve o anın gelmesini bekledi. Burası gerçek bir cehennemdi. Herkes ölmüştü. Görmese bile biliyordu. Hüseyin, Güllü, Nihat, adlarını bilmediği yanaşmalar, çiftliğe koruma için gelen köylüler, sonra da Tolga ve muhtemelen çocukları da.

Artık hayatta kalması için bir neden mi vardı? Fakat beyninin ve duygularının bir kısmı hâlâ isyan ediyordu. Nasıl bir günah işlemişti ki Tanrı ona böyle elim bir son hazırlamıştı. Buna müstehak mıydı? Aslına bakılırsa bütün bu olanların ve kötü kader çizgisinin dışında kalmalıydı. Ne benzin istasyonundaki olaylar ne de sonraki gelişmelerde bir kusuru yoktu. Başına gelenler ilâhi bir ceza sayılamazdı. Ne var ki kaderi böyle tecelli etmişti.

Ağlayamıyordu artık. Gözlerinden yaş bile gelmiyordu. Başını yastığın üzerinde yana çevirip gözlerini yumdu. Tek isteği bundan sonraki sayılı dakikalarının bir an evvel sona ermesiydi. Başka dileği kalmamıştı.

Dev adam yine sert bir hareketle sutyenini çekip kopardı.

Hiç oralı olmadı Nur. Ölümüne tam bir teslimiyetle hazırды artık.

Odada bir gümbürtü koptu. Şiddetli bir patlama. Merak yanı demek tamamiyle bitmemişti genç kadının, belki de sırf bir refleksle gözlerini açtı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Beyni dumura uğramış gibiydi ama patlamanın ateşli bir silahtan kaynaklandığını sezinlemişti.

Sevinç mi yoksa üzüntü mü duyması gerektiğini hâlâ kestiremiyordu. Yaşamalarının artık bir anlamı kalmamıştı. Üzerine çıkmaya çalışan devin titrediğini gördü. İri bedeni sarsılıyordu şimdi. Adamın ciğerlerinin olduğu yerde derin bir oyuk açılmıştı. Garip, çirkin ve karanlık bir çukur. Oradan oluk gibi kan fişkırıyordu. Hem öylesine ki sıçrayan kanların bir kısmı ılık ılık yüzüne akıyordu Nur'un. Elinde olmadan bağırmaya başladı.

Tiksindi, bir yandan avaz avaz bağırma devam ederken diğer yandan da suratına fişkıran kanlardan kaçmak için yüzünü devamlı sağa sola çeviriyordu. Yerinden fırlamak istedi ama devin ağırlığı hâlâ üzerindeydi, üstüne ata biner gibi oturmuş, ırzına geçmek için son hazırlıklarını yapmaya başladığı bir sırada kurşunu yemişti. Fakat hayret, hâlâ devrilmiyordu üstünden.

Tüfeğin kulakları sağır eden patlaması ikinci bir kere işitildi. Ayı Abdül bir daha sarsıldı. Nur, devin bu kere kurşunu neresinden yediğini görememişti.

Şimdiye kadar çoktan ölmüş olması gerekirdi ama yaratık, insanüstü bir direnişle ölüme meydan okuyordu sanki. Nur çılgınlıklarına devam etti. Açık ağzına şimdi kanlı et ve kemik parçaları geliyordu. Bağırmaı bırakıp ağzına dolan şeyleri tükürmek istedi. Her an kusabilirdi. Yaratığın kanıyla ıslanan kirpiklerini elinin ayasıyla silerek üstünde oturmaya devam eden adama bir göz attı. Korkudan neredeyse dili tutulacaktı. Dev adamın yüzünün bir yanı adeta yok olmuştu. Nur o zaman ikinci kurşunun nereye isabet ettiğini anladı.

İnanılacak gibi değildi ve Nur hayatında hiç böyle bir şey görmemişti.

Adamın sol şakağı, sol yanağı ve ağzının bir bölümü kalmamıştı. Garip ve iğrenç bir boşluk vardı orada, fakat hâlâ yaşıyordu.

Nur bakışlarını ateşin geldiği kapı yönüne çevirdi. Soluğunu tuttu. Şimdi üstündeki bu pislikten kurtulmak, bir yandan da onu vurana görmek istiyordu. Eşikte Nihat'ı gördü. Onun hayatta olduğunu anlaması yüreğini biraz rahatlatır gibi oldu ama öylesine korku dolu dakikalar yaşamıştı ki, gücü daha fazlasına dayanamadı ve kendinden geçti. Genç kadın bayılırken hâlâ yüzüne oluk gibi kan akıyordu.

* * *

Nur'un ayılması uzun zaman aldı. Genç kadın gözlerini açtığı anda müthiş takatsiz ve nerede olduğunu anlamayacak kadar şaşkındı. Sanki şuurunu yitirmiş gibi bir süre sessiz ve kıpırdamadan odadakilere baktı. Beyninin tam çalışmadığına hükmetti.

İlk dikkatini çeken şey yattığı temiz odaya dolan pırıl pırıl güneş ışığıydı. Sıcak, yumuşak, insana yaşam şevki veren o tabiat kaynağı. Tüm oda aydınlıktı. Oysa onun son hatırladığı asla bitmeyecek gibi görünen soğuk ve karlı geceydi. Acaba öldüm mü, diye düşündü. Ama bulunduğu ortam ve etrafındakiler ne cehennem ne de cennete ait olamazlardı. Şaşkın nazarlarla etrafa bakınmaya devam etti.

Hakan ile Oya hemen yattığı karyolanın yanı basındaydılar. Gözlerini açınca Oya'nın attığı sevinç çılgınlıklarını duyar gibi oldu. Feri kaçmış gözleri önce kızına, sonra da hüznle kendisine bakan oğluna gitti. İkisi de sağlıklı görünüyordular.

Bakışları odada dolaştı. Nihat duvarın dibinde ayakta durmuş, mahzun bir gülüşle kendisini seyrediyordu. Ayılmış, gözlerini açmış, yeniden dünyaya dönmüş olmanın sevincini paylaşıyormuş gibi.

Nur'un yorgun bakışları sessizce odayı dolaştı. Yandaki sedirin üzerinde şişman, al yanaklı, sempatik ve babacan biri oturuyordu. Tanımadığı biriydi. Sırtında takım elbise boynunda kıravat vardı. Onun yanındaki ise karakaşlı, esmer ve asık yüzlüydü. Çiftlik için fazla resmi giyinmişti. Gözleri odadaki yabancıları taramaya devam etti. Biride subay vardı Nihat'ın hemen yanında. Apoletindeki yıldızlardan onun yüzbaşı olduğunu anladı.

Babacan adam gülümsedi. "Tamam" dedi. "Ayıldı, kendisine geldi artık, gözünüz aydın."

Genç kadın odadaki yabancılara yadırgayarak baktı. Hiç birini tanı mıyordu, hatta henüz nerede olduğundan bile emin değildi.

Nihat'ın fısıltı halinde sorduğu suali yine de işitti. "Tehlikeyi tamamiyle atlattı, değil mi doktor?"

Sempatik tavırlı doktor, babacan ve insana güven veren haliyle, "Evet, merak etmeyin artık. Sinir ve yorgunluğun verdiği bir şoktu. Geçti artık."

Yerinden kalktı, Nur'a yaklaştı. Nabzını dinleyip, tansiyonunu ölçtü.

Nur henüz ağzını açıp tek bir soru sormamıştı.

Odaya vuran parlak güneş ışınları gözlerinde dans ediyordu. Kederli yüzü ölü bir tanrıçanın taş heykeline benziyordu. Soğuk, ifadesiz fakat o nispette de güzel.

Doktor bakışlarını Nur'un iri yeşil gözlerinden ayırıp esmer adama çevirerek:

"Savcı bey" dedi. "İstediğiniz soruyu sorabilirsiniz artık. Hastanız size cevap verebilecek durumda."

Nur kâbusun bittiğini biliyordu artık. Ama beyninde hâlâ cevabını alamadığı bir yığın soru vardı. Önce bitkin vücuduyla yatakta doğruldu. Bu çiftlikte kaldıkları oda değildi. Galiba Nihat'ın odasıydı. Sonra bitkin kolunu sarılmak üzere çocuklarına uzattı. İki yavru özlemle annelerine uzandı.

* * *

Ertesi gün pırıl pırıl bir hava vardı. Çiftliğe düşen ilk kar ısının yükselmesiyle yer yer erimişti, fakat toprağın bir kısmında hâlâ öbek öbek duruyordu. Arazi daha ziyade çamurlu bir hale dönüşmüştü.

Nur yanında sessizce ilerleyen Nihat'a döndü. "Onu gömdüğünüz yer daha uzak mı?" diye sordu.

"Fazla sayılmaz. Güvercin Kayalıklarına defnettik" dedi. "Az ilerde." Nur yutkundu. "Merasime çocukları da götürdün mü?"

"Sadece Hakan'ı. Belki sakıncalı bulabilirsin. Ama onun oğluydu ve buna hakkı vardı. Babasına son görevini yerine getirmeliydi. Oğlunla iftihar edebilirsin. Çok metindi."

Nur başını salladı. "Haklısın, umduğumdan da güçlü çıktı."

Yürümeye devam ettiler. "Ya babanla Güllü'yü?"

"Onları da oraya defnettik."

Genç kadın içini çekti ama başka bir şey demedi. Az sonra taze mezarların bulunduğu yere varmışlardı, üç toprak kümbeltisi hemen belli oluyordu.

Nur, "Tolga'nınki hangisi?" diye sordu.

Genç adam parmağıyla en soldakini işaret etti. Nur birkaç adım daha ilerleyerek kocasının mezarı başında durdu. Nihat geride kalmış onu yalnız bırakmıştı. Bir süre Nur'un sessizce dua etmesini hüznü gözlerle seyretti.

Dönüş yolunda da çok az konuştular. Nihat, genç kadının o anki hassasiyetine saygı göstermek istemişti. Çiftlik evine yaklaşırlarken Nur, "O ne oldu?" diye sordu.

"Talât Ağa mı?"

"Onu bu civarda baygın bırakmıştım. Ayılınca kaçmaya çalışmış, doğru ana çıkışa doğru gitmiş, ama yolda bizim gözcülerle Karşılaşmış ve onlara ateş etmiş."

"Sonra?"

"Bizimkiler de onu delik deşik etmişler."

Nur cevap vermedi. Ama üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hafiflediğini duyumsadı. Eve yaklaşırlarken genç adam, "Çok müteessirim" diye mırıldandı. "Söz verdiğim halde sizi yeterince koruyamadım. Kocan öldü, sen ve çocuklar çok kötü günler geçirdiniz. Bütün bunların sorumlusu benim."

Nur durdu. Nihat'ın solgun yüzüne baktı. "Hiç de değil. Bugün ben ve çocuklarım hayattaysak bunu sana borçluyuz. Ayrıca sen de babanı, çocukluk sevgilini ve bir yığın adamını kaybettin. Bütün bunlara benim yüzümden katlandın. Sen çok iyi bir insansın Nihat. Asıl kendini suçlu hissedecek biri varsa o da benim. Bana duyduğun hisler için de üzülüyor, ama ne yazık ki, temiz duygularına karşılık veremiyorum. Çok üzgünüm. Bugün gidiyoruz; ama kalbimin bir yanı daima burada ve seninle beraber olacak. Seni ve Güvercin Kayaları'nı hiç unutmayacağım."

Nihat gülümsemeye çalıştı. "Doğru kararı verdiğine eminim" diye fısıldadı. "En doğrusunu yapıyorsun. Yine de bir tesellim var. Her sene burayı ziyarete geleceğinizi biliyorum."

Sustu sonra. Bu konuşmanın daha fazla sürmesini istemedi. Genç kadını hafifçe kolundan tutup verandada kendilerini bekleyen iki çocuğa doğru yürüdü..

—SON—